

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Kapitan Kajman.pdb

PDB Name: Kapitán Kajman
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.4.2007
Modification Date: 11.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

1 ADMIRÁL

Z kočáru, který zastavil před domem klenotníka Thiema, pružně vystoupil urostlý muž. Odlesk výkladních skříní osvětlil jeho ostré, mužně krásné rysy; jemný orlí nos a pěstěná černá bradka naznačovaly, že jde o Francouze nebo Itala.

Než vstoupil do obchodu, zavolal na sluhu: "Marku, vrac se vozem zpět do hotelu a počkej na mne!"

"Ano ane hrabě odvětil Marc Letrier. Obrátil se ke kočímu s úsměvem:

"Dobrá, teď si mohu sednout na pánovo místo." Vyskočil do kočáru a chtěl se uvelebit na zadním sedadle, když překvapen zjistil, že ho z druhé strany kočáru již někdo předešel.

"Co vás to napadlo?" vyjel na vetřelce. "Klid'te se z vozu, nebo vám ukážu cestu!"

Ale!"

Toto jediné slůvko bylo odpovědí; znělo ostře a výhružně, jako když se chystá divoká kočka k pružnému skoku. Marc znal ten tón, protože se poděšeně stáhl k dvířkům vozu. "Dobré nebe! Jste to skutečně vy. ?"

"Na palubu! Odražme, Marku Letriere!" zasyčelaxkrátká a pánovitá odpověď.

Marc se okamžitě vyšvihl na kozlík vedle kočího a vůz se rozjel. Cizinec se pohodlně usadil v měkkém čalounění kočáru a cesta probíhala v mlčení až do hotelu,

kde už měl vikomt François de Brétigny objednaný pokoj. Neznámý cizinec vyskočil z vozu, aniž čekal, až mu kočí otevře, ostře. křikl úa sluhu: "Jdeme nahoru

a vystoupil do haly hotelu, kde mu ihned vyšel vstříc čisník.

"Je objednaný byt připraven?"

"Ano, milostivý pane! Dovolte, abych vás tam uvedl."

Když přišli do pokojů, objednal cizinec bohatou večeři a dodal, že ho Marc obslouží.

Marc s překvapením zjistil, že komnaty vetřelce sousedí s pokoji jeho pána; stál tiše a čekal na pokyn. Čisník odešel, neznámý host shodil plášť a stoupl si před Marka se založenýma rukama.

Nuže?"

Marc se plaše podíval do pánovačně planoucích očí. Byla to zvláštní dvojice lidí, kteří si teď stáli tváří v tvář. Oba byli střední postavy; cizinec pružný, štlhlý

a bezvousý, živých pohybů a zdravé barvy v jemné tváři; Marc široký, statný a rozvázných pohybů, opálený obličej vroubený jen hustými kotletami. Jeho pohled však byl těkavý a neklidný.

Jak se ti líbí na suché zemi?"

Marc Letrier pokrčil rameny. Nevěděl, jaký úmysl se skrývá za touto otázkou.

"Před chvilí, když sis chtěl hrát na milostivého pána, jsi přece uměl mluvit!"

"Slečno Claironová, já. . ."

"Slečna Claironová je někde na moři. Já jsem rytíř de Saccard, pamatuj si to!"

Jak se daří tvému panu vikomtovi?"

"Děkuji, milostivému pánu se daří dobře."

"To si myslím! Pan kapitán krásně zakotvil, zatímco mužstvo na moři se dře, až mu žebra praskají. Přitáhnu ho lanem, aby věděl, jak chutnají mušle na kýlu lodi.

A teď chci jíst!"

Letrier se tiše vyplížil ze dveří a pak obsloužil rytíře s největší horlivostí.

Mezitím se vrátil vikomt, nenašel Marka ve svém bytě a zazvonil. Ten se objevil teprve po několikerém zvonění, nesl plný podnos a vypadal velmi zaměstnaně a rozpačitě.

"Marku, v poslední době mě nezodpovědně zanedbáváš! Bude-li to pokračovat, naše cesty se rozejdou!"

Letrier odložil své břímě a osušil si pot z čela a tváří:

"Pane vikomte, nemám nic proti tomu, chcete-li se se mnou rozloučit. Věci dnes xypadají tak, že lze čekat ostrý protivítr. Nemohl jsem přijít dřív, plul jsem nahoru a dolů po schodech jako ebenový škuner, který uniká jachtám!"

"To nebylo třeba, Marku; vis přece, že pozdě večer jím jen málo. Zuj mi boty a podej mi župan!"

"Promiňte, milostivý pane, ale nemám čas."

"Nemám čas?" užasl Brétigny. "Člověče, jsi vůbec při smyslech?"

"Mé smysly jsou docela v pořádku, pane vikomte, ale nedivil bych se vůbec, kdyby nebyly. Příprava vaší večeře mě neunavila. Musel jsem totiž obsluhovat ještě někoho jiného."

"Někoho jiného obsluhovat? Mám opravdu strach o tvůj zdravý rozum."

"Můj rozum je v pořádku, pane. Není třeba se o něj strachovat, spíše o vás! Protože ten druhý, lépe řečeno ta druhá. . . Slyšíte, pane vikomte, už zvoní, musím k ní. . ."

Vzal podnos a spěchal z pokoje, Brétigny ho však zadržel.

Tak co to znamená? Není to snad. . ."

"Ano - vlastně jsem vám nedopověděl, že je tu. Ta. . ."

Opět byl přerušen. Jasný ostrý hlas se ozval z pootevřených dveří: "Marku!"

Brétigny ustoupil poděšeně několik kroků.

U všech d'áblů!" zvolal. "To je přece. . . mé smysly mě neklamou. . . to je přece Claironová!"

"Zajisté, pane, to je miss Admirál. . ."

Nedomluvil. Rána pěstí ho umlčela. "To je miss Admirál, když si nemůžeš pamatovat titul rytíře de Saccard. Klid se za svou práci, myslíš, že budu čekat na jídlo, až se ti náhodou zlíbí?"

Sluha nechal na zemi střepy nádobí a zmizel za dveřmi. Cizinec stanul s dvojsmyslným úsměvem před vikomtem. "Může si rytíř de Saccard dovolit pozvat pana de Brétigny k večeři?"

Claironová! Je to možné, že tě tu vidím? Myslel jsem. . . měl jsem za to. . . že jsi."

"Dobrá, pane vikomte! Vidím, že vám radost ze shledání bere řeč. Pojd'te do mého pokoje, to vám umožní, abyste se zase ovládli!"

Velitelským gestem ukázal na dveře. Brétigny poslechl a vešli do vedlejšího pokoje, kde Marc pilně připravoval tabuli.

Cizinec ji rychle přehlédli.

"Ted' můžeš jít, Marku. Zazvoním, budu-li něco potřebovat!"

Letrier odešel a oba muži se posadili k tabuli naproti sobě.

"Jezte, pane," pobízel rytíř. "Potřebujete posílit nervy!"

Paprsku, který vyšlehl z tmavých očí, nebylo možno odporovat. Beze slova se chopil Brétigny příboru; následovala dlouhá přestávka, kdy nebylo slyšet nic než cinkot nožů a vidliček o talíře. Vypadalo to, že Brétigny docela ztratil řeč; nepozvedl oči od jídla a vyhýbal se přímému pohledu na svůj protějšek. Konečně odložil rytíř ubrousek a pohodlně se opřel v měkké židli. Brétigny následoval jeho příkladu. Po chvíli se vzmohl na otázku.

Claironová - co má znamenat tvoje přítomnost zde?"

Nic méně a nic víc než tvoje."

"Máš se starat o plachty na Horrible. Patříš na 1 ' "

"Ty jsi kapitán Horrible a patříš na palubu!"

"Předal jsem ti velení, protože mám v Hamburku co dělat, jak víš."

"Převzala jsem velení, protože jsem nevěřila, že svou cestu na pevninu změníš ve výlet. K tomu ti chybí mé povolení."

Ě! Nebyl to žádný výlet, o tom tě ujišťuji; byla to k čertu těžká věc, abych vydoloval od pojišťovací společnosti odměnu za věci z lodi, kterou jsme. . . zachránili.

A přece pokládám za nejlepší kousek, že jsme ty zatracené námořníky z obchodní lodi doběhli a potom odvěkli vypleněnou loď jako vrak bez posádky do Bahie. Za tuhle námahu jsem byl od poškozených rejdařů v Hamburku navíc. . . ještě odměněn!"

"Je jen škoda, že ten balík prachů, které jsi v Hamburku za celou naši práci vybral, utratil v pochybné společnosti. Jsi na suchu, můj milý, vím to. Ta tvoje učesaná bradka ti asi při všech těch dobrodružstvích pomáhala. Je to vůbec drzost, že jsi

tak málo změnil svůj zevnějšek. I na pevnině by tě mohli lehko poznat jako kapitána Kajmana!"

"Neposmívej se! Samozřejmě jsem nepodnikal tu riskantní cestu na pevninu jen proto, abych se hned vrátil do Hamburku a na loď. Věděl jsem také, že Horrib- Ě le je v dobrých rukou."

"Mýhš se. Ted' ti dokážu, že naše loď u mne v dobrých rukou nebyla."

"Jak to?" vyhrkl Brétigny.

"Psal jsi mi z Hamburku, abych ti posílala šeky na tvou dnešní adresu?"

Ovšem!"

"Dostal jsi ten první?"

Vikomť přikývl.

"A druhý už ne?"

"Máš pravdu - a teď jsem na suchu."

"To je pochopitelné při rozmarilém životě, který tu vedeš!"

Co chceš?"

Rytíř de Saccard se pohrdavě zasmál:

"Dělal jsi někdy něco, o čem bych se nebyla dověděla? Budeš se teď muset trochu omezit, abys neumřel hladem!"

"Jak to myslíš?"

Tak ak to říkám. Je to jen důkaz, že Horrible byla ve špatných rukou. . .

ch! Ženská - co se stalo?" zvolal Brétigny, bledý jak

Mluvíš v hádanká o

stěna.

"Byli jsme polapeni."

Slova byla vyřčena tak klidně a bezvýrazně, měla však na vikomta nečekaný

účinek. Vyskočil, jako když ho bodne, zesinal, vytřeštil oči a jen po slabikách opakoval namáhavě a pomalu:

"By-li jsme po-la-pe-ni?!"

"Ano, polapeni, a všechno je pryč, všechno! Ani hřebík, ani tříška z naší krásné

Horrible už nám nepatří. A nikdo nezůstal, aby ti tu zprávu donesl, jen já sama!

Teď tedy víš, proč nejsou peníze."

Brétigny klesl do křesla a zůstal několik minut nepohnutě ležet. Potom uchopil

roztrfšenou rukou sklenku, obrátil ji do sebe, znovu ji naplnil a vypil opět jediným

douškem. "

To není možné, co říkáš, to nemůže být pravda!

tu jinak byla? Myslíš, že bych opustila naše lidi, abych

"Myšš, že bych tě rušila

v tvých dobrodružstvích? Pcha!"

Zdalo se, že Brétigny nepozoroval dech pohrdání, který doprovázel poslední

slova, a naléhal:

"Vyprávěj! Musím vědět všechno - a hned

"Ráda, můj zbožňovaný! Má nekonečná láska je překážkou, abych s tou šťastnou zprávou dále váhala. Tak

poslouchej: Podle ujednání jsem se o tebe postarala

šekem z Ria. Loď tam byla upravena tak, že uvnitř byl prostor pro hromadné ubytování. Vyrazili jsme na moře, abychom

přistáli na Ascensionu. Tam jsme měli

sraz s lodí Colombo a vzali jsme na palubu několik set mužů ebenové tváře, kteří

byli přivezeni ze Zlatého obřezí. Když se nám b lo" odařilo uniknout An ličanům, byla bych uzavřela na Antilách skvělý

obchod.

"Dostala jsi náklad jako obvykle na úvěr?"

"Ne, xpaněl si stěžoval na špatné počasí a říkal že An ličané sou tak ostražití že

takový obchod lze uzavřít jen za hotové. A když jsem si nechtěla dát to zboží ujít,

musila jsem vyprázdnit pokladnu do posledního dolaru. Udělala jsem to, protože

ti negři byli všichni silní, mladí a v dobré náladě."

"Jaký kurs jsi vzala?"

"Zamířila jsem na Kubu a dostali jsme se šťastně do blízkosti Bahie. Tam nás

zpozorovala anglická loď, ke které se blíždala brzy další. Obě se vyznaly dobře

v tom, jak napnout plachty, takže na únik bez boje nebylo pomyšlení. Dala jsem ty

černochoy spoutat řetězy a přikázala připravit zbraně k palbě. Podrobnosti se dozvíš později, teď budu mluvit stručně.

Obě anglické lodě nás vzaly z obou stran do

takového tlaku, že jsme nemohli zabránit, aby jejich posádky přešly na naši palu

bu. Naši chlapi se bránili jako ďábli, ale nic nepomohlo, byli poraženi, zabiti nebo

zajati a pověšeni na ráhna. Horrible byla ztracena."

Ztracena!" zasténal de Brétigny, "moje dobrá, skvělá Horrible zajata anglickými krysami, které se zatím vždy jen třásly,

když uslyšely mé jméno! Kapitán

Kajman, ha! Být tak na lodi, byl bych je hnál ke všem čertům jako kdykoliv předtím!"

Běhal po pokoji a bojoval s rozrušením, které mu podlévalo oči krví. Také rytíř

vyskočil; vytáhl nůž a ostrou čepelí rozervl skvostný ubrus, který pokrýval stůl.

Vzpomínka na pokořující porážku stáhla i jeho obličej v ošklivou masku, tepny na

bílém čele modře naběhly.

"Myslíš-li, že na Horrible byl jediný zbabělec, ucítíš tohle chladné železo mezi

žebry!" syčel a jeho oči plály. "Máš silnou pěst a umíš dobře řídit loď. Myslíš snad,

že umím méně než ty? Nebylo možno loď udržet, a tím končím! Ještě jednu urážku, a jeden z nás tří, kdo jsme zbyli z

posádky, ty, já a Marc, půjde k čertu!"

"Pchá, Claironová, ještě není prokázáno, zda ty jsi můj mistr! Ostatně jsem ti

nic nevyčítal. Moji udatní hoši - byli tedy všichni zajati?"

Do jednoho."

A co ty - jak je možné, že jsi unikla té proklaté oprátce?"

"Nebylo to tak těžké! Když jsem viděla, že je s námi konec, utekl jsem do podpalubí, navlékla si ženské šaty, zamkla se v

kajutě a klíč vyhodila okénkem. Když mne našli, vydávala jsem se za zajatky a svým vyprávěním jsem vzbudila takový soucit Angličanů, že se mnou jednali s největší ohleduplností. Při první příležitosti mě vysadili na pevninu. Věděla jsem, kdejsi, tak jsem tě rychle vyhledala, abych ti podala zprávu o tom, co se stalo. Horrible je tatam a my - my jsme žebráci!" Odmělčela se; ani vikomt dlouho nepromluvil slova. Pokračoval ve své procházce a nutil se, aby získal ztracenou vnitřní rovnováhu.

"Žebráci?" zamručel. "Ne, žebráci nejsme. Horrible je tatam, ale jen nakrátko. Zase bude náš!"

"Ani jsem nic jiného od tebe nečekala. Oba jsme dost směli, abychom se opět dostali na naši loď. Myslíš jsi už na to, jak to provést?"

Ne!" zněla zdrženlivá odpověď. "Ale nepochybuji o tom, že se brzy prostředek najde."

"I já jsem o tom přesvědčena, jen s tím rozdílem, že ten prostředek už znám. Smím slyšet jaký?"

"Stejný, na který myslíš ty."

"Mýlíš se, nemám ještě žádnou určitou myšlenku. Nejjednodušší by bylo vyhledat Horrible, která teď pravděpodobně slouží jako kořist Angličanům, dát se tam najmout jako námořníci a obrátit celé osazenstvo na naši víru."

Hm!"

"Co ty o tom soudíš?"

"Jsi dost chytrý, abys věděl, že provést ten plán je obtížné; tak by se dalo jednat, kdyby už nezbývalo nic jiného."

"Znáš něco lepšího?"

"Ano. Řekla jsem již, že je to stejná myšlenka, jakou máš ty."

"A já ti opakuji, že se mýlíš. Jsem tou novinou tak překvapen, že teď nemohu klidně rozvažovat."

Pane vikonte!" zazněla ostrá výzva.

"Pane rytíři!" ozvalo se ve stejně rozhodném tónu.

Saccard se usmál:

"Myslíš opravdu, že přede mnou skryješ své myšlenky?"

"Myšlš opravdu, že jsi vševědoucí?"

"Vlastně ano - aspoň pokud jde o tebe."

"Jsi-li opravdu tak chytrá, odhal mi, prosím, mé myšlenky, o kterých sám nic nevím."

Dobrá!" Saccard se opět usmál. "Nemyslím si o tobě, jak víš, příliš mnoho; přesto vím, že jsi dost chytrý, abys věděl. . .," naklonil se k vikontovi a šeptal: . že cenné klenoty pro vévodkyni z Oerstádu, které jsou uschovány u zdejšího klenotníka Thiemeho, nám poskytnou prostředky, abychom se rychleji a snáze dostali k cíli."

Ženská!" zvolal Brétigny, "ty jsi d'ábel!"

"Děkuji ti za poklonu a jsem s ní spokojena. Ďábel je v některých případech docela účtyhodná osobnost. Tvé zděšení dokazuje, že jsem se trefila do černého. Je ten Thieme silný muž?"

Nás nedorostl."

"To si myslím! V pondělí, tedy zítra, večer k deváté, má klenotník zboží dodat. O chvíli později vyjde z domu vévodkyně z Oerstádu se sumičkou peněz, která nám pomůže z kaše a umožní nám, abychom Horrible znovu získali. Ted mě nech, rozmyslím si celou věc ještě jednou a za hodinu tě čekám, abychom došli ke konečnému rozhodnutí."

Brétigny poslušně odešel. Ve svém pokoji uleh na pohovku, ale dlouho to nevydržel a opět měřil pokoj dlouhými kroky. Pomalu se mu vracel ztracený klid. Po hodině se vrátil do vedlejší místnosti se zcela novými nápady.

Zůstal stát ve dveřích; pohled, který se mu naskytl, byl překvapující. Rytíř de Saccard zmizel a místo něho odpočívala na pohovce dáma nevšední krásy.

Claironová!" zvolal.

"Pojď sem a sedni si vedle mne!" požádala ho a podala mu jemnou ručku. Její hlas zněl zcela jinak než dříve. Brétigny se k ní posadil. Způsob jejich předchozí zábavy byl zcela zapomenut. . .

O dva dny později bylo město vzrušeno zprávou, že klenotník Thieme byl nalezen zavražděn. Byla mu uloupena nejen vysoká částka, kterou stržil za klenoty vévodkyně z Oerstádu, ale i všechny cenné předměty, které měl u sebe. Teprve později padlo podezření na vikonta de Brétigny. Zmizel totiž v noci, kdy se vražda stala, se svým sluhou a s jistým rytířem de Saccard. Stopy vedly do Hamburku.

Tam se tři podezřelí nalodili na první parník, který plul do Ameriky; když jejich pronásledovatelé dorazili do Hamburku; byla již trojice na moři. Tehdy ještě nebyla Amerika spojena s Evropou telefonním kabelem. . .

2 SPOLEČNOST ZÁLESÁKŮ

Každá z širých stepí Severní Ameriky, které se táhnou západně od otce řek Mississippi - k úpatí Skalistých hor a z jejich druhé strany až k pobřeží Tichého oceánu, je velmi podobná nekonečným dálkám vln oceánu. Srovnání dalek savany a moře má mnoho společného - je to mohutný dojem, jímž zapůsobí moře nebo prerie na člověka, který se odpoutal od slupky domova a brázdí bud' vlny oceánu, nebo projíždí na hřbetě dobrého koně dobrodružnými končinami Spojených států.

Starý mořeplavec, který prožívá svůj život pod plachtami trojstěžníku křižujícího moře všemi směry světových stran, netouží po vnitrozemí - a když už se nemůže plavit po moři, postaví si domeček jako malou kabinu s pohledem na moře a dívá se toužebnými očima na věčně se měnící, neklidné vlny, dokud mu ruka smrti nezavře unavená víčka.

A stejně tak ten, kdo se odváží čelit nebezpečím Divokého západu, jež civilizace požehnala i proklela. Je přitahován stále nebezpečnými Llana estacada, tou nekonečnou divočinou, kde člověk potřebuje napnout všechny své tělesné i duševní

síly, aby nepodlehli tisícovým a stále novým nebezpečím savany. Ve stáří najde jen zřídka klidné místočko, jaké starý námořník nalézá na pobřeží; pro něho není klidu ani odpočinku, musí na hřbetě svého mustanga znova táhnout k dálavám, kde

jednou beze stop zmizí. Nějaký lovec najde třeba po letech jeho vybělené kosti na vysušené rovině nebo mezi nebetýčnými skalami; pojede však kolem a neudělá ani križek, ani se nezeptá na jméno toho, kdo zde našel svůj krutý konec. Zákony západu jsou tvrdé a nedovolují zjemňlost ani útrpnost; západ je vydán bouřím a nezná jinou nadvládu než neúprosný zákon přírody. Proto zde mají místo pouze muži, kteří se drží těchto nesmlouvavých zákonů.

Lidé, kteří jsou přes všechny smlouvy stále znovu vytlačováni z vykázaných sídlišť, lidé přírodou bohatě nadaní, a přesto odsouzení k nevyhnutelné zkáze, žijí

zde v zoufalém boji s národem, který má všechny tělesné i duševní vlastnosti, všechny přirozené i umělé prostředky, aby přesilou potíral odvážného protivníka.

Je to staleté zápolení mezi umírajícím gigantom a stále tvrdšími nepřáteli, jejichž mocná pěst pevněji a pevněji svírá jeho hrdlo, zápolení doprovázené nesmírnými hrdinskými činy. A kdo se odváží vstoupit na široká a daleká bojiště, nesmí postrádat ani jedinou ze zbraní, jimiž bojují na život a na smrt ti nenápadní, a přece obdivuhodní protivníci.

Ten, kdo si hodí pušku na rameno ve Fort Gibsonu v Arkansasu a jde pak několik dní proti proudu, narazí na malé sídliště z několikajednoduchých chat a do mu, ležícího trochu stranou, který nese už zdaleka viditelný štít s nápisem Store and Boardinghouse - Obchod a jídelna. Hostinský nemá ve zvyku vyhověť vysokým nárokům a sám také nemá žádné nároky na ty, kdo se zde zastaví. Nikdo neví, odkud druhý přišel a čím dříve byl; nikdo se neptá po jménu, úmyslu nebo cxi

cesty. Každý zde nakoupí, co potřebuje, a vypije drink podle libosti; někdy se hosté poperou nebo si zastrilejí a pak jdou dál svou cestou. Kdo se mnoho ptá, potřebuje mnoho času, a Američanovi je čas cennější než odpověď, kterou si může nejlépe dát sám.

V baru sedělo několik mužů, jejichž zevnějšek nebylo možno nazvat právě společenským. Součásti oděvů byly velmi různorodé, dávaly na první pohled poznat, že jejich majitelé jsou praví zálesáci, kteří nikdy nepoznali, co může znamenat dobrý krejčí.

Když se sejde několik zálesáků k posezení, je po ruce vždy dobrý drink a rozroudí se dobrá zábava. V této chvíli seděli však všichni tiše. Skončilo totiž právě

vyprávění jedné z "temných a krvavých historek" a každý z přítomných hledal ve vzpomínkách nějakou další. Tu zvolal jeden z nich, který seděl blízko okna:

"Lidičky, podívejte se! Neklamou-li mě mé staré oči, přijíždějí k nám dva zelenáči jako hrom. Podívejte se, jak sedí na koních! Jako by je tam právě nadělil Ježíšek! Co ti hledají v našich lesích?"

' I b rohlédli řichoží; muž, který na ně upozornil, při

Všichni se zved i, a y si p p sedl

opět ke stolu a opřel se zešíroka o lokty. Udělal svou povinnost a víc se nemusel

o nic starat. Byla to svérázná postava; jako by ho příroda natáhla z kusu lanaobličej, krk, hrud', ruce, nohy, to všechno na něm bylo dlouhé a přitom tak slabé,

jako by se při prvním nárazu větru měl rozpadnout na vlákna, která vítr odfoukne.

xelo bylo volné; ale na temeni hlavy mu sedělo cosi, co bývalo snad kdysi cylindrem, dnes však se vymykalo popisu.

Hubený obličej byl řídce porostlý vousy, ale

na bradě měl sotva sto chlupů a ty mu visely až do pasu. Kabát měl asi už z raného

mládí; pokrýval totiž sotva horní polovinu trupu a rukávy sahaly jen několik coulů

pod lokty. Nohy vězely v žalostných obalech, které snad dřív byly párem obrovských holínek, ted' však vypadaly jako propálené roury od kamen.

; "Máš pravdu, Pitte Holbersi," pravil jeden z kamarádů. "Jsou to zelenáči, do kterých nám nic není. At' si dělají, co chtějí!"

Zvědavci se vrátili na svá místa. Zvenčí bylo slyšet dusot koní; zazněl ostrý, pánovitý hlas, otevřely se dveře a vstoupila dvojice, o níž byla řeč.

První muž by v jiném prostředí určitě udělal dojem, kdežto druhý, který mu dal přednost, nebyl nijak nápadný.

První muž nebyl sice nijak zvlášť silný, ale měl pěkné držení těla i pohyby, což mu dodávalo nezvyklý a panovačný vzhled. Jeho pravidelný, ba krásný obličej byl do temna opálen a vrouben hustým tmavým voussem. Jeho oděv byl zcela nový, jeho zbraně i bambitky jeho průvodce jako by nedávno opustily obchodní pult, tak byly lesklé a čisté.

Pravý zálesák mívá nepřekonatelný odpor k péči o zevnějšek. Zejména jsou mu proti mysli nablýskané zbraně; jejich rez bývá znamením, že je nenosí k ozdobě, ale že mu mají sloužit v boji. Tam, kde je člověk oceňován jinak než podle oblečení, skrývá švihácký zevnějšek jakousi výzvu. Při nejmenší příležitosti vyvolává pak ostré poznámky.

"Good day, pánové!" pozdravil příchozí a sňal z ramena dvouhlavňovou pušku, aby ji odložil do kouta, což by zkušenému zálesákovi nikdy nenapadlo. Obrátil se k hostinskému, který si ho prohlížel polozvědavým a poloposměšným pohledem, a ptal se: "Je zde vážený master Winklay?"

"Hm, to jsem možná já sám!" odpověděl nedbale tázaný.

"Možná?" opáčil host trochu uraženým a ostrým tónem. "Co to má znamenat?"

"To znamená, že jsem master Winklay, ale někdy taky nejsem, podle toho, jak se mi zlíbí."

"Tak! A jak se vám zlíbilo právě teď?"

"Podle toho, co od něj chcete, pane!"

"Nejdřív pořádný doušek pro mne a tohoto muže a pak jistou informaci."

"Doušek můžete mít. A informaci taky, mohu-li vám ji dát. Víím, co jsem povinován gentlemanovi."

"Vynechte gentlemana, Winklayi; na tomto místě asi moc neplatí!" odvětil cizinec, když s nespokojeným výrazem vyprázdnil sklenku. "Moje otázka se týká člověka jménem Deadly-gun."

"Deadly-gun?" ptal se překvapeně hostinský. "Co mu chcete?"

"To je moje věc, dovolíte-li! Slyšel jsem, že u vás někdy bývá."

"Hm, ano a ne, pane. Co se vám líbí, může se líbit i mně. Nedáte-li mi na mou otázku odpověď, nemůžete ani ode mne mnoho čekat. Tady sedí lidé, kteří by vám mohli možná také poradit. Jsou tu dva, kteří znají velmi dobře toho, na něhož se ptáte."

Hostinský se otočil a dal najevo, že už s ním není řeč. Příchozí, odbytý vskutku po americku, se obrátil klidně k ostatním:

"Je pravda, co Winkley říká?"

Nedostalo se mu odpovědi. Pak se obrátil trochu rozumněji na Pitta Holberse:

"Byl byste tak laskav a odpověděl mi, pane Mlčenlivý?"

"Poslyšte, pane, moje jméno je Holbers, Pitt Holbers, chcete-li si je pamatovat; a kladete-li otázku současně tolika lidem, neví nikdo, zda je to právě on, kdo má odpovědět. Co chcete od Deadly-guna?"

"Nic, co by mu mohlo být nepříjemné. Jmenuji se Heinrich Mertens a přijel jsem se svým přítelem Petrem Wolfem z východu, abych se trochu porozhlédl po lesích. Potřebuji k tomu muže, jako je Deadly-gun, a chci se vás proto zeptat, kam se mám obrátit, abych ho našel."

"Možná, že je Deadly-gun ten správný muž, ale chce-li jím být, to je už jiná i otázka. Nepřipadáte mi, že byste se k němu hodili!"

'Smrtící puška

"Myslíte? Možná že ne, možná že ano. Řekněte tedy, chcete-li a můžete-li mi poradit, kde ho najdu!"

Oslovený se pomalu otočil do rohu, kde seděl muž, který při příchodu cizinců zůstal klidně sedět.

"Co myslíš ty, Dicku Hammerdulle?"

Muž seděl se skloněnou hlavou a věnoval obsahu své sklenice takovou pozornost, že se vůbec na cizince nepodíval. Teprve teď se otočil a posunul klobouk do týla, jako by chtěl dát svému mozku, otřebnou volnost k rozumné odovědi.

"Co si myslím, na tom nesejde. At si colonela najde odvětil."

Otočil se zpět a zahleděl se opět do sklenice.

Vousáč ale nebyl s touto krátkou a nedostatečnou odpovědí spokojen. Přistoupil blíž a tázal se dál:

"Kde je colonel, pane Hammerdulle."

Tázaný pomalu a udiveně vzhledl:

"Kde je colonel, na tom nesejde. Deadly-gun je náš plukovník, proto mu tak říkáme."

Zálesákova logika vzbudila na tváři tazatele úsměv. Položil mu protektorsky ruku na rameno a pátral dál:

Jen ne tak zprudka, pane! Když se ptáme, čekáme odpověď. Tak je tomu všude, a nevím, proč by tomu zde v Arkansasu mělo být jinak. Kde tedy lze najít colanela?" "

Kde ho lze najít na tom nesejde. Půjďte k němu, a je to.

" najdu.

"Hoho, člověče, to mi nestačí. Musím přece vědět, kde a jak ho "

Dick Hammerdull se zatvářil ještě udiveněji než předtím. On, volný muž ze savany, má být přinucen k řeči? To si nemohl dát líbit. Pozdvihl sklenku, napil se

dlouze a pak se zvedl. Teprv teď bylo možno si ho prohlédnout od hlavy k patě.

Byl pravým opakem Pitta Holberse. Byl to malý a velmi tlustý chlapík, o jaké je

v Americe nouze a o němž člověk nevěděl, zda se mu má smát, nebo se ho bát. Jeho krátké, tlusté tělo vězelo v jakémsi pytli, zhotoveném z hovězí kůže; původní

materiál však byl pokryt nesčetnými záplatami z nevydělané kůže; během doby se

jich navršilo tolik, že se oděv podobal spíše střese z různobarevných tašek. Nohy

vězely v obalech, které nebyly ani holínkami nebo botami, ani punčochami nebo

kamašemi. Na hlavě nosil beztvářý předmět; kdysi to byla kožesinová čapka, nyní

však na ní nezbyl jediný chloupěk. Ošlehaný a bezvousý obličej, z něhož zářila malá očka, byl pokryt jizvami, které

dodávaly jeho rysům jakýsi bojovný nádech. Ruce byly pevné a silné. Měl obvyklou zálesáckou výzbroj, ale puška, kterou položil

před sebe na stůl, si zasloužila pozornost. Vypadala jako starý kus kořene; pažba

ztratila svou původní formu, dřevo bylo jakoby ohlodáno od krys, a mezi pažbou

a hlavní se usadilo tolik špíny, že s železem tvořila jediný celek. Ani nejlepší evropský střelec by se neodvážil z této pušky vystřelit ze strachu, že se mu rozpadne

v ruce. A přece se v prérú často setkáváme s podobnou ručnicí a její majitel s ní zachází tak, že nikdy nechybí cíl.

"Kde a jak se to stane, na tom nesejde," řekl zálesák s přimhouřeným zrakem

tváří v tvář cizinci. "Myslíte, pane, že Dick Hammerdull studoval deset let

v koleji, aby se naučil řečnit? Co říkám, to říkám, a ani slovo víc. A komu je to málo, ať si dá kázat od někoho jiného.

Jsmu tu v savanách, kde potřebujeme dech

k důležitějším věcem než k povídání. Pamatujte si to!"

"Dicku Hammerdulle, vy jste asi studoval v koleji, protože umíte mluvit lépe

než mormonský pastor. Ale mně jste neřekl, co chci vědět. Ptám se znovu: jakým

způsobem a kdy a kde se mohu setkat s Deadly-gunem?"

"K čertu, člověče, teď toho mám už dost! Slyšel jste, že ho najdete, a to stačí.

Sedněte si ke své sklenici a čekejte. Nenechám si dělat kázání od nějakého zelenáče!"

Zelenáče? Máte snad chuť seznámit se s mým nožem?"

"Pchá, pane! Co je mi po vašem noži? Napichujte jím pro mne za mne brouky

anebo si s ním holte žáby! Dick Hammerdull se nebojí vaší špikovačky. Nechováte

se jako pravý zálesák; opakují tedy ještě jednou, ať se vám to líbí nebo ne: jste zelenáč a postarejte se, aby tomu bylo jinak!"

"Well, tak tomu bude jinak, a hned teď!"

Ustoupil do kouta, kam si předtím odložil pušku, chopil se jí, natáhl kohoutek

a přikázal:

"Pane Hammerdulle, kde mohu najít vašeho colonela? Dávám vám minutu

čas. Nedostanu-li odpověď na svou otázku, pak už na ni vůbec nikdy neodpovíte.

Jsmu v savanách a každý si tu dělá svůj zákon sám!"

Oslovený hleděl lhostejně do své sklenky; nebylo na něm vidět, zda výzvu vůbec slyšel. Ostatní se těšili na rvačku, při které by se bavili, a hleděli plni očekávání

na oba protivníky. Jen Pitt Holbers zřejmě věděl předem, jak spor dopadne; zasunul hubené prsty za pásek a natáhl

dlouhé nohy před sebe, jako by mu překážely

v pohledu na přítele. Cizinec pokračoval:

"Nuže, pane, minuta uběhla. Dostanu odpověď nebo ne? Počítám: jedna

dvě-t."

Ale to nebezpečné slovo "tři" už nestačil dokončit. Až k "dvě" seděl Dick

Hammerdull nehnutě a lhostejně, pak se ale chopil s bleskovou rychlostí, kterou

od něho protivník nečekal, své staré pušky; v okamžiku byla připravena k palbě.

Zablesklo se, rána vyšla a otrásla stonásobnou ozvěnou hostincem. Roztříštěná

puška vypadla protivníkovi z ruky. V příštím okamžiku ležel na zemi a Dick klečel

s nožem na jeho hrudi.

"Tak tedy, zelenáči, řekni tři, abych ti mohl dát odpověď!" přikázal posměšně.

"K čertu, pane, nechte mne; nemyslil jsem to tak vážně; nebyl bych střel." "

"To se teď lehko říká. Nebyl bych střel! Tedy divadýlko pro starého zálesáka

Dicka Hammerdulla? Směšné! Zda byste strlel nebo ne, na tom nesejde, mladíku. Namířil jste pušku na zálesáka. Ted' budu počítat já: Jedna - dvě"

Přemožený se marně pokoušel dostat nahoru.

"Nebodejte, pane," prosil, "colonel je můj strýc."

Zálesák zasunul nůž zpět, ale protivníka nepustil.

"Colonel je váš strýc? To si říkejte komu chcete. Rozmyslím si pořádně, než vám uvěřím."

"Je tomu tak; nepochválil by vás, kdyby věděl, co jste mi chtěl udělat."

"Tak! Hm! Jste-li opravdu jeho synovec nebo nejste, na tom nesejde. Byl bych vás jen trochu polechtal, abych vám dal lekci. Mého nože je na zelenáče škoda. Vstaňte!"

Zvedl se, vzal svou pušku a znovu ji nabil. Jeho obličej zářil láskou a péčí, kterou tomuto úkonu věnoval; pohled, jímž upřel svá jasná očka na starou zbraň, svědčil, jak mu přirostla k srdci.

"Takových pušek jako je tahle je málo!" pravil hostinský, který klidně přihlížel a málo se staral o dým valící se po celé místnosti.

"To si myslím, starý kořalečníku!" odpověděl laskavě Dick. "Je dobrá a vždy po ruce, kdykoliv ji potřebuji."

V tu chvíli se tiše otevřely dveře a neslyšně vstoupil muž, jehož příchod nikdo z těch, kdo seděli u oken, nepozoroval. Byl oblečen jako zálesák, na první pohled však bylo patrné, že je Indián.

Jeho oděv byl čistý a dobře udržovaný, což bývá zřídka u příslušníků této rasy. Kabát i kalhoty z měkce vydlabané teletiny s třepením byly ušity tak pečlivě, jak to umějí jen indiánské ženy; mokasíny byly ušity z měkké kůže, aby byly při chůzi pohodlné. Jeho hrdě vztyčenou hlavu zdobil jen bohatý uzel tmavých vlasů. Přelétl orlím zrakem společnost a kráčel ke stolu, kde právě seděl Dick Hammerdull. Vyhledal si nepravého, protože Dick zlostně vyjel: Co tu u mne chceš, rudá tváří? To je moje místo. Jdi jinam!"

"odpočinout! odpov

"Rudý muž je unaven; bílý bratr at' ho nechá " ěděl Indián mírně.

Unaven nebo ne, na tom nesejde. Nemám rád rudé kůže!"

"Za svou kůži nemohu, Velký duch mi ji dal. x

"Od koho ji máš, na tom nesejde. Jdi pryč, nesnáším tě."

Indián sňal pušku z ramene, opřel se o ni se zkříženými rukama a ptal se ted' vážně:

"Je můj bílý bratr pánem tohoto domu?"

Do toho ti nic není." "

"To jsi řekl správně. Nic mi do toho není, ale ani tobě ne. Proto se tu smí rud muž posadit stejně jako bílý."

Posadil se. V tónu jeho řeči bylo něco, co udělalo na zálesáka dojem. Už neodpověděl.

Hostinský přistoupil k novému hostu:

Co hledáš v mém domě?"

"Dej mi chléb k jídlu a vodu k napití!" odpověděl Indián.

"Máš peníze

"Kdybys přišel do mého vigvamu a žádal jídlo, dal bych ti je bez peněz. Mám zlato a stri'bro."

Hostinskému zasvítily oči. Indián, který má zlato a stri'bro, je vítaným hostem všude, kde je na prodej zrádná ohnivá voda. Brzy přišel s velkým džbánem pálenky, který postavil spolu s chlebem před hosta.

"Bílý muž se mýlí. Takovou vodu jsem si neobjednal."

Hostinský se na něj udiveně podíval. Neviděl ještě Indiána, který by odolal vůni pálenky.

"Tak jakou jsi chtěl?"

"Rudý muž pije jen vodu, která pramení ze země."

"Tak si jdi, odkud jsi přišel. Jsem tu, abych vydělal peníze, a ne abych ti dělal nosiče vody! Zaplat' chléb a klid' se!"

"Tvůj rudý bratr zaplatí a odejde, ale ne dřív, dokud mu neprodáš, co ještě potřebuje."

"Co chceš ještě?"

"Máš obchod, kde lze nakupovat?"

"Tak mi dej tabák, střelný prach, kulky a zápalky."

"Tabák máš mít; prach a kulky však Indiánům neprodávám."

Proč?"

"Protože vám nepatří."

"Tvým blým bratrům patří?"

"To si myslím!"

"Všichni jsme bratři, všichni musíme zemřít, nepodaří-li se nám ulovit zvěř.

Všichni potřebujeme prach a kulky. Dej mi, oč jsem tě žádal."

To nedostaneš."

"Je to tvoje pevná vůle?"

Indián ho uchopil levačkou pod krkem a pravicí vytáhl rychle nůž.

"Tak už neprodáš prach a kulky ani svým bratrům. Velký duch ti dává

ještě okamžik času. Dáš mi, co chci, nebo nedáš?"

Zálesáci vyskočili a chtěli se vrhnout na rudého muže, pod jehož pevnou rukou

úpěl hostinský. Indián zvolal, hrdě zvedaje hlavu:

Kdo se odváží dotknout Vinnetoua z kmene Apačů?"

Tato slova měla překvapující účinek.

Sotva je vyslovil, s úctou od něho odstoupili všichni, kdo se na něho chtěli vrhnout; Vinnetou bylo jméno, které vzbuzovalo úctu u všech lovců.

Indián byl synem Inču-čuny, slavného náčelníka Apačů. Jeho kmen si kdysi vysloužil posměšné jméno Pima pro zbabělost a lstivost; ale od dob Inču-čuny se

zbabělci pomalu měnili v obratné lovce a smělé válečníky, jejichž jméno mělo váhu i za horami. Ačkoliv kmen nebyl příliš početný a žil v nepřátelském obklíčení,

byly jeho odvážné činy, zasahující až daleko na východ, provázeny úspěchy. Inčučunův syn Vinnetou se už v mládí proslavil svým hrdinstvím. Ačkoliv mu bylo nyní sotva dvacet pět let, hovořilo se o něm často u táborových ohňů.

"Tedy," zvolal hostinský, "jsi-li Vinnetou, máš mít vše, co požaduješ."

"Howgh!" zaznělo spokojeným hrdelním tónem. "Velký duch ti dal promluvit

tato slova, muži s rudými vlasy; jinak bych tě poslal k tvým otcům, a s tebou každého, kdo by mi v tom chtěl zabránit!"

Vinnetou pustil hostinského a ten odešel do skladiště, aby tam vyhledal potřebné. Vinnetou přistoupil k

Hammerdullovi a zeptal se ho:

"Proč sedí bílý muž tady a baví se, zatímco rudí nepřátelé ohrožují jeho vlgvam?"

Dick vzhlédl od sklenky a zeptal se rozmrzele:

"Jestli sedím tady nebo někde jinde, na tom nesejde. Vinnetou mne zná?"

"Vinnetou tě ještě nikdy neviděl, ale ví, že jsi jeden z mužů Deadly-guna. Má

Deadly-gun, velký lovec, sám bojovat o skalpy Oglalů, kteří po něm jdou?"

"Oglalů?" Dick Hammerdull se vymrštil, jako by spatřil pod stolem chřestýše,

a i Pitt Holbers přiskočil k Indiánovi. "Co o nich ví rudý muž?"

"Spěchej za svým vůdcem, dozvis se vše od něho!"

Obrátil se k hostinskému, který se zatím vrátil, převzal od něj zásobu prachu a kulek a zajel rukou pod košili.

Vinnetou dá muži s rudými vlasy rudý kov!"

Winklay pňjal platbu a prohlížel si těžký kousek kovu se zřejmým nadšením.

"Zlato, právě ryzí zlato, má cenu nejméně čtyřicet dolarů! Indiáne, odkud to

"Pchá!" utrousil s pohrdavým pokrčením ramen a vyšel z hostince.

Hostinský se díval na ostatní s otevřenými ústy.

"Poslyšte, gentlemani, zdá se, že ten rudoch má více zlata než my všichni dohromady. Ještě nikdo mi tak dobře nezaplatil za zboží jako on. Stálo by za to jít za

ním, protože toho má u sebe ještě víc!"

Nechci vám radit, muži," odpověděl Dick Hammerdull, který se strojí k odchodu. "Vinnetou není člověk, který by si dal vzít třeba jen kousek šrotu. Má-li

zlato nebo ne, na tom nesejde - ale nikdo mu je nevezme!"

I Pitt Holbers si hodil pušku přes rameno a pravil:

"Dicku, musíme rychle pryč. Ten Indián je vševědoucí, a pro ty psy Oglaly, vem je čert, musí být taky nějaká spravedlnost. Ale co bude s těmi dvěma tam,

Ukázal při těchto slovech na oba cizince.

"Rekl jsem, že půjdou s námi, a při tom také zůstane!" odpověděl Dick a obrátil se k cizincům: "Chcete-li vidět Deadly-guna, je třeba vyrazit, pane Mertensi.

Vaše jméno zní nějak německy, že?"

Tázaný vstal, aby se se svým průvodcem připojil k oběma zálesákům, a odpověděl:

"Ano, můj průvodce a já jsme rodilí Němci."

Němci? Hm, jestli jste Číňané nebo Turci, na tom nesejde. Jestliže jste Němci je mi to milé a dobré i pro vás, protože Němci jsou dobří chlapi; znám jich několik a vím, že umějí držet pušku tak, že se střelí býku do oka. Tak tedy vpřed, muži, musíme rychle vyjet!"

Čtyři muži vyšli ven. Hammerdull zapískal a dva osedlaní koně přiklusali.

"Tak, tady máme své koně. Nasedněme a jed'me, pane Mertensi - a vy, jak se jmenujete?" zeptal se druhého.

Jmenují se Peter Wolf," odpověděl.

"Peter Wolf? To je proklaté těžké jméno! Sice na tom nesejde, zda se jmenujete John nebo Tim nebo třeba Bill, ale Peter Wolf, na tom si člověk zláme jazyk. Tak nasedat, abychom se dostali rychle lesem do prerie!"

"Kam jel ten Indián?" ptal se Mertens.

"Ten Apač? At' jel kam chtěl, na tom nesejde. Ví nejlíp, kam má jet. Sázím svou klisnu proti kozlu, že ho potkáme tam, kde ho budeme nejvíc potřebovat."

Mělo to vtip, protože by se sotva našel někdo ochotný vsadit dobrého kozla proti staré, křivonohé klisně. Měla už hezkých pár let a podobala se spíše napodařenému kříženci kozy a osla než dobrému koni. Měla neúměrně velkou hlavu,

o ohonu nemohlo být řeči; tam, kde měl být, trčel místo něho jen špičatý kostnatý pahýl, na kterém by se ani pod mikroskopem nenašel vlasek. I hřívka klisně chyběla, v tlamě neměla ani zub a její malá, šilhavá očka nesvědčila o příliš laskavé po

Ale jen ten, kdo se na západě nevyzná, by se staré Rosinantě smál. Takové zvíře slouží svému pánu půl lidského věku, věrně s ním prožívá nebezpečí a nouzi, jde

s ním větrem, bouří, sněhem, vedry i dešti, přiroste mu k srdci a má i ve vysokém věku tak cenné vlastnosti, že by je za jiné nevyměnil. Věděl to i Dick Hammerdull

a svou starou klisnu by nedal ani za mladého a statného mustanga.

Ani kůň Pitta Holberse nebyl příliš skvělý. Pitt seděl na malém, krátkém a tlustém koníku, takže jeho dlouhé nohy dosahovaly téměř k zemi. Pohyby zvířete byly však velmi pлавné a lehké a bylo na ně spolehnouti.

Pokud šlo o koně dvou dalších mužů, pocházeli zřejmě z nějaké klidné farmy na východě a museli se v průběhu času teprve osvědčit.

Až do večera jeli rychlým tempem vysokými lesy. Pak vyrazili do otevřené stepi; byla v květu a prostírala se na všechny strany jako nádherný koberec až k šedému horizontu.

Koně byli odpočatí, a proto muži vjeli do stepi dosti hluboko. Rozhodli se k táboření, až když se na obloze objevily první hvězdy.

"Stop," pravil Hammerdull. "Ted' končí den a můžeme se na chvíli zabalit do svých pokrývek. Co myslíš, kamaráde?" obrátil se k Pittu Holbersovi.

"Když myslíš, Dicku," odvětil tázaný, hledě do dálí. "Ale nebylo by líp, kdybychom ujeli ještě pár mil? Colonel potřebuje naše paže a pušky víc, než s nimi pořídíme tady na louce. Bzučí tu hmyz a létají noční můry tak klidně, jako by nikoho

a nikde právě neohrožovali rudoši."

"Pokud jde o hmyz a rudochy, na tom všem nesejde. Máme s sebou dva muže, kteří ještě neznají savanu, a musíme jim proto dopřát trochu klidu. Vidiš přece, jak hnědák Petra Wolfa oddychuje a z Mertensova koně jen leje! Zastavme tady; až se rozední, pojedeme dál!"

Oba Němci, kteří nepřivykli dlouhé jízdě na koni, byli skutečně velmi unaveni a hned uposlechli Dicka. Muži svázali koně na dlouhá lasa, trochu pojedli a určili pořadí stráží. Pak ulehli na měkký trávník.

Ráno pokračovali v jízdě. Oba zálesáci byli mlčenliví muži, kteří nepromluvili zbytečného slova. To nebyl hostinec, kde se mohly vyprávět bezstarostné historky.

Byli v prérú, kde je třeba být neustále ve střehu. A zpráva od Vinnetoua ještě víc

; přispěla k tomu, že drželi jazyk na uzdě. Proto i Mertens se během dne na nic neptal, a když se chtěl večer rozhovorit, nikdo mu nevěnoval pozornost. Zavinul se

tedy mrzutě do pokrývky a oddal se spánku.

Několik dní skoro mlčky spěchali prérú. Pátého dne večer se Dick, který jel rvní, náhle zarazil, seskočil z koně, prohlédl si trávu a ohledal půdu.

p Pozor, Pitte Holbersi!" řekl pak. "Mám za to, že tu přednádnem někdo jel na koni. At' mě čert vezme, jestli se mýlím. Slez z koně a podívej se!"

Holbers přehodil koníkovi pravou nohu přes hřbet, sestoupil a sehnul se k zemi, aby ohledal stopu. "

"Jak myslíš, Dicku" zamumlal souhlasně. "Myslím, že tudy jel Indián.

, Byl-li to rudoch či ne, na tom nesejde. Bělochův kůň, ale zanechává jiné stopy.

Nasedni zase a přenech to už mně!"

Šel pěšky po stopě kopyt a jeho klisna ho pomalu následovala. Po několika stech krocích zůstal stát a obrátil se na přítele:

Kamaráde, slez a uhodni, koho máme před sebou!"

Ukázal na zem. Holbers se sehnul, prozkoumal místo a pak řekl:

"Myslíš-li, Dicku, že je to Apač, máš pravdu. To třepení, které se zachytilo na

kaktusu, měl tehdy v hospodě na mokasínech. U žádného jiného rudocha jsem takové neviděl. Seskočil tady z koně, aby se po něčem poohlédl, a přitom se mu třepení nabodlo na ostny kaktusu. Myslím - podívej se, Dicku, sem napravo! Co je

to za stopy?"

"Pitte, myslím, že tudy jel nějaký zlý Indián; přijel ze strany a zde odbočil. Co si o tom myslíš ty?"

"Hin! Apač má bystrý zrak. Určitě ho upoutala hned první stopa, které jsme si ani nevšimli. Kdo ví, jak dlouho se už kolem ní motáme.

"Jestli jsme si jí všimli nebo ne, na tom nesejde. Ted jsme ji našli a to stačí. Ale rudoch se tu asi nebude motat sám. Nedaleko bude jistě spousta dalších bojovníků, kteří mají v plánu nějakou čertovinu. Poohlédněme se tu ještě, jestli nezjistíme něco, čeho bychom se mohli držet. Díval se upřeně na obzor a potom zavrtěl nespokojeně hlavou.

"Poslyšte, Mertensi, máte za pasem nějaké pouzdro; proč je neotevřete. Je tam snad nějaké ptáče, které nesmí uletět?"

Mertens otevřel pouzdro, vyňal dalekohled a podal jej Dickovi. Ten si jej nařídil a prohlížel znovu obzor. Pak stáhl obočí a řekl lživě:

"Tady máš dalekohled, Pitte, a podívej se, jaká se to táhne na obzoru z východu na západ dlouhá a přímá linie!"

Holbers poslechl, podíval se a pak rozvážně mnul svůj dlouhý a špičatý nos.

"Myslíš-li si, Dicku, že je to železnice, kterou tu stavějí do Kalifornie, pak nejsi hloupý, jak jsem si myslel."

"Hloupý? Dick Hammerdull a hloupý! Chceš, abych tě polechtal nožem mezi žebry? Slyšel kdo kdy co takového? Ostatně je-li Dick hloupý nebo ne, na tom nesejde; ale kdyby ho někdo chtěl koupit laciněji, než je jeho cena, ten by se přepočítal. Řekni mi ale, Pitte, ty výlupku vši moudrosti, co společného má železnice s rudochem, který se plížil tím směrem?"

"Hm, kdy asi pojede nejbližší vlak, Dicku?"

"Nevím přesně, ale myslím, že ještě dnes."

"Tak tedy mají rudochi určitě spadeno na něj."

"Máš pravdu, kamaráde. Ale z které strany přijede?"

"To musis do Omahy nebo do Cheyenne, tam ti dají informaci. Já nemám jízdní řád."

"Přijede-li z východu nebo ze západu, na tom nesejde. Ale přijede-li, přepadnou jej. Máme klidně přihlížet, až ho zastaví a oberou cestující o skalpy a o životy? To už je něco jiného. Co ty na to?"

"Myslím, že je naší povinností udělat jim čáru přes rozpočet."

"Taky si myslím. Tedy dolů z koně a vpřed! xlověk na koni je lepším terčem než ten, kdo jde skromně po zemi. Podíváme se, v které díře Indiáni vězí. Ale pozor, muži - mějte pušky připraveny. Zpozorují-li nás, je puška první, co potřebujeme!" Plížili se opatrně vpřed. Stopy, k nimž se připojily i stopy Apačovy, vedly

k náspu a pak podél něho. Sledovali je, až z daleka spatřili zvlněný terén v krajině.

Ě Dick Hammerdull se opět zastavil.

"Kde ti bídáci vězí, na tom nesejde, ale dal bych se upéct, abych byl vyschlý jako pan Holbers, nejsou-li schováni právě za tím trpasličím pohořím! Nemůžem dál, protože. . .

Slovo mu uvízlo v ústech, v okamžiku zacítil, ale v příštím okamžiku nechal pušku klesnout. Od náspu se odlepila postava a s kočičí lehkostí se jim octla po boku. Byl to Apač.

"Vinnetou viděl přijíždět bílé tváře," řekl. "Objevíli stopu Oglalů a zachrání ohnivého oře před záhubou!"

"Štěstí že to nebyl nikdo jiný - byl by ochutnal moji kulku a tím bychom se byli prozradili. Ale kde má Vinnetou svého koně?"

"Apačův kůň je jako pes - lehne si poslušně a čeká na návrat svého pána. Vinnetou viděl Oglaly před několika východy slunce, šel k řece, kterou nazýváte Arkansas, a chtěl vyhledat svého přítele Deadly-guna, ten však nebyl ve svém vigvamu. Pak sledoval opět rudé tváře a chce teď varovat ohnivého oře, aby se nezřítíl ze své cesty, kterou chtějí poškodit."

"Hled'me, jak chytře to ti bídáci vymysleli! Jen kdybychom věděli, z které strany přijede prstí vlak!" mnil Pitt.

"Ohnivý oř přijede od východu, protože od západu jel v době, kdy slunce stálo nad hlavou náčelníka Apačů."

"Vím tedy, na kterou stranu se máme obrátit. Kdy však pojede vlak tudy. Pitte Holbersi, jak to vypadá?"

"Hm, jestli si mslis, Dicku že mám jzdní řád tak m řekni kde

V hlavě jistě ne, kamaráde, tam je to jak v Llanu estacadu, jen kamení a prach. . . Podívejte, přátelé, slunce už zapadá; za chvíli bude tma a můžeme se podívat na rudoch co. . . Ě "I ho A ač a viděl, jak vytrhávají pra Vinnetou byl za jejich zády, přeruši p , " " žce a kolejnice a kladou je ohnivému oři do cesty, aby se zřítíl.

"Je jich mnoho?"

Desetkrát deset - to-není ani polovina bojovníků, kteří leží připraveni v záloze a čekají na železného oře. Koní mají ještě mnohem víc, aby na nich odvezli, co vezmou z ohnivého oře."

"Ti se přepočítají! Co zamýšlí Vinnetou udělat?"

Zůstat zde a hlídat rudé muže. Mo i bílí bratři at' jedou vstříc ohnivému oři a varují ho, ale tak, aby Oglalové neviděli, že ohnivý oř zůstává stát. . ."
To byla dobrá rada, nikdo však nevěděl, kdy má vlak tudy jet. Mohl přijet v každém okamžiku. Bylo tu nebezpečí z prodlení. Vinnetou tedy zůstal, ostatní sedli na koně a rychlým cvalem jeli podle náspu k východu. Po čtvrt hodině Dick zastavil a pohlédl stranou:

Neleží tam v trávě něco jako jelen - ach, Pitte, nezdá se ti, že je to nějaké zvíře?"

"Hm, myslíš-li, Dicku, že je to Apačův kůň, který tu čeká, až si jeho pán pro něj přijde, souhlasím s tebou!"

"Uhádl jsi, kamaráde. Pojedeme dál, at' zvíře nepoplašíme, máme na práci důležité ší věci. Jestli vlak potkáme nebo ne, na tom nesejde - ale varovat jej musíme a čím dál dojedeme, tím lépe. Ti rudí ničemové nesmějí podle světél poznat, že zastavil a že jejich úmysl je prozrazen!"

3 DF ADLY-GUN

Jeli tedy dál. Soumrak se rychle změnil v tmou, na prérú padl večer a hvězdy na obloze zazářily. Trochu měsíčního svitu by jezdcům neškodilo; později by jim však překážel, aby se mohli neviděni přiblížit k Indiánům. Přišlo jim proto vhod, že měsíc dosud nevyšel. Americké lokomotivy mají pronikavá světla; na rovině je vlak vidět již z velké dálky, a proto jezdci spěchali, aby urazili vstříc vlaku co největší kus cesty. Dick Hammerdull pobízel svoji klisnu a ostatní ho mlčky následovali.

Konečně zastavil a seskočil z koně; ostatní tři učinili totéž.

"Mám za to, že máme už dostatečný předstih. Přivažte koně a najděte trochu suché trávy, abychom dali vlaku znamení!"

Spolujezdci uposlechli; ve chvílce navršili hromadu suchých stébel a posypali je střelným prachem, aby rychle chytla. Ulehli na pokrývky, hleděli do noci, odkud očekávali vlak. Oba Němci tušili, co asi přijde, ale byli příliš nezkušení v zálesáckém životě, a proto nepřerušili mlčení. Bylo slyšet jen hryznutí pasoucích se koní

a hemžení hmyzu, který se vydal za potravou. Minuty se nekonečně vlekly.

Konečně se ukázalo na obzoru světlo, zprvu nepatrné, ale rychle se blížilo.

"Pitte Holbersi, co ti říkáš těm světluškám na obzoru ze tal se Hammerdull.

"Hm, myslím si totéž co ty, Dicku!"

„To je nejmoudřejší názor, který jsi ve svém životě projevil, kamaráde! Je-li to lokomotiva nebo není, na tom nesejde, ale jedno je jisté - okamžik k rozhodnému jednání se blíží. Mertensi a Wolfe, jakmile se vlak přiblíží, budete křičet z plných plic. Ostatní obstaráme my.“

Vzal trávu, z které předtím smotal dlouhý doutnák, posypal jej střelným prachem a vytáhl revolver:

Blížící se vlak supěl, hluk se podobal hromobití.

Rozpřáhl ruce, křič, jak můžeš, kamaráde - vlak je tu!" volal Dick a ohlédl se současně po koních, kteří se poděšeně vzpínali v řemenech, které je poutaly k zemi.

"Wolfe, dejte pozor, aby se nám koně nesplašili, křičet můžete i přitom."

Okamžik jednání nadešel. Vlak přisupěl, Hammerdull přiložil revolver k doutnáku, vystřelil a doutnák okamžitě vzplanul.

Mávaje doutnákem, aby se rozhořel,

běžel Dick v jeho světle vstříc vlaku.

Strojvůdce ihned zpozoroval, že se něco děje. Vlak zapískal, brzdy kol prudce zaskřípěly, vlak zpomalil a čtyři muži běželi k němu. Konečně zastavil.

Dick doběhl k lokomotivě, přehodil světla pokrývkou a volal:

Zhasněte světla - at' je v celém vlaku tma!"

Všechna světla zhasla. Zaměstnanci pacifické dráhy jsou duchapřítomní lidé.

Poznali, že rada je odůvodněná, a ihned uposlechli.

Proč zakrýváte světla, lidičky?" ozvalo se z lokomotivy. "Kdo jste a co to má všechno znamenat?"

"Kdo jsme, na tom nesejde, pane," odpověděl Dick, "před námi na trase jsou Indiáni a zdá se, že vytrhali kolejnice!"

"Proklatě, už zase! Člověče dobrý, jak vám máme poděkovat?"

Někdo vyskočil z lokomotivy, stiskl Hammerdulovi ruku a přikázal otevřít vagóny.

Ve chvílce byli lovci obklopeni spoustou zvědavců, kteří opouštěli vagóny, aby se dověděli, proč vlak zastavil.

Dick stručně vyložil situaci. Vzbudil tím nemalé rozčilení.

"To je v krátké době už potřetí," řekl strojvůdce, "že se odvažují přepadnout vlak právě na této trase. Vykrádají je. Je to ten d'ábelský kmen Siouxů, prokletí Oglalové. Jenom dobře mříená kuňkoasu áxlx roxyš ili š a ixže ve vlaku jeep ó

Dnes se ale spletli, dnes jim všech p
zboží a jen několik cestujících. Tentokrát vezeme několik set dělníků na stavbu tunelů a mostů v horách a ti mají s
sebou zbraně. Připravíme rudochům uvítání!" Nastoupil opět do lokomotivy a vypustil přebytečnou páru, která zahalila
okolí do bílého mraku. Potom slezl, aby přehlédl sly, které má k dispozici.
"Nejdříve mi ovězte, jak se, člověče dobrý, vůbec jmenujete?" zeptal se. "Mup"
sím řece vědět, komu vděčíme za varování.
"Jmenuji se Dick Hammerdull, pane!"
Dobrá - a co tenhle váš přítel?"
"Jak se jmenuje, na tom nesejde ale má také jméno a neuškodí, když se je dozvíte. Je to Pitt Holbers, pane, a je, to
chlapec, na kterého je spolehnutí."
A ti dva u koní?"
"To jsou dva muži z Německa menují se Heinrich Mertens - Harry by znělo
lí - a Peter Wolf. Na těch jménech by si člověk zlomil jazyk."
p Well," zasmál se strojvůdce. "Nemá každý tak citlivý jazyk jako vy, master
Hammerdull!"
Hammerdull? Dick Hammerdull?" ozval se hluboký a silný hlas a jeden z mužů se prodíral k nim Zdravím vás, kamaráde!
Myslel jsem, že vás potkám v hidspotu*, a zatím se s vámi sejdu tady! Co vás sem přivedlo?"
Co nás sem přivedlo, colonele, na tom nesejde, ale mám s sebou trochu prachu olova a tabáku. Dlouhý Pitt je se mnou,
přicházíme od pana Winklaye, toho
Ira, a přivedli jsme taky dva Němce, kteří chtějí vidět Deadly-guna, tedy vás, colonele." vy, pane! "Deadly-gun!" zvolal
strojvůdce, přistupuje k cizinci. "Jste to opravdu
"Iťkají mi tak!" zněla odpověď. Byl to muž střední, ale nápadně statné postavy, oděný v obvyklý oděv zálesáků. Lidé,
kteří stáli kolem něho, při vyslovení jména trochu ustoupili.
Pak zde tedy máme pravého muže, kterému předáme velení. Chcete je převzít?"
Souhlasí-li všichni přítomní, proč ne?"
' Ozvalo se souhlasné volání. Slavného lovce Deadly-guna znal osobně málokdo teay neoceaxavxlx xxxxx== x x - - - -
xsvěřit.
"Samozřejmě souhlasíme. Zaříd'te prosím všechno, co je potřeba, co nejrychleji! Nemůžeme ztrácet čas a nesmíme ty
rudé gentlemany nechat na sebe dlouho
čekat!" pravil strojvůdce.
Well, pane, dovozte tedy, abych si ještě promlxxx se svým přítelem Dicku
Hammerdulle, kdo z hide-spotu je ještě s vámi dvě
* Doslova: skryš kůží (tajné skladiště).
"Nikdo, pane! Všichni jsou buď doma, nebo v horách."
"Ale ještě někdo s vámi musí být, Dicku - jak vás znám, neopustil byste ty rudochy, aniž byste u nich nechal stráž."
"Jak jsem rudochy opustil, na tom nesejde. Ale zmýlil byste se, colonele, kdybyste Dicka Hammerdulla měl za tak
hloupého, že by rudochy opustil a nepomyslel na strážce. Je tam jeden z nejlepších, totiž Apač Vínnetou. Setkal se s
námi
v hospodě u Ira a varoval nás. Pak šel po stopě Oglalů a spojil se zase s námi."
"Apač Vínnetou?" zeptal se strojvůdce za souhlasného přikyvování ostatních.
"To je dnes nějakých setkání! Ten muž přece vydá sám za několik bojovníků!
Když i on je na naší straně, věřím, že ty rudé ničemy pošleme domů tak, aby si nás
dlouho pamatovali. Kde je na stráži?"
"Docela blízko Oglalů na levé straně náspu. Jistě je tam vše v pořádku, jinak by
nás tu varoval."
"Dobrá," poznamenal Deadly-gun. "Řeknu vám, co si myslím: rozdělíme se na
oddíly a připlížíme se k Indiánům po obou stranách dráhy. Jeden oddíl povedu já
a druhý - pane, půjdete s námi?" obrátil se na strojvůdce.
"Samozřejmě!" odpověděl. "Nemám sice podle předpisů opustit své místo ve vlaku, ale mám přece dvě zdravé ruce a topič
mě tu zatím zastoupí. Nevydržel bych
to na mašině, kdybych slyšel střelbu z vašich pušek, a tak raději půjdu s vámi!"
Pak se obrátil k svým lidem: "Zůstaňte u vlaku a dávejte pozor, člověk nikdy neví,
co se může stát. - Tome!"
"Prosím, pane?" ozval se topič.
"Vis přece, jak zacházet se strojem. Až uvidíš znamení ohněm, přijed' s vlakem
za námi, abychom se nemuseli vracet. Pojedeš pomalu a obezřetně, jistě bude třeba opravit koleje! A pokud jde o
vedení druhé skupiny - master Deadly-gune,
půjdu rád s sebou, ale nejsem zálesák. Pro vedení si vyhledejte jiného muže!"
"Dobře, pane," přikývl Deadly-gun. "Vím o člověku, který věc dobře vyřídí
a kterému můžete své lidi bez obav svěřit. Co o tom soudíte, Dicku Hammerdulle?"
"Co soudím, na tom nesejde, ale mám za to, colonele, že byste nic nesprávného
nenařídil."
"Chcete tedy vést druhou skupinu?"
"Hm, půjdou-li ti muži se mnou, postavím se rád do čela. Moje puška je zásobena novým olovem a prachem a jistě

promluví s Indiány rozumné slovo. Koně však zde musí zůstat; ten Němec, Mertens, je může ohlídat."
"Ani mě nenapadne," odpověděl Mertens krátce. "Půjdu s vámi."
"Co vás nenapadne nebo napadne, na tom nesejde; nechcete-li hlídat vy, at' je hlídá Peter Wolf."
Ani Wolf nechtěl u koní zůstat; tuto službu převzal jeden z dělníků, který neměl zbraň. Muži byli rozděleni na dvě skupiny a Deadly-gun i Dick Hammerdull se ujali vedení. Vlak zůstal na místě; rozhostilo se ticho a nikdo by nevěřil, že se v tomto zdánlivém klidu připravuje krvavý boj.
Kus cesty šli pěšky; když se pak přiblížili k místu, kde by mohlo dojít ke srážce, začali se plížit jeden za druhým po obou stranách náspu.
Uf!" zaznělo tiše u ucha Deadly-guna. "Jezdci z ohnivého oře at' zůstanou ležet a čekají, až Vinnetou odejde a zas přijde!"
Vinnetou?" zeptal se Deadly-gun a trochu se narovnal. "Zapomněl můj rudý bratr už na svého bratřeho přítele
Vinnetou ho i v temnotě poznal a šeptal radostně:
"Deadly-gun! Chválím Velkého ducha, že Apač dnes vidí tvou tvář! At požehná tvou ruku, aby dopadla ničivě na hlavy nepřátel! Můj bratr přijel ohnivým ořem?"
' Anox do raval na východ zlato které našel díky Apačovu přátelství, a teď se vrací, aby hledal dál. Proč chce můj bdělý bratr odejít a zase se vrátit
Duše noci je černá a duch večera temný; Vinnetou nepoznal svého bratra, když ležel na zemi. Ale uviděl muže, stojí tam na pahorku a vyhlíží ohnivého oře.
Apač mu půjde zavřít oči a pak se vrátí sem."
V prstím okamžiku zmizel.
Proti hvězdnatému horizontu se rýsovala na nepatrném pahorku postava, kterou i oko zkušeného zálesáka sotva rozeznalo. Oglalové tedy postavili stráž, aby
; vyhlížela přijíždějící vlak. Bílý muž by se asi sotva nepozorovaně přiblížil k této stráž, Deadly-gun však poznal apačské umění plížit se a věděl, že stráž brzy zmizí.
Ležel proti náspu a díval se - a skutečně po několika minutách se objevila vedle strážce druhá postava, která se bleskurychle vztyčila, oba padli rychle k zemi
a Apačův nůž vykonal své dílo.
Vinnetou se vrátil až po delší chvíli. Obešel tiše Indiány a zapamatoval si jejich rozložení. Teď podal colonelovi zprávu.
Oglalové vytrhali kolejnice a pražce a položili je napříč kolejí. Kdyby plně naložený vlak dojel bez varování až sem, čekal by jej strašný osud. Rudoši leželi nedaleko tiše v trávě; jejich koně byli přivázáni v dosti velké vzdálenosti.
Přítomnost
koní by nedovolila, aby se Vinnetou připlížil tak blízko, protože kůň z prairie předčí v bdělosti i psa. Přítomnost živé osoby by jistě ohlásil pánovi zaržáním.
"Kdo je vede?" ptal se Deadly-gun.
Matto-Sih, tedy Medvědí tlapa. Vinnetou byl za jeho zády a mohl ho zahubit svým tomahavkem.
Matto-Sih? To je nejstatečnější ze Siouxů. Nebojí se žádného válečníka a ví si vždy rady. Je silný jako medvěd a lživý jako liška. Jistě nemá všechny své muže s sebou, nechal zálohu v prérú. Chytrý válečník by jinak nejednal."
"Uf!" přitakal Vinnetou.
"Můj rudý bratr nechť si vezme polovinu mých lidí a vystopuje s nimi jejich zálohu."
Vinnetou poslechl této výzvy; Deadly-gun se zatím odplížil přes násep k Dickovi:
"Indiáni jsou odtud vzdáleni tři sta délek lidského těla, Dicku," řekl mu tiše.
"Rozdělil jsem své lidi a polovinu jsem jich poslal s Vinnetouem do prairie, aby."
"Jestli jste je poslal nebo ne, na tom nesejde," vpadl mu Dick do řeči, "ale co tam budou dělat; colonele?"
"Matto-Sih vede Oglaly. . ."
"Matto-Sih? Medvědí tlapa? Máme tedy proti sobě nejstatečnější bojovníky kmene. A podle mne si určitě ponechal v prérú ještě zálohu."
"Jsem stejného názoru. Tu zálohu odřízne Vinnetou a já půjdu se zbytkem lidí k nepřátelským koním. Podaří-li se nám zmocnit se jich nebo je rozehnat, jsou rudí ztraceni. . ."
"Well, colonele, Dick Hammerdull a jeho puška vám pomohou naplnit vlak nepřátelskými skalpy!"
"Počkejte se svými lidmi, až na druhé straně padne první rána; Indiáni poznají, že nás mají v zádech, a budou postupovat směrem k vám, očekávejte je. Chovejte se však tiše, Dicku, dokud nebudou tak blízko, abyste spatřil jednotlivce. Teprv potom strlejte, žádná kulka at' nepřijde nazmar!"

"Bez starosti, colonele, Dick ví, co udělat. Dejte si však pozor na koně, indiánský mustang ucítí bělocha na deset mil!" Deadly-gun se odplížil. Tlustý zálesák se teď plazil od muže k muži, aby sdělil spolubojovíkům plán boje.

Když se vrátil, zaujal místo vedle Pitta Holberse, který tiše seděl a mlčel.

"Pitte Holbersi, kamaráde," pošeptal mu, "brzy začne tanec!"

"Hm, jak myslíš, Dicku. Nemáš z toho radost?"

Než mu Hammerdull stačil odpovědět, zablesklo se na druhé straně náspu a zazněla rána - dřív než se mohl rozvinout colonelův plán, vystřelil, asi náhodou, jeden z jeho spolubojovníků.

Oglalové vyskočili a hnali se k svým koním. Duchapřítomný Deadly-gun, sotva zaslechl zrádný výstřel, spěchal, aby následkům této neopatrnosti předešel.

"Kupředu, muži - ke koním!" zavelel.

Pádili ke koním a dostali se k nim dřív než Indiáni. Rychle je odvázáli. Koně okamžitě s hlasitým ržáním vyrazili do savany.

Zatím dorazili Indiáni. Přivítala je střelba. Koně byli pryč a Indiáni nemohli v temnotě rozeznat, jaké jsou protivnickovy síly; střelba je překvapila a stáli tiše, vydáni zbraním protivníka. Vtom jejich vůdce zavelel; obrátili se a hnali se zpět kryt se na druhé straně náspu.

Sotva dosáhli náspu, vystoupila z temnot jen několik stop před nimi pevná řada; zablesknutí z padesáti pušek ozářilo na okamžik noc. Nárek raněných svědčil

o tom, že oddíl Dicka Hammerdulla dobře mšl.

"Vystřelte všechny kulky a pak na ně!" zavelel statečný Dick, vystřelil

z druhé hlavně, odhodil pušku, která mu už nebyla k ničemu, vzal tomahavk, tuto strašnou zbraň západu, a vyřtil se, sledován Pittem Holbersem a nejstatečnějšími ze svých spolubojovníků, proti rudochům.

Překvapení nečekaným přepadem, ztratili Indiáni hlavu; měli nepřítele před sebou i za sebou a mohli se teď zachránit jen útekem. Znovu se ozvalo zavelení Matto-Siha a v okamžiku nebylo vidět ani jediného rudocha. Vrhli se k zemi a pokoušeli se proplst mezi nepřáteli zpět do savany. p

K zemi, muži, a nuž do ruky! zvolal Deadly-gun a sěchal k opuštěnému ležení Indiánů.

Domníval se že tu zanechali dost hořlavin, aby osvětlily okolí, kdyby se. jejich lán zdařil. Nemýlil se. Bylo zde připraveno několik hromad suché trávy. S pomocí střelného prachu rozdělal oheň; noc se rozjasnila a ve světle bylo vidět rozházená kopí a štíty. Příhodili je do plamene; péči o oheň ponechal Deadly-gun dělníkům a vrátil se na místo, kde se noční útok rozpadl na boj muže proti muži.

Dorazil ke skupině rudochů; v planoucím světle ohňů prozrazovala jeho tvář nejen radost z boje, ale i neustále bdělý úsudek. S bleskovou rychlostí vytrhl sekeru a brnil se dotírajícím rudochům už několik jich leželo s roztrženou lebkou u jeho nohou. j

O odál stál ár trochu směšných hrdinů; bojovali opření vzájemně o záda, aby se chránili napadení zezadu: Dick Hammerdull a Pitt Hoberse. Malý Dick, který úsobil dojmem nemotory, byl ve skutečnosti obratný jako kočka. V levici nuž s oboustranným ostřím a v pravici válečnou sekeru, čelil statečně protivníkům. Jeho zálatovaný dlouhý kabát zneškodňoval rány nožem. Vytáhlý Pitt mával paže- 1

mi k em sebe jako polyp, který chapadly přitahuje korist. V hubeném, kostnatém a šlachovitém těle vězela ve skutečnosti obrovská síla a vytrvalost. Pittova sekera dopadala z dvojnásobné výše; dosáhl dál než kdo jiný, a kdo se mu přiblížil na dosah, byl ztracen. Pro způsob boje x zakažámo, opeč n krlajič y č lebalsp jen ně "obrácené toasty. Toasty jsou

,Jé a

máslem; Hammerdull a Holbers stáli při boji k sobě zády, odtud to označení.

A ještě dva muži vynikli mezi blými bo x b x o éhkostí a ji totó 11 jak tomaJ o by se havků padlých Indiánů a ovládali tento způ

v tom byli dávno vycvičili. I mezi dělníky byla řada statečných lidí, kteří dali Indiánům dost práce. Vítězství se už klonilo k blým, rudí byli zatlačováni na úzký pňáčelník Og álů zanečlo z prerie; Deadly-gun měl pravdu, Mňátop-omo, c s ěrstvými silami a přiv

chal v savaně zálohu. Ta teď přispěchala ovou odvahou a átlax diánů kteri už prchli z boje, se vrátili s n

zvrát v boji. I tl z In , vypadalo.

čili zálesáky s dělnxy do obrany. Na vítězství b7ých už to teď ne

Z ět za násep!" zavelel Deadly-gun a sám se jako příklad druhým statečně probíjel na druhou stranu.

Pitt Holbers ho dostihl na ústupu několika kroky. I Dick Hammerdull střelil několikrát z revolveru a spěchal á násepě Téměř ho přeskočil, zakopl však, padl na zem a koulel se po druhé straně náspu k nohám Deadly-guna. Vztyčil se a po díval se na předmět, který držel v ruce a o nějž právě zakopl. Bezmyšlenkovitě jej

zvedl. Vypadal jako starý klacek.

"Moje puška, opravdu - proč jsem ji zahodil?" zvolal radostně. "Co tomu říkáš, Pitte?"

"Myšš-li, Dicku, že je to tvoje. . ."

Nedomluvil, rudoši jim byli v patách a boj začal znovu. Ohně za náspem osvětlovaly scénérú, která neslibovala blým dobrý konec boje. Jejich velitel již chtěl dát

rozkaz, aby se kryli útekem do tmy noci, když tu za zády divochů třesly rány

a skupina mužů se vrhla se zbraněmi mezi ně.

Byl to Vinnetou a jeho lidé.

Ve tmě nemohl objevit stopy, a tak jeho pátrání po záloze Indiánů k ničemu nevedlo; tu spatřil plameny a usoudil, že jeho přítomnost může boji prospět. Přispěchal tedy v posledním okamžiku s rozhodnou pomocí.

V hustém klubku bojujících stál Matto-Sih. Jeho rozložitá postava vězela v lovecké košili z buvolí kůže, postříkané teď krví; záda mu kryla vlčí kůže, části vlčí

lebky mu chránily hlavu. V levici měl štít a v pravici tomahavk - a každého, na

němž spočinulo jeho pronikavé temné oko, stihla dobře vedená smrtící rána.

Domníval se, že už dosáhl vítězství, a chtěl právě jako první dát podnět k vítěznému pokřiku, když se objevil Vinnetou.

Matto-Sih se otočil a spatřil ho.

!" p y

"Vinnetou, ten pes z kmene Pima zvolal. Jeho oči lál smrtelnou nenávistí,

ruka svírající smrtící sekeru klesla. Pohled na nepřítele jej zřejmě ochromil a oloupil o potřebnou opatrnost a duchapřítomnost.

I Vinnetou ho spatřil.

"Matto-Sih, ta želva z kmene Oglalů!" odpověděl mu na jeho urážku.

Vinnetouova štíhlá a pružná postava se prodrala bojujícími a po několika vteřinách se vztyčila před Matto-Sihem. Oba současně se po sobě rozešli sekerami

a sekera Matto-Siha padla roztržena na zem. Bleskově se obrátil a dal se na útek.

Matto-Sihu!" zvolal Vinnetou, nehýbaje se z místa. "Je teď ze psa Oglalů zbabělá čubka, která prchá před Apačem

Vinnetouem? Země bude pít krev a supí

spár rozerve jeho srdce a tělo!"

Této výzvě musel protivzůk čelit. Obrátil se a vrátil se k nepříтели.

"Vinnetou, otroku blých tváří! Zde je Matto-Sih, hlava Oglalů. Zabíjí medvědy a buvolí a hadu rozšlápne hlavu. Nikdo nad ním ještě nezvítězil a . . . teď dostane

život Vinnetoua, zbabělce z kmene Pima!"

Vytrhl jednomu ze svých lidí sekeru a vrhl se na Apače, který ho rozkročen očekával. Oba silní muži si pohlédli zpřima do očí: Oglala zamával sekerou nad hlavou a potom udeřil v hrozném vzteku. Vinnetou ránu obratně odvrátil. Zamával

svou zbraní a chtěl udeřit, ale zezadu ho někdo chytil a zabránil mu v tom. Dva

z Oglalů se na něj vrhli - střelbitě se otočil a oba nepřátelé klesli zasaženi, ale

v tom už se mihla Matto-Sihova sekera nad jeho hlavou.

Deadly-gun pozoroval nebezpečí, které hrozilo jeho příteli. Rozhrnul zástup

Indiánů jako stéblo trávy, skočil mezi ně, uchopil jejich velitele silnými rukama za

boky a šiji, vyzdvihl do výše a udeřil s ním o zem, až to zaprašelo. Poklekl k muži,

který ztratil vědomí, a ponořil nůž do jeho hrudi.

Když Oglalové viděli, že jejich náčelník je mrtev, obrátili se se strašným pokřikem na útek.

Dick Hammerdull se octl opět vedle Pitta Holberse. Oba nerozluční přátelé se

snažili zastavit prchající dav nepřátel.

Pitte Holbersi, kamaráde, vidíš ten úprk?" vzkřikl Hamerdull.

"Hm, Dicku, když myšš, tak vidím

Jestli m slím nebo ne, na tom nesejde. Ale chtěl bych - proklatě, Pitte, podívej se na toho chlapíka, který se chce mezi těmi dvěma Němci odtud prodat! Hola, toho je třeba vyřadit!"

Spěchal tam a Holbers ho následoval; vrhli se na rudochy a zneškodnili je.

Zanedlouho dosáhli naprostého vítězství. Kdo z nepřátel nebyl mrtev či zraněn,

utíkal pod pláštěm noci do prerie.

Na východním obzoru se objevila světla blížícího se vlaku. Topič zpozoroval zář

ohňů, měl za to, že jde o smluvené znamení, a vlak zpomalil jízdu.

Strojvedoucí, který bojoval ve Vinnetouově oddělu, přistoupil k Apačovi s otázkou:

"Vy jste master Vinnetou?"

Indián přikývl.

Vám děkujeme za záchranu. Napiš zprávu, která se dostane až k prezidentu republiky; odměna vás nemine.

"Apač nepotřebuje odměnu; miluje všechny dobré lidi a podá jim rád pomocnou ruku, ale je silný a bohatý, bohatší než velký otec blých tváří. Nepotřebuje ani

zlato a stříbro, ani pozemské statky. Nechce brát, ale dávat. Howgh

Vlak zastavil před vytrhanými kolejnicemi.

"Tady jste se ale nadřeli, pane!" zvolal topič, který přiběhl k strojvedoucímu.

Panebože, to byly hotové jatky!"

"To ti tedy bůh řek, člověče, že jsme se tu dnes večer pořádně zapotili. Dostal j y ' p p .p

sem tak dířčičku, jak vidis. Ale ted se musíme ,ustit do ráce řínést nářadí a rychle opravit koleje, abychom mohli dál. Zařid to, podívám se mezitím, kdo z našich padl!"

Otočil se a chtěl odejít, když se náhle vztyčila z trávy za ním postava a dala se na útěk. Byl to jeden z Oglalů, který se zde schoval a čekal na vhodnou příležitost k útěku. Nyní pro něho přišel pravý okamžik. "

Hammerdul okamžitě zpozoroval uprchh'ka. "Pitte Holbersi, kamaráde, zavo, lal na svého nerozlučného druha, "vidíš toho rudocha. K čertu má namířeno ke koním!"

"Myslíš-li, Dicku, že některého dostane, nemám nic proti tomu, muž, který je hlídá, je totiž zelenáč!"

Je-li zelenáč nebo ne, na tom nesejde, ale - podívej, Pitte, vytrhl mu uzdu a naskočil! Ztraceně, vždyť sebral mou klisnu! No, chlapče, to byl nejšťastnější nápad tvého života, protože ted' se seznámíš s mou puškou!"

Skutečně - Indián se vyšvihl na klisnu a kopl ji patami do slabin, aby co nej rychleji uprchl. Přepočítal se však - Dick Hammerdull zahvízdl na prsty vysokým, ostrým tónem a poslušné zvxe se okamžitě obrátilo a klusalo přes divochovu snahu přímo k svému pánu. Indián neviděljinou záchranu než v rychlém seskoku; tu strhl Dick pušku z ramene a přesnou ranou jej skolil.

"Viděls, Pitte Holbersi, jaké je to statečné zvxe! Rád bych věděl, jestli se i bez něho dostane rychle do svých věčných lovišť! Co o tom soudis?"

"Nemám nic proti tomu, Dicku, myslis-li, že našel správnou cestu. Nevezmeš si jeho skalp?"

"Vezmu nebo ne, na tom nesejde - ale dolů s ním, to je jisté!"

Aby se dostal k padlému Indiánovi, musel projít kolem obou Němců. Stáli stranou, odpočívající po boji.

Zaslechl, že hovoří francouzsky, byl však příliš zaměstnán svým plánem, než aby tomu věnoval pozornost. "Kapitáne -jako že sejmenuju Marc Letrier, to byla řež, jakou lze zažít jen na západě!" Když Dick odebral skalp a vracel se k vlaku, spatřil Deadly-guna v blízkosti obou mužů.

: "Dicku Hammedulle," pravil colonel, "je to pravda, že jste se s těmito dvěma muži setkal u mastera Winklaye?"

"Well, je tomu tak, colonele."

"Drželi se dobře a dělali nám čest. Ale jak došlo k tomu, že jste je vzali s sebou? Víte přece, že nevidím u nás rád nové tváře."

"All right, sire, ale jeden z nich, který se jmenuje Heinrich Mertens, tvrdí, že jste jeho strýc."

"Jeho strýc? Zbláznil jste se?"

"Hm, jestli jsem blázen nebo ne, na tom nesejde, ale dostali jsme se do rvačky a měl už můj nůž na hrdle, když řekl, že byste asi nebyl rád, kdybych ho s ním polechtal. Jednejte s nimi sám, colonele!" Slavný zálesák pristoupil k Němcům a ptal se:

"Přišli jste z Německa, jak mi bylo řečeno?"

"Ano," odpověděl Mertens.

"Co hledáte v prérú?"

"Strýčku, ty se ještě ptáš?" zněla německá odpověď.

Deadly-gun ustoupil o krok.

"Strýc? Nemám žádného pri'buzného jménem Mertens!"

"To ne - ale dal jsem si toto jméno, protože jsem nevěděl, zda by ti bylo milé jméno Thieme. Jde o peníze, o mnoho peněz, jak jsi psal. V takovém případě musí být člověk opatrný, a proto jsem si dal jiné jméno."

"Thieme - je to možné, žes to ty, Heinrichu?"

"Ne možné, ale jisté, strýčku. Zdeje dopis, ve kterém piseš, abych přijel. Ostatní papíry si můžeme přečíst zítra!"

Sáhl pod kabát, vyňal pečlivě složený papír a podal mu ho. Starý lovec pohlédl ve světle ohně na tyto řádky a pak přitáhl Mertense do své náruče:

"Je tomu tak! Zaplat' pánbůh - vidím konečně někoho ze svých drahých. Jak se daří otci a proč mi nenapsal? Udal jsem mu přece adresu do Omahy?"

"Ano, ale ve svém dopise jsi také popsal cestu po Arkansasu až k Fort Gibsonu a k domu Ira Winklaye a pak dál na západ až k místu, kde táboříš na delší dobu se svými lidmi. Myslíli jsme, že tě spis najdeme, vydáme-li se na cestu a dáme ti otcův dopis. Zítra ráno ti ho odevzdám. Neviděl jsi mne od doby, co jsi v Americe, proto x mne nemůžeš poznat. Zato já znám tvou dobrotu. Podporoval jsi mé rodiče a tt;d' jsi mne dokonce pozval, abych přijel do Ameriky."

"Well, těší mě, žes přijel na pozvání tak rychle. Našel jsem v horách Big-horn pE zlato. Chci vám je dát, sám je nepotřebuji. Takové věci se těžko posílají, proto

jsem chtěl, abys přijel osobně. Je to pro vás celé bohatství, at s ním užijete štěstí.

Vidím, že nejsi sám - kdo je tvůj průvodce?" frx

Také Němec. Jmenuje se Peter Wolf a chtěl na západ; jel jsem s ním."

"Dobrá. Později si pohovoříme, Heinrichu, teď není čas. Vidíš, potřebuji mě."

Ozval se právě hlas strojvůdce, který vyzýval k další cestě; nepředvídanou zastávkou bylo ztraceno příliš mnoho času, který bylo třeba nahradit. Ranění jx

a mrtví byli přeneseni do vagónů. Koleje byl opraveny, cestující vřele poděkovali zachránčům a vlak tedy mohl pokračovat v jízdě. Ti, kdo zůstali, hleděli za ním, dokud jeho světla nezmizela v dálce.

Bylo třeba rozhodnout, zda se zde uložit na noc nebo ne. Co když Oglalové posbírají své síly a vrátí se na místo boje?

To by mohlo být nebezpečné. Proto se usnesli vyrazit na cestu a přenocovat někde, kde by nehrozilo přepadení.

Deadlygun vyskočil na jednoho z ukořistěných indiánských koní a jelo se dál.

Zatímco colonel hovořil se svým "synovcem", stál Dick Hammerdull blízko

a slyšel skoro každé slovo. Když už byli dosti vzdáleni od bojiště, vystihl Dick

okamžik, kdy synovec nejel vedle strýce, a přiblížil se se svou klisnou k Deadlygunovi. Privil opatrně a tiše: "

"Neměl-li byste mi to za zlé, sire, rád bych vám něco řekl.

"Oč jde? Mluvte!"

Možná že to budete považovat za hloupost, pane. Jde o ty dva muže, kteří

tvrdí, že přicházejí z Německa!"

"A to také přicházejí!"

Jestli ano nebo ne, na tom nesejde - ale myslím, že ne!"

"Nesmysl! Můj synovec je Němec, to přece musím vědět!"

"Ano, ale je to opravdu váš synovec?"

"Pochybujete o tom?" laxi

"lo x

"Hm Znáte svého synovce "

"Nemohl jsem ho poznat - když jsem ho viděl naposledy, byl to ještě chlapec.

"Myslím, že jste ho ještě nikdy neviděl. Vaše německé jméno je "Thieme. Proč si je neponechal a dal si jiné jméno?"

"Z opatrnosti, protože. . ."

"Vím, vím," vpadl mu do řeči Dick. "Slyšel jsem důvod, který vám udal, ale mně se nezdá dost pádný. Řekněte - je váš synovec kapitánem?"

"Ale jeho druh ho tak oslovoval!"

"Neríkajte, opravdu?"

"Ano, říkal mu kapitáne, slyšel jsem to zcela zřetelně, na vlastní uši. Mluvili francouzsky."

"Francouzsky?" podivil se colonel. "To je ovšem podivné."

"Je-li to divné nebo ne, na tom nesejde. Ani mě to zprvu netrklo. Ale když jsem se pak dověděl, že jde o vaše zlato, uvažoval jsem. Proč si ten jeho druh říká Peter Wolf a k Mertensovi prohlásil, že se jmenuje Marc Letrier?"

Označil se tak sám?"

"Ano. Šel jsem právě kolem nich a slyšel jsem to. Rozuměl jsem, ačkoliv mluvili francouzsky. Zprvu jsem tomu nepřikládal důležitost, měl jsem naspěch, abych odebral tomu Indiánovi skalp, později jsem však o tom přemýšlel a zmocnila se mě nedůvěra. Mluví Mertens německy správně a čistě?"

"Má trochu cizí přízvuk; snad si to jen myslím, nemohu to už posoudit, vždyt jsem tolik let z domova."

"Opakuji vám, ta věc se mi nelíbí. I my vám jako svému veliteli říkáme colonele, ačkoliv tuto vojenskou hodnost nemáte. Proč si však říká ten Mertens kapitán?"

Vede nějaké lidi? A kdo jsou ti lidé? Počestní lidé asi sotva. Prozkoumejte to, colonele, a nezlobte se, že jsem vás varoval."

"Samozřejmě, i když si myslím, že se mýlíte. Nastražím teď oči i uši, na to se spolehněte!"

"Well! Prál bych si, abych se mýlil. Protože ale svého synovce osobně neznáte a jde o takové jmění, trochu opatrnosti neškodí."

"Legitimoval se mi jako můj synovec."

"Tím dopisem kte vám ukázal

"Ano. A zítra mi ukáže další papíry."

"To ještě není důkaz, protože ty papíry se mohly dostat do jeho rukou nějakou nečestnou cestou."

"Musíme si myslit vždy jen to nejhorší?"

"Myslíme-li si to nebo ne, na tom nesejde. Nevěřím těm dvěma, a jestli vy jim věříte, já je budu mít stejně na mušce."

Přerušili rozhovor, protože se právě blížil Mertens. Hammerdull se připojil

k svému příteli Pittu Holbersovi, s nímž mu bylo vždy nejlíp.

Asi po dvouhodinové jízdě přijeli k místu, které se dobře hodilo k táboření. Bylo tu dost trávy pro koně a vody pro lidi i zvířata a kolem husté křoví, které je krylo. Utábořili se tu. Nebylo pravděpodobné, že by některý Oglala sledoval bílé muže až sem.

Dosud nemohl Mertens promluvit se svým společníkem nepozorovaně ani slova. Uložili se k spánku dál od ostatních, což, jak si mysleli, nebylo nikomu nápadné. Když usoudili, že už všichni usnuli, pravil Mertens svému kumpánovi:

"Do této chvíle všechno klapalo. Deadly-gun věří, že jsem jeho synovec. Jen kdybychom už měli to zlato! A pak rychle do San Franciska, kde teď kotví Horrible! Dostaneme naši krásnou loď zpět a užijeme zase pirátských dobrodružství. Kdyby tak colonel věděl, jak se mi jako vikomt de Brétigny podarilo obrát jeho bratra, klenotníka Thiemeho! A jak mi vběhl jeho synovec v New Yorku přímo do ruky, když nám Claironová, ta čertice, utekla s penězi. Ta mi tak přijít do rukou! Ten starý zálesák je taky prima kousek. Nahradí nám, co nám miss Admirál sebrala - a doufám ještě víc."

Jistě - kolik zlata nashromáždil Deadly-gun a jeho lidé v horách Big-horn, to vám řekl sám jako svému synovci. xťestí, že jsme potkali jeho pravého synovce. Jen jednu velkou chybu jste udělal, kapitáne."

Jakou?"

"xe jste ho nedal k ledu."

"Byla to ode mne určitá slabost - byl však tak upřímný a důvěřivý! Odpovídal na všechny mé otázky a dal mi tolik informací o svých rodinných poměrech. Potřeboval jsem to, chtěl-li jsem zaujmout jeho místo. Vzal jsem mu tedy jen papíry a peníze, ale život jsem mu ponechal."

"Já bych ho byl na vašem místě zneškodnil."

"Už je zneškodněn."

"Jistě jel za námi."

Ne. Je v zemi nováčkem, nikoho tu nezná, a hlavně nemá už peníze, ani cent.

Je tedy opuštěn a bez pomoci jako sirotek a nemůže nás ani sledovat, ani nám nějak uškodit. Je dobré, že jsme v přibližně stejném věku a že mě Deadly-gun ještě

nikdy neviděl. Myslím si skutečně, že... ale poslouchej! V křoví za námi někdo

Zaposlouchali se a po chvíli uslyšeli lehké praskání, které se vzdalovalo.

"U d'asa! Někdo nás poslouchal!" šeptal Mertens svému kumpánovi.

Zdá se - ale kdo?"

"Bud' sám Deadly-gun, nebo někdo z jeho lidí. Dozví se kdo."

"Odplížím se za Deadly-gunem. Neleží-li na svém místě, byl to on."

"A byl-li to někdo jiný?"

"Pak půjde za Deadly-gunem, aby mu řekl, co se dověděl. V každém případě se dozvím, co chci vědět. Ztraceně! Jen aby ti chlapi nepojali podezření. Zůstaň tiše ležet a čekej, až se vrátím."

Odplížil se travou k místu, kde odpočíval Deadly-gun. Ten byl na svém místě, ale z druhé strany přišel tiše Dick Hammerdull, sehnul se k němu, vzbudil ho a šeptal:

"Probud'te, se colonele - ale bud'te zticha!"

Ačkoliv mluvil tiše, Mertens, který měl bystrý sluch a ležel blízko, slyšel každé slovo.

"Co je? Co se děje?" zeptal se Deadly-gun.

"Tiše, tiše, at' nás nikdo neslyší. Říkal jsem vám sire, že budu dávat pozor. Napadlo mě, proč se ti dva utábořili tak daleko od nás. Pojal jsem podezření a připlížil se k nim. Vyslechl jsem jejich rozhovor."

"Rozuměl jste, co říkali?"

"Jestli jsem rozuměl nebo ne, na tom nesejde, ale vyslechl jsem, že ten Mertens není váš synovec, ale kapitán pirátů, a jeho druh se jmenuje Marc Letrier. Mertens skutečně potkal vašeho synovce a obral ho o vše, co..."

Víc nepotřeboval Mertens slyšet - věděl dost a odplížil se rychle k svému společníkovi. "Jsme prozrazeni! Vezmi pušku a rychle ke koním, ale opatrně, docela tiše!"

Plížili se rychle ke koním, odvázali je a odcházeli s nimi pomalu a tiše, aby nebylo slyšet dusot kopyt. Za chvíli, když se už cítili v bezpečí, nasedli a chtěli odjet.

Tu zaslechli za sebou dusot. Mertens stiskl slabinu koně a přešel, sledován Wolfem, v klus. Poznal, že jsou sledováni dvěma jezdci. Ti se blížili, třebaže nutil svého koně k největšímu spěchu. Vtom se před nimi objevila postava Apače. Vzduchem zasvištělo laso a jezdec i kůň se váleli na zemi.

Za nimi zazněl výkřik. Stará klisna Dicka Hammerdulla vykonala svou povinnost; Dick stál nad Petrem Wolfem, který už také ležel na zemi, a svazoval mu ruce. Deadly-gun a Pitt Holbers spoléhali na obratnost obou pronásledovatelů a pomalu přicházeli za nimi. Když dojeli, byli uprchlíci již spoutáni.

"Pitte Holbersi, kamaráde, podívej se - dostane se z toho ten zelenáč! Nebo jsou řemínky dost pevné?"

"Myšš-li, Dicku, že jsou dost pevné, nemám nic proti tomu. Ale uvolni smyčku koni, aby se neuškrtil!"

"Uškrtí-li se nebo ne, na tom nesejde - ale budeme to zvíre ještě potřebovat, a tak mu ji raději uvolním!"

Také Apač uvolnil Mertensovu koni kličku. Mertense spoutali, než se mohl pokusit o obranu. Nyní stál před Deadly-gunem jako odsouzený zločinec.

"Pane vikomte a kapitáne, jste špatný jezdec. Nepokoušejte se opakovat svůj kousek, nebo promluví pušky! Svým útekem jste dokázal svou vinu. Ted' se dozvíte, jak umí zálesák trestat. Dicku a Pítte, předávám vám tyto muže. Odeberte jim nejdříve papíry a průkazy mého synovce! Přes noc je budeme střídavě hlídat. Ráno časně vyrazíme, připoutáme je k sedlům a dovezeme je do hide-spotu. Dobrou noc, máme před sebou dlouhou cestu a Indiáni nám možná také ještě nedopřejí klidu. Potřebujeme se prospat!"

4 PRONÁSLEDOVATEL

Matka Doddová v Hobokenu - jaký známý zvuk má toto jméno pro námořníky všech národností, kteří kdy kotvili v New Yorku! Druhá matka Doddová neexistuje ve světě, kde větry dují a vlny bijí; kdo u ní jednou byl, vypráví o její laskavosti a svéráznosti a touží, aby se vrátil na její "palubu".

Ale musí to být námořník, jinak ho nechce znát a pošle ho za dveře rychleji, než stačil vejít. Má přísný pojem o slušnosti a dbá tak o pověst svého domu, že mnozí už poznali její silné pěsti a tlusté paže z vlastní zkušenosti. Koho u sebe nechce strpět, toho vypoklonkuje - a neodejde-li dost rychle, vyletí. Kdo ale jednou dokázal získat její náklonnost, ten si může být jist za všech okolností její ochranou a podporou.

Dům U matky Doddové je sice jen jednopatrový, ale široký a rozlehlý. Prostornými vraty se vstupuje do rozsáhlé šenkovny, jejíž očazený strop podpírají dřevěné sloupy. Vpředu jsou stoly pro každého; vzadu smí sedět jen ten, kdo získal náklonnost paní hostinské; v zadní stěně jsou dveře, jimiž se vstupuje do síně, kde sedávají kapitáni a kormidelníci; někdy sem smí i obyčejný námořník, kterého chce matka Doddová zvláště vyznamenat.

Své obh'benice obsluhuje sama, pro ostatní je tu běžná obsluha. Dnes zakotvilo v New Yorku hodně parníků a plachetnic, a proto byl nízký dům plný hostů. Matka Doddová stála opřena o šenkovní pult, ruce založeny v silné boky, řídila pohledy a pokyny personál jako generál a jen občas utrousila ostré slovo.

U jednoho z předních stolů seděla společnost, která se hlasitě bavila.

Jejich politické názory v této době - krátce před koncem občanské války - byly pro New York dosti smělé.

"Máš pravdu, Tommy," zvolal jeden z nich. "Negři nejsou skuteční lidé, je to jen půl člověka a půl zvířete a hodí se na ně pouze bič. Čert vezmi Sever, který z nich chce nadělat gentlemen!"

"Gentlemen? To nebude snadné. Jih má svá práva, kterých se nevzdá, a mohli bych poroučet já, přišli by všichni přátelé negrů na šibenici. Matko Doddová, ty stará čarodějnice, ještě sklenku!"

Sál se ztišil; každý, kdo znal matku Doddovou, věděl, co teď přijde.

Matka Doddová opustila pomalu své stanoviště a šla ke stolu.

"Willy, otevři trochu dveře!" přikázala podomkovi, který právě zvedal sud piva. Když vyhověl rozkazu, popadla křiklouna za ramena.

"Poslyš mladíku, tady na Severu jedeš s tou čarodějnici proti hrázi; pošlu tě na Jih a útratu ti daruju!"

Vyletěl ze sálu na ulici jako tornádo. Když se statečná žena vrátila, křiklounovi přátelé ji výhružně obklopili. Uvolnila se z obklíčení několika silnými údery a obrátila se ke kolemstojícím:

"Děti, kdo mě zbaví těch mužů

Vyskočili bez výjimky všichni. V okamžiku byl sál vyčištěn. Matka Doddová věděla, že se neobrátil na své hosty o pomoc nadarmo.

Zaujala opět své obvyklé místo. Po chvíli vstoupil do šenkovny muž, který sem mezi námořníky nějak nepatřil. Vypadal jako nemocný nebo ztrápený těžkými starostmi. Chtěl se usadit blízko dveří, ale hostinská ho zavelala:

"Dobrý večer, pane Thieme! Nechcete jít dál?"

Vedla ho do zadní místnosti, která byla zatím prázdná.

"Láhev portského, jako obvykle, pane?"

I kdyby si přál něco levnějšího, bylo už pozdě, hostinská se vracela s nabídnutým nápojem.

"Dnes už vypadáte lépe, pane. Brzy už budete schopni vydat se na cestu!"

Musil jsem tvrdě pracovat, matko Doddová, a nechtěl jsem přijít dříve, než budu moci zaplatit své dluhy!"

Sáhl do kapsy, ale zadržela ho.

"Chcete být upřímný, pane Thieme? Vydělal jste si za těch pár dnů tolik, že vám ty peníze přebývají?"

p , y "

"Hm, to rávě ne ale chtěl b ch. . .

"Vím, vím. . . nezustanete mi dlužen. Ted' nic nechci, až později vás sama upomenou. Chcete přece odejet na západ?"

"Ano, - ale. . .

"Ano, matko Doddová, kdybych mohl vyhledat svého strýce na západě, bylo by po vši nouzi. Ale nemohu!"

A proč nemůžete?"

Cesta je příliš drahá."

Kolik byste potřeboval?"

Padesát dolarů."

"Pane Thieme, jste už dost silný, abyste se mohl na cestu vydat? To je to hlav`

"Well, sire - budete mít ty peníze ještě dnes, a to ode mne."

"Matko Doddová! Přece jsem vám to nevyprávěl, abyste. . ."

"Vím, vím! Znáám vás a vaši minulost. Bůh neopustí nikoho, kdo se sám přičiní, pamatujte si to. Ted' se napijte - poohlédnu se vpředu."

Vrátila se do velké místnosti.

Právě vstoupil muž, jehož návštěva ji potěšila.

Byl to člověk vysoké a svalnaté postavy, na ostříhané hlavě měl klobouk se širokou střechou, zepředu odříznutou a vzadu splývající až k ramenům. Měl krátkou

bundu s rukávy po lokty; od rukávů bílé košile se odrážely opálené paže. Ruce jako by patřily obrovskému předpotopnímu tvor. Nohy vězely v širokých kalhotách z lehké látky; na nohou měl střevíce ze silné, snad sloní kůže. V širáku, mechově zelené bundě a žlutých kalhotách vypadal muž jako postava z maškarního plesu, která si spletla lokál. Stál tu široce rozkročen jako na lodi za vlnobití.

"Matko Doddová!" zvolal a rozevřel náruč. "Hola, lidé, udělejte mi místo!

Dobry večer, matko Doddová! Jak se vede mému pokladu?"

"Petře! Skutečně, je to Peter Polter, který. . ."

"Ano, Peter Polter z Langendorfu, dříve námořník z křižníku Nelson, pak kormidelník z lodi Swallow` a ted' - hola, matko Doddová, pojď na mou hrud' a dej se poh'bit!"

"Petře, ty jsi stále stejný. Dobry vítr. . ."

' Vlaštovka

"A žízeň, když vidím sklenici! Přines mi doušek, na jaký tu jsem zvyklý, musím si prolít hrdlo, než začnu vyprávět!"

Vešel do zadní síně. Hostinská teprv ted' zpozorovala, že nepřišel sám. Šel za ním mladý muž, v němž bylo už zdálky poznat gentlemana, a překvapovalo, jak se dostal starý námořník do takové vznešené společnosti.

Matka Doddová byla v mžiku zpět, přinesla nápoj a postavila na stůl tři skleničky.

"Jedna je pro mne! Samozřejmě že se s nejmilejším hostem napiju na přivítanou."

"Aby ne, ty milá, stará fregato! Ale poslyš, musím se chovat jako gentleman a představit ti zde pana Treskova, který je mým dobrým přítelem."

Předvedla svou nejpůvabnější poklonu. Peter pokračoval:

"Setkali jsme se u mého bratra, který pracoval u klenotníka Thiema. Ale. . ."

Thiema? Klenotníka? Je to možné?"

A co?" zúčastnil se Treskow prvně rozhovoru.

"Vidíte, pane, toho mladého muže?" Matka Doddová se naklonila k Treskowovi a tiše pokračovala: "Je to velmi řádný mladík, ale stihlo ho neštěstí. Jeho

otec měl za mořem velký obchod, ale byl zavražděn a jeho obchod vyloupen.

Krátce předtím poslal starý Thieme syna za velkou louží; jeho bratr žije na západě jako zálesák a nalezl ložisko zlata. Chtěl toto zlato bratrovi darovat. To mi vyprávěl Thieme sám."

A našel strýce?"

"Ještě ne. Byl v Americe teprv krátce, když obdržel od dvou krajanů, kteří také přijeli z Německa, zprávu o otcově přepadení. Měl k nim důvěru a vyprávěl jim svůj příběh; jako dík za důvěru ho ztloukli, ukradli mu papíry a zbytek peněz a uprchli. Ted' se už uzdravil a. . . ale myslím, pánové, že by bylo líp, kdybych vás seznámila, když to tak dobře znáte u něho doma!"

Treskow přistoupil ke stolu, kde seděl mladý Thieme.

"Promiňte, pane," řekl německy, "že si vás dovoluji oslovit."

"Přejete si?" zeptal se Thieme, vstává se židle.

Nic méně a nic více než vaši společnost. Posad'te se k nám, prosím!"

Čemu vděčím za tuto čest?"

"Okolnosti, která se vás podle všeho dotýká. Jmenuji se Treskow, jsem detektiv a. . . ale prosím, nejdříve přijměte místo!"

Thieme ho se zájmem následoval.

"Pane Thieme, jste již informován o loupežném přepadení svého otce? Ještě nevíte podrobnosti? Nuže, jako policista jsem pověřen právě touto záležitostí. Poslouchejte tedy!"

Thieme poslouchal napjatě vyprávění detektiva. Poprvé slyšel ze spolehlivého pramene podrobnosti o zločinu. V té době byl Peter Polter právě na návštěvě u svého bratra, zaměstnance klenotníka Thiema. Zkušený muž se ihned spojil s Treskowem, jakmile bylo jisté, že pachatelé unikli za moře.

Když detektiv skončil s popisem pravděpodobných pachatelů, vyskočil mladý Thieme a zvolal: "Prosím, pane, popište je ještě jednou!"

' otograf

Rád - a mohu vám dokonce ukázat f ú vikomta de Brétigny," odpověděl Treskow.

"Ano, to je on! Je to výborná fotografie." Osušil si šátkem zpocené čelo. "Kdybych to byl jen tušil! Matko Doddová, poznáváte ho?"

"Ano, pane, je to on!"

Ted' vyskočil detektiv: "Vy ho znáte? Byl tu u vás?"

"Ano, byl u mne!" potvrdila hostinská.

"Vyprávějte, pane Thieme!"

' k týdn

"Nuže - byl jsem několi ů v New Yorku, doslechl jsem se o podniku

'; matky Doddové a navštívil jsem jej několikrát. Právě jsem chtěl odcestovat na západ, abych vyhledal svého strýce, když jsem tu poznal dva krajany, kteří si řkali

Heinrich Mertens a Peter Wolf. Přijeli právě z Evropy a věděli mnoho novinek ze staré vlasti. Když slyšeli mé jméno, vyprávěli mi o zločinu, který byl spáchán na otci. Kdybych byl tehdy věděl to, co dnes! Mertens nebyl nikdo jiný než vikomt de Brétigny a Peter Wolf byl asi ten rytíř de Saccard nebo ten sluha -jeho jméno nevíte?"

Marc Letrier."

er!" zvolala hostinská. "Jedovatý Marek, který se plavil s kapitá"

"Marc Letri

nem Kajmanem, jak mi vyprávěli námořníci!"

"Zpropadeně, matko Doddová! Ty stará mořská panno!" zvolal ted' Peter Polter. "Na to bych byl nikdy nepomyslel - ale je to on

Kdo?" zvolali současně Treskow a Thieme.

"Slyšeli jste již někdy o kapitánu Kajmanovi?" odvětila hostinská. "A o jeho pomocnících miss Admirál? Marc Letrier, jedovatý Marek, byl kapitánův důvěrník. Před časem se podařilo, že jejich loď byla zajata v boji. Z těch tři však nikdo nebyl dopaden, beze stop zmizeli. Chcete vědět všechno, co vím o kapitánu Kajmanovi od námořníků?"

Všichni přikýkli.

' te! Je to Francouz menu e se Camain a z toho vznikla pře! "Tedy poslouchej , j j

; zdívka Kajman. Kapitána Kajmana tedy, jak mu říkali jeho lidé, se báli na všech mořích. Je od mládí výborným námožnxem - není mu mnoho přes třicet a je již

mnoho let postrachem oceánů. Byl obchodm'kem s otroky, jakému se sotva druhý

vyrovná. Vozil černochoy z Afriky a vždycky je výhodně prodal. K tomu mu pomáhala i jeho výborná loď Horrible, škuner o třech stěžních. Kapitán Kajman se nebál ani parm'ků, jen když měl v plachtách dobrý vítr. Jeho pomocníci byla miss

Admirál, žena, ale d'ábel v lidské podobě. Byla jedinou dcerou starého námořníka, který se od ní nechtěl odloučit; oblékl ji tedy do chlapeckého oděvu a vozil ji

i na všech cestách s sebou. Naučila se službě na lodi od píky - od plavčíka k důstojníkovi; měla nejen nadání, ale i zkušenosti na moři a s otcovou školou to přivedla

tak daleko, že ovládala každou loď za každého větru. To netěšilo muže, kteří se

plavili s jejím otcem. Už jako dítě to byla divoká kočka a během let se vyvinula

v d'áblici. Umíte si představit, jak to vypadalo na palubě, kde byli spolu kapitán

Kajman a miss Admirál? Nejenom že prodávali černochoy, ale každá loď, kterou

potkali, se stala jejich kořistí, když ji byli s to přemoci. Kolik lodí vyloupili

a poslali s celou posádkou ke dnu, to nikdo nespočte! Jen bych ráda věděla, jak se ti dva dostali k sobě!"

"To ti mohu říct já, matko, ty stará lodní lucerno!" řekl Peter Polter. "Když

jsem se plavil na Swallow jako kormidelník, vyprávěli mi ten příběh staří námořníci. Kdyby se byl kapitán Kajman držel slušné cesty, byl by to přivedl daleko. Ale

jako byla miss Admirál už jako dítě divoká kočka, byl on už jako chlapec prohnáná liška. Jako patnáctiletý znal už víc než mnohý důstojník. Dělal však hloupost za

hloupostí, a když už to dál nešlo, s ostudou ho vyhodili. Potloukal se pak po lodích

pochybné pověsti a poznal miss Admirál. Její otec nedávno zemřel a zdědila žok

peněz. Poznali, že se k sobě hodí, a rozhodli se koupit si loď, aby obchodovali

s "ebenem"= a přitom po cestě sebrali, co se hodí. Íšábel jim přivedl do cesty Horrible, která se pak tak smutně

proslavila. Zprvu byli oba na této pirátské lodi kapitány, protože miss Admirál se považovala za rovnocennou svému partnerovi. Postupně však nabyl vrchu kapitán Kajman; nahlédla, že má větší znalosti a zkušenosti, a spokojila se proto místem kapitánova zástupce. Toto ponížení, jak to nazývala, si vylévala na podřízených, k nimž se chovala nelidsky. Na palubě vládla

devíticásá kočka; kdo se odvážil neuposlechnout rozkazu, byl zbit a hozen do moře."

"A právě ti tři, kapitán Kajman, miss Admirál a jedovatý Marek, nebyli tehdy dopadeni," řekl Treskow. "Miss ráda chodí převlečena za muže. . . to je pozoruhodné, jsou to jen dohady. . . Pane Thieme, přerušili jsme vás, pokračujte prosím ve vyprávění."

"Rád. Připojil jsem se tedy, nic zlého netuše, ke svým krajanům a řekl jim o cestě za strýcem, na kterou se chystám. Vyprávěl jsem Mertensovi o poměrech u nás doma a . . ."

Promiňte!" přerušil ho policista. "Mohu se o tom dovědět něco bližšího?"

"Samozřejmě - musíte se dovědět. Můj otec nebyl vždy bohatým mužem, pocházel z chudých rodičů, kteří podporovali syny jen v době učení. Otec se vyučil

zlatníkem a jeho bratr se stal lesníkem. Pak přišla u nás doma doba revoluce, která mnohé lidi vyhnala za moře. Můj strýc ztratil místo i vlast a zmizel v cizině. Teprve po několika letech se odvážil napsat, že je v Americe, kde se jako dobrý střelec připojil ke společnosti lovců kožšin. Výtěžek své práce posílal nejprve rodičům, a když zemřeli, bratrovi, kterému tyto dárky přišly vhod. Dostávali jsme stále větší obnosy; v dopisech nám psal, že se spřátelil s indiánským náčelníkem Inču-čunou, který. . ."

"Inču-čuna?" zvolal Peter Polter. "Zatraceně, to je ten náčelník Apačů,

x xernochy

s ním jsem se setkal u Deadly-guna, když jsem odjel na západ, abych se poohlédl v staré stepi!"

"Deadly-gun. . . vy ho znáte?" otázal se překvapeně Thieme.

"A jak dobře ho znám! Jeho a Dicka Hammerdulla a Pitta Holberse a Bena Cunniga a vůbec všechny, kteří žijí v hide-spotu. . ."

"Jaká náhoda! Deadly-gun - to jméno dostal můj strýc pro obratnost, s jakou zachází se svou puškou!"

"Váš strýc? Mladý muž, podejte mi ruku, abych ji stiskl. Matko Doddová, přines ještě doušek té hnědé vody, abychom si připili!"

"Co jste mínil označením hide-spot?"

"To je skrýš, kterou si staří zálesáci zřídili, aby je neobtěžovali rudoši. Skrýš, v níž jsou si jisti jako v lůně Abrahámově!"

"A víte, kde ji hledat

"Hm, to je horší! Cesta se dá těžko popsat, ale najedeme-li na správný kurs, tak tam můžeme zakotvit."

"Dobrá, ještě si o tom promluvíme. xtěší že jsme se setkali. Ale k mému vyprávění: ten Inču-čuna ukázal mému strýci místo v horách, kde lze nalézt hodně žlata;

proto částky, které nám posílal, stále rostly. Pro náš obchod to byla velká podpora. Krátce před vraždou přišel od mého strýce dopis, v kterém mne zval, abych za

ním přijel. Chtěl ještě spatřit někoho ze svých příbuzných; sám si už na západě tak zvykl, že se do vlasti vrátit nechtěl. Jsem už dost starý na takovou cestu; slíbil, že mi dá větší částku peněz, abych je vzal domů. Cesta k němu vede nahoru po řece Arkansas kolem Fort Gibsonu, kde jsem se měl stavět u nějakého Winklaye. . ."

"Mastera Winklaye? Toho Ira? Také ho znám! Je to nudný chlapík a prodává ten nejhorší žvýkáci tabák, jaký jsem kdy poznal," poznamenal kormidelník.

"Správně. U něj jsem se měl ptát po Deadly-gunovi."

"Pane Thieme, proč jste tedy stále ještě tady na pobřeží a ne na cestě do Arkansasu?"

"Protože - vracím se opět k vikomtovi de Brétigny. Ptal se mě, zda mě strýc zná osobně, nebo zda se mu mám vykákat nějakými papíry. Ukázal jsem mu své papíry a strýcovy dopisy. Teprve později mě napadlo, že se na všechno vyptával, aby byl dobře informován a využil toho. Přístx dne mě na procházce oba darebáci ztloukli a ukradli mi papíry, peníze a všechno, co mělo nějakou cenu. Pak oba zmizeli. Dlouho jsem se zotavoval ze svých ran. Už jsem se dostal z nejhoršího, mohu se vydat na cestu."

"Udal jste je?"

"Ovšem, ale teprv po několika dnech a bez výsledku. Tehdy jsem měl při sobě všechny peníze, zůstal jsem proto docela bez prostředků. A kdyby nebylo matky Doddové. . ."

"Stop, master Thieme!" přerušila ho hostinská. "Víte dobře, že dostanete, co

potřebujete. Nedělejte si starosti!"

"Tak tedy údajný vikomt si přivlastnil vaše papíry," řekl Treskow. "Má tedy v úmyslu jet na západ, aby se představil vašemu strýci jako jeho synovec. 'I'oa také okolnost, že ti darebáci vystupují ve dvou, a ne už ve třech, nutí k zamyšlení. Kam se poděl lup, ta obrovská částka, kterou vzali vašemu otci? Rozházet takový majetek v tak krátké době nemohli. Ne by byl ukraden? Těžko. Schován? Sotva. Kde je tedy třetí kumpán, ať už je to Saccard nebo Letrier? Jeden se od té trojice oddělil a možná vzal peníze s sebou. Ať je tomu jakkoliv, naše první cesta povede do hide-spotu, o kterém nám kormidelník vyprávěl. Jsem přesvědčen, že tam najdeme dva z lupičů. Půjďte s námi, pane Thieme?"

Hrozně rád!" odpověděl tázaný. "Nic lepšího si nemohu přát. Matko Doddová, jak se nejrychleji dostaneme na západ? Myslíte, že je lepší jet vlakem, nebo lodí?"

Chlapče, vlakem je to rychlejší, ale nyní dost nepohodlné, na jih jde mnoho transportů vojska. Po moři do New Orleansu se nemáte čeho bát. Ještě dnes v noci jede parník Unie Leviathan; kapitán sem dnes určitě přijde, aby se s matkou Doddovou rozloučil. Jeho loď sice nebere pasažéry, ale přimluvil bych

"Prosím vás, matko Doddová"

"Ráda, ačkoliv bych vás raději zdržela zde u sebe. Doufám však, že mi pak budete podrobně vyprávět, jak se to dál rozvíjelo."

"Ticho, matko Doddová!" pravil Peter. "Až se vrátíme, všechno ti pěkně vyliším, protože vím . . ."

"Petře, i ty pojedeš?"

Starý kormidelník na ni udiveně hleděl.

"Zpropadeně, stará šalupo - co jiného bych měl dělat? Snad čekat klidně tady až můj milý policajt a pan Thieme padnou za kořist žralokům nebo Indiánům?"

Kdo by jim měl ukázat cestu k panu Winklayovi a k hide-spotu než já? Ne, vyrazím s nimi!"

Rozhovor se teď točil kolem podrobností a rozbírání náhody, která svedla dohromady tyto tři muže.

Do zadní místnosti přišel i kapitán Leviathanu; matka Doddová splnila slib a na její přimluvu byl ochoten vzít její tři chráněnce s sebou do New Orleansu.

Připravili se hned na cestu - bylo pramálo času - a po upřímném rozloučení x se odebrali s kapitánem na palubu Leviathanu. Ještě před svítáním parník vyrazil x na širé moře.

5 BEN CUNNING

Cesta proběhla bez obtíží. V New Orleansu - bývalém hlavním městě Jihuvládlá stísněná nálada. Nadšení a zápal, s nimiž Jižané začínali občanskou válku, byly dávno tytam, lidé čekali na brzký mír.

Treskow a Thieme se oblékli do praktického zálesáckého úboru, jen Peter Polter se nechtěl se svým oděvem rozloučit; nakoupili potřebné zbraně a vydali se

prvním parníkem proti proudu Mississippi až k ústí řeky Arkansas.

Řeka Mississippi byla od dobytí Vicksbury v rukou Unie, takže cesta proti proudu probíhala bez zvláštních příhod. Potom jeli dále proti proudu Arkansasu až k Fort Gibsonu, kde si koupili dobré koně a naplnili vaky municí a jídlem.

A pak už zbývala jen cesta koňmo. Jeli několik dní proti proudu řeky, až dorazili k malému sídlišti, kde si master Winklay zařídil obchod a hospodu.

, Treskow a Thieme nebyli příliš dobří jezdcí; ještě horší to bylo s Petrem Polterem, který se držel na koni v nepopsatelné poloze - kolena až u brady, jako by se

kůň brodil po boky v bahnu. Padl na tvrdohlavého koníka, který mu dal hodně práce, třebaže se kormidelník už kdysi v savaně naučil jezdit aspoň tak, že se udržel v sedle.

Chtěl seskočit, ale jeho kůň se vzepřel a vyhodil předníma nohama do vzduchu.

"Have care - pozor, ty falešníku!" zvolal Peter zlostně a zasadil koni ránu pěstí mezi uši. "Myslis, že jsem provazolezec? Máváš ohonem jak vlajkou trojstěžníku a mrskáš ušima, jako bys chtěl nachytat krevely! Kdybych tě měl na palubě mezi stěžni, uviděl bys, co znamená kormidelník. Zaplať pámbůh, tamhle už je vidět kajuty pana Winklaye, tak dolů z ráhna, Petře Poltere! Tebe, d'áblíku, přivážu, aby tě proud neodnesl do moře. Sestupte, Treskove a Thieme, už jsme dorazili k přístavu."

Seskočili a přivázali koně. Peter kráčel ze široka, jako by dostal z jízdy koňmo mořskou nemoc, a vstoupil opatrně otevřenými dveřmi do jídelny Irčana Winklaye.

"Good day, člověče!" pozdravil hostinského. "Postav něco tekutého na stůl mám velkou žízeň!"

Jeho dva druzi hovořili méně, usedli ke stolu a nechali mluvit svého přítele.

"Hola, znáte ještě Petra Poltera?"

Hostinský se trochu zamračil a odvětil:

"To víte, že vás ještě znám. Kdo umí pít tak jako vy, na toho se lehko nezapomíná."

"Well - vzpomínáte ještě, jak jsem zapíjel s Dickem Hammerdulle, Pittem

Holbersem a dalšími rozloučení - a musel jsem pak dva dny čekat, až se z toho ostatní proberou?"

"Yes, yes - to byla pitka, jakou jsem ještě nezažil a nechtěl bych znovu zažít.

Kde jste se potloukal?"

"Byl jsem na východě a na moři, poohlédli jsme se tu i tam. Ted' bych chtěl na týden nebo na dva k starému Deadly-gunovi. Je ten starý zálesák ještě na skladě?"

"To bych řekl - toho nevyhladí jen tak lehce nějaký Indián. Jeho druzi drží

! s ním, Dick Hammerdull tu byl nedávno a s ním i dlouhý Pitt. Pak odjeli a měli

; velkou srážku s rudochy. Povídá se, že Oglalové přepadli vlak a dostali od Deadly-guna a Vinnetoua pořádnou dávku olova a železa."

"Vinnetoua? Ten Apač je taky k máni?"

Irčan přikývl. "Samozřejmě; byl dokonce u mne a chytil mě tak za krk, že mi skoro došel dech."

"Aha, přítelíčku - to jste asi vesloval v protisměru!"

"Tak nějak to bylo. Neznal jsem ho a nechtěl jsem mu prodat munici, ale padl jsem na nepravého. Chcete vidět Bena Cunningu?"

"Bena? Je na palubě?"

"To bych řekl; zašel si jen trochu do lesa a má koně stát venku."

"To je štěstí - kam má namířeno? Ke colonelovi nebo od něj?"

"K němu - byl nějakou dobu dole v Missouri, kde má přibuzné, a ted' chce zas trochu do hor."

"Kdy zvedne kotvy?"

"Co? Mluvte, jak vám zobák narostl. Kdo má takové řeči rozumět?"

"Jste a zůstanete hlupák. Kdy odjede, myslím!"

"To nevím, ale věčně tu nezůstane."

Nechal koně osedlaného?"

"Tak to tedy vypluje ještě dnes - a my s ním!"

Hostinský měl k novému hostu jistě velké sympatie; mlčenlivý a zdrženlivý Irčan už dlouho nezavedl s nikým tak dlouhý rozhovor jako dnes.

Tu se vložil do řeči Treskow. Vyňal z kapsy fotografie a ukázal ji hostinskému.

"Nebyli u vás nedávno dva muži, Němci jménem Heinrich Mertens a Peter Wolf?"

"Mertens - Wolf? At' spolykám všechn svůj střelný prach, jestli to nebyli ti dva zelenáci, co chtěli k Deadly-gunovi!"

"Jak vypadali?"

"Zelenáci jak se patří. Jeden z nich, myslím, že to byl Mertens, nám tu udělal představení. Šel Dickovi Hammerdullovi puškou na tělo, ale Dick ho přivedl na pravou míru. Dal by mu asi ochutnat železo, kdyby neprohlásil, že colonel je jeho strýc."

"Tak jsme je našli!" zvolal Treskow potěšen. "Kam se pak ti dva vydali?"

"Odjeli s tlust'ochem a dlouhánem do savany, víc nevím."

"Podívejte se na ten obrázek, pane! Znáte toho muže?"

"At' se propadnu, není-li to Mertens!"

Pak ale ustoupil o krok, jako by ho něco napadlo, a zeptal se zdrženlivě: "Hledáte toho muže, sire? Proč?"

"Hm - zálesák nikdy nevykládá karty na stůl - a vy vypadáte tak slušně a sympaticky, že. . ."

Nu co - že?"

"Že bych vám rád dal dobrou radu!" dokončil načatou větu.

Jakou?"

"Co se tu u mne děje, do toho nikomu nic není, pokud se nikdo nedotkne mých práv domácího pána. Nikoho se neptám a nikomu neodpovídám. S vámi jsem se dal do řeči jen proto, že jste přišel s Petrem Polterem - jinak byste se ode mne nic nedověděl. Neukazujte už ten obrázek a nevyptávejte se, pokud se trochu nerozhlednete po savaně, protože jinak. . ."

"Pokračujte - co jinak?"

"Jinak by vás lidé měli za policajta, detektiva, a to by bylo zlé. Zálesák nepotřebuje policii, vyřizuje si sám své záležitosti, a kdo se mu do nich míchá, toho uvede nožem na pravou míru!"

Treskow chtěl odpovědět - ale v tu chvíli vstoupil muž, který vzbudil nadšení Petra Poltera.

"Bene Cunningu, kamaráde, jsi to opravdu ty? Pojd' sem a přijijme si! Pamatuju se dobře, že ti to do krčku dobře teče!" Droboučkový mužík, kterého oslovil, neměl na těle víc masa, než by se vešlo na tahř. Hleděl udíveně na Petra a jeho obličejík se složil do stovky usměvavých vrásek.

"Bene, chlapec jeden, přijijme si!"

"Sakra, kde jsem jen viděl tohohle chlapíka, který mě tak dobře zná?"
Kdes mě viděl? Samozřejmě že tady, jen si trochu namáhej mozeček!"
"Tady? Hm! Bývám tu často a sešel jsem se tu s tolika lidmi, že si tě nemohu tak rychle vybavit z paměti. Jak se jmenuješ?"
"Krucifix, tady u mastera Winklaye seděl tenhle píd'a vedle mě a vypil toho tolik, že se pak dva dny nehnul. A teď se mě ptá, jak se jmenuju. A pak jsme spolu byli v horách u Deadly. . ."
"Už vím, starouši. Sakra už tě oznávám skočil mu do řeči mužiček Jmenuješ se Peter Polter nebo Wolter nebo. . ."
"Polter, kormidelník ze Swallow, pamatuj si to! Pak jsem byl trochu zálesákem
"Vím, vím! Málem jsi mě upil k smrti. Sakra, ty máš tah jako sám starý otec Mississippi! Kde ses potloukal potom - a kam máš naměřeno teď?"
"Trochu jsem se potloukal světem, a teď chci k vám, je-li ti to vhod."
K nám? Proč?"
"Tihle muži chtějí mluvit s vaším kapitánem nebo colonelem. Bude doma
„Myslím, že ano. Kdy chcete odjet?"
"Pokud možno hned. Pojedeš s námi?"
"Chtěl bych, nenecháte-li mě dlouho čekat!"
"Čím dřív, tím líp. Najež se a napij a pak vyrazíme!"
Cesta, kterou se dali, byla táž, kterou jeli před několika dny Dick Hammerdull a jeho společníci; jejich stopy však už smazal čas.
Peter Polter už také kdysi jel touto cestou, ale nedovedl se teď na ni přesně rozpomenout. Ben Cunning byl výborný vůdce. Maličký a slabý mužik měl takovou znalost místa, vytrvalost, pohyblivost a bystrozrak, že si získal důvěru všech. Spěchali jak mohli, nebyli však příliš dobrými jezdci, a proto jim trvalo několik dní, než se dostali ke trati, kde nedávno Oglalové přepadli vlak. Dojeli sem časně zrána; Ben Cunning zarazil koně a zahleděl se do dálky.
"Podívejte se, pánové," ukazoval před sebe, "podívejte se nahoru proti nebi a pak na zem! Nahoře létají supi mrchožrouti a dole sedí kolem kolejí kojoti. Tam někoho zastřelili nebo probodli. Doufejme jen, že to nebyl běloch, ale nějaká rudá tvář, sakra. Pojed'me se tam podívat!"
Dali se v klus a brzy přijeli k bojišti. Ležela tu mrtvá těla padlých, ohlodaná od supů a vlků. Vlaky měly bojiště, aniž kdo z cestujících vůbec věděl, co se tu přihodilo. Ben Cunning prohledal zevrubně bojiště.
"Zatraceně, tady se odehrál strašný boj. Vidíte ty koleje? Už je opravili. Rudí ničemové chtěli vlak přepadnout, ale bílí jim v tom zabránili. Provedli to Oglalové - poznám to podle jejich tetování. Ty rozbité lebky - takové rány umí rozdávat x jen náš colonel, Deadly-gun. Byli tu také Dick Hammerdull a Pitt Holbers, bojovali jako obvykle opření o sebe zády; zde jsou jejich stopy, jak se při tom hluboko zabořili do země. Tamhle hořely ohně a kousek dál byli připoutáni koně - všimněte si stop po kolících. A tady dál, podívejte se, vede stopa bílých. Pojedeme po
Po dvou hodinách dojeli k stanovišti bílých, které Ben Cunning také podrobně prozkoumal.
"Hled'te," zvolal najednou, "tady dva prchali a byli pronásledováni."
Sledoval stopy Mertensova a Wolfova útěku. Byly tak hluboké, že je dobře rozeznal.
"Haló, tady to skončilo - zadrželi jim koně! Ano, byli to dva běloši, ale jejich pronásledovatelé nebyli rudí, ale dva bílí a jeden rudoch. Sakra, přece poznám stopy. Nic bych za to nedal, jestli to nebyl colonel s Pittem nebo Dickem a ten třetí nebyl asi nikdo jiný než Apač Vinnetou!"
Ostatní obdivovali bystrozrak a jistotu, s kterou mužik tolik vyčetl z téměř smazaných stop.
"Byli to dva bílí, které pronásledovali?" otázal se Treskow.
"Ano, sire, to je jisté - tady stáli, palce u nohou odvráceny od sebe, kdežto Indiáni běží s palci k sobě. Tady je myslím přivázali na koně a vítězové je doprovázeli, koně šli po dvou."
Ačkoliv Treskowovy tiché úvahy byly hodně blízko pravdy, nikdo z přítomných nedovedl uhádnout, proč tu došlo k této události. Vyslovovali různé názory, až Ben Cunning zakončil všechny řeči:
"Odjeli směrem na hide-spot, ale chci se vsadit, že rudoši se opět sebrali a budou je pronásledovat. Nejlépe bude, pánové, budeme-li se držet stopy!"
Přítakali a rozjeli se za mužičkem.
"Hled'me," zvolal asi po půlhodině jízdy. "Neměl jsem pravdu? Tady se sjely dvě skupiny bojovníků zprava a zleva. Objeli asi bojiště, aby zjistili směr, kterým bílí odtáhli, a zde se spojili, aby je pronásledovali. V písku se drží stopy dlouho; mám za to, že mají předstih několika dní. Máme dobré koně - a oni asi mají raněné, takže nemohou jet tak rychle. Dohoníme je snad dřív, než dojedou do sídla Deadly-guna."
A zas jeli dál, ne hodiny, ale dny; drželi se nalezené stopy, která byla stále zřetelnější, ale tu a tam se ztrácela v trávě

nebo na kamení. Ben Cuning ji dovedl vždy zas najít. Tak přijeli až do krajiny, kde řeka Arkansas dělá široký oblouk směrem k Smoky Hills. Z hor sem stékají četné potoky. Otevřená prerie tu přecházela v křoviska a pak v prales. Vůdce malé skupinky jel teď opatrně, protože stopa byla už dost čerstvá a za kmeny stromů mohli čekat divoši.

Tu Ben Cuning zastavil a prozkoumal měkkou mechovou půdu.

"Hled'te, sem vedou z pralesa stopy bílých mužů. Setkali se s rudými, ale nedošlo k boji. Naopak, stáli zde spolu v kruhu, jednali a kouřili dýmku míru. Tady na zemi jsou zuhelnatělé zbytky, jak si ji zapalovali. Byla to asi skupina kočovníků ze savany, bushhawkerů, kteří se spojili s rudochy, aby našli tábor, přepadli jej a rozdělili se o kořist."

"Hrome," vzkřikl Peter Polter, "dám se asi do toho holýma rukama a pak rudí zbělají strachy a bílí zrudnou! Nemýlím-li se, už nemáme před sebou k táboru dlouhou cestu. Co ale uděláme se svými čtyřnohými vehikly? Já už mám toho svého po krk, natráská mě, že mě bolí mozek v hlavě a svých dvě stě třicet osm kostí mám už ve střevících."

Cuning se usmíval námořnickovu proklínání a odpověděl:

"To ti rád věřím, Petře, vždyť sedíš na koni jak třasořitka! Samozřejmě nemůžeme koně vzít dál s sebou - byli by nám na obtíž. Vím však, kde je můžeme ukrýt, aby je Indiáni nenašli. Pojd'me tam!"

Odešli do lesa, prodírali se křovinami, až přišli na malou skrytou mýtinu. Zde přivázali koně a vrátili se k místu, kde opustili stopu.

, xli po ní velmi opatrně dál, nože i pušky připravené k boji. Tu se Cuning zastavil a naslouchal.

"Poslouchejte! Neslyšíte ržát koně?"

Také jeho druzi se zastavili a zaposlouchali se do ticha lesa. Skutečně - ze strany se ozval tichý zvuk.

"Bud' se tam utábořili, nebo tam nechali koně a šli bez nich dál. To zvire by nás mohlo zmerčit a prozradit - musíme mu vzít vítr z plachet!"

Lehl si k zemi, plížil se velkým obloukem kupředu a druzí ho následovali. Po chvíli jim dal znamení, aby byli zcela potichu, a ukázal jim volné místo mezi dvěma křovisky. Pod dozorem dvou Indiánů se tam páslo asi třicet koní.

"Vidíte ty rudé ničemy, pánové? Měl bych sto chutí polechtat je nožem a rozehnat jim koně na všechny světové strany. To ale nejde, nesmíme se prozradit. Kupředu, musíme se k nim dostat, ne přímo, ale ze strany!"

Mužik se plížil dál obratně křovinami jako had. Cesta byla velmi obtížná. Hodi. ny uběhly, pod korunami stromů se zešeřilo a bylo stále těžší dodržet daný směr.

Tu zvedl Cuning hlavu a vtáhl do sebe vzduch.

"Páchne to tu kouřem a spáleninou. Utábořili se tu. Vpřed, ale tiše, tiše, už jsme jim nablízku!"

Křoviska řidla a gigantické kmeny stromů se zelenou střechou svých korun čnely do výše jako sloupy obrovského domu. xtyři muži se plazili dál po břiše od stromu ke stromu a kryli se za kmeny; přesvědčili se vždy, zda je někdo nezpozoroval

a nečihá-li v nejbližším okolí nebezpečí.

Dostali se až na okraj hluboké úzké strže, která se ostře zařezávala do hlubin Ě pralesa. Cuning hleděl opatrně před sebe. Právě pod ním, v hloubce asi patnácti metrů, hořel oheň, kolem něhož sedělo asi třicet rudých i blých mužů; stranou ležely tři postavy, spoutané na ruku i nohou.

"Tak tu je máme," pravil malý zálesák. "Ani nevědí, jak blízko jsme se k nim dostali! Kdo ale jsou ti tři lidé? Odsuňte se trochu stranou za ten plevel, pánové, at' jim vidíme do tváře!"

Hustý plevel vroubil okraj strže. Skryli se v něm a neviděni hleděli dolů.

"Proklatě," zašeptal Cuning, "to je colonel, Pit Holbers a Dick Hammerdull, které přepadli a zajali!"

"Colonel?" zeptal se Peter Porter, hledě dolů mezi dvěma velkými listy. "Skutečně! Mám tam skočit a vytáhnout ho z kaše svými pěstmi, Bene?"

"Počkej ještě, kamaráde, musíme se podívat, co se tam vlastně bude dít! Ti darebáci se asi právě radí o osudu zajatců. Předsedá jim ten černovlasý lovec a oni to trpí. Jejich náčelník tedy asi tam u náspu padl! Ted' skončili - už vstávají!"

Bylo tomu tak. Jeden z blých loveců, který je podle všeho vedl, vstal a šel k zajatcům. Uvolnil jim pouta na nohou a dal jim pokyn, aby se zvedli. Pak jim poručil:

"Vstaňte a vyslechněte, k čemu jsme se rozhodli!"

Tři muži poslechli výzvy.

"Jste Deadly-gun, velitel zálesáků, kteří mají zde v lese skrýš?"

Tázaný němě přikývl.

"Zabil jste Matto-Siha, hlavu a vůdce těchto dobrých rudých mužů?"

Stejně přikývnutí bylo odpovědí.

"Iťká se, že jste snesli z hor do své skrýše mnoho zlata. Je to pravda?"

"Velmi mnoho

"A že tam máte ukryto mnoho tisíc bobřích kůží?"

"Ano, pane ste dobře informován.

"Poslyšte tedy, co vám řeknu. Tito rudí muži žádají vaši smrt. Slíbil jsem jim sice, že jim vyhovím, ale neumějí tolik anglicky, aby mi rozuměli; chci vám udělat návrh."

"Mluvitel!" x é

"Zavedete nás do vaší skrýše, vydáte nám zlato a kožešiny a budete volni!"

"To je vše, co od nás chcete?" "

"Vše. Rozhodněte se rychle

"Asi jste jen málo slyšel o Deadly-gunovi; master, když mu můžete dělat tak pošetilý návrh. Spojili jste se s těmi rudými ničemy - blí a rudí proti blým - jen proto, abyste nás připravili o zlato. Ať jsou vaše duše za to na věky zatraceny. Myslíte snad, že jsem opravdu tak hloupý, abych věřil, že nás pustíte na svobodu, až dosáhnete svého?"

"Dodržím slovo a zakazuju si urážky!"

"To ři'kejte nějakému zelenáci, ale ne mně! Víte dobře, že bych využil své svobody k tomu, abych vám zase kořist vzal.

Zastřelte nás tedy, máte-li k tomu odvalu!"

Deadly-gun asi věděl, proč si může dovolit takto mluvit. Zatímco mluvil, bloudily jeho oči po okraji strže. Co si tam zahlédl, a rychleje proto zase sklopil. Kolem rtů mu zahrál sotva postižitelný úsměv.

Tento pohled neušel bystrému oku detektiva Treskova. Zadíval se tam a pošeptal Benu Cunningovi:

"Pohled'te k okraji strže. Vidím tam hlavu nějakého divocha!"

Ben zašeptal:

"Panebože, to je Vinnetou! Myslil jsem na něj, byl přece s colonelem. Jeho tedy nezajali a sledoval je sem, aby své druhy osvobodil. Musím mu dát znamení!"

Položil si lístek na rty a vzápětí se ozval hlas amerického cvrčka. Zvuk nikoho neznepokojil, ozýval se v lese příliš často. Vinnetou se ale udiveně zahleděl směrem k nim a zmizel. I tři lovci zvuk zaslechli, nedali však na sobě nic znát.

"Střlet?" zeptal se mezitím lovec, krče rameny. "Co vás napadá!" Předám vás Indiánům a ti vás natáhnou na mučidla. Vaše zlato a kožešiny dostaneme stejně. Museli byste být spolčeni s čertem, abychom nenašli ani stopu po vašich lidech. Vezměte rozum do hrsti, pane, a řekněte ano!"

"Ani mě nenapadne! Nechci nic, ani život, od člověka, který dovede přepadnout ze zálohy své bratry a vydat je nepříteli, od člověka, který se vydává za mého synovce a pak nás zradí. Jste darebák, pane, pamatujte si to!"

"Dejte si pozor najazyk, ať vám ho neuřiznu dřív, než vás předám rudochům!"

"Tím dokazujete, že jste ještě lepší, než jsem si myslil! Vrat'te nám zbraně a budeme bojovat, tři proti třiceti, máte-li k tomu odvahu!"

"Není třeba, master, stejně vám vyrazíme duši z těla i bez boje. Pokud jde o toho darebáka, o tom se nebudeme bavit. Tak tedy krátce: přijímáte můj návrh nebo

"A vy dva?"

"Hm," odpověděl Dick Hammerdull, pohrdavě blýskaje očima, "přijmeme-li nebo ne, na tom nesejde, ale pro vás z toho nevzejde nic dobrého, to mi věřte. Kdybych měl volné ruce a v nich pušku, šel byste k d'asu. Nemyslíš, Pitte Holbersi, kamaráde?"

"Myslíš-li, Dicku, že by tam měl jít," odpověděl dlouhán, "nemám nic proti tomu!"

"Tak tedy dobrá," odpověděl zlostně lovec, "ať vás rudí nabodnou a upečou když se vám to líbí!"

Prisedl k Indiánům, aby jim sdělil výsledek svého jednání.

Mezitím se odehrával o kousek dál tichý, ale vzrušený rozhovor.

"Ten, kdo ted' mluví, je váš colonel?" tázal se Thieme Bena.

"Ano, to je váš strýc, je-li pravda, co jste mi říkal."

"Můžete mi věřit, je to můj strýc. Je mému otci tak podobný, že o tom není pochyby. A když jsem ho konečně našel, je ztracen. Nemůžete pro něj něco udělat, Bene?"

"Poslyšte, sire, myslíte-li, že nechám svého colonela v pasti, mýlil jsem se ve vás. Mohu s vámi všemi počítat?"

Přikývli; Peter Polter řekl:

"Ať tu ležím a zajdu jako starý vrak, jestli toho chlapa nerozdrtil mezi prsty na kaši za to, jak mluvím s mým colonelem! Ale vy, pane detektive, vytáhněte tu fotografii a podívejte se - světlo ohně je dost jasné, abyste viděl, čím obličej na té fotografii je!"

"Nepotřebuji ji, Petře. Je to on, poznal jsem ho hned," odpověděl Treskow. Podívejte se na ty chlapxy, pane Thieme, je to Mertens a Letrier?"

"Jsou to oni, není pochyby! Tak blízko jsme u cíle, a teď nám uniknou!"

"Jen vyčkejte, sire!" odpověděl Cuning. "Colonel slyšel mé znamení a ví, že pomoc je blízko. Jen co bude mít ruce volné, uvidíte, co stihne ty bídáky!"

Za nimi se ozval tichounký praskot - ohebná postava Apače se vplížila mezi

"Vinnetou slyšel znamení a poznal Bena, kamaráda svého bílého bratra. Doplíží se k strži a uvolní pouta svých přátel. Pak ať bratři také skočí dolů a vrhnou se na

nepřátele. A potom nechť sledují Deadly-guna do jeho vigvamu."

Jak náhle se objevil, tak náhle zmizel. Muži střežili bdělými očima tábor a chystali se k útoku.

Mertens teď vstal a s ním i ostatní bĕli a rudí. Ale než mohl promluvit, mĕhla se tmavá postava plevem a trním směrem k spoutaným. Byl to Vinnetou.

Třikrát se mĕhl jeho nůž a ruce zajatců byly volné. Vtom třeskly zhora čtyři rány. Deadly-gun nemĕl čas se tím zabývat, vytrhl nejbližše stojícímu Indiánovi tomahavk a vrhl se do kruhu překvapených nepřátel.

"Come on, na ně!" zazněl jeho hlas, zatímco Vinnetou kosil kolemstojící

Oglaly.

"Pitte Holbersi, vidis toho chlapíka, který má mou pušku?" zvolal Dick Hammerdull. "Pojď, musím ji dostat!"

Vrhli se mezi nepřátele a Dick mĕl brzy svou oblíbenou zbraň. Peter Polter se přivalil jako lavina mezi zděšené protivníky. Chtĕl dodržet slovo. Medvědími tlapami se chopil jejich vůdce, zvedl ho do vzduchu a mrštil jím k zemi, až to zapraštĕlo.

"Tak, hotovo! Muži, bijte je, bodejte, strilejte, hod'te je přes palubu, ať se utopí, vypráskejte je, rozmačkejte je - hurá, hurá!"

Nepřátelé mĕli sice trojnásobnou přesilu, ale byli tak překvapeni, že jich byla už polovina zneškodněna, než se vzmohli na odpor. Tomahavk Deadly-guna řadil stejně jako onĕ noci při přepadení vlaku. Ani Vinnetou nezaháel a "obrácené toasty", Dick a Pitt, bojovali zase zády k sobĕ. Kormidelník se vrhl do boje jako furie; drobný Ben Cuning strĕl el z křoví na všechny, kdo se chystali k útĕku. Treskow a Thieme se hned na počátku boje zamĕřili na Mertense a Wolfa.

Treskow odepjal řemen a uvázal na něm kličku.

"Učĩňte totĕž! Vezmu si na mušku vikonta a vy sluhu. Dřív než se vzpamatují, musí mít smyčku kolem krku a ležet na zemi!"

Policistův plán se povedl. Několik minut po přepadení byli útočníci vítĕzi. Mertens i Wolf byli spoutáni, téměř všichni protivníci mrtvi na zemi a jen několika jednotlivcům se podařilo prchnout.

Deadly-gun neztrácel čas slovy o zázračném zachránĕní; bylo teď třeba rychle využít vítĕzství.

Vpřed, přátelé, ke koním," volal, "abychom je neztratili! Indiáni mají u koní stráže, ty musíme přemoci. Všechny ale nepotřebujeme, někteří ať zůstanou zde!"

Treskow, Thieme a kormidelník zůstali na místĕ u zajatců. Jejich situace nebyla jistá, rozprášení rudoši se mohli vrátit a strĕlet ze zálohy. Nestalo se však nic. Napjatĕ naslouchali do noci; nebylo slyšet nic podezřelĕho a první zvuky, které

k nim dolehly, je potĕšily. Keře šumĕly a větĕvky praskaly, jak se přátelé vraceli se svými i ukořistĕnými koňmi, když přemohli stráže. Ben Cuning přivedl svého konĕ i konĕ svých přátel.

"Pitte Holbersi, kamaráde, už mám zase svou klisnu, vidíš?" pravil šťastně Dick Hammerdull.

"Hm, myslis-li, že ji vidím, nemám nic proti tomu, ale nechybělo mnoho a byl s námi konec!"

"Byl-li by konec nebo ne, na tom nesejde, ale rád bych vědĕl, kdo jsou ti muži, co přišli s malým Cuningem. Ztracenĕ, nemýlím-li se, je to ten německý kormidelník, který má tak hromsky silné pĕsti a dovede tak strašně dobře pít!"

"Samozřejmě že jsem to já, kamaráde. Pamatuješ se ještě na mne, co? A se mnou přišli páni Treskow a Thieme, protože. . ."

Master Thieme?" zĕptal se rychle Deadly-gun. "Ach Petře Poltere! Jsí to opravdu tĕ? Co tu hledáš v savanĕ a co je s tím tvým panem Thiemem?"

"To je tento muž, colonele. Přijel s panem Treskowem, aby našel svého strýce. "

Tenhle. "

Pristoupil a prohlĕdl si dobře svého synovce, přitiskl ho do náruče a zvolal:

"Tenhle není falešný, poznávám ty tahy. Heinrichu, synovĕe, vítám tĕ ze srdce!"

Oba se dlouho objímali, zatímco ostatní stáli tiše kolem, když tu colonel, který nevědĕl, co je strach, upozornil na stále ještě hrozící nebezpečí. Pustil synovce a zvolal:

Ted' tu není místo pro otázky a odpovĕdi. Pojed'mĕ do hide-spotu, je to nedaleko. Tam můžeme oslavit své setkání a záchranu a ovázat si rány!"

Každý vzal za uzdu tolik koní, kolik jen mohl vést, a kráčeli temnotou mezi obrovitými kmeny stromů. Přišli k bludišti mezi skalami, v němž se i za dne vyznal

jen ten, kdo je dobře znal. Potom sledovali klikatý potůček a dostali se ke skalnímu kotli, kde bylo ukryto skladiště a tábor colonelovy party. Kolem několika ohňů seděla společnost zálesáků, kteří patřili k společnosti Deadly-guna.

6 SPIKNUTÍ

Jsou horečky vznikající jinak než infekcí, a přece stejně nakažlivé jako epidemie, jež zdecimují celé lidské kmeny.

Horečky, které mají své kořeny v politických, náboženských a jiných otázkách, zmocňují se fantazie národů, promění klidnou náladu v planoucí vášeň a vyvolají stav šílení, který se jen pomalu vrací do uspořádaných právních poměrů.

Takové horečky vznikaly v nejrůznějších časech a na nejrůznějších místech a často to byla jen myšlenka na zisk, která rozpoutala a uplatnila hrubou sílu.

Vzpomeňme jen na Kalifornii! Přistěhovalci se zprvu nezajímali o tento kraj. Tu

jeden št'astlivec objevil, že v údolích a soutěskách pustiny je obrovské bohatství

zlata. Zpráva o tom bleskově obletěla zeměkouli - a zakrátko se kraj hemžil dobrodruhy ze všech končin světa, kteří sem proudili v naději, že se jim podaří otevřít

sezam, v němž už milióny let odpočívaly blyštící se poklady. Stanová městečka

rostla jako houby po dešti, a kde byla volba místa dobrá, měnila se zakrátko

v města, kde počet šel do statisíců.

Jedním z těchto měst je San Francisco, . kníže zlaté země a Tichého oceánu.

Kdo dnes stojí na přístavní hrázi a dívá se na hemžení lidí a ruch, kdo vidí široké, dlouhé ulice a rozsáhlá náměstí,

skvostné paláce a stavby, zajeichž oknyje nahromaděno vše, co lze získat za zlato, ten sejen těžko rozpomíná na nutně začátky, z nichž se vyvinulo toto světové město zářivého kovu.

A tak jako vlny moře se zdvihají a klesají, jako se hemží pestrá společnost lidí

v ulicích, na náměstích a ve veřejných budovách, tak stoupá i klesá kolísavé štěstí,

tak si pohrává osud s člověkem jako s míčem, zdvihá ho do výše a sráží ho v příštím okamžiku zas dolů do propasti,

mezi hemžící se "lidský hmyz". Kdo třeba ještě včera platil za milionáře a byl vážen a ctěn, vyráží dnes znova s motykou

a puškou do údolí, aby opět získal ztracené jmění. Tito lidé jsou často pochybného původu, a mnohý zářivý zjev

společnosti je odhalen, když hra nevyjde, jako dobrodruh, jehož existence je závislá jen na tom, jak padnou kostky hry.

Směrem z Acapulca mirila do San Franciska loď, krásně stavěný trojstěžník nesoucí jméno Hornble, vyznačené zlatým

písmem na přídi i zádi. Oděv námořníků

ukazoval, že loď patří k válečné flotile Spojených států, ačkoliv z různých maličkostí bylo lze soudit, že nebyla

postavena k tomuto účelu.

Ted' právě stál její velitel na můstku a díval se nahoru, kde jeden z jeho mužů

s dalekohledem v ruce pozoroval obzor.

"Nuže, Jamesi - máš ho tážal se.

"Ano, kapitáne, pluje mi právě před očima!" odpověděl tázaný a ukazoval

před sebe proti větru. Nazýval velitele kapitánem, ačkoliv měl jen uniformu námořního poručíka. Stupeň výše, to nikdy

neškodí, zvláště zaslouží-li si oslovení

vyšší hodnost.

"Jaký má kurs?"

Jede za námi, pane. Myslím, že přijde z Guayaquilu nebo z Limy, možná že i

z Valparaísa, protože přichází trochu víc od západu než m.

"Co je to za loď?"

Ještě nevím, pane - až přijede trochu blíž!"

Bliží se?"

"Jistě, kapitáne, x i"

Skoro tomu nevěřím. Jsem zvědav, která loď plachtí chle i než Horrible

"Hm," pravil muž, který zatím sestoupil dolů a předal poručíkově dalekohled

"znám jednu, které by se to mělo podařit!"

Kterou?"

Swallow, pane."

Ta ano, ale žádná jiná! Ale jak přichází Swallow do těchto vod

To nevím, pane, ale ta loď za námi není žádná rybářská kocábka, ale malý

rychlý klipr. Kdyby byla větší, viděl bych ji i na dálku. A Swallow je také klipr.

"Well, podíváme se!" rozhodl poručík a odebral se s dalekohledem ke kormidlu.

"Plachty na obzoru?" zeptal se kormidelník.

"Ano, za námi.

Nechcete dát stáhnout plachty?"

To není nutné," odpověděl velitel, hledě dalekohledem. "Je to velmi dobrá plachetnice, dožene nás i bez toho.

"To bych chtěl vidět, sire!"

Je tomu tak " od ověděl trochu uraženě velitel. "Pohled'te, kormidelnxup , " před chvilkou ji bylo vidět jen z koše a teď ji už vidíme i odtud.

Mám trochu svinout plachty?"

Ne. Chci vidět ak dlouho bude potřebovat, než k nám připluje. Je-li to ame" vé plavi o spíš č k bych přál tako dl ertu."

rická lod, budu rád. Jina

Zakrátko bylo vidět špičky stěžňů a pak i trup lodi pouhým okem.

"Je to klipr s výzbrojí škuneru," pravil kormidelník, "trojstěžník jako naše Hornble."

Ano - krásná lod'. Hled'te, jak se nese po větru s napjatými plachtami. Muž, který ji ridí, umí využít větru

Zná svou věc, pane. Ale kdyby přišel náraz větru ze strany, položil by se na bok. Jede přece jen trochu odvážně.

"Ted' vztyčuje vlajku. Je to americká lod', vidíte pruhy a hvězdy? Ten skutečně žere vodu'!"

"To je správný výraz pro takovou jízdu. By god, lod' má po obou stranách šest děl - poznáváte ji?"

"Ještě ne určitě, ale nemýlím-li se, je to Swallow. Jednou v Hobokenu jsem měl příležitost ji navštívit a dokonale si ji prohlédnout."

"Kdo jí tenkrát velel?"

"Jeho jméno jsem zapomněl, sire. Byl to starý mořský vlk s červeným nosem a vypadal na gin a brandy. Ale kormidelníka jsem dobře znal, jmenoval se Peter Polter, pocházel z Německa a byl to dobrý námořník, na kterého bylo spolehnoutí. Vidíte jí teď' už dobře?"

"Ano, je to Swallow. Uhněte o stupeň - je zřejmé, že s námi chtějí mluvit!"

Vrátil se na palubu a zvolal:

"Hej, chlapci - k lanoví!"

Muži poslechli.

"Vztyčte vlajku!"

Vlajka s pruhy a hvězdami vylétla nahoru.

"Připravte se - pootočít!"

Rozkazy byly přesně plněny.

Mistře střelče!"

Volaný přistoupil k své zbrani.

Salvu!"

Plachty padly a současně třeskla nad vlnami rána z děla.

"Pozor, kormidelníku - zastavit

Kormidelník poslechl a Horrible se zastavila v jízdě, aby počkala na Swallow.

I z paluby Swallow zazněla dělová rána. A lod' se blížila s úžasnou lehkostí

a rychlostí. Na její přídi rozpínala ze dřeva vyřezaná vlaštovka svá pozlacená křídla. Svěží vítr se plně opíral do jejich těžkých plachet. Blížila se s elegancí

a lehkostí, která dělala čest jejímu jménu. Ted' byla její přední plachta ve stejné rovině s plachtou Horrible; zazněl hlas jejího velitele, který stál na přídi:

"Hej, dolů s plachtami!"

V okamžiku plachty spadly, lod' se vzepjala a pak spočinula hrdě a pevně na vlnách.

"Ahoj, která lod'?" zvolal velitel Horrible; věděl dobře, o kterou lod' jde, ale musel se držet předepsané formy.

"Swallow, kapitán Walpole z New Yorku, na cestě z New Orleansu kolem mysu Horn; a vy?"

"Horrible, poručík Jenner z Bostonu, křížuje v těchto vodách, pane!"

"Dobrá, páne, mám vám něco předat! Mohu se přiblížit bokem k vám?"

"Zkuste to, kapitáne!"

"Pchá, Swallow umí ještě jiné věci!"

Dal příkaz svým lidem; Swallow opsala krátký oblouk a přiblížila se zcela blízko k druhé lodi - provedla tedy manévr, který při takovém větru mohl provést

jen velmi smělý a obratný mořeplavec.

Lodi se kolébaly na sousedních vlnách a Max Walpole se octl jediným smělým skokem po boku poručíka Jennera.

Mám rozkz odevzdat vám tuto zapečetěnou depeši, pane!" pravil, potřásaje mu rukou.

"Ach! Mohu vás pozvat do kabiny, abych vám nabídl doušek na palubě Horrible?"

Nemám tolik času, poručíku. Dejte přinést sklenku sem na palubu!"

Jenner dal příslušný rozkaz a otevřel obálku.

"Víte, co depeše obsahuje?" zeptal se.

"Nevím, ale mohu si to myslet."

"Musím ihned do San Franciska, kam jsem měl stejně namířeno. Mám vás o tom informovat."

"Well, musím vám tedy odevzdat i tyto depeše pro kapitány Unie, kteří tam kotví. Víte už, že Jih prohrává?"

"Slyšel jsem o tom; bude s tím ale ještě mnoho práce, že?"

"Také si myslím. Jih je stále ještě velmi silný, má své přístavy a své zdroje. Dá ještě mnoho námahy srazit jej úplně na kolena. Přeji si, abychom se zase setkali hli otřít ne řítele!"

a pomo p p

"Bylo by mi ctí, pane, bojovat po boku s vámi a s vaší Swallow proti společnému nepříteli! Kam máte teď namířeno?"

Také do San Franciska, kde mám převzít nové rozkazy. Předtím ale musím

trochu křižovat na cestě k Japonsku. Farewell, Horrible.

Farewell, Swallow!"

Oba muži vyprázdnili své sklenky a potom skočil Walpole zpět na palubu své

lodi. Swallow odrazila od boku Horrible, napjala znovu plachty na ráhnoví

a lehce se rozejela. Z obou stran zazněl z hrdel mužstev pokřik na rozloučnou.

A stejně rychle, jako se objevila, zmizela Swallow v červáncích na západním obzoru.

Bylo to, jako by se z vod vynořila mořská vila, aby pozdravila osamělého plavce a zase se vrátila do svého tajuplného vodního království.

,I Horrible napjala opět plachty, aby rychle pokračovala v přerušené plavbě.

Cestou potkávala stále častěji lodi, které směřovaly k stejnému cíli; konečně zakotvila v rejdě Zlatá královna.

Jenner odevzdal velení a obstarání přistavních formalit kormidelníkovi a odebral se na palubu pancéřové lodi kotvící v sousedství. Jedna z depeší, které měl

odevzdat, byla adresována kapitánu této lodi; ostatní lodi musel teprv vyhledat, některé z nich byly ještě na moři.

Kapitán převzal depeši a pozval Jennera do podpalubí, aby si pohovořili.

Budete tu musít nějaký čas zůstat," zakončil kapitán pancéřové lodi přátelský

rozhovor. "Máte v městě nějaké známé.

Bohužel ne. Budu odkázán jen na hostince."

"Pak mi dovolu, abych vám umožnil navázat přátelské styky se svými známými."

"To s dxy přijímám."

"Znám tu napříkld vznešenou dámu, která si najala celé patro jednoho z nejlepších domů. Je to vdova po plantážníkovi z Martiniku. Jmenuje se paní de Voulettre a patri k ženám, které zůstávají věčně mladé, protože jejich vzdělání, duch

a laskavost přemohou vliv let. Vede velký dům, a její bohatství je podle všeho nevyčerpatelné. Přijímá jen aristokraty ducha, peněz a politické moci. Mne velmi zajímá, protože hodně cestovala po mori a má takové znalosti v našem povolání, že

by jí mohl závidět leckterý mořský vlk."

"Hrozně rád bych se s ní také seznámil."

"K tomu bude příležitost ještě dnes. Jsem k ní pozván na večer a vezmu vás s sebou, chcete-li."

"Jistěže, kapitáne."

"Dobrá, představím vás tedy a pak se v jejím domě můžete pohybovat tak volně jako na palubě své Horrible. Je to ostatně skvělé plavidlo, poruču, a mohu

vám k jeho velení srdečně blahopřát. Přistáli jste s takovou lehkostí a obratností!

Nepřešla ta loď do vlastnictví flotily Spojených států od nějakého Angličana?"

"Ano, ale předtím to byla nejobávanější loď mezi Grónskem a oběma jižními mysy. Neslyšel jste nikdy o kapitánu Kajmanovi?"

Ovšemže ano. Vím o něm snad více než vy. Ted' už si vzpomínám, v jaké souvislosti jsem slyšel jméno Horrible. Loď byla zajata při obchodu s ,ebenem', posádka skončila pověšením na ráhnoví a kapitán Kajman - ach, jak to s ním vlastně bylo?"

"Xkalo se, že nebyl tehdy na palubě. Od té doby se o něm nic neví. Bud' si vzal ponaučení; nebo byl na palubě a padl v boji, nebo ho pověsili jako obyčejného námořníka spolu s posádkou."

"To by mu patřilo! Tak dnes večer u paní de Voulettre. Zastavím se pro vás, poručíku, ano?"

"Děkuji za čest. . ."

"Chtěl bych jen, abyste mi dovolil navštívit vás na vaší lodi, drive než zas odjedete."

Zatímco se rozvíjel tento rozhovor mezi oběma veliteli, toulal se .po přístavu muž, který jak se zdálo, byl pánem svého času. Byl drobné štíhlé postavy, oděn v šat zlatokopa; vypadal, že si chce odpočinout od namáhavé práce a poohlédnout se trochu po městě. Zmačkaný klobouk se širokou krepou mu stínil obličej, ale nemohl skrýt ošklivé znamení ohně, které se táhlo od ucha přes tvář k nosu.

Kdo ho viděl, obracel se s úděsem od té znetvořené tváře. Muž si to uvědomoval, ale zřejmě ho to nijak nermoutilo a

nedal se rušit ani hlasitým poznámkami
kolemjdoucích.

Náhle se zastavil a zahleděl do přístavu.

"Zas tu jeden zakotvil. . ." mumlal si. "Plachetnice, a nijak špatně stavěná. . ." Tu se zarazil ve své samomluvě a zastínil si rukou oči, aby lépe viděl do
dálky. "Sacré nom du dieu, to je - to přece Horrible, konečně ji zase vidím, alekotví dost daleko, mohl bych se mýlit.
Musím se přesvědčit!"

Sestoupil po schodech, u nichž kotвило několik bárek, x skočil do jedné z nich.

"Kam?" zeptal se majitel lodi a opřel se do vesel.

"Trochu se projedeme," pokynul mu muž směrem k přístavu.

"Na jak dlouho?"

Jak se mi zh'bíl!"

"Můžete zaplatit?"

Veslař se díval na hosta trochu nedůvěřivě.

"Po skončení jízdy zaplatím v dobrých penězích; před začátkem pěstmi. Vyberte si!"

"Hm, hm," bručel veslař, zřejmě otfesen hrozivým pohledem temných cizincových očí. "Můžete se svými prsty
kamkoliv, jenom ne do mého obličeje. Umíte
kormidlovat?"

Cizinec krátce přikývl, a odpoutaný člun proploval mezi lod'mi a lod'kami do
volných vod přístavu. Muž uměl kormidlovat jako málokdo, toho si veslař hned
povšiml. Objeli velkým obloukem křížm'k i Horrible, a když se vrátili k hrázi, zaplatil cizinec tak velkoryse, že to vůbec
neodpovídalo jeho zevnějšku.

"Je to tak," povzdechl si, stoupaje po schůdcích na přístavní hráz. "Ted' tedy
paní de Voulettre brzy beze stopy zmizí, jako drive miss Admirál. Ted' ale vzhůru
do taverny!"

Zamířil k té části města, kde se v úzkých uličkách mezi domky, které sotva zasloužily toto označení, potulovaly
zechátralé a zločinecké typy. Hrbolátá půda uliček a chatrče, baráky a stany se podobaly spis divokému cikánskému
táboru než

čtvrti města, kde měla policie dozírat a bdít.

Konečně došel k nízké prkenné boudě, která měla nad vchodem křídou napsáno Taverne of fine brandy. Před a za
nápisem byla na rozpraskaném dřevě namalovaná křídou láhev.

Vstoupil.

Místnost byla plná hostů, pro něž se věru nehodilo označení lepší společnost.

Pach lihovin a tabákový dým odrazovaly před vstupem dovnitř; hluk, který tu
vládl, jako by vycházel spíš z hrdel zvířete než lidí.

Muž se znamením ohně se nezalekl, přistoupil k nálevnímu pultu a obrátil se
k hostinskému:

"Je tu dlouhý Tom?"

Proč?"

"Potřebuju s ním mluvit."

"A kdo je dlouhý Tom, he?"

"Nehraj si na schovávanou! Znáím toho muže stejně dobře jako ty a ostatně si
mě sem pozval."

"Kdo jste?"

"Do toho ti nic není. Ptal jsem se já tebe na rodný list a na jméno?"

, ,Hoho, když přicházíte s takovou, budete se dlouho ptát, než dostanete odpověď. Spise dostanete ránu pěstí!"

"O tom by se taky dalo mluvit. Ale dlouhý Tom ti to spočítá, až se dozví, že
mně nedovolil s ním mluvit."

Tak? Tak tedy připust'me, že ho znám. Jestli vás sem skutečně pozval, řekl
vám také heslo, kterým se prokážete."

To ano - poslyš tedy!"

Naklonil se přes pult a pošeptal mu několik slabik. Hostinský přikývl.

Správně! Ted' vám mohu věřit. Tom tu ted' není - je právě doba, kdy obyčejně přichází policie, aby se poohlédla mezi
mými hosty. Až odejdou, dám mu znamení a v pěti minutách bude zde. Posad'te se tamhle."

"Tady ne, master. Tom mi řekl, že máte ještě malou nerušenou místnost."

"Takovou místnost mám, ale ne pro každého."

Musím-li vám to blíž vysvětlit, zdá se, že máte pod čepicí pořádnou tmu!"

Muž vyňal z kapsy zlatou minci a ukázal ji ziskuchtivému hostinskému.

"Dobrá, není to s vámi tedy tak zlé, jak jsem myslel. Chcete něco pít?"

Sklenku vína."

"Vino? Zbláznil jste se? Co bych si tu počal s tak hloupým nápojem? Dostanete
láhev brandy, jak je tu zvykem. Tady ji máte a sklenici k ní. Sedněte si za stůl za
kamny. Vedle nich jsou dveře; pootevřu je, a až se nebude nikdo dívat, vklouzněte
Dobrá."

Ta světnice je teď prázdná, ale brzy přijdou hosti - a doporučuji vám, abyste je neobtěžoval. Jsou to ostří hoši a nemají daleko od slova k noži."

Za chvíli seděl cizinec v skryté místnosti. Byly tam jen dva stoly a asi tucet židlí, zatím neobsazených. Brzy však, jak řekl hostinský, se začali trousit hosté a sedali si zřejmě na předem určená místa; byli asi zvyklí sem chodit častěji.

Po očku si prohlídli přichozího, ale jinak si ho nevšímali a mluvili polohlasem a tak nenuceně, jako by tu nikdo cizí nebyl.

Zdálo se, že přichozí byli vesměs námořníci, obsah jejich rozhovoru o tom aspoň svědčil, vyznali se a byli o všech novinkách v tomto oboru informováni. Hovořili i o lodích, které přijely do přístavu.

"Víte," pravil jeden z nich, "že Horrible kotví u nás?"

"Horrible, bývalá pirátská loď?"

"Ano, teď jí velí oručík Jenner. Krásná loď, nesrovnatelná co do stavby a bavení - to vše dokázal kapitán Kajman."

"škoda toho chlapíka, že musel ochutnat oprátku! Nebo ne, he?"

"Věčná škoda - dovedl ze svých chlapců něco udělat!"

Ovšem ne sám. Měl prý znamenitého pomocníka, který vlastně velel."

"I o tom jsem slyšel. Prý to nebyl muž, ale ženská, skutečná čertice. Tomu docela věřím, protože když d'ábel chce mít potěšení, tak vjede do ženské."

"Je to tak," pravil třetí muž. "Byla to ženská a říkalo se jí miss Admirál. Byla to prý dcera starého mořského vlka, který ji bral s sebou na moře. Dotáhla to tak daleko, že uměla řídit loď lépe než leckterý zkušený kapitán. Námořníci vědí, že jsou

i takové případy. A kdo chce vědět víc, ať se zeptá dlouhého Toma. Ten darebák x domnívám se, sloužil u kapitána Kajmana a ví o Horrible víc, než přiznává."

"To je možné a docela tomu věřím. A bylo-li to opravdu takhle, nevyčítám mu to. Takový psí život, jaký má teď na obyčejné obchodní lodi, není nic pro statečného piráta. Víc už neřeknu, však víte, jak to myslím. . .";

"Povídej dál! Nebo bojís-li se, řeknu to sám: Kdyby kapitán Kajman ještě žil a měl zas Horrible, šel bych k němu sloužit ještě dnes. Myslím, že mi dáte všichni x za pravdu!"

V tomto okamžiku se otevřely dveře a vstoupil muž se skloněnou šíjí.

Všichni ho zdravili jako starého známého.

"Dlouhý Tom! Zakotví na židli tady u nás. Víš, že jsme zrovna o tobě mluvili?"

"Ano, o tobě a o Horrible!" přidal se další.

"Nechte Hornble v klidu venku na vodě, vy mořské krysy," odpověděl Tom; usedl vedle cizince s ohněm ve tváři a nepozorovaně se po něm podíval. "Co je vám do té lodi, he?"

"Nám nic, ale tobě. Myslíme, že ji znáš líp než my, běhal jsi tam přece po palubě?"

"Neřkám ano ani ne, ale bylo by to možné. Tom zná několik tuctů dobrých lodí, a kdo by mohl mít něco proti tomu, že Horrible je mezi nimi?"

"Nikdo. Řekni nám, je to pravda, že na té lodi byla pomocníkem kapitána ženská?"

"Slyšel jsem, že ano."

"No to tam muselo pěkně vypadat!" x

"Jak to

"Poroučí-li na lodi ženská, nechtěl bych být při tom. Mám za to, že právě proto byla loď zajata." "

"Myslíte?" vmísil se do hovoru muž s ohněm v tváři.

"Myslím si to - nebo máte něco proti tomu?"

"Do toho vám nic není, chci jen vědět, jestli si to opravdu myslíte."

"Plete-li se někdo cizí do toho, co říkám, je mi něco do toho. Držte jazyk za zu- 3. by, jinak do nich dostanete!"

"Na to zrovna vypadáte!"

"Cože? Tady máte, co vám patří!"

Muž, o hlavu vyšší než muž s ohněm v tváři, rychle vyskočil a chystal se k ráně. Ohrožený ho v mžiku chytil, zdvihl do výše a praštil s ním o zem s takovou silou, že se sotva sebral.

Jeho soused chtěl pomstít kamarádovu porážku, ale stihl ho stejný osud; protivník se mu vyhnul bleskurychle jako kočka, podběhl ho a hodil na zem, až to zadunělo.

Třetí chtěl následovat příklad svých kamarádů, ale dlouhý Tom ho zadržel.

"Stop! Nedělej hlouposti, kamaráde. S ním nic nepořídiš!"

"Oho, na to se podíváme!"

"Zkus to, nechceš-li jinak, ale myslím, že byste si měli jinak vážít důstojníka z Horrible."

Z Horrible!?"

I ostatní dva, kteří zatím vstali a chtěli dál bojovat, se při této otázce zarazili.

"Z té dřívější, nebo z dnešní?"

"Z té dřívější, samozřejmě, nebo myslíte, že nějaký slabomyslný oficírek z flotily Spojených států by se odvážil sem mezi nás?"

"Je to pravda?"

Muž se znamením ohně prikývl a pravil:

"Asi to tak bude. Dlouhý Tom mě trochu zná z dřívějšíka, šlapali jsme po stejné palubě a provedli spolu lecjaký kousek."

"To je něco jiného! Je-li to opravdu tak, už se do vás pěstmi nedáme."

"Pchá," zněla pohrdavá odpověď, "vašich pěstí se málo bojím, jak jste mohli vidět. Ale myslím, že nejste špatní námořníci, a proto může být mezi námi zas všechno dobré."

"Všechno dobré? My přece hádku nezačali. Jako cizinci vám nebylo nic do toho, co jsme si povídali!"

"Hm, snad nemáte tak docela nepravdu, ale jsem zvyklý vyzkoušet si své lidi dřív, než od nich přijmu ránu!"

Své lidi?"

"Vyzkoušet?"

"Přijmout ránu?"

"Je to tak, což jste neri'kali, že byste chtěli sloužit na Horrible?"

"To byla jen taková řeč - pamatujete si, že jsme řkali: kdyby kapitán Kajman žil a lodi velel."

"Víte tak určitě, že je mrtev?"

Zatraceně! Snad nechcete říci, že ještě žije?"

"Žije - na to se můžete spolehnout."

"Zpropadeně, a kde vězí, he?"

„To není vaše, ale moje věc."

"Na Horrible jistě."

"Ne - to máte pravdu. Ale co kdyby ji dostal zpět?"

"Dostal zpět? To by byl od něj skvělý kousek, sire!"

A od vás!"

"Od nás? Jak to myslíte?"

"Protože při tom můžete být, chcete-li," řekl tiše a opatrně.

"Co tím chcete říci, pane?"

"Chci tím říci, že snad smím projevit trochu důvěry mužům, které dlouhý Tom nazývá svými přáteli. Nebo snad ne?"

"U všech čertů, máte pravdu! Jsme rádi všude tam, kde lze vydělat peníze a dostat dobrý žold. Tom at' nás doporučí!"

"Už se stalo," odpověděl Tom. "Tento pán vás zná jako já a pozval jsem ho sem, aby se na nás podíval a promluvil si s vámi. Chcete vědět něco nového?"

A co?"

"Budu na Horrible prvním plavčíkem."

"Prvním plavčíkem? Nehoupej nás!"

"Mluví pravdu! I vy můžete získat na Horrible dobrou práci, chcete-li."

"Jak bychom nechtěli! Ale loď přece patří modrým uniformám." ;

"Ted' jim patří, ale už ne nadlouho, to je jisté."

Jak to?"

Tom se naklonil přes stůl a šeptal: "Protože jim ji sebereme." !

"Zpropadeně, to by byl kousek, to tu ještě nebylo. Mluvil by se o tom po celých Spojených státech."

"Snad se toho nebojíte?"

"My - a bát se? Pchá! S Horrible pod nohama se nebojíme ničeho na světě!"

"Ano - a mohli byste vést život jako Velký Mogul nebo jak se jmenuje ten chlapík, který má tolik dolarů, že by jimi naplnil moře, kdyby byl tak hloupý, že by je tam naházal. Záleží tedy jen na vás!"

"Na nás? Mluvte dále, pane!"

Muž se znamením ohně vyňal z kapsy naplněnou peněženku, vyňal několik bankovek a položil je na stůl.

Chcete tuto zálohu?"

"Nejsme tak hloupí, abychom odmítli. A co máme dělat dál?"

"Nic. To vám dávám zadarmo. Jste-li správní hoši, budete mít zítra či pozítří pětkrát tolik!"

A co dál?"

"Pojedete se mnou na projíždku!"

Proč ne?"

"Může se při tom leccos semlít."

To nevadí!"

"Zůstanete pak na lodi."

"Ano, ale kdo nám bude velet

"Kdo jiný než kapitán Kajman?"

"Tedy je opravdu naživu?"

"Žije a bude s vámi spokojen, až provedete svou povinnost."

"Nezklame se, pane, na to se můžete spolehnout!"

"Dobrá, poslyšte tedy: koupíte si lepší šaty, takhle vás nesmí nikdo vidět!"

Stane se."

"Večer nikam nepůjdete a budete čekat na mne nebo na mého posla!"

"Dobrá. Venku je stejně plno čmuchalů."

"Jakmile pro vás pošlu, přijedete s Tomem ke. . . do bytu paní de Voulettre."

"K čertu, to je zatraceně bohatá a vznešená lady. Slyšeli jsme o ní. Co s ní máme společného?"

"Důstojníci z Horrible budou u ní na návštěvě."

"Paní de Voulettre vás doporučí těm pánům."

"Zatraceně - doporučí nás - ta bohatá, vznešená lady? Máte rozum, pane!"

"Myslím, si že mám."

Muži na něj hleděli zpola pochybovačně a zpola s úctou.

"Tak tedy ji asi dobře znáte?"

"Možná. Budete tedy najati a půjdete hned na palubu."

"Jak poroučíte, pane!"

"Všechno bude zarizeno, aby důstojníci byli na suché zemi. Kapitán Kajman pak se svými lidmi - to ale už není moje věc, jsem jen jeho agent. Tom vám ještě poví, co musíte vědět."

Muži přikývli. Agentův plán je zaměstnal natolik, že neměli čas k rozhovoru. Muž pokračoval:

"Tom je tedy prvním plavčíkem a od nynějška ho musíte poslouchat, rozumíte?"

"Yes, sire

"Budete-li mu věrní a umíte-li mlčet, můžete počítat s důvěrou kapitána; při prvním zdání zrady jste ztraceni, o to je postaráno. Držte se tedy!"

"Nemějte starost - víme, co nás čeká, něco takového bylo už dávno naším přáním. Splní-li se teď, nezkazíme si sami potěšení."

"Tady máte a napijte se ještě. Musím už odejít. Na shledanou!"

"Na shledanou, pane!"

Stáli kolem v uctivém pozoru. Tomovi podal muž trochu z vysoka ruku a zmizel za dveřmi.

"U všech čertů, ten muž to ale umí!" poznamenal jeden z námořníků.

"A má takové malé ruce!" dodal druhý. "Nevypadá na to, ale má čerta v těle!"

"Posad'te se ještě," připomněl Tom. "Musím vám ještě leccos vysvětlit."

Muži ještě dlouho seděli a poslouchali řeč svého přítele. Byl to zkušený námořník a dovedl je zcela přesvědčit o tom, že teď, v době války Jihu proti Severu, dobrá pirátská loď může dělat znamenité obchody.

Velké pokoje bytu paní de Voulettre byly toho večera plně osvětleny, sešla se u ní velká společnost. V přijímacím pokoji se tančilo za zvuků klavíru. Stoly se prohýbaly pod vybranými lahůdkami a občerstvením. Starší páni se odebrali do přilehlých komnat k rozhovorům nebo hrám, při nichž šlo o sta dolarů.

I závistivé oko musilo přiznat, že mezi přítomnými dámami vedla hostitelka prim. Uměla se pohybovat a hovořit tak, že přitahovala zájem všech i proti jejich vůli a dovedla je upoutat.

Ted' spočívala nenuceně na divanu a ovívala se vějířem, který byl posázen perlami. Její tmavé oči spočívaly na poručíku Jennerovi, kterého jí představil kapitán křižníku.

"Přijel jste kolem Hornova mysu, poručíku?" tázala se ho.

"Ne primo. Kroužil jsem dost dlouho kolem úžiny."

"Ach, to je nezáživná práce, že? V našem městejste ještě nepobýval delší čas?"

"Bohužel ne. Služba na moři je přísná." _

"Věřil byste, poručíku, že mě přesto námořní služba velmi zajímá?"

"Moře je ovšem přitažlivé i pro dámy, ale to, co se obvykle nazývá službou na moři, je tak suché a - nebezpečné, že bych sotva doporučil dámě, ab. "

"Avšak," vpadla mu do řeči, "ne každá dáma se obává nebezpečí, t k jako ne každý muž je Herkules. Mým domovem je ostrov, obklopený vlnami; mám mnoho příbuzných na pevnině, hodně jsem cestovala, byla jsem v New Yorku i v Bostonu, objel jsem mys Dobré naděje a oblíbil jsem si život na mori tak, že mne zajímá vše, co s tím souvisí. I námořní vědy, které pro laika jsou tak nezáživné, jak říkáte. Věnovala jsem se jim, a kdybyste navštívil mou pracovnu, podala bych vám lt

o tom důkazy.

"Dovolila byste, abych vstoupil do vaší svatyně?"

"Žijeme zde nenuceně a nekonvenčně. Jistě neudělám chybu, pozvu-li svého hosta, aby mi nabídl rámě!"

Zavěsila se do poručíka a prošla několika komnatami až do pokoje, který si sotva zasloužil názvu pracovna. Byl to malý pokoj, ale skvěle zařízený.

Přistoupila k skvostnému psacímu stolku, otevřela zásuvku a vyňala z ní sbírku cenných a spolehlivých map oceánu. Ostatní zásuvky skrývaly veškerá nautická měřidla potřebná k řízení lodi.

Jenner nemohl skrýt svůj údiv nad těmi neočekávanými poklady. Přiznal uprimně:

"Musím vám říci, madame, že nemám ve své kajutě lepší!"

"To je možné - nemám ráda nic neúčelného."

"Ale tyto předměty lze používat jen po hlubokém studiu a v praxi!"

"A ty studie, myslíte, že se jim dáma nemůže věnovat?"

"Nepoznal jsem dosud dámu, která by mě o tom přesvědčila."

"Tak mě tedy vyzkoušejte!"

Dívala se na něj vesele, ale pozorný pozorovatel by mohl v jejím pohledu vidět něco jako posměch či opovržení. Hleděla přímo do jeho otevřeného, čestného obličej. Vyzkoušet?" smál se. "Kdo by tu našel k tomu potřebný klid? Kdybych byl na palubě své lodi, cítil bych se volněji."

"Ta Horrible je skvělá loď, pane, nejkrásnější, kterou znám - víte však, že bych vás kvůli té lodi mohla i nenávidět?"

Nenávidět? A proč?"

"Protože jsem na té lodi prožila nejhorší a nejtrpčí okamžiky svého života."

Vy jste byla na Horrible?" tápal se udiveně.

to pros "

"Ano. Znáte historii té lulé lodi?"

Tak trochu."

"Slyšel jste tedy o dámě, která byla na palubě, když loď byla zajata?"

"Zajisté."

"Jela předtím na obchodní lodi z mysu a byla zajata kapitánem Kajmanem."

"Ano, to je pravda."

"Ta žena jsem já!"

"Ach, jaká náhoda, madame! Musíte mi o celém tom dobrodružství ještě vyprávět!"

"Smím si něco přát, pane?"

Prosím!"

"Ráda bych uviděla Horrible a vstoupila na její palubu, abych spatřila místo, kde jsem tolik trpěla!"

"Bylo by mi ctí!" odvětil potěšen, že ji bude moci uvést do svého malého království.

"A kdy?"

"Kdy poručíte."

"Tak tedy zítra dopoledne!"

"Jsem velmi šťasten, madame. Vaše nožky posvěti místo, které je mi teď domovem!"

"Tak tam budeme moci provést zkoušku," zasmála se. "Ale nepřeji si, aby vám moje návštěva způsobila nějaké nepříjemnosti. Nejsem ani admirál, ani velitel eskadry a nemám právo. . ."

"Nemějte starost, madame! I kdybych chtěl a bylo to dovoleno, nemohl bych vás přijmout na lodi v plné parádě, protože právě zítra deset mužů z mé posádky odchází ze služby; musím doplnit počet a poohlédnout se po náhradě."

"Ach! Mohla bych vám v tom pomoci, pane?"

"Byl bych vám velmi povděčen. . ."

"Vaše poznámka mi připomenula několik dobrých mužů, kteří byli kdysi v mých službách a rádi by přijali práci na dobré lodi. Jsou to vesměs správní loďníci - mohla bych vám je doporučit?"

"Vaše doporučení mě zbaví námahy shánět sám vhodné lidi. Mohu prosit o bližší údaje?"

"Bydlí tu všichni nedaleko. Dám je zavolat dolů do síně, abyste si je mohli přezkoušet."

"Jste nevýslovně laskavá, madame. Jsem přesvědčen, že neodmítnu žádného z vašich chráněnců!"

"Díky. Dovolíte, dám přizvat, abyste je přivedli."

Vrátili se do společenských komnat.

Jenner byl okouzlen chováním dámy, která mu prokazovala tak přátelské služby. Byl prostý námořník, ve společnosti neobratný a ve styku s ženami nezkušený,

a proto nepojal vůbec podezření. Když se pozvaní námořníci shromáždili v síni, přišel tam s hostitelkou; položil Tomovi - neboť to byl Tom, který sem přišel se

svými průvodci z taverny - několik lehkých otázek, dal všem lodním obvyklou zálohu a přikázal jim, aby se nazítří ráno dostavili na palubu Horrible.

"Nuže, poručíku," zeptal se ho cestou domů kapitán pancéřové lodi, "jak se vám líbila hostitelka?"

"Je skvělá!" odpověděl Jenner. "Navštíví mě na mé lodi."

Ach! A kdy?"

Už zítra dopoledne."

Blahopřeji, poručíku. Taková vzácná návštěva!"

Jen zdvořilostní. "

Mohu se též dát pozvat?"

Smím vás o to požádat, kapitáne?"

"Ne, ne," smál se kapitán, "jsem ohleduplný přítel a nebudu vás rušit, ale jen pod jednou podmínkou!"

"Ataže...?"

"Přivezete návštěvu na čtvrt hodiny i ke mně."

"To slibuju!"

Oba důstojníci nasedli do člunu, který je dovezl zpět k jejich lodím.

Příst'ho jitra vládl na palubě Horrible větší ruch než jindy. Mužstvo bylo informováno, že loď navštíví dáma z vysoké společnosti. Na lodi bylo sice vše v pořádku, všechno zářilo čistotou, Jenner však přesto přecházel po palubě a dával příkazy

zde nebo tam něco opravit, aby ukázal svůj plující domov v co nejlepším světle.

Právě skončil, když se objevili nově najatí námořníci. Přijal je, dal je odvést do jejich kabin a předal starost o ně kormidelníkovi.

Když se pak později objevila paní de Voulettre, uvítal ji nadšeně a s vybranou zdvořilostí.

"Skvělá loď!" pravila, když se po prohlídce uchýlila s Jennerem pod plachtoví ~

kde lodní kuchař připravil tabuli s vybranými lahůdkami. "Musím říci, že se změnila k mému prospěchu. Myslím, že od té doby, co patří k flotile Spojených států, získala i větší rychlost."

"Nevím, kolik uzlů urazila dříve, ale připojuji se k vašemu názoru, i když zásluha nepatří mně. Velitelství flotily Spojených států má víc peněžních prostředků

i možností, aby mohlo loď vybavit potřebným zařízením, než nějaký soukromník."

Myslím, že jiná plavidla sotva snesou srovnání s Hornble!"

"I v tom s vámi souhlasím. Známa jen jedinou loď, která je snese."

"A to je?"

"Swallow, na níž velí kapitán Walpole."

"Swallow? Zdá se mi, že jsem o ní slyšela. Jaká je to loď?"

"Klipr s výzbrojí škuneru."

"Kde je teď?"

"Je na cestě sem. Setkal jsem se s ní, zkřížila nám cestu a brzy tu také zakotví."

"Ráda bych ji spatřila."

"Vaše přání bude možno brzy splnit. Prosím, poslužte si zákusky, snad vám přijdou k chuti, i když lodní kuchař není zvyklý připravovat pochoutky pro dámy."

"Ale dáma je připravena pojíst jídlo pro námořníky. Smím i já vyslovit pozvání?"

Prosím o to!"

"Chtěla bych vás uvítat dnes večer i s vašimi důstojníky u mne doma."

"Pokud to služba dovolí, mile rád"

"Díky! Bude to večer jen pro nás, chci se vám odvděčit podle svých možností za milé přijetí."

"Takové přijetí je pro paní de Voulettre zajištěno všude! Mám vám totiž vyřídit další pozvání, i když jen na několik minut: k návštěvě sousední pancéřové fregaty."

Kapitán by vám byl za návštěvu velmi povděčen."

"Slibuji, ale s jednou podmínkou!"

"A ta je?"

"Váš doprovod, pane poručíku!"

Ze srdce rád!"

Když skončili s přesnídávkou, dal se Jenner s paní de Voulettre převézt na křižník. Netušil, že námořníci, kteří dnes ráno nastoupili, mají spadeno na jeho loď. A těmto námořníkům by připadalo neuvěřitelné, kdyby jim byl někdo řekl, že muž se znamením ohně v obličejí, který je včera v taverně naverboval, byla ve skutečnosti paní de Voulettre.

7 SKRÝŠ

Prudké větry, které se ženou planinou, zachytí se na skalách pohorí uklidní se.

Mraky, které se nesou majestátně oblohou nebo se valí divoce v bouři jako strašidelné pluky, vylijí svou chladnou krev na zem - a uklidní se:

Potok, řeka, šumící proud, který se řítí mezi břehy podle nesmlouvavého zákona přírody, vlije se nakonec do moře - a uklidní se. Pohyb a klid jsou obsahem všeho života, tedy i života lidí.

Divoká prerie nezná domova, nezná domácí krb, kde by rodina mohla užívat svého štěstí. I, ovce se plíží jako zvěř, plachá a skrytá, v savaně číhá kolem něho nebezpečí a smrt. Ale i on se potřebuje někde uklidnit a načerpat sil, jinak by i při vši své odvaze a energi nakonec podlehl. Svůj klid nalézá na pečlivě vyhledaných místech, kam také ukrývá svou kořist. Těmto místům se říká hide-spot nebo hiding-hole. Několik dní poté, co Deadly-gun a jeho druzi dorazili do svého hide-spotu, jeli 'stepí tři muži.

Jeden z mužů byl malý a tlustý, druhý dlouhý a tenký a třetí sotva visel na svém "Zatraceně!" poznamenal, když se marně snažil narovnat, "proč jen jsem ne zůstal v té naší dce a dal se vylákat k této čertově jízdě v prérú! Jsem jako lod', která ztratila kormidlo i kompas. A to ti chlapi říkali, že se tu buvolí hemží jako mravenci v mraveništi! Už jezdíme sem a tam dva dny a nepotkali jsme ani buvola, ani krávu, ba ani tele. Už abychom byli doma. Kdo chce jíst maso, ať si ho jde hledat - já ho nepotřebuju!"

"Potřebuješ-li maso, Petře, nebo ne, na tom nesejde," řekl tlustý. "Co ale budeš jíst, když žádné nebude?" na zéá "Co jiného než tebe, tlust'ocha Hammerdulla, he! Myšš snad, že bych si po- "Z chutnal na Pittu Holbersovi, když na něm není nic jiného než kosti a nevydělaná ně ss kůže?"

"Co tomu říkáš, Pitte Holbersi, kamaráde. smál se Dick Hammerdull.

"Myslis-li, že ta stará treska se má postarat o sebe sama, nemám nic proti tomu, a ležxx Dicku. Nemám nejmenší chuti se do ní zakousnout."

"To bych si taky zakázal! Kdo by chtěl kousnout do kormidelníka Poltera z Langendorfu, musel by být jinačí chlapík než. . . Zatraceně, podívejte se na "Ř zem! Tady někdo šel - člověk nebo zvíře, prosím, prohlédněte si to místo že jsi v trávě, poznáte snad, co to bylo za tvora." "H

"Opravdu, Pitte Holbersi," mnil Dick, "tráva je tu podupaná." chytit

Oba lovci sestoupili z koní a zkoumali pečlivě půdu. nom x

"Hm, Pitte, kamaráde, co o tom soudíš ptal se Hammerdull. Po

"Myslis-li, že to byly rudé tváře, Dicku, dávám ti za pravdu." ho pc

"Byli-li to rudoši nebo ne, na tom nesejde, ale že to nebyl nikdo jiný, to je jisté. "Jt Petře Poltere, slez z koně, aby tě nebylo už zdaleka vidět." Jel

"Zaplat' pánbůh, že jsme narazili na ty rudé ničemy, aspoň mohu dolů z té bes- řemei tiel!" odpověděl tázaný a s blaženým výrazem sestoupil z koně. "Kolik jich bylo?" Ru

"Pět, to je jisté - a že to byli Oglaové, o tom také není pochyby." tak ry

"Jak jsi to poznal?" nuly;

"Čtyři z nich mají nově chycené koně. Kůň pátého nám utekl, když jsme pře- Ě věc sx mohli. Připravte se k boji! Musíme za nimi, abychom věděli, co zamýšlejí." lovcůx Muži si připravili pušky a šli po stopách, ze směru těchto stop se však nedaly "Z uhádnout úmysly rudochů. Stopy je dovedly k hluboké úzké říčce, kterou Indiáni Za přeplavali, protože další stopy byly na protějším břehu. "Z

Hammerdull, kryt křovím, si prohlížel zvlněnou krajinu za říčkou. tekla'

"Musíme za nimi. Nemají v plánu nic dobrého, a pomyslí-li si, že před. . ." aby x Nedomluvil; vzduchem hvízdlo laso, otočilo se mu kolem krku a strhlo ho k ze- oře, x mi. Stejně se stalo oběma jeho druhům; dřív než mohli pomyslit na obranu, i je vrahx omotaly tenké řemínky. Všichni se octli na zemi, obklopeni nepřáteli, kteří jim Ptx odebrali zbraně a spoutali je, Bylo to oněch pět Indiánů. přesx

S gigantickou námahou se vzepřel kormidelník proti řemenům, které ho spou- druhx taly; nedocílil však ničeho jiného, než že se řemení zařízlo ještě hlouběji a Indiáni Kx pohrdlivě mručeli. Dick a Pitt však se jen tiše oddali osudu. In x

Nejmladší z divochů přistoupil k zajatcům. Jeho vysoko vyčesané vlasy zdobila ve tři orlí era, po zádech mu splývala kůže jaguára. Pohrdavě si zajatce prohlédl:

"Bi pmuži jsou v prérú slabí jako psi; nepovede se jim vymanit se z pout!"

Co říká ten darebák?" ptal se Peter Polter svých druhů.

Nedostal odpověď.

"Bílí muži nejsou lovci, neslyší a chybí jim chytrost. Rudí muži je viděli přicházet. xli vodou, aby je zmýlili, a vrátili se zpět. Bílí muži se nenaučili lsti a teď tu leží

' na zemi jako želvy, které lze ubít holí."

Zatraceně! Povíte mi konečně, co ten člověk žvaní?" křičel kormidelník, marně se vzpíraje svým poutům.

Oslovení mlčeli dál.

"Bi i muži jsou zbabělí jako myši. Neodvážej se hovořit s rudým mužem, stydí se a leží tu. . ."

, x'Y "

"K sakrú, co říká, ptám se vás bídáci. . . řval Peter Polter, rozhořčen víc mlčením svých druhů než situací, do které se dostali vlastní neopatrností.

Ik'ká-li něco nebo ne, na tom nesejde," odpověděl Hammerdull, "nadává ti, že jsi hloupá a zbabělá želva, která byla tak neopatrná, že se dala chytit.

"Hloupá a zbabělá želva - a to nadává jen mně? Copak vy jste se nedali také chytit? To mne, Petra Poltera z Langendorfu, tedy pozná! Tak tedy nadával jenom mně, haha! Ukážu mu tedy, že jenom já se ho nebojím!"

Pomalů napjal údy; Indiáni stáli stranou, aby se poradili, nepozorovali tedy jeho pohyby.

"Jeden, dva, tři - adié, Dicku, adié, Pitte - brzy připlujte za mnou

Jeho sebedůvěra v obrovskou sílu ho při tomto nadlidském úsilí nezklamalařemení prasklo; vyskočil, vrhl se na koně a bleskurychle odjel.

Rudoši s útekem jednoho ze zajatců nepočítali. Kormidelníkovy pohyby byly tak rychlé, že už byl dost daleko, když se rudoši chopili svých zbraní. Kulky ho minuly, ale dva z Indiánů se dali do pronásledování. Ostatní zůstali u zajatců. Celá

věc se odehrávala bleskově a beze slov. Ted' přistoupil mladý Indián k zajatým lovcům a zeptal se: "

"Znáte Deadly-guna, bi ého lovce?"

Zajatci ho neuznali za hodna odpovědi.

"Znáte ho, je to váš velitel. Znali jste i Matto-Siha, Medvědí tlapu, jehož krev tekla vašima rukama. Dlí ted' ve věčných lovištích a zde stojí před vámi jeho syn, aby pomstil jeho smrt. Přišel se syny starých válečnicků, kteří chtěli chytit ohnivého oře, a našel mrtvolu svých bratrů. Těm, kdo unikli, chytil nové koně a ted' pošle vrahy na mučidla."

Pooděšel. Oba lovce, kteří se nebránili, přivázali Oglalové na koně a vezli je přes říčku k lesu, který se prostíral po zvlněném horizontu. Divoši věděli, že o dva druhy, kteří pronásledovali kormidelníka, nemusí mít starost.

Když dorazili k lesu, byl večer. Projeli okrajem lesa a narazili na tlupu mladých Indiánů, kteří seděli kolem přidušeného ohně. Byli to mladí Oglalové, kteří pod vedením náčelníkovy syna jeli naproti svým příbuzným po přepadení vlaku a byli tam svědky jejich porážky. Chtěli ted' pomstít smrt svých lidí a byli nadšeni, když spatřili zajatce. Vyslechli pozorně zprávu svého mladého vůdce, který jim pak sdělil své další plány.

Jeho slova našla souhlas, jak tomu nasvědčovaly časté výkřiky "Uf!". Pak vystoupil jediný běloch, který byl s nimi, a rozhovořil se:

"Nechť Velký duch otevře uši mých rudých bratrů, aby porozuměli, co jim chci " nyní říci!"

Odkašlal a pokračoval:

"Deadly-gun je velký lovec; je silný jako horský medvěd a chytrý jako kočka, je však nepřítelem rudých mužů a odňal jim už polovinu mužů kmene a zase se osvobodil, když padl do našich rukou. Deadly-gun nahromadil ve svém vlgvamu x zlato z hor a nikdo se nesmí dovědět, kde ten vlgvamje. Je mým nepřítelem, a proto jsem shromáždil své muže, abychom našli jeho vlgvam a vzali mu zlato; proto

jsme se spojili se svými rudými bratry: pro ně krev nepřátel a pro nás zlato! Ale ' souhvězdí na nebesích nám nebyla příznivá - jen málo rudých bratrů zůstalo naživu x a bílí muži kromě mne byli všichni zabiti. Přišli jsme o zbraň i o koně a dostali bychom se do neštěstí, kdyby nás nepotkali mladí bojovníci kmene, kteří vytáhli do á

pole, aby ukázali, že jsou hodni bojovat v řadách statečných mužů. Pomstí své x mrtvé a odeberou skalpy nepřítelům, ale jinak, než to chce jejich mladý velitel."

Mladí bojovníci napjatě vyčkávali dalších slov. Mluví pokračoval:

"Objevil jsem přístup do vlgvamu nepřítele. Bydlí vjeskyni, kterou protéká po- x tok, v němž se ztrácejí stopy koní i lidí. Moji bratři tam v noci vniknou a pobijí spící nepřátele. Nechť ale rudí muži uváží, že nepřítelé mají jistě postaveny strážce.

Ted' unikl jeden z jejich lidí a bude je varovat. Vím lepší cestu, jak se dostat k nepříteli."

At' mluví bílý muž!" ozvalo se z řad rudočů.

"Voda, která vtéká do vlgvamu, tam nezůstává, ale odtéká. Našel jsem to místo a chci se ted' s mladým náčelníkem podívat, zda je možno z této strany vniknout do vlgvamu. Zeptáme se obou zajatců, zda o tom něco vědí."

Návrh byl přijat se souhlasem a mluví se odebral k Pittu Holbersovi a Dicku Hammerdullovi, kteří leželi nedaleko svázáni a s roubíky v ústech.

Slyšeli vše; úvaha nepřátelského lovce byla logicky odůvodněna, ale nikdo z nich nevěděl nic o druhém vchodu.

Skrýš Deadly-guna byla skutečně v jeskyni, vyhloubené přírodou uvnitř vápencového útvaru. Příchod do jeskyně přetínalo koryto potoka, který v pozadí jeskyně tvořil hučící vodopád a ztrácel se podle názoru lovců uvnitř hory.

Deadly-gun

sám tuto jeskyni objevil, zřídil v ní skrýš a nemluvil o ní jinak, než že je přístupná jen ze strany, kde ji křížuje potok, a až k místu, kde se potom jako vodopád ztrácí v hoře.

Vzali zajatcům roubíky a uvedli je do kruhu.

Jste lidé Deadly-guna?" začal pak bílý lovec s výsledkem.

Hammerdull ho neuznal za hodna pohledu, obrátil se však k příteli: "Pitte Holbersi, kamaráde, co myšlš, máme odpovědět tomu proradnému darebákovi?"

"Hm, myslíš-li, Dicku, že se nemusíme stydět nebo bát, pošeptej mu pár slov do ouška!"

"Pošeptám-li je nebo ne, na tom nesejde, ale mohl by si myslet, že jsme ztratili strachem řeč. A proto mu něco povíme!"

Lovec zůstal klidný přesto, že byl označen za darebáka, a opakoval svou otázku:

"Patříte k Deadly-gunovi?"

"Ano, a vy nepatříte, protože colonel má rád kolem sebe jen čestné lidi."

"Nadávejte jak chcete, myslíte-li, že z toho budete něco mít. Já proti tomu ničeho nenamítám. Jak se jmenujete?"

"Kdybyste byl před dvaceti lety přešel Mississippi a hledal pak ještě čtyřicet let, snad byste potkal někoho, kdo by vám řekl, jak se jmenuju; teď už je pozdě."

"To je mi jedno. Máte v hide-spotu zlato?"

"Ano, a hodně. Víc než b ste mohli unést."

"Kde je zakopáno?"

"Kde je zakopáno, na tom nesejde, jen ho najít!"

"Jak silná je vaše parta?"

"Tak silná, že by mohla poslat každého z vás na věčnost."

"Kdo byl ten Indián, který pomohl z pout vašemu colonelovi?"

"To vám mohu říci - jmenuje se tak nějak jako Vinnetou."

"Apač?"

"Je-li Apač nebo ne, na tom nesejde, ale asi ano."

"Kolik východů má vaše skrýš?"

"Tolik, kolik mužů se v ní skrývá."

"To je. . ."

"Pro každého z nich jeden a tentýž, pravda, kamaráde Pitte?"

"Myslíš-li, Dicku, nemám nic proti tomu!"

"Popište mi vaši jeskyni!"

"Prohlédněte si ji sami, to se vám bude líp hodit!"

"Dobrá, jak chcete. Mohli jste si ulehčit situaci, ale když jinak nedáte, budete mučení a upálení. Vezmeme vás do ležení Oglalů, a co vás tam čeká, to si můžete živě představit!"

"Mučení nebo upálení, na tom nesejde. Zatím však jsme zde a vy si dejte pozor, abyste později nebyli mučení nebo pečení, bude-li štěstí na naší straně!"

Lovec se odvrátil.

"Moji rudi bratři nechť spoutají tyto muže ještě pevněji; zasluhují smrt na mučidle!"

Hammerdull a Holbers byli pevně spoutáni a povaleni na zem. Oheň hořel spoře a nízko, takže kouř bylo cítit jen na několik kroků. xervánky nad větvemi stromů vybledly, stmívalo se stále víc a pod stromy bylo tak černo, že ani cvičené oko

Indiánů nebo zálesáků nerozeznávalo blízké předměty.

Lovec vyrazil s mladým vůdcem Indiánů, aby mu ukázal vchod do jeskyně Deadly-guna. Ostatní zůstali u ohně. Oba kráčeli bez hlesu lesem, mezi obrovskými

kmeny tisíciletých dubů a buků, až přišli ke korytu potoka, jež s dvojnásobnou opatrností sledovali dále.

Za chvíli došli k místu, kde potok vytékal z úpatí hory. Místo bylo zarostlé hustým křovím. Prodrali se jím a zmizeli v nízkém tunelu, jehož dno bylo i dnem potoka. Vodou lezli pomalu vpřed.

Byla to velmi obtížná cesta; i lovec ji prodělával dnes prvně, dřív si obhlédl jen vchod. Asi půl hodiny pokračovali zákruty a malými vodopády potoka, až zaslechli lehké dunění vody, které se co chvíli stupňovalo, až bylo tak hlasité, že nebylo slyšet vlastního slova.

Dostali se pod kolmou stěnu vodopádu; nahoře byla jeskyně Deadly-guna a u jejich nohou byl kotel, vyhloubený padající vodou. Byla-li jejich domněnka správná a potoku se používalo jako nouzového východu, muselo být někde zařízení, jak se dostat podél vodopádu dolů.

Lovec hmatl kolem sebe. Jeho tušení ho neklamalo - nahmatal dvojité lano, spletené z popínavých rostlin a na četných místech zauzlené, takže nebylo nesnadné vylézt po něm nahoru nebo slézt dolů.

Ukázal svému průvodci, co našel, zkusil, zda lano je dosti pevné, a vyšplhal se po něm pomalu nahoru.

Indián za ním.

Pro nezasvěcené to byla nebezpečná a obtížná práce. Vodopád se tříštil v tisíce kapek, promáčel jejich oděv, hukot je ohlušoval, pod sebou měli neznámé hlubiny a nad sebou bdělého nepřitele. Nic je nezaleklo, jeden byl hnán touhou po zlatě, o kterém se tolik vyprávělo, druhý touhou po odvetě.

Dostali se nahoru a ulehli v řečišti potoka. Ixev vodopádu přehlušoval všechno ostatní. Lezli pomalu kupředu, až hluk trochu odezněl. Lovec se zastavil, zdálo se mu, že někoho slyší: Vyňal pečlivě zabalený revolver, rozbil jej, vzal do ruky i svůj nůž a plížil se bez hlesu dále. Indián za ním. Hlasy byly zřetelnější: Přiblížili se ještě více a napjatě naslouchali. Někdo šeptem hovořil:

"Zatraceně, řemínky se mi zadírají do masa jako nože. Čert aby vzal celou tu společnost a Deadly-guna s ní!"

"Nenadávej, tím se nic nezlepší. Za svou situaci si můžeme sami. Kdybychom byli lépe drželi stráž, nestalo by se nám to. Ten Vinnetou je opravdový čert, colonel je silný jako Herkules a ti ostatní mají taky už hodně za sebou. Bud'me rádi, že nás nezabili, že tedy máme ještě naději. Až budu mít ruce volné, tak jim to spočítám..."

"Master Mertensi, jste to vy?" ozvala se tichá otázka z pozadí jeskyně, v níž leželi spoutáni Mertens a Letrier.

"Kdo je to?" otázal se Mertens překvapeně.

"Řekněte nejdřív, kdo jste vy!"

"Heinrich Mertens a Peter Wolf, jinak nikdo. Jsme zde uvěznění a spoutáni.

Naši nepřátelé jsou daleko vpředu a nemohou nás slyšet. Kdo jste vy?"

Hned se vše dovíte. Sem s řemeny, ať vás jich zbavíme!"

Několik doteků vysvobodilo spoutané vězně. Po několika slovech se čtyři muži navzájem poznali a dohovořili.

"Jak jste se dostali do jeskyně?" ptal se Mertens. "Sahá přece jenom k vodopádu!"

"Pro toho, kdo nepřemýšlí. Uvažil jsem však, že voda nemůže přece zůstat v nitru hory, že musí někud odtékat. A tak jsem se dostal Deadly-gunovi na kobytku.

Ten východ jsem našel!"

"Že jsem na to také nepomyslel! Mluvte dál," naléhal Mertens.

"Po straně vodopádu je lano, po něm se dostaneme k potoku a tudy na svobodu. Jistě chcete s námi?"

Mertens několik vteřin přemýšlel.

y, j "

"Rádi bychom ale ne de to.

Proč? Máte strach z toho šplhání po provaze?"

"Pchá - s tím máme možná větší zkušenosti než vy, ale půjdeme-li za vámi, zkažíme sobě i vám všechno."

Jak to?"

"Myslím, že bude líp, když nás zase spoutáte a necháte tady, dokud se nevrátíte se svými Indiány."

"Copak se vám to tu tak h'bí?"

"Kdybych se bál, nezůstal bych tu, ale pomyslete jen na to zlato, co je tu nashromážděno. Bude-li náš útěk předčasně odhalen, je zlato pro nás ztraceno, protože kdybychom se pak pro ně vrátili, čekalo by nás takové uvítání, že by nám vzalo poslední dech!"

"K čertu, máte pravdu, na to jsem měl pomyslet. Za několik hodin se můžeme vrátit - máte opravdu odvahu zůstat, kde jste?"

"To je zbytečná otázka. Předpokládám jen, že nás nenecháte na holičkách."

"Samozřejmě že ne. Rudí gentlemani mají také do toho co mluvit a já nejsem také tak hloupý, abych se toho lesklého kovu vzdal."

"Dobrá, tak nás zase svažte

"Ukažte tedy. Nespoutám vás příliš pevně a nechám vám tu pro jistotu nůž, kterým si můžete pomoci. Tak, hotovo - a jdeme!"

Oba odvážlivci se tiše vzdálili. Vězni zaujali opět svou polohu, ale bylo jim pochopitelně mnohem lépe než před několika okamžiky.

Zatímco se toto odehrávalo v hide-spotu, držel malý Ben Cunning stráž nedaleko hlavního vchodu. Opíral se o silný kmen a naslouchal každému šelestu v tichu noci.

Tu zaslechl tiché a spěšné kroky potokem. Vrhle se k zemi, aby poznal, kdo se blíží, a sám zůstal kryt. Příchozí se zastavil a hleděl do tmy.

"Attention - pozor! Není tu žádná stráž na palubě?"

"Petře Poltere, jsi to ty?"

"A kdo jiný? A koho sem postavil colonel na stráž? Nevidím jeho tvář!"

"Kdo jsem? Což Peter Polter nepozná Bena Cunningu, který stojí jen dvě stopy od něho? A kde jsou ostatní?"

"No, přece Hammerdull a Holbers. A co je s masem, které jste měli přizíest?"

"Maso si přineste sami a ty dva taky. Najdete je dole u říčky u Indiánů, jestli je mezitím někdo neodvezli."

'Indiáni - u říčky? Co to znamená?'

"To znamená, že jsou dlouhé řeči zbytečné," odpověděl Peter Polter. "Zaved' mě hned ke colonelovi - od něho pak uslyšíš všechno."

Vešli do jeskyně. Tady seděl Deadly-gun se svými lidmi kolem ohně. Deadlygun přichozího okamžitě poznal.

"Už jste tu, kormidelníku? A ti dva další, kde ti jsou?"

"Ano, s rudým masem, colonele. Jsou zajati a budou pověšeni, zastřeleni nebo snědeni. . ."

Muži vyskočili. "Cože? Zajati - a kým?! Mluv!"

"Hned budu vyprávět. Ale nejdřív mi dejte doušek a něco zajíst, praská mi v kostech jako starému vraku. Ať mě čert vezme, pojedu-li ještě jednou na té bestii do prerie. Ještě štěstí, že to zvíře zvěřilo zpáteční cestu do hide-spotu, jinak bych ještě bloudil prérú!"

Dostal, oč žádal, a pak vyprávěl svou vzrušující zprávu.

Hammerdull a Holbers zajati?" tázal se colonel. "Musíme je co nejdřív osvobodit, jinak s nimi udělají Indiáni krátký proces!"

Vyrazíme hned!" zvolal Treskow, který si oba originální lovce velmi oblíbil a chtěl jim poskytnout rychlou pomoc.

"Ano, přidal se Thieme, "musíme hned v razit nebo budou mít Indiáni náskok, který nikdy nedohoníme!"

Deadly-gun se usmál.

"Budete muset počkat do rozbřesku, teď ve tmě nemůžeme sledovat žádnou stopu. Pochybují, že by nás teď mohl kormidelník vést na vodu."

"Já - na vodu?" zvolal Peter Polter nahněvaně. "Co je mi do vody, na které jsme takhle ztroskotali? Nevím ani, jestli ta louž je napravo nebo nalevo odtud.

Neměl jsem s sebou kompas a ti dva chlapíci mě vezli ve vleku, takže jsem nedával pozor na kurs, kterým jsme jeli. A pak se mnou ta moje bestie utíkala, až mi oči a uši přecházely. Co mám tedy vědět o té vaší vodě? Dejte mi s tím pokoj!"

"Sakra," poznamenal malý Ben Cuning s úsměškem, "velký muž jede prérú a ani neví kudy. Budeme muset jít po jeho stopě, než narazíme na stopy Indiánů.

To je legrace, co?"

"Budeš držet zobák, mrňousku zahřměl kormidelník. "Jsem-li na alubě lodi, vím, kterým kursem jedeme, ale tady v prérú a na hřbetě takové bestie mi bylo

tak zle, že jsem nemyslel ani na vlastní rozum. Chceš-li své rudochy, ty ničemy, najdi si je sám!"

"Myslím, že nemusíme jít po kormidelníkově stopě, chceme-li najít Indiány,"

mínil Deadly-gun. "Ti mladíci jeli vstříc starším svého kmene a našli jejich mrtvolu. Teď touží po pomstě. Určitě si vyhledali nějaké skryté tábořiště, kam odvedou

své dva zajatce. Tam je budou vyslýchat, kde je vlastně náš hide-spot, ale Dick a Pitt raději zemřou, než aby něco o nás prozradili. Indiáni by naši skrýš tedy těžko

našli, ale myslím, že ti, co unikli, se s nimi spojili. Znájí přibližnou polohu naší skrýše a chystají se tedy k přepadení, a to co nejdřív, než by nás uprchlý kormidelník mohl varovat. Proto jsou, myslím, už na cestě sem. Budeme je tedy očekávat

zde a nepůjdeme jim vstříc. Hlídka bude zdvojnásobena. My ostatní musíme být připraveni k boji. Tak tedy, zhasit ihned oheň, mládenci. Necháme jen louče. Jdu se podívat k našim zajatcům."

Jdu s tebou, strýčku," pravil Thieme, "záleží mi na tom, abych se přesvědčil, zda jsou na svém místě."

Uchopil jednu z loučů a svítil na cestu colonelovi.

'Když přišli k zajatcům, colonel se dobře rozhlédl. Jeho zrak vedl k mokré, a proto trochu změkklé půdě vápencové jeskyně. Tváří mu prolétlo překvapení, sotva postřehnutelné ve světle louče, která ozařovala jeho obličej ze strany.

"Všechno je v pořádku - pojd'me!" řekl klidně a opustil se svým průvodcem zajatce. Když se vrátili k ostatním, svolal je tichým hlasem.

"Poslyšte, přátelé, uhádl jsem. Indiáni nejsou na cestě, ale byli již uvnitř naší skrýše. Odhalili ji!"

Leknutí a údiv se objevily v obličejích mužů a oni sáhli po nožích a revolverech. Colonel pokračoval:

Musím vám říci tajemství, o němž jsem až dosud nehovořil - jeskyně má ještě jeden skrytý východ."

Ach!" zašumělo překvapením.

"Našel jsem jej téhož dne, kdy jsem objevil jeskyni. Voda potoka tvoří vřadu, jak víte, vodopád, pod vodopádem si vytvořila kotel a odtéká pak z nitra hory ven.

Upevnil jsem tehdy po straně vodopádu lano, spustil jsem se dolů a našel jsem,

kudy teče voda ven. To lano tam dodnes visí a je v dobrém stavu. Když jsem se byl ted' podívat na vězně, uviděl jsem kolem nich mokré stopy a poznal jsem, že jejich pouta jsou povolena."

"Jak je to možné?" tázal se Treskow. "Svázal jsem je tak dobře, že by se bez cizí pomoci nemohli osvobodit."

"Indiáni vyslali zvědy, kteří objevili východ potokem. Vnikli dovnitř, vylezli po laně, našli zajatce, uvolnili jim pouta a jistě jim dali zbraně. Pak se vrátili, aby přivedli své lidi." Proč nevzali kapitána a Marka Letriera s sebou?" ptal se Thieme.

"Protože by všechno bylo prozrazeno, kdybychom tam přišli. Především musí me zneškodnit ty dva nebezpečné hochy tím, že je zase svážeme. Pojd, synovče, jdeme tam. Ostatní půjdou tiše za námi, aby nám pomohli. Musíme se snažit zabránit krveprolití!" Zatím i oba zajatci spolu hovořili.

"Marku, všiml sis pohledu Deadly-guna?" zeptal se tiše Mertens, když colonel se synovcem odešli.

"Jaký pohled?"

"Colonel se podíval na zem."

"Ne, nic jsem neviděl.

Odhalil všechno."

"Není možná - vždyť tak klidně odešel!"

"To byla jen chytrá přetvářka. Všiml si mokrých stop na zemi, viděl jsem, jak mu cuklo v tváři. Pak se podíval na naše pouta - a jeho všechno je v pořádku mě jen utvrdilo, že všechno prokoukl."

"K čertu, ted' asi přivede své lidi a znova nás spoutá."

Asi ano!"

"Budu se tedy bránit do poslední kapky krve. Spoutají-li nás znovu, je vše ztraceno. Strčí nás někam jinam a připraví se na příchod Indiánů."

"Ano, ale obrana není nutná.

Jak to?"

"Nejjednodušší a jediná možnost naší záchrany je okamžitě utéci.

"Ale co když jste se zmýlil, kapitáne, a starý nic nepoznal?"

"Tak je to jedno. Před příchodem Indiánů už by sem nepřišli, takže by náš útěk neodhalili. Utečme, víme přece, kterou cestou se dát. Rychle, než bude pozdě!"

Osvobodili se z řemenů, po krátkém hledání našli lano, spustili se podél vodopádu, Mertens ohledal omleté stěny nad kotlem a našel otvor, kterým odtékaly

hřmící vlny potoka. Byl to nebezpečný okamžik pro oba uprchlíky, kteří si pro ryk vodopádu nemohli vyměnit ani slůvko, ale odvážný kousek se podařil a brzy byli oba na svobodě, promočení sice skrz naskrz, ale jinak v pořádku.

Vztyčili se, protáhli si údy a chvíli odpočívali.

"Tady musíme počkat, až Indiáni přijdou," mluvil Letrier.

"To nejde. Colonel nás bude pronásledovat, jakmile odhalí náš útěk. Musíme pryč."

"Vždyť nevíme, kde je tábořiště Indiánů!"

"To nic. Vyhledáme si skryš tady někde blízko a vyčkáme, co bude dál."

"Máte pravdu, kapitáne. Kdybychom ted' narazili na rudochy, museli bychom s nimi zpět a k tomu mám pramálo chuti. Bude líp poslat ty dobráky do ohně a dívat se, jak za nás tahají kašany. . ."

"Jsem stejného názoru. Pojd'!"

Zalezli do houští a zcela tiše se v něm skryli.

Tu uslyšeli tichý zvuk, jako když leze travou hmyz.

"Indiáni!" zašeptal Mertens.

Nemýlil se. Blížili se: v jejich čele Matto-Sihův syn s bílým lovcem, ostatní jeden za druhým v dlouhé řadě, tiše a obezřetně. Před východem z jeskyně se zastavili, tiše se poradili a pak lezli jeden za druhým dnem potoka do nitra hory. Dva z nich zůstali na stráži venku.

Uběhla dlouhá doba. Nebe začalo blednout; rýsovaly se kmeny jednotlivých stromů, pak větve a větvičky, občas se ozval probuzený pták, noc ustupovalajitru, začalo svítat.

Oba Indiáni drželi nepohnutě stráž na břehu potoka, tam, kde vytékal ze skály.

Neprojevovali nejmenší známky netrpělivosti, že se jejich lidé tak dlouho nevracejí, bronzové obličejové zůstávaly nepohnuty. Vypadali jako dvě sochy opřené o své

pušky.

Tu zazněly rychle za sebou dvě rány - a obě stráž se zhroutily k zemi, zasaženy do hlavy. Za nimi se objevily dvě postavy, které vylezly z ústí potoka - Deadlygun a Ben Cunning.

"Sakra, ti mladíci se trochu příliš brzy odebrali k svým předkům, ani se ještě nenaučili mít oči a uši otevřené! Vidíte, colonele, že jsem měl pravdu? Zapomněli

smazat své stopy, a tak se teď dostaneme k jejich tábořišti, kde jsou svázáni tlustých s dlouhánem."

"Vrátíš se sám zpět do jeskyně, Bene?"

"Proč ne? Myslíte, že Ben se bojí trochy vody?"

"Vrat' se tedy a přived' ostatní, já půjdu po stopě. Nechte jen obvyklou stráž, je to tu vyčištěno. Jdu napřed, sledujte mne a pospěšte si, abyste mne brzy dohonili!"

Malý lovec zmizel v otvoru a Deadly-gun začal sledovat stopu. Byla tak viditelná, že jí nemusel věnovat žádnou zvláštní pozornost a sledoval ji jen povrchně,

rozhlížeje se i po okolní krajině. Tím unikly tomuto jinak zkušenému muži stopy, které zanechali oba uprchlíci. Deadly-gun tedy brzo zmizel mezi stromy lesa. . .

Po chvíli zašeptal kapitán:

"To byla ale směla! Ti rudí dobříci se dostali po lanu až do jeskyně, ale byli odpraveni. Je jich škoda! Ted' jsme zase sami proti Deadly-gunovi a jeho lidem!"

"Nebylo by lepší, kapitáne, kdybychom ho tajně sledovali?" zeptal se Marc Letrier. "Chceme-li se dostat odtud, musíme mít koně, a ty můžeme získat jen u tábořiště rudochů."

"To je nemožné. Lovci půjdou za námi a hned by našli naši stopu."

"A proč bychom neměli toho starého navždy zneškodnit? Máme přece nože!"

"Marku, prodělali jsme tady už hodně, ale zálesáci z nás ještě nejsou. Colonel má jemný sluch a zbraně, kterých umí používat líp než my. I kdyby se nám povedlo dát mu ránu nožem a dostat se ke koním, za chvíli bychom měli celou tu zuřivou hordu v zádech."

"Kdybychom odstranili starého, ostatních bychom se nemuseli bát. Ten bláznivý kormidelník, Thieme, hloupý policejní špión, ti se nevyznají v prérú ajsou. . ."

"A co Vinnitou, ten Apač

"K d'asu, na toho jsem si nevzpomněl. Ten by byl s to sám nás dohonit a rozsekat tomahavkem. Ale co podnikneme? Večně ležet tady nemůžeme."

"Ty jsi hlupák, Marku. V hide-spotu leží celé bohatství ve zlatě. Počkáme, až lovci odejdou, a. . ."

"A pak?"

"Pak," šeptal kapitán, ačkoliv kolem nebyl nikdo, kdo by ho mohl slyšet, "pak se vrátíme do jeskyně stejnou cestou, jakou jsme vyšli."

"K čertu - do jeskyně?"

"Samozřejmě!"

A tam se dáme oddělat?"

"Nebo taky ne. Slyšel jsi, že nechají jen jednoho muže na stráž z druhé strany u potoka. Ten nás vůbec nezpozoruje."

"Ach - správně. Colonel udělal velkou chybu, že nenechal žádné stráže tady."

"Samozřejmě. Vrátime se tedy do jeskyně."

"Do jeskyně!" opakoval Marc nadšeně, nové dobrodružství se mu začínalo líbit.

"Najdeme to zlato, vezmeme si je a ozbrojíme se, v hide-spotu je spousta střelných i jiných zbraní. . ."

"Máš pravdu, tam je hotová zbrojnice."

"Pak odpravíme strážce, vezmeme si každý dobrého koně. . ."

"Kde jsou ti koně, kapitáne?"

"To zatím nevím, ale jistě je najdeme. Musí tu být někde blízko uvázání. Prohlédáme-li dobře břeh potoka, musíme je najít."

"A potom?" vyptával se dál Marc Letrier.

"Potom odjedeme, nejlíp západním směrem. Budeme-li mít zlato a peníze, obrátíme se do San Franciska. . ."

Zarazil se v řeci, protože zaslechl zapraskání. Ozvaly se tiché kroky. Ben Cuning se prodíral křovisky a za ním ostatní osazenstvo hide-spotu. Aniž se zastavili,

pokračovali po zřetelných stopách, které zanechal Deadly-gun. Oba dva zadrželi dech; jediný zkušený Apačův pohled by byl zachytil jejich sotva už zřetelné stopy.

Nebezpečí však minulo, protože Vinnitou se spolehl na Bena Cuninga a už se nedíval na zem.

"Zaplat' pánbůh!" zašeptal Letrier, když kroky odezněly. "Ted' je ve hře opravdu všechno. Zapotil jsem se, že jsem mokřý od hlavy k patě. Náš čas přišel, musíme však být opatrní a zahladit všechny stopy."

To zabralo nezkušeným rukám hezkou chvíli. Pak zmizeli v korytu potoka.

Znali už cestu, a proto se přes její obtížnost dostali v pořádku nahoru. Letrier lezl za svým pánem, který vystoupil nad vodopád - vtom jej jediným pohybem ruky zarazil. Stáli před hromadou mrtvých těl; hmatem poznali, že jsou to zabítí Indiáni. Přelezli mrtvolu a ocitli se v jeskyni, kde sami předtím leželi spoutáni.

Letrier se otrásl.

"Brr, kapitáne, ti ubožáci byli odpraveni jeden za druhým, jak lezli za sebou do jeskyně. xťestí že jsme se skryli, jinak by nás byl stihl stejný osud!"

Ted' není čas k úvahám. Ke zbraním!"

Vešli do hlavní skrýše. Jenom jeden z lovců stál stráž venku. Do hlavní jeskyně ústilo více menších jeskyň. Jedna z nich byla plná všech možných zbraní potřebných pro život v prérú; stříelný prach, kulky, olovo - vše tu bylo v zásobě. Ve vedlejších místnostech byly, i když neveliké, zásoby potravin. Hlavní jeskyni osvětlovala lojová svíčka. Muži se nejdříve zásobili vším, co potřebovali, a pak začali pátrat po skrytém bohatství. Jejich snaha byla však marná. Vzácný čas rychle míjel a jejich rozčilení se stupňovalo.

"Mají to pečlivě ukryto, Marku," pravil kapitán, když se dostali před poslední jeskyňku. "A i kdybychom to našli, nevěděl bych si rady, jak to odvezeme. Zlato něco přece váží!"

"Naložíme je na rezervní koně."

"To by šlo, ale tím by se zpomalil náš útěk. Podívej se, tohle bude colonelova komnata!"

Jeskyně byla na stěnách vyložena nevydělanými kůžemi, které jim měly odnímat vlhkost. Bylo tu několik hrubě tesaných židlí a skříní, na které se oba vrhli.

Ale ani tu nenašli vytožené zlato, jen kusy oděvu a různé předměty potřebné pro domácnost. Vyházeli vše na zem. Tu kapitán polohlasem vykřikl. Našel starou, ohmatanou peněženku, která ležela na dně skříně a byla pečlivě zabalena.

"Sice to není zlato, ale přece něco!" řekl si.

Vrátil se do osvětlené hlavní jeskyně a otevřel peněženku.

"Co je tam, kapitáne?" zeptal se Marc Letrier.

"Ale nic, docela nic - i tady jsem se zklamal," odpověděl tázaný s předstíraným klidem, ale v nitru zájásal. V peněžence byly cenné depozitní listy. Deadlygun uložil zřejmě část svého zlata u různých bankovních domů na východě a dal si na tyto částky vystavit depozitní listy v peněžních částkách, které byly směnitelné u každé banky. To ale nemusel Letrier vědět. . .

Tyto depozitní listy nepatřily jen colonelovi, ale všem členům jeho společnosti, proto byly částky tak vysoké. Někde tady musely být ještě nuggety a zlatý prach, nebyly však k nalezení. Právě si o tom vyměňovali názory, když zaslechli šum. Byl to strážce, který se vracel do jeskyně. Kapitán ho zneškodnil jedinou ranou z revolveru. Tak - a teď rychle pryč!" řekl. "Poohlédneme se po koních!"

Sebrali vše, co si vyhledali, a vyšli z jeskyně předním vchodem. Dali se podle koryta potoka, od kterého odbočovala vyšlapaná pěšinka. Vedla k pasece, kde byli upoutáni koně party. Osedlali rychle dva z nich - sedla visela na stromech kolem - okamžitě nasedli a odjeli.

Mezitím sledovali zálesáci - až na muže, který doplatil na to, že držel jediný stráž - stopy Indiánů, aby našli a osvobodili Dicka Hammerdulla a Pitta Holberse. Brzy dohonili Deadly-guna, který je i nadále vedl společně s Vinnetou. Nevěděl, s kolika Indiány se setká, proto vzal s sebou celou partu. Stopa byla jasná,

Indiáni šli v noci a nijak ji nazastírali. Teprve po několika hodinách došli k lesu, kam včera Indiáni dopravili oba zajatce. Zde se skupina rozdělila; nešli přímo po stopě, ale kryli se. Přiblížili se tedy k tábořišti ze strany. Muži se kryli za kmeny a křoví a lezli kupředu bez nejmenšího hluku. Vtom jim Vinnetou dal znamení, aby se zastavili. Bylo slyšet tiché hlasy. Brzy měli přehled - colonel viděl hned, že bylo zbytečné brát s sebou celou partu, protože spoutaní zálesáci byli hlídáni jen dvěma Indiány a oním bělochem, který včera vyzval rudochy k přepadení hidespotu. Ti tři by se byli musili vzdát bez boje, byli však - proti vůli Deadly-guna

a Vinnetou - zastřeleni. Zajatcům byla hned přerežána pouta.

"Byli jste nějak nepozorní, Dicku Hammerdulle, že jste se dali zajmout takovými chlapci!" pravil Deadly-gun.

"Jestli jsme byli pozorní nebo ne, na tom nesejde," odpověděl Dick a třel si

úd ale dostali nás. Nedalo se nic dělat. Co o tom soudíš, kamaráde Pitte?"

"Hm! Myslíš-li, Dicku, že se nedalo nic dělat, tak máš asi pravdu, protože jsme skutečně nic proti tomu nedělali."

"Byl mezi nimi i běloch?" divil se plukovník.

"A právě on objevil náš hide-spot. Zavedl tam mladého vůdce Indiánů, aby mu ukázal cestu, ale pak nešel s sebou, zůstal tady. Jak to dopadlo? Rudí se nevrátili."

"Pobili jsme je do jednoho, jak, to vám povíme cestou. Teď se ale musíme rychle vrátit, nechali jsme doma jen jednoho muže jako stráž."

Jaké chyby se tím dopustil, viděl colonel hned po návratu. Našli mrtvou hlídku a všude nepořádek, jak zevrubně byla celá skrýš prohledána, kým, o tom neměli pochyb. Colonel se hned přesvědčil, že zlatý prach a nuggety nenašli; zděšil se však, když zjistil, že zmizela peněženka s depozitními listy. Hned to všem řekl a jednomyslně rozhodli, že je nutno se neprodleně vydat za Mertensem a jeho společníkem.

Peníze jim umožní útěk, jakmile se dostanou do obydlí končin. Proto byl

každý okamžik drahý; zálesáci se však také musili zásobit penězi a vším, co potřebovali na cestu. xťestím v nešťestí bylo

jen, že zloději nenašli zlato.

8 PIRÁTSKÝ KOUSEK

Každý, kdo přijíždí koňmo z východu do San Franciska, musí se zastavit v Oaklandu. Odtud je to do Friska přes mořskou zátoku ještě jedenáct kilometrů. O dopravu je postaráno; lidé i koně jsou přepravováni na širokých oaklandských lodích.

Jedním z těchto člunů přibyli do San Franciska dva jezdci, kteří ani na člunu nesestoupili z koní. Jejich koně byli dobré rasy, ale velmi unavení. Oba muži jako by už dávno neměli žádný styk s civilizací. Rozcuchané vousy jim sahaly až na prsa, širáky se zmačkanou střechou stínily obličej, kožené oděvy byly jako z přeschlé bavlny a celý jejich zevnějšek a výzbroj svědčily o velké námaze a únavě.

"Konečně - bohudik!" vydechl jeden z nich. "Jsme tu, Marku, a naší bídě je konec."

Druhý potřásl zachmuřeně hlavou.

"Promiňte, kapitáne - ale nejsem si tím tak jist. Budu spokojen teprve tehdy, až budu na prknech paluby několik mil na širém moři. At' mě vezme d'as, jestli nám colonel se svými lidmi není v patách!"

"Je to možné, ale ne příliš pravděpodobné. Zmátli jsme ho tak, že neví, jestli jsme po přechodu horských hřebenů nejeli nahoru do Britské Kolumbie. Nedělali jsme snad přece tu obrovskou objížd'ku nadarmo."

"Rád bych, abyste se nemýlil, ale nevěřím té proklaté zálesácké sebrance ani za mák. Nejlépe bude nastoupit hned na nějakou loď a vyrazit co nejdřív na širé moře."

Ale nejdřív se musíme trochu upravit."

K tomu bude zapotřebí dost peněz!"

"Ano. Podívej se tamhle."

Ukázal na domek, na kterém byl štít: Jonathan Livingstone, horse-haggler. Obchodník s koňmi? Ě ptal se Marc. "Za naše vyhladovělá zvířata nám asi mnoho nenabídne!"

Zeptáme se."

Klusali k obchodu. Koňský handlíř vyšel před dveře.

Koho hledáte, gentlemani!" ptal se.

Váženého mastera Livingstone, pane."

To jsem já."

Kupujete koně?"

"Ano, ale ne takovéhle," odpověděl s pohrdavým pohledem, kterým zároveň odhadoval nabízené zboží.

"Dobrá, tak tedy sbohem, pane."

V okamžiku seděl Mertens zase na koni a dělal, jako že chce odjet.

"Jen pomalu, pane. Snad se mohu na ta zvířata nejdřív podívat."

"Když nekupujete takovéhle koně, nemáme spolu co mluvit. Nejsme žádní zelenáci."

"Tak, tak! Jen zase slezte! Hm, to je bída. Přicházíte ze savany, že?"

"Nemohu mnoho nabídnout," řekl, prohlížeje si koně. "Kolik za ně chcete?"

Co nabídnete?"

Za oba?"

Za oba."

"Hm, třicet dolarů, ne víc a ne méně."

Mertens zase skočil na koně a beze slova se dal v klus.

"Stop, pane. Myslím jsem, že chcete koně prodat."

"Ano, ale ne vám."

Tak pojed'te zpět, dám čtyřicet."

Šedesát!"

Padesát!"

Šedesát."

"Pětapadesát a ani cent více."

Šedesát a ani cent méně. Sbohem!"

"Šedesát? Ne, to mne ani nenapadne. Ale počkejte přece, zastavte - tak je tedy máte mít, šedesát, ta zvířata ale za to vůbec nestojí!"

Mertens se s úsměvem vrátil a seskočil zase z koně.

"Tady si je vezměte se vším všudy!"

"Pojd'te dál, pane. Váš společník at' zatím koně podrží."

Zavedl Mertense do krámku, který byl závěsem rozdělen na dvě poloviny.

Zmizel za závěsem a za okamžik se vrátil s penězi.

Tady máte šedesát dolarů - jsou to hříšné peníze!"
"Nebud'te směšný! Hm, znáte to tu v City dobře?"
"Lépe než kdokoliv jiný."
"Mohli byste mi podat informaci. . ."
"O nějaké dobré jídelně?"
"Ne, kde je nějaká banka nebo obchod cennými papíry?"
"Hm, co tam chcete vyřídit"
"To je vedlejší!"
"Mám-li vám dát vhodnou odpověď, musím to vědět."
"Chci prodat cenný papír."
"Oč jde?"
"Poukázku na zlatý prach a nuggety."
"Zpropadeně, ukažte!"
"To je zbytečné."
"Proč ne? Je-li papír dobrý, koupím jej sám. Děláme i takové obchody, lze-li na nich vydělat."
Kapitán vyňal peněženku, kterou našel v hide-spotu, a podal handhři jeden z cenných papírů. Ten pohlédl s úctou na rozedraného muže, který vlastnil takové bohatství.
"Dvacet tisíc dolarů, na doručitele, deponováno u Charlese Brockmanna, Omaha! To je dobrý papír. Kolik za něj chcete?"
Kolik dáte?"
Polovinu."
Mertens mu zase vzal papír z ruky a ubíral se k východu z místnosti.
"Sbohem, pane Livingstone!"
Stůjte. Kolik tedy chcete?"
"Bankéř mi vyplatí hned osmnáct. Mám naspěch - dejte šestnáct a máte ho"
"To nejde - nevím, zda je pravý a. . ."
"Well, pane. Nechcete, tak dobrá."
Muž ho však chytil za ramě. Zvyšoval svou nabídku a nakonec vyplatil žádanou částku. Patřil k obchodníkům, kteří přes nenápadný zevnějšek a úmyslně chudé zařízení mají k obchodu dost volných prostředků.
"Tady máte peníze - mám dnes slabý den. . . Máte ještě jiné cenné papíry na prodej.
Ne. Sbohem!"
Odešel. Livingstone ho doprovodil a převzal koně. Oba cizinci se rychle vzdálili. Přispěchal příručí a sejmul koním sedla a řemení.
Udělal jsem dobrý obchod," bručel pod vousy obchodník. "Je to skvostná rasa, krásně stavěná zvířata. Mají hodně za sebou, ale věnuje-li se jim dobrá éče brzy se zotaví." p'
Zabýval se koňmi, když tu zaslechl za sebou dusot koňských kopyt. Dvajezdci, kteří přijeli další lodí, klusali kolem. Jeden byl Indián a druhý běloch s dlouhými, na ramena spadajícími vlasy. I oni měli za sebou pernou jízdu, ale ani na nich, ani na jejich koních nebyla znát únava.
Indiánův zrak padl na oba koně a on zarazil v jízdě.
Necht' se můj bílý bratr podívá na tyto koně!" pravil.
Jeho druh se podíval na firmu, zastavil se přímo před obchodníkem a pozdravil:
"Dobrý den, pane. Koupil jste právě tyto koně?"
"Ano, pane," odpověděl obchodník.
Od dvou mužů, kteří vypadali asi tak. . . " A popsal Mertense, alias Brétignyho, a Wolfa, alias Letriera.
"Ano ane.
Jsou ti muži ještě zde?"
A kam odešli?"
Nevím. A nic mi po tom není."
Musíte přece vědět, kterým směrem odešli?"
"Zahnuli tamhle za roh. Kam šli dál, to nevím."
Muž se okamžik roznýšlel, podíval se pátravým pohledem na handhře a vyptával se dál:
Kupujete jenom koně?"
Koně i leccos jiného."
Nuggety také?"
Také. Máte nějaké?"
"S sebou nemám nic, přivezou je za mnou. Mohu vám nějaké nabídnout?"
"Nebude-li to hned, pak ano. Vydal jsem se z hotových peněz."
Těm dvěma mužům?"

Jednomu z nich."
Nabídl vám cenný papír?"
"V jaké ceně?"
Na dvacet tisíc dolarů."
"Byl byste tak laskav, pane, a ukázal byste mi jej?"
Proč?"
Abych věděl, jsou-li to ti dva gentlemani, které hledáme."
"No dobrá, ukážu vám jej, ale nedám jej z ruky!"
Vrátil se do baráku a po chvíli vyšel s papírem v ruce. Cizinec si prohlédl ceni' nu a krátce pokývl hlavou.
"Koupil jste jen ten jeden cenný papír?"
Jenom tenhle."
"Děkuju vám, pane. Ti muži se už nevrátí. Kdyby se však vrátili, nic od nich nekupujte, ale dejte je zatknout. Ty cenné papíry patří mně, ukradli mi je. Ještě se u vás možná zastavím."
Pobídl koně a s ním i Indián a oba odklusalí.
; Když dojeli na nábreží, zeptal se běloch:
"Můj rudý bratr sledoval lupiče se mnou dalekou savanou až sem. Zůstane se mnou, budu-li nucen nastoupit na lod'?"
"Vinnetou půjde s Deadly-gunem přes celou pevninu i na velkou vodu.
Howgh!"
"Lupiči se budou snažit uniknout přes moře a budou se informovat, které lodi jsou připraveny k odjezdu. Učiníme totéž, snad je dostihneme."
"At' se můj bratr ptá a at' zůstane zde na břehu, abych ho zas našel. Vinnetou se vrátí na okraj města, aby se setkal s lovci, kteří byli příliš unaveni a zdrželi se."
Deadly-gun přikývl a pravil: "Můj bratr je moudrý, nechť učiní, co řekl."
Sestoupil z koně, odevzdal ho podomkovi blízkého hostince a vrátil se. Apač odklusal zpět cestou, kterou přijeli.
Zatímco se to odehrávalo, Brétigny a Letrier pokračovali v cestě. Pomalu kráčeli přístavními uličkami, když tu zpozorovali muže, který jim zkřížil cestu, aniž si jich všiml. Byl drobný a štíhlý postavy, oblečen jako zlatokop, který si přišel dolů odpočinout po namáhavé práci a poohlédnout se trochu ve městě. Měl zmačkaný širák, který však nemohl zakrýt ošklivé znamení ohně, táhnoucí se od ucha přes tvář k nosu.
Brétigny zůstal stát a chytil svého průvodce za ruku.
i "Marku, poznáváš ho."
"Ne, kapitáne."
Opravdu ne?"
! Ne."
Zeptal jsem se špatně - poznáváš ji?"
"Ji. . . U dasa, ta postava, držení těla, chůze - ka itáne to snad není možné. !"
i "Je to ona! Na tu vzdálenost nás nemůže poznat, vypadáme docela zdivočele.
Jaká to šťastná náhoda - musíme za ní!"
xli za mužem, který brzy zmizel v boudě z prken, která nesla nápis Tavern of fí; ne brandy. Před a za nápisem byla na rozpraskané dřevo namalovaná láhev.
"Co dělá v té putyce? Má dost peněz a jistě slušně bydlí. Změnila si zevnějšek, je to jen přestrojení. Ale proč?"
Musíme za ní dovnitř, kapitáne!"
To nejde, Marku, zblízka by nás hned poznala. Boudajejen z prken; snad najdeme nějakou skulinu, abychom viděli dovnitř. Zůstaň tady a hlídej východ.
Opustí-li boudu dřív, než se vrátím, přijď mi rychle podat zprávu."
Obešel boudu. Příležitost jim přála; bouda neměla druhý východ a malý přístěnek ji dělil od druhé podobné boudy.
Brétigny se vsoukal do místnůstky, našel díru po vypadlém suku, kterou mohl přehlédnout skoro celou šenkovnu, kde sedělo
hodně hostí.
Muž s ohněm v tváři zaujal místo blízko kamen, za chvíli však zmizel. Brétigny měl za to, že se uchýlil do oddělené místnosti pro soukromé účely. Sunul se pomalu v tu stranu - tenkou stěnou k němu doléhaly tiché hlasy. Položil ucho na stěnu a naslouchal.
Kde se sejdeme, sire?" slyšel něčí otázku.
"Zde ne, to by nebylo opatrné, na nábreží také ne, ale u malé zátoky za poslední rybářskou chýší."
A kdy?"
"Nevím přesně, kdy přijdu, ale sejděte se tam kolem jedenácté. Beze mne však nic nepodnikejte."
Dobrá. Bude to tuhý boj, než bude lod' naše."

Ne tak těžký, jak si myslíte. Důstojníci jsou dnes pozváni na pevninu a na palubě se také chystá naše uvítání."

To rádi slyšíme. Máme na palubě nějaké přátele?"

"Je tam dlouhý Tom a několik našinců, kteří nás očekávají."

"K čertu, to jste ale dobře zařídil. A co kapitán Kajman, bude při tom?"

"Určitě; zvedneme hned kotvu, je dobrý vítr, a neprijdou-li nepředvídané překážky, budou se brzo o Horrible vyprávět stejné historky jako dřív."

"Můžete s námi určitě počítat, pane. Bude nás kolem třiceti mužů a budeme-li mít schopné důstojníky, na takové lodi se nemusíme bát celé maríny světa."

"Také si myslím. Tady máte zálohu a ještě něco navíc na zapití. Neopijte se však, abychom něco nepokazili."

Židle zavržaly - poslední mluvčí odešel. Brétigny ho poznal, ačkoliv snížil svůj hlas do nižšího tónu. To, co slyšel, ho tak překvapilo, že zůstal několik okamžiků bez hnutí. Tiché "pst" ho vyrušilo - Marc stál před ním a kynul mu.

"Odešla, pojd'te rychle za ní!"

Vyběhli a spatřili známou postavu zahýbat právě za roh. Spěchali za ní a sledovali ji úzkými uličkami předměstí, širšími ulicemi lepších čtvrtí až k zahradě, obklopené mřížovím. Tady se postava rozhlédla kolem a jako kočka přiskočila plot. Pronásledovatelé čekali asi hodinu, ale už se nevrátila.

"Musí tu tedy bydlet, Marku. Podívejte se, ke kterému domu zahrada patří!"

Obešli zahradu postranní uličkou. Před domem, k němuž zahrada patřila, stál skvostný kočár. Právě nastoupila dáma a pokynula kočímu. Oba ustoupili do uličky; když nádherný kočár jel kolem, viděli jeho majitelce do obličeje.

Je to ona!" zvolal Marc.

"Ano, je to ona, nemýlili jsme se. Počkám tady, jdi zjistit, pod jakým jménem tu bydlí."

Marc uposlechl a za chvíli se vrátil se zprávou.

Nuže?"

Paní de Voulettre. Obývá celé první poschodí."

"Pojd'me ted' do přístavu, promyslíme si další plán."

Cestou se zastavili v obchodě s oděvy a nakoupili prádlo, šaty a jiné drobnosti, které úplně změnily jejich zevnějšek. Šli pak pomalu hemžícím se davem po nábřeží. Náhle se Letrier zalekl a strhl kapitána za hromadu balíků zboží.

Co se děje?"

"Podívejte se před sebe, kapitáne, poznáváte toho člověka, co stojí támhle pod jeřábem?"

"Ach, u všech čertů, to je přece colonel Deadly-gun. Sledovali nás tedy přece až sem. Kde jsou asi ostatní?"

"Ten proklatý policajt je asi rozdělil po městě, aby se po nás poohlédli."

Asi ano. Viděl nás ten starý?"

"Myslím, že ne, hleděl právě jinam, když jsem ho spatřil. A asi by nás v novém obleku nepoznal, nesmíme však k němu blíž."

Správně. A ted' se podívej tam do přístavu. Poznáváš lod', která kotví vedle té pancéřové lodi?"

"Hm, to bych řekl, to je přecexnaše Horrible. Poznávám ji, třebaže ji nové stěžně hodně změnily."

Tak pojd'!"

Prodírali se hustým davem. Vyhledali hostinec, kde si najali pokoj; zde mohli nerušeně jednat dál.

"Poznal jsi tedy naši Horrible?" zeptal se Brétigny-Mertens.

"Okamžitě, kapitáne." ,

"Víš, kdo í dnes velí

To nevím."

"A víš, kdo í bude velet zítra v této době

"Asi ten, kdo dnes.

Tak to tedy ne."

Proč? Bude změna ve službě?"

"Něco takového. Dnešní velitel bude muset tolik pít, až se opije a na jeho místo nastoupí nový kapitán, jistý kapitán Kajman."

Marc Letrier se usmál.

"Tak to tedy miss Admirál bude asi zase kapitánovou pomocnicí?"

Asi ano."

"A bude mávat devíticásou kočkou jako za starých časů?"

"Možná že už ne; toho pantera zkrotím, na to se spolehni!"

"A co věrný Marc Letrier - jaké místo zbude pro něho?"

I pro něj se vhodné místo najde."

"Škoda, že e to vše en domek z karet.

"A co kdyby to nebyl domek z karet, ale krásná a pevná budova?"

Marc Letrier byl dojat vážným a jistým tónem svého velitele. Pohlédl zvědavě kapitánovi do tváře a zabručel:

"Hm, ve světě se někdy nemožné stává možným, zvláště v našem světě."

Ovšemže ano. Poslouchej tedy, Marku, co ti teď povím."

Vyprávěl mu, co vyslechl v dřevěné boudě, a vyvodil z toho závěry, které byly zcela oprávněné. Marc žasl.

Zpropadeně - ta ženská to ale dovede!"

"A také provede svůj plán, na to se můžeš spolehnout."

A co my?"

"Řekl jsem ti přece, že dnes večer už budu Horrible velet já."

Ale ona se přece bude bránit!"

"Pchá! Byl jsem jejím velitelem a budu jím i dál. Ona je stále stejná. Ukrást loď"

- a to uprostřed přístavu San Franciska - to je nevídané! Jaké štěstí, že jsme ji potkali a poznali ji i v tom převlečení!"

Zatímco si povídali, v bytě paní de Voulettre byly v proudu přípravy na skvělou večeři. Lahůdky ze všech zemí a nejrůznější vína - a paní domu, která se vrátila ze své procházky, se přípravami sama zabývala. Otvírala láhve, do každé nasypala trochu bílého prášku a zase je pečlivě zapečetila.

Zatím nastal večer. V bytě se rozzářila světla. Sešli se sezvaní hosté, dostavil se i velitel sousední pancéřové lodi a všichni pozvaní důstojníci. Pochutnávali si na lahůdkách. Kolem domu se tísnilo mnoho chodců, kteří nahlíželi okny do vyzdobených komnat a vychutnávali aspoň vůni výtečných pokrmů.

Mezi nimi se Ihostejně rozhlíželi dva muži v námořnickém oblečení. Pozorovali jedno z osvětlených oken a dlouho vyčkávali. Tu se v okně spustila záclona a za ní se mihl stín ruky, která mávla nahoru a dolů.

To je znamení," zašeptal jeden z nich.

Pojďme tedy!"

Zahnuli za roh. U brány zahrady stála u velkého kufru mužská postava. Bylo

tma, ale přesto bylo možno postřehnout, že to je muž sotva střední postavy s tmavým plnovousem. Byla to paní de Voulettre opět v převleku a v kufru bylo její

nautické nářadí:

Je vůz připraven?" zeptala se.

Tak tedy jed'me!"

Její hlas měl rozkazovací tón, jako by v mládí byla zvyklá velet. Muži se chopili kufru. Na rohu ulice čekal vůz.

Výzvedli zavazadlo na kozlík a nastoupili. Projeli rychle městem, a když se přiblížili k moři, zastavili, sundali kufr a nesli ho směrem k pláži.

Za křovím se ozval hlas: "Stůj, kdo tam?"

"Kapitán Kajman."

Bud'te vítán!"

Z temnoty se vynořily postavy a obklopily s úctou muže s plnovousem.

"Čluny v pořádku?"

A zbraně?"

Také."

"Chybí někdo?"

Nikdo."

"Pojďme tedy - pojedu v prvním člunu."

Naložili kufr a vesla, pečlivě obalená hadry, tiše zabrala. Jeli nejprve přímo na otevřené moře a pak teprve zahrnuli, aby se přiblížili ke kotvíci Horrible z vnější strany, ze širého oceánu. Plavili se velmi tiše; na palubě svítily jen dvě lucerny.

Přiblížili se teď tak blízko k lodi, že by si jich musela posádka všimnout. Ten který si říkal kapitán, stál vzpřímen u kormidla člunu a hleděl tmou na postavu, která stála na palubě lodi. Nadešel rozhodující okamžik.

Tu se ozval polohlasný křik racka.

Lidé v člunech na toto znamení ulehčeně vydechli; dlouhý Tom je tím ubezpečil, že na palubě je všechno v pořádku. Ze zádi bylo spuštěno několik lan.

"Tak vzhůru!" zazněl tichý rozkaz.

V několika minutách byli všichni muži na palubě. Tom je očekával.

"Jak to vypadá?" zeptal se vousáč.

"Dobře. Jsem na stráží se svými lidmi. Ostatní se baví v podpalubí nebo leží zpiati na zemi."

"Tak je spoujtejte, ale šetřte je. Zavřete je v podpalubí, později nám složí přísahu. Čím víc zbraní dostaneme, tím lépe."

Rozkaz byl rychle a bez hluku proveden. Nic netušící mužstvo, omámené grogem, bylo snadno přemoženo, spoutáno a uloženo v podpalubí.

Pak vynesli nahoru kufr, uložili ho v kapitánově kabině, uvolnili čluny a loď byla v moci korzárů.

Vousáč shromáždil své lidi na palubě.

"Vyjedeme na moře. Namažte kotevní závity olejem, aby nevznikl zbytečný hluk. Nemohu dávat hlasité rozkazy, aby nás neslyšeli na vedlejší lodi - každý ví, co má dělat!"

Mužstvo se rozmístilo po palubě k své práci. Velitel pobíhal od jednoho k druhému a udílel tiše rozkazy. Kotva se zvedla, plachty se napjaly a vítr je nadouval.

Loď byla poslušná kormidla, pomalu se otočila a vyrazila na moře.

Tu třesky z paluby pancéřové lodi dělové rány - první, druhá, třetí. Mužstvo vědělo, že důstojníci z Horrible jsou na pevnině, a s překvapením, i když trochu opožděně zpozorovali, že loď vyrazila na moře. Proto vystřelili tři rány na poplach, aby vzbudili pozornost. Nový velitel Hornble se postavil na velitelský můstek, dlouhý Tom vedle něho.

"Slyšíš, Tome? Zpozorovali, že odjíždíme!"

xxTo jim nepomůže, otevřeli oči příliš pozdě. Ale jak to, že znáte mé jméno, pane.

"Mám za to, že kapitán Kajman je dobře zná. Najezdili jsme spolu hezkých pár

"S vámi -? Nic ve zlém, pane, jste zdatný důstojník, to jsem za tu krátkou dobu poznal, ale Kajman nejste, toho znám."

Tak jím tedy budu."

; "To nebude dobré, pane. Lidé chtějí sloužit jen pod ním, a ten se znamením ohně - myslím onoho agenta - nám slíbil, že kapitán Kajman žije a že nám bude velet."

"Ten se znamením ohně - což jsi ho nepoznal?"

"Nepoznal, viděl jsem ho prvně v životě!"

"Nuže, Tome, tolikrát jsi ho nebo spíše ji viděl! Jen si vzpomeň!"

"Jeho - ji. . . Zatraceně, copak to byla miss Admirál?"

! Byla to ona. A myslíš, že nedokáže hrát kapitána Kajmana?"

Tom ustoupil zděšeně o několik kroků.

U všech d'asů, sire - miss - to je ale neuvěřitelná historka. Měl jsem za to, že jste byla oběšena, když zajali tehdy Horrible!"

"Jak vidis, nebyla. Ale poslyš; tys jediný na palubě, kdo kapitána osobně zná.

Neřekneš nikomu, že agent a já jsme jedna osoba, a necháš je při tom, že jsem kapitán Kajman. Rozuměls?"

Dokonale!"

Nepřijdeš přitom zkrátka!"

"Hm, to je mi jedno, jestli lodi velí sir nebo miss, jen když bude dobrá kořist.

Můžete se na mne spolehnout."

Dobrá. Ale pohled', na nábreží a v zálivu se to hemží světly. Brzy za námi vyjedou, aby nás pronásledovali. Za dvě hodiny jim však budeme z očí."

Vousáč dal vytáhnout všechny plachty a loď zdvojnásobila tempo jízdy. Opřel se o zábradlí a užíval po dlouhé době rozkoše, kterou v něm vyvolávala jistota, že už má pod nohama palubní prkna.

Teprve když se začalo rozednívat a na palubě ho už nebylo třeba, sestoupil vousáč do velitelské kabiny. Kajutu osvětlovala lampa.

"Hm," zamumlal, rozhlížeje se spokojeně po pěkně zařízené místnosti, "poručík Jenner si to tu zařídil docela hezky.

Musím se nejdříve podívat, zdaje má tajná

zásuvka, o které ani Kajman nic nevěděl, dosud na svém místě." Odsunul zrcadlo

a stiskl neviditelný knoflík. Otevřela se dvojité dveře a za nimi se objevil otvor plný různých dokumentů. Vzal je do ruky.

Opravdu, všechno je netknuté! Skrýš je výtečná, zase ji použiju."

Otevřel klíčem kufr; v jedné z přihrádek bylo plno svitků mincí a balíků bankovek.

Ukryl vše do tajné zásuvky, zamkl ji a přisunul zrcadlo na původní místo. Pak

uklidil své věci z kufru do skříně a vyňal nautické potřeby, nedávno tak obdivované poručíkem Jennerem v bytě paní de Voulettre.

"Kdyby tak byl poručík Jenner věděl, proč se jeho krásná dáma tak zajímala o tyto nudné věci! Dnes se mi povedl nejlepší kousek v mém životě. A ráda bych věděla, co by tomu říkal kapitán Kajman, kdyby tu byl. . ."

"Ixká bravo, Claironová," zaznělo za ní a čísi ruka spočinula na jejím rameni.

? Zděšeně se otočila a zírala široce rozevřenýma očima do obličeje muže, jehož jméno právě vyslovila.

"Kaj. . . Kajman!" zakoktala.

Kapitán Kajman!" přikývl s klidným a povzneseným úsměvem.

! Není možná! Jeho duch. . . jeho. "

"Nepovídej! Což věří kapitánův pomocník z Horrible na duchy?"

"Ale jak - kde - kdy - jak přicházíš do Friska a sem na palubu?"

"Jak, to ti vysvětlím později - proč, to snad vis?"

Nic nevím!"

"Také nevis nic o mé pokladně, když jsi mě nechala v New Yorku jako opuštěný vrak?"

Nic. "

"Tak! Dnes mám proti tobě všechny důkazy. Ale nejdřív budeme účtovat.

Zmocnila ses Horrible. . ."

Mlčela.

"Zjedнала sis k tomu lidi. . ."

Mlčela dál.

Slíbilas jim, že jim bude velet kapitán Kajman."

Ještě bojovala s leknutím, vyvolaným jeho objevením.

"Chtěl jsem ti dát příležitost, abys dodržela slovo. Proto jsem se dostal na lod' ještě před vámi, skryl jsem se a teď jsem považoval za vhodné, abych se ti představi-

vil. Jsi skutečně d'ábelská ženská, provedla jsi svou věc znamenitě, a proto ti chci

- aspoň prozatím a do konečného zúčtování - nabídnout tvé staré místo pomocníka. Sundej si ty vousy, jsou ti jenom na obtíž a Kajmana s nimi stejně nemůžeš napodobit."

Hovořil klidným a nadřazeným tónem, který jí vyháněl barvu z tváře, její oči jiskřily vztekem.

Já = a pomocník? A co když tě neznám?" syčela.

"Tak mě zná dlouhý Tom a Marc Letrier. Mají mě raději než nebezpečného pantera, který se nazývá miss Admirál."

Marc Letrier? Kde je?"

"Nahoře na palubě, přišel se mnou a mluví právě s dlouhým Tomem, aby mu řekl, že jsem opravdu tady."

To vám nebude nic platné!" vykřikla.

Chopila se revolveru a namířila. Bleskovým pohybem však jí kapitán vyrazil zbraň z ruky, chopil ji za ramena a přitiskl pevně ke stěně.

"Miss Admirálo, poslyš teď, co ti řeknu jednou provždy. Chtěla jsi mou smrt a můj život byl v nebezpečí, i když jsem ti věřil. Jsem kapitánem své lodi a ty - ty budeš zneškodněna!"

Rána pěsti jí složila k zemi. Zůstala ležet v bezvědomí. Spoutal ji řemením, které tu zbylo u jejího kufru. Pak vyšel na palubu.

Už se rozednilo, takže přehlédl naráz situaci. Muži se shromáždili na palubě a obklopili v kruhu dlouhého Toma a Letriera, kteří jim cosi vyprávěli. Tu zahlédl Marc kapitána. Vyskočil, zamával čapkou a zvolal:

Tady je, chlape! Vivat kapitán Kajman!"

Čapky vylétly do výše a všichni se připojili k pozdravnému pokřiku.

Piráta jim velitelsky pokynul a hrdým krokem k nim přistoupil. V krátké chvíli mu složili přísahu. Rozdělil jim vysokou zálohu a přidělil zbraně, určil strážce a dal rozkazy. Pak se odebral s Markem Letrierem do velitelské kabiny, aby se podívali, co je s miss Admirál.

Už se probírala z bezvědomí; jakmile však vstoupili, zavřela oči. Naklonil se nad ní a ptal se:

"Kam jsi dala peníze, co jsi mi ukradla?"

Stihl ho nenávidný pohled pootevřených očí.

Opakoval svou otázku.

Jen se ptej, odpověď nedostaneš!" prohlásila.

"Jak je libo," usmál se. "Většina peněz je pryč, paní de Voulettrem měla nákladné požadavky. Zbytek je ale tady na palubě, natolik tě znám."

"Hledej si je!"

"To dělám. Ale nenajdu-li je, mám ještě prostředky, jak tě přinutit k hovoru.

Marku!"

Kapitáne?"

"Ta ženská xůstane v poutech a v mé kajutě. Hlídat si ji budu sám, nikdo jiný sem nesmí vstoupit, ani ty ne. Kdo se k ní pokusí přiblížit, toho čeká kulka do hlavy. Nikomu neř'kej, kde je. A teď přiveď na palubu bývalé mužstvo Horrible, jednoho za druhým; uvidím, co se s nimi dá dělat!"

Marc odešel. Kapitán odtáhl spoutanou zajatkyňu do vedlejší kajuty a ještě zdvojnásobil její pouta. Věděl, že už nad ním pozbyla jakoukoliv moc.

9 NÁMOŘNÍ BITKA

Nadešel večer; bylo už po desáté hodině. Deadly-gun chodil stále sem a tam po nábreží a sledoval všechny odplouvající čluny. Byl to ovšem úkol projednoho člověka velmi obtížný, ba skoro nemožný, z přístavu vyrazily opravdu četné čluny, aniž si mohl včas prohlédnout pasažéry. Bylo tma a lucerny jen spoře osvětlovaly

nábřeží; vtom přirazil člun, který se vracel z moře.
"Dobrý večer, odkud přijíždíte?" zeptal se veslaře.
Z moře."
Od které lodi?"
Od žádné lodi."
"Jak to? Byl jste sám na projížďce?"
To mne ani nenapadlo!" odvětil veslař, který zarazil právě před Deadly-gunem.
Colonel zpozorněl.
Vezl jste tedy někoho?"
Asi tomu tak bude, pane."
I "Ale nezastavil jste u žádné lodi - a přijíždíte sám. To jste ho tedy utopil?"
Veslař se zasmál.
"To nejspis. Počkejte nějaký čas se svým ptáním, pak dostanete odpověď!"
Proč ne teď?"
Protože nesmím."
A proč nesmíte?"
Protože jsem to slíbil."
Veslaři se asi rozhovor líbil, nejevil však chut' dál odpovídat. V lovcí však vzniklo nejasné tušení, že je na správné stopě, a proto se vyptával dál:
A proč jste dal ten slib?"
"Protože, nuže, máte zatraceně dotěrné otázky, protože dobré spropitné nikdo neodmítne!"
"Ach tak! Protože jste dostal spropitné, nesmíte říci, koho jste vezl?"
Přesně tak."
"A řekl byste mi to, kdybych vám dal ještě vyšší spropitné?"
Veslař si prohlédl nedůvěřivým zrakem rozedraný kožený oděv tazatele.
"Vyšší spropitné? To tedy těžko!"
Kolik jste dostal?"
Svou mzdu a dolar navíc."
Jen dolar?"
"Cože, jen dolar? Padají vám snad dolary jenom tak do kapes?"
"Dolary? To ne. Nemám peníze, ale zlato!"
"Opravdu? To je ještě lepší!" Rybář věděl ze zkušenosti, že mnohý rozedraný zlatokop mívá u sebe víc než stovka elegantů.
"Věříte tomu? Pohled'te na tento nugget!"
Deadly-gun přistoupil pod lucernu a ukázal rybáři kousek zlata, který vytáhl z kapsy.
U všech d'asů, pane, ten má bratru cenu pět dolarů!"
"Správně. A bude váš, povíte-li mi, o čem máte mlčet."
Opravdu?"
"Ano. Tedy - koho jste to vezl?"
Dva muže."
G. ., .,
Jak byli oblečeni? Jaka lovci?"
Ne. Jako námořníci, v zcela nových oblecích."
"To je také možné. Jak vypadali?"
Veslař popsal své pasažéry; popis se hodil na kapitána a Letriera, pokud si už oba upravili svůj vnější vzhled.
Kam chtěli jet?"
"Objížděli jsme Horrible, která tamhle kotví."
Horrible?" Deadly-gun zpozorněl. "Co si povídali?"
"Nerozuměl jsem jim. Ěptali se mě, jestli umím francouzsky, a když jsem řekl, že ne, mluvili francouzsky páté přes deváté, až mě uši brněly."
"To jsou oni! Kam vystoupili?"
Do vody!"
To není možné!"
"Ale je to pravda! Říkali, že patří k posádce a že přetáhli vycházku. Chtěli se nepozorovaně vrátit na palubu, a proto k lodi plavali."
A vy jste musil slíbit. "
Že o tom několik hodin nebudu mluvit."
Deadly-gun se chystal k další otázce, když vtom mu poklepal kdosi na rameno.
"Bratře, pojď se mnou!"
Byl to Vinnitou. Poodstoupili několik kroků a Vinnitou se zept'al:
Jak se jmenuje ta veliká kanoe, co tamhle kotví?"

Horrible."

"A jak se jmenuje kanoe, na které byl velitelem ten běloch, který si říká Mertens?"

Právě Horrible!"

Nechce se ten běloch zas té lodi zmocnit?"

Deadly-gun se zarazil a tázal se:

"Jak přišel můj rudý bratr na tuto otázku?"

"Vinnetou opustil své stanoviště, aby se po tobě poohlédl. Setkal se s bílými muži, kteří mluvili o té lodi. Čekali na pobřeží a pak odjeli v několika člunech.

Měli s sebou velký kufr."

Slyšel můj bratr, o čem hovořili?"

"Chtěli na tu velkou kanoi, chtěli pobít její posádku, protože přijde kapitán Kajman."

"A už jsou ve vodě?"

Ano. Jsou vyzbrojeni, mají za pasem nože a sekery."

Deadly-gun se zamyslel. "Můj bratr necht' se vrátí na své stanoviště; lovci jistě dojedou ještě před rozbřeskem."

Apač poslechl. I veslař odešel se svým zlatem, a tak Deadly-gun opět osaměl. Mělo se opravdu stát na Horrible něco neobvyklého? Vinnetou se jistě nemýlil; ale měla-li být loď vskutku přepadena, jak to, že ti lidé byli tak přesně zpraveni o příchodu piráta?

d.: :

Zatímco přemýšlel, ozvaly se zálivem tři výstřely těsně za sebou. Ačkoliv byl již pozdní večer, v krátké chvíli celé pobřeží ožilo. Shromáždil se tu dav lidí, zvědavých, proč nastal ten poplach. Lodi v přístavu sice byly zahaleny tmou, ale hemžení světilen nasvědčovalo, že se děje něco neobvyklého.

Válečný člun s šesti veslaři přirazil nedaleko k molu. Jakýsi kormidelník volal z nábreží: "Co se děje na moři, pane?"

Protože této hodnosti jsou námořníci povinni odpovědi, zaznělo vzápětí:

"Horrible vyplouvá s plnými plachtami na moře!"

Nuže - a co dál?"

"Co dál? Všichni důstojníci lodi jsou právě na souši - jde o nějaký darebácký kousek, mám rozkaz ihned informovat důstojníky."

"Kdo vypálil ty výstřely?"

"My na pancéřové lodi. Náš kapitán je s důstojníky z Horrible. Sbohem, pane!"

Rychle se odebral do domu paní de Voulettre.

Deadly-gun jej sledoval k domu; i zde vládlo velké rozčilení. Paní dnu zmizela beze stopy a všichni hosté byli nalezeni omámeni a v bezvědomí ve společenských komnatách. Jak zjistili přivolání lékařů, stalo se to následkem jedu, který byl přidán do vína. S paní de Voulettre zmizela i cenná sbírka námořních map a nautických přístrojů.

To vše zaslých Deadly-gun v davu kolem domu. Lékaři, policisté a námořníci běhali do domu a z domu. I starého lovce se zmocnilo rozčilení. Nedovedl si vysvětlit, v jakém spojení je Mertens s paní de Voulettre, ale bylo mu jasné, že Horrible byla unesena s její pomocí. Souvislosti ovšem nechápal.

Měl oznámit policii, co zpozoroval Apač? To by vedlo jen k zdoluhavým výsledkům. Byla jen jedna schůdná cesta: pronásledovat Horrible. Deadly-gun se k tomu rozhodl na vlastní pěst. K tomu by však především potřeboval dost peněz, aby

mohl najmout rychlý parník - a musil tedy vyčkat příjezdu svých lidí, kteří s sebou vezli zásoby zlata z hide-spotu. Jeho úloha na nábreží skončila, bylo třeba se

vrátit za Vinnetouem a ovládat dále netrpělivost.

Odebral se do Oaklandu, vyhledal Vinnetoua a ulehl vedle něho. Vinnetou spal, Deadly-gun však nezamhouřil oka. Pomyslení, že lupiči jsou na moři a v bezpečí, zatímco on sám, který je sledoval savanou za nepopsatelných obtíží a strádání, je tu na zemi a nemůže je dohonit, ho mučilo. Obracel se z boku na bok a počítal minuty, které ho ještě dělily od příjezdu jeho lidí. Podle jeho výpočtu měli dorazit ráno. Očekával tedy ranní rozbřesk s horečnou netrpělivostí.

Hvězdy nejsou však poslušny přání lidí, běží pomalu po své dráze už milióny let, až konečně přece mizí ve vítězném denním světle. . . Nastalo jítro. Deadlygun záviděl Apačovi jeho klidný a pevný spánek; když tu Vinnetou náhle vyskočil,

rozhlédl se bystrými očima kolem sebe a pak zas ulehl na zem a naslouchal.

"Necht' můj bratr přiloží ucho k zemi!" pravil.

Lovec poslechl a vnímal sotva postižitelný šum. Syn savany poznal i ve spánku, že se k městu blíží jezdcí.

Vinnetou pravil:

"Blíží se jezdcí na unavených koních. Mezi nimi je i zlý kůň cizince, který jezdí po velké vodě."

Mínil tím konika Petra Poltera. Deadly-gun se ani nepodivil ostrému smyslu Indiána, protože už byl od něho zvyklý na mnoho překvapení. Vyskočil a zahleděl se přes křoviska, která mu dosud zakrývala výhled do kraje.

Za chvíli se objevili jezdcí. Byl to Treskow a plukovníkův synovec, za nimi kormidelník na svém koníku, pak lovci Disk Hammerdull, Pitt Holbers a Bern Cuning. Ostatní lovci zůstali doma, aby hlídali hide-spot. Každý zjezdce vedl jednoho nebo několik dalších koní s nákladem.

Vidíte to hnízdo tam před námi?" zvolal Peter Polter. "Myslím, že je to konečně San Francisco. Známe je jen z pohledu od moře."

"Vidíme-li to hnízdo nebo ne, na tom nesejde, míní Hammerdull, "Pitte Holbersi, kamaráde, co ty na to?"

"Myslis-li, že je to Frisko, Dicku, nemám nic proti tomu," odvětil Pitt svým obvyklým způsobem. "Když nás tam u vody ti rudoši přemohli, nemyslí jsem si, že tuto krajinu ještě někdy spatřím."

"Máš pravdu, ty staré ráhno!" poznamenal kormidelník. "Kdyby tehdy Peter Polter z Langendorfu nebyl s vámi, stáhli by z vás kůži. Pohleďte však tamhle! x-1t' mě vezme d'as, není-li to colonel a s ním. . ."

"Apač Vinnetou!" zvolal Treskow, který zarazil koně právě před oběma přáteli.

Bohudíky, že jste tady!" zvolal Deadly-gun. "Čekali jsme na vás jak buvolí na déšť!"

"Rychleji to nešlo, strýčku," odvětil Thieme. "Jeli jsme celou noc. Podívej se na naše uštvané koně, sotva se drží na nohou."

"Jak to vypadá, colonele? Dohonili jste je?" otázal se Treskow.

"Přijeli jsme jen o chvíli pozdě. Utekli nám."

Utekli? Kdy, jak a kam?"

Deadly-gun jim vyprávěl, co se stalo. Zálesáci jen zlostně kleli.

"Byli jste na policí?" vyptával se dále Treskow.

"Nebyli, to by zabralo jen zbytečně čas."

"Docela správně. Zbývá jen jedna cesta. Najmeme si hned dobrý parník a pojedeme za nimi."

"To je i moje mínění, a proto jsme vás tak netrpělivě čekali. Nemáme však hotové peníze a musíme ihned proměnit zlato."

Moc nám to nepomůže," vmísil se do hovoru mrzutě kormidelník.

Proč?"

"Nemám parníky rád. Jsou to ty nejmizernější lodi, které existují. Dobrá plachetnice chytne vždy vítr, kdežto parník potřebuje uhlí a to není vždy po ruce. Potom někde kotví nebo dokonce zastaví na širém moři a nemůže ani vpřed, ani zpět."

Musíme se tedy zásobit dostatečně předem."

"Promiňte, colonele - jste dobrý lovec, ale za námořníka se nehodíte. Nejdřív

bychom museli ten parník mít, a je otázka, zda bude nějaký právě k mání. A potom - ti Yankeeové s námi budou aspoň den vyjednávat, než loď dostaneme."

Dám jim, co budou žádat."

"Pro mne a za mne! Potom zásoby jídla a munice a naložit to všechno včetně zásoby uhlí na dlouhou cestu. Loď pak musí k prohlídce, je-li schopna vyjet na moře, a tak projdou dny a Horrible zatím objede mys a bude u všech čertů."

Ostatní mlčeli.

"Nepochybuji o tom, co kormidelník říká," míní Treskow, "ale stát tu a zírat na moře, to nám nepomůže. I jini je budou pronásledovat, to nám budiž útěchou.

Musíme v každém případě za nimi."

Ale kam?"

"Těžko říci," odpověděl kormidelník. "Byla-li Horrible dobře zásobena potravinami, pak se určitě obrátili přes oceán do Japonska nebo do Austrálie. To je nejsnazší cesta k úniku. Nebyla-li však dostatečně vybavena, pak odjeli k jihu, aby se

tam v některém přístavu na západním pobřeží zásobili."

Pravděpodobnost tohoto názoru je trochu povzbudila.

"Poptáme se tedy. Pojd'me!" vyzval je Treskow.

Převezli se z Oaklandu do Friska a vyhledali banku. Colonel prodal zásoby zlata a převzal u pokladny hromadu papírových bankovek.

Tak to bychom měli. Ted' dostaneme každý svůj podíl!"

Dick Hammerdull odpověděl:

"Dostaneme-li svůj podíl nebo ne, na tom nesejde, colonele. Co si ale počneme s těmi papíry? Nepotřebujeme je teď a vy ano - Pitte Holbersi, kamaráde, co ty na to?"

"Myslis-li, Dicku, abychom ty papíry colonelovi nechali, nemám nic proti tomu. Nepotřebujeme je a on ano; já je nechci. Byla by mi milejší tučná medvědi

pracka nebo pěkná buvolí kýta. Tobě také, ne, Bene Cuning?"

"Souhlasím. Papír nejím a můj kůň taky ne, sakra. Až to nebude potřebovat, colonel nám všechno vrátí."

"Díky za důvěru, přátelé," odpověděl colonel. "Nevím však, jak se poměry vyvinou. Vyplatím vám, co vám náleží, a

zůstane mi ještě dost. Budu-li potřebovat víc, jste tu ještě vy, nevím však, zda máte chuť jet se mnou na moře."

"Máme-li chuť nebo ne, na tom nesejde, colonele - já jdu s vámi!"

"Já jdu také!" zvolal Pitt Holbers.

"A já jakbysmet," připojil se maličký Ben.

O tom rozhodneme později. Ted' se poděle!"

Ještě v bance dostal každý, co mu náleželo. Potom odjeli do přístavu.

Kotvilo tu však jenom několik plachetnic a těžkopádných obchodních a válečných lodí. Všechny lehčí parníky a válečné lodi odjely, aby se zúčastnily honu na

Horrible. Z válečných lodí tu zůstala jen pancéřová loď, jejíž kapitán se dosud neprobral z omámení.

Policejní šetření už vneslo do xcelé věci určité světlo. Jeden z obyvatel domu, kde paní de Voulettre obývala první poschodí, byl náhodou právě v zahradě, když vyšli z domu tři muži s kufrem. Také se našel kočí, který ony muže vezl přes město k poslední rybářské chatrči. Majitel této chýše se dobrovolně přihlásil a sdělil, že minulé noci čekalo nedaleko několik člunů. Tajně je pozoroval a viděl, že do nich nasedlo asi čtyřicet mužů, jejichž vůdce ještě s dvěma lidmi a s kufrem přijel vozem a na heslo stráže odpověděl: "Kapitán Kajman".

Tyto výpovědi spolu s pověstí, že pomocníkem kapitána Kajmana byla žena, i různé předměty a dokumenty nalezené v bytě paní de Voulettre poodhalily roušku celé dříve tak záhadné události.

Lovci se to vše dověděli od lidí na nábreží; dav byl obrovsky vzrušen zprávou, že obávaní námořní lupiči se zmocnili válečné lodi uprostřed živého přístavu. . .

Kormidelník si prohlížel kotvící lodi.

"Nuže?" zeptal se colonel s netrpělivostí.

I, "Nic, co by se nám hodilo; samé nákladní lodi se sledí a solí, které urazí tak dvě míle za měsíc. Ale tam na obzoru. . ." zarazil se. Jeho bystré oko zpozorovalo na horizontu něco, co mu vzalo řeč.

' Co tam vidíte?" tázal se colonel.

"Hm, at' se nejmenuju Peter Polter, jestli tam na obzoru nevidím plachtu. . ."

"V přístavu není skutečně žádná vhodná loď?"

"Žádná. Všechny tyhle necky se plíží jako šnek. A stejně nakládají zboží. . ."

A tam na obzoru. "

"Musíme počkat. Možná, že ta loď pluje kolem, možná ale, že jede sem. Neděx i lejme si zbytečné naděje. Najednu válečnou loď připadá nejmíň třicet obchodních lodí, které se vůbec nehodí k pronásledování pirátů, i kdyby nám byl patron ochoj ten některou z nich pronajmout."

"Zkusíme tedy počkat, jestli ta loď sem zaimí. Jak dlouho to může trvat?"

' "Hodinu, dvě, tři - podle toho, jak je stavěná a kdo jí velí."

"Máme tedy dost času. Přijede-li a budeme-li ji moci najmout, vyrazíme na moře; nepovede-li se to, musíme vyčkat na souši. Kdybychom dorazili o deset minut dřív, dostihli bychom ty darebáky. Ted' ale se postarejme o koně a pojd'me si do obchodu opatřit místo našich obnošených hadrů slušný oděv!"

Nejprve se v hostinci najedli a napili; koně odevzdali do péče podomků. V obchodu si pak koupili všechno, co potřebovali.

Nato se vrátili do přístavu. Kormidelník šel v čele. Když došli k místu, odkud se otvíral výhled na přístav, zarazil se a vykřikl překvapeně:

"K čertu, to je krásná loď, podívejte, vjíždí do přístavu jako - sakra, klipr, s výzbrojí škuneru, pak to je ale přece Swallow! Hurá, hurá!"

Jásal, tleskal rukama, objímal Dicka i Pitta a dal se s nimi do tance, až se kolem nich seskupil překvapený zástup lidí.

"Jestli hurá nebo ne, na tom nesejde," bručel Dick Hammerdull, který nebyl tímhle tancem nijak nadšen, "pusť mě, ty bláznivá mořská obludo. Co máme společného se Swallow?"

Co s ní máme společného? Všecko, všecko! Je to válečná loď, která jediná dokáže jet rychleji než Horrible. Jejím velitelem je kapitán Walpole, toho znám. Říkám vám, ted' už nám ti darebáci neujedou!"

Kormidelníkova radost zachvátila i ostatní. Už nebylo pochyb. Nad přídílí hrdé plachetnice rozprostírala pozlacená křídla dřevěná vlašťovka. Její velitel byl výborný, skvělý námořník. Vplouval pod těžkými napjatými plachtami s jistotou do přístavu. Zazněla obvyklá salva, z přístavu se ozvala okamžitá odpověď.

Bylo slyšet jasný velitelův hlas: "U kormidla pozor, plachty dolů."

Lod' opsala půvabný oblouk, plachty skasané k stěžňům, naklonila se k jedné a pak k druhé straně a zastavila.

"Hurá, Swallow, hurá zaznělo z tisíců hrdel na uvítanou z nábrežích všichni znali Swallow anebo o ní aspoň slyšeli. Ted' věděli, že podnikne hon za uloupenou lodí, o kterou se zajímalo celé San Francisco.

Dva rozčilení muži v uniformách se prodrali davem; jeden z nich měl uniformu

námořního poručíka a druhý byl kormidelník.

Aniž se koho ptali, skočili do jednoho z prázdných člunů, uvolnili řetěz, opřeli se do vesel a mlžili k Swallow.

Její velitel je spatřil z paluby.

"Ahoj, poručíku Jenner! Kde máte svou Horrible. volal jim v ústrety.

, " p p !

Prosím o lano nebo žebřík od ověděl Jenner, "musím k vám na alubu

Zarazili u boku lodi a rychle vystoupili.

"To je můj kormidelník Perkins," představil Jenner svého průvodce. Pane, musíte mi hned předat svou lod!"

pokračoval skoro bez dechu a velmi rozčilen.

Dát svou lod'? Jak to? Proč?

Musím za Horrible."

"Musíte. . . Nerozumím vám

"Byla mi ukradena, uloupena. . ." Walpole se na něj díval jako na šílence.

"To jsou divné žerty, poručíku Jenner!"

"Žerty? K čertu s žerty, není mi do smíchu. Otráven jedem, potýrán lékaři a vyslýchán policí i přístavními úřady, to věru není situace k žertování.

Mluvíte v hádankách."

Dovolte, ať vám vše vypovím.

V zlosti, všecek rozechvřen, vyličil, co se stalo, a nakonec opakoval:

Musíte mi dát svou lod!"

"To přece není možné, sire.

Jak to - není možné?" zvolal Jenner s planoucím zrakem. "Proč?"

"Swallow je mi toliko svěřena a mohu ji předat jen na vyšší rozkaz

"To je hanebné a zbabělé, to je. . "

"Pane poručíku!"

Jenner se zarazil pod výhružným tónem jeho hlasu. Snažil se ovládnout své rozhořčení.

Walpole pokračoval klidněji:

"Jako byste svou urážku neproněsl. xlověk v hněvu neuvažuje o svých slovech.

Znáte zákony stejně dobře jako já, a víte tedy, že nemohu nikomu svěřit velení na své lodi sama ze své vůle. Ale rád bych vás přece jen uklidnil. Zařídím, aby Horrible byla sledována, a to co nejrychleji. Chcete mne doprovázet?"

"Zda chci? Musím přece, i kdyby to bylo až do horoucích pekel!"

Tedy dobrá, jak byla Horrible zásobena?"

"Nejvýš na týden."

"Nezbývá jim tedy nic jiného než dojet pro zásoby do Acapulka; Guayaquil nebo Lima jsou pro ně příliš daleko."

Doženeme je tedy brzy. Sám jste mi dokázal, že Swallow je rychlejší než Horrible. Zvedněte tedy kotvy - a za nimi!"

"Ne tak ukvapeně, příteli, přílišný spěch někdy škodí! Musím tu ještě leccos vyřídít."

Můj bože, jak můžete teď' myslit na nějaké vyřizování? Musíme hned vyrazit na širé moře!"

"Ne, musím nejdřív do přístavu, abych uvedl rozkazy, které mám, v soulad s našimi dalšími úkoly. Musíme také opatřit další zásoby, pitnou vodu, municí a lodivoda, aby mě vyvedl z přístavu. Kolik děl má Horrible?"

"Osm na každém boku, dvě na zádi a otočné dělo v ředu.

Je tedy lépe vyzbrojena než my. Forstere!"

"Ano, pane," ozval se kormidelník.

Jdu na pevninu a zařídím vše, co je potřeba. Nebudu pryč déle než hodinu."

"Well, sire

Máte ještě nějaký nápad, co zařídít?"

"Nevím, kapitáne. Myslil jste na všechno!"

Walpole se chtěl Jennera ještě dál dotazovat, když tu jeden z námořníků hlásil:

K boku lodi přirazil člun."

Jaký?"

"Civilní. Je v něm osm lidí, mezi nimi i eden Indián.

Kapitán přistoupil k zábradlí a zvolal:

Co si přejete, lidé?"

Treskow požádal, aby směli přijít na palubu. Dostal povolení. Deadly-gun vysvětlil situaci. Ačkoliv Walpole měl naspěch, klidně ho vyslechl a vyhověl pak jejich prosbě, aby se směli zúčastnit pronásledování. Bylo jich osm: Deadly-gun, jeho synovec, kormidelník Polter, Holbers, Hammerdull, Cuning, Vinnetou a Treskow.

"Dejte si přidělit místa," pravil Walpole. "Jdu teď' na souš a za hodinu zvedneme kotvy."

"Vezměte mě s sebou," prosil Jenner. "Pomohu vám při obstarávání. Zahynul bych tu netrpělivostí."

"Pojďte tedy!"

Nastoupili do člunu, kterým Jenner přijel, a veslovali ke břehu. Mezitím se odehrála na lodi dojemná scéna. Peter Polter přistoupil ke kormidelníkovi.

"John Forstere, kamaráde, vidím, že je z tebe kormidelník."

Oslavený se zahleděl překvapeně do očí muže s plnovousem, který byl do temna opálený.

Znáš moje jméno, ale já tě neznám. Kdo jsi ty, he?"

"Vida, ten chlapík nepoznává svého kormidelníka, od kterého kdysi dostal leccjaký záhlavek!"

Přistoupil k Perkinsovi, kterého teprv teď spatřil. "A tady je pan Perkins, nebo jak se jmenuje, kterého jsem tehdy na Swallow přivezl do Hobokenu a který mě pak za odměnu u matky Doddové opil tak, že jsem skoro spadl pod stůl!"

I Perkins na něj hleděl udiveně. Nebylo divu, že ho nikdo nepoznal. Námořníci se shromáždili kolem něho a Polter radostně jmenoval jednoho za druhým:

Tady je Plowis, Miller, Oldstone, křivý Baldings. "

Kormidelník Polter!" zvolal jeden z námořníků; konečně se mu rozsvítilo kdo je ten cizí obr.

Polter - Polter - hurá, hurá, dejme mu hobla!"

Vkřiku a volání se zvedlo šedesát paží, chopili se Poltera a házeli s ním nahoru a dolů. Za volání: hola, hola! se dal průvod na pochod. Nosili oblíbeného kormidelníka na ramenou po palubě sem a tam a hlasitě jásali.

Bránil se a zlobil, ale nadarmo. Teprv kormidelník Forster ho vysvobodil a pomohl mu na nohy.

Sestup z trůnu, Petře Poltere, a pojď ke mně. Musíš vyprávět, kde ses všude plavil, ty starý delfine!"

"Ano, ano, budu vyprávět, jen mě, chlapci, konečně pust'te!"

Za smíchu a veselí jim vyprávěl v krátkosti všechny své zajímavé zážitky.

Přitom však nezanedbávali nic, co vyžadovala služba. Ze skupinky se odloučilo několik námořníků, aby provedli vše, co bylo potřebí, třebaže by raději naslouchali zajímavému Polterovu vyprávění. Skupinka lovců tiše naslouchala. Přáli dobrému kormidelníkovi, kterého si všichni oblíbili, jeho triumfální přijetí. Uvelebili se mezitím na palubě tak pohodlně, jak jim jen nezvyklé poměry dovolovaly.

Vínnetou ještě nikdy nebyl na lodi. Stál, opřen o svou pušku, a jeho klidné oko si prohlíželo zdánlivě lhostejně nezvyklé okolí. Ale kdo ho znal, věděl dobře, že za tou lhostejností se skrýval zájem, kterému neušla ani maličkost.

Během půl hodiny naložili na nábreží potřebné zásoby a munici do člunů a převezli na palubu. Když se Walpole vrátil, byli s prací hotovi a Swallow se mohla vydat za svým lodivodem.

Když vyjeli s napjatými plachtami na širé moře, mohli se všichni věnovat nerušené zábavě.

Oba lodní důstojníci projednali už vše, co bylo třeba, za svého pobytu na pevnině. Ted' přistoupil Walpole ke kormidlu, kde stáli Forster i Peter Polter.

Tak vy jste Peter Polter?" otázal se ho.

i. l ..

"Peter Polter z L, angendorfu, kapitáne," odpověděl tázaný v pozoru. "Kormidelník na válečné lodi anglického veličenstva Nelson, potom kormidelník na lodi Spojených států Swallow. . ."

"A ted' čestný kormidelník na téže lodi," dodal velitel lodi.

"Kapitáne!" zvolal radostně a hotovil se k delšímu projevu díky, ale velitel mu pokynul:

"Dobrá, dobrá, kormidelníku! Co říkáte, jaký kurs vzala Horrible?"

Peter Polter si uvědomil, že mu velitel položil otázku, aby trochu vyzkoušel jeho námořnické znalosti. Byl ve svém živlu a odpověděl krátce a řízně, jak se mezi důstojníky patří:

"Pro nedostatek zásob do Acapulka."

"Dostihneme je?"

"Ano. Je příznivý vítr a jedeme rychleji než oni."

; "Chcete se podílet o práci u kormidla s Forsterem?"

Velmi rád."

"Jed'te tedy podle kompasu a mapy, abychom dodrželi správný směr!"

; Chtěl se vzdálit, ale Polter ho zarazil nečekanou otázkou:

i "Do Acapulka nebo do Guayaquilu, sire?"

, I "Proč do Guayaquilu?"

"Abychom jim nadběhli a jeli jim pak vstříc. Bude to jistější, protože budou čekat, že budou pronásledováni zezadu."

Walpolovy oči zazářily.

"Kormidelníku, ty nejsi špatný námořník! Máš pravdu a poslechnu tě, ačkoliv ty na Horrible by mohlo napadnout dát se z Acapulka na cestu k Havajským ostrovům."

"Musíme tedy křížovat mezi jižním a západním kursem, aby nám neutekli."

"Správně, najed'te na směr o dvě čárky západněji, Forstere. Napneme všechny

plachty. Mám příkaz vrátit se neprodleně do New Yorku; ta záležitost s Horrible bude jen krátká mezihra."

Mluvil tak klidně, jako by cesta kolem mysu Horn do New Yorku a zjetí pirátské lodi bylo maličností. Pak přistoupil ke skupině lovců, pozdravil se s nimi a přidělil jim místa. Zajímal ho zejména Indián.

"Nestýská se Vinnetouovi po jeho domovině?" zeptal se ho.

"Domovinou Apače je boj," zněla hrdá odpověď.

"Boj na moři je horší než na pevnině."

"Velitel velké kanoe se nedočká, aby spatřil Vinnetoua třást se!"

Walpole přikývl; věděl, že Vinnetou mluví pravdu.

Rozčilení, které od rána vládlo na palubě, se pomalu uklidnilo a život se vrátil do obvyklých kolejí. Míjel den za dnem, jeden podobný druhému, takže lovci, zvyklí neomezené svobodě v savanách, se začínali nudit.

Přejeli již zeměpisnou šířku, na níž leží Acapulco, a kapitán Walpole dal rozkaz k takové poloze lodi, aby sledovali jak cestu do Guayaquilu, tak k Havajským ostrovům.

Zvedla se silná bríza a slunce právě zapadlo mezi temnými mraky na západě.

Zítřka bude pořádný vítr, kapitáne," pravil Polter Walpolovi, když se při procházce po palubě zastavil u kormidla.

"Byla by to pro nás výhoda, kdyby nám přitom pirát přišel do cesty; v bouři nemůže tak dobře manévrovat jako my."

Tu zaznělo z pozorovacího koše: "Plachty na obzoru!"

Severoseverovýchodně."

V okamžiku byl Walpole nahoře v plachtoví a převzal od námořníka dalekohled, aby si prohlédl hlášenou loď. Potom spěšně slezl na palubu za Jennerem.

K zvratným lanům!" rozkázal.

Co je to za loď?" otázal se Jenner.

"Není ji ještě přesně vidět, ale je to trojstěžník jako Horrible. Jsme menší loď a teď jsme v paprscích slunce, nemohli nás tedy ještě vidět. Dám nastavit jinak plachty. . ."

Walpole se usmál.

"Je to malé zařízení, dobré k tomu, abychom nebyli na dálku viditelní. Nahoru k ráhům!"

Jako kočky byli skvěle vycvičení námořníci v mžiku nahoře.

Stáhněte přední plachtu a zadní plachtoví."

V okamžiku byl rozkaz proveden.

A teď nahoru s černými plachtami!"

V několika minutách byly bílé plachty nahrazeny černými, takže nikdo z blížící se lodi nemohl Swallow upozorovat.

Kormidelníku, obraťte se k jihojihozápadu!"

Swallow jela teď pomalu před druhou lodí. Posádka se shromáždila na palubě.

Walpole vystoupil opět do lodního koše. Během půl hodiny se setmělo. Když sestoupil, tvářil se spokojeně.

Všichni muži ke mně!"

Rozkazu nebylo potřebí: lidé ho sami obklopili.

Chlapci, je to Horrible. Pozor, co vám teď řeknu!"

Napjatě poslouchali.

Chci se vystríhat boje z paluby na palubu. Vím, že nikdo z vás se nebojí, ale chci z boje vyjít beze škod. Kapitán Kajman se sám postavil mimo zákon a je třeba s ním jednat jako s námořním lupičem. Při zjetí lodi použijeme lsi!"

p , j p

"Ano, kapitáne to e s rávné

"Je právě nový měsíc a moře je černé. Pojedeme pomalu - budou myslet, že jsme v tísní a budou nás pokládat za dobrou kořist."

To je dobré!" znělo souhlasně.

"Dřív než se k nám přiblíží, spustíme čluny. Na palubě zůstane jen kormidelník se šesti muži. My se spustíme do člunů, objedeme loď a vystoupíme zádi k ní na palubu. Připravme se!"

Zatímco se Swallow pomalu houpala na vlnách, Horrible pokračovala v cestě

svou obvyklou rychlostí. Byla tma a posádka se cítila zcela bezpečná. Pirátský kapitán si pohovořil se svou zajatkyň, bezvýsledně jako obvykle, a chtěl se právě

odebrat ke spánku, když tu zazněly za sebou tři rány; vyběhl tedy na palubu.

"To jsou výstřely v nouzi, kapitáne," mnil dlouhý Tom.

"Kdyby to bylo za námi, mohla by to být lest, ale loď je před námi. Bude to asi

nějaká loď, kterou potkalo neštěstí, neviděli jsme přece žádné stěžně ani plachtoví... Vypalte signální raketu a tři rány z děla!"

Raketa vylétla a zaduněly tři výstřely.

"Pojedeme blíž, Tome, bude to dobrá kořist, nic víc." Použil dalekohledu.

"Hled', tamhle je, má jen starou hlavní plachtu. Pojd'me k nim, abychom se do, " mluvili...

Dal potřebné rozkazy; plachty byly svinuty a loď se pomalu přiblížila k Swallow.

"Ahoj, která loď?" zaznělo odtamtud.

Téměř celá posádka Horrible byla na palubě.

"Křižník Spojených států. A vy?"

"Loď Spojených států Swallow, kapitán Walpole," zazněla odpověď, ne však z lodi, ale pod kormidlem Horrible.

Dobře zaměřená salva rozprášila piráty a vyřít se na ně dav temných postav.

'I' '... Nebyli na přepadení připraveni, a proto nebyli ozbrojeni. Walpole provedl svůj

Jen jediný člověk na palubě Horrible zpozoroval, že se čluny blíží - miss Admirál. Sotva kapitán Kajman za sebou zavřel dveře, s vypětím všech sil se vzpřímila a opřela se o stěnu kabiny. Objevila tu již dříve dlouhý a ostrý hřebík, který jí přišel vhod. Už po několik nocí se snažila rozedřít o něj svá pouta; dnes doufala, že se konečně osvobodí. Když byla v plné práci, zaslechla tři rány - a vzápětí tichý šum vesel.

Co to bylo? Přepadení - boj? Záchrana? Po pěti minutách strašné námahy byly její ruce volné, rozvázala si i pouta na nohou - a vtom už slyšela z paluby rány

z revolverů a boj muže proti muži. Věděla, že kapitán Kajman je na palubě; strhla tedy ze stěny všechny použitelné zbraně. Pohlédla okénkem na hladinu a spatřila tři čluny upoutané na laněch, jež z neopatrnosti nebyla vytažena na loď.

"Tedy přepadení!" šeptala si. "Ale kým? Ha, to je trest. Horrible je zase ztracena, a já sama vydám kapitána na nůž...

Zajatci z první posádky jsou ještě dole... Osvobodím je a pak uprchnu. Jsme na rovnoběžce ve výši Acapulka.

Dostanu-li se nepozorovaně do člunu, mohu být za dva dny na souši!"

V koutě kabiny stál kufík. Vzala ze stolu talíř se suchary a dvě láhve limonády, pak otevřela svou tajnou skrýš, vybrala svůj ukrytý poklad a uložila vše do kuxu.

Potom se plížila nahoru, aby se podívala, jak to vypadá na palubě. Přepadení piráti se tísnil na zádi a vypadalo to, že brzy podlehnou.

Slezla zase do podpalubí a otevřela závoru kabiny, kde byli zajatci z původní posádky lodi.

Jste vzhůru?" křikla.

"Ano, ano - co se to nahoře děje

Piráti byli přepadeni. Jste spoutáni?"

"Tak běžte nahoru a konejte svou povinnost. A jestli kapitán Kajman přežije dnešní večer, tak mu vyříd'te, že ho miss Admirál pozdravuje!"

Vrátila se do velitelské kabiny pro kufík, vyplížila se nepozorována na palubu

až k zábradlí a chtěla právě slézt po laně, když tu ji někdo zezadu chytil. Peter Polter ji zpozoroval a rychle přiskočil.

"Zastav, chlapče!" zvolal. "Kam se ženeš s tím kufrem?"

Snažila se mu mlčky vymanit, ale marně. Proti jeho obrovské síle nic nezmohla; brzy byla opět spoutána.

Kapitán pirátů byl sice přepadením zcela překvapen, ale rychle se vzpamatoval.

Všichni ke mně!" zvolal. Jeho lidé poslechli. "Kdo má zbraně, ať bojuje se mnou; ostatní zadním východem k sekerám!"

Byla to jediná možnost záchrany; několik lidí, kteří měli zbraně, se postavilo proti nepříteli a ostatní spěchali dolů, aby se za okamžik vrátili vyzbrojeni dýkami a sekerami.

I když nečekaný útok si vyžádal dost obětí, pirátů bylo stále ještě mnohem víc než lidí ze Swallow, a proto se rozpoutal boj, který byl o to strašnější, že se odehrával v nepřehledné tmě.

Pochodně!" zařval Kajman.

Rozkaz byl splněn; sotva však byla krvavá scéna osvětlena, kapitán zděšeně couvl, jako by spatřil před sebou strašidlo. Bylo to možné? Před ním, ozbrojen tomahavkem v jedné a nožem na skalpy v druhé ruce, stál Apač Vinnetou a vedle něho Deadly-gun, jehož vlasy vlály ve větru.

"Bílý had nám teď dá svůj jed!" zvolal Vinnetou a chopil piráta za hrdlo. Ten ho chtěl setřást, ale bezvýsledně; tu přiskočil i colonel a v okamžiku mu spoutal

Přepadení připadalo pirátům jako strašlivý, zlý sen; překvapení ochromilo jejich sílu, a když viděli, že jejich velitel je přemožen, zhroutil se i zbytek jejich odvahy.

V této chvíli se vrhli na palubu i námořníci, jež přepad lodi osvobodil ze zajetí.

První, koho spatřili, byl poručík Jenner.

"Hurá, poručíku Jennere, hurá na ty darebáky!"

Každý z nich se chopil nějaké zbraně, kterých leželo dost kolem na palubě; piráti museli teď bojovat na dvě strany, a to byl jejich konec.

Dva bojovníci stáli zády k sobě, a kdo se jim přiblížil, odpykal to smrtí. Byli to obrácené toasty", Hammerdull a Holbers. Tu zvolal jeden z nich:

"Dicku, myslíš-li, že tamhle stojí ten lump Peter Wolf, tak nemám nic proti tomu!"

Peter - zpropadené jméno - kde je?"

Tamhle u toho stěže!"

"Stojí-li u stěžně nebo ne, na tom nesejde. Pojd', kamaráde, chytíme ho živého!"
Také kormidelník Peter Polter spatřil v tu chvíli Letriera. Probojoval se k němu a zvolal:

"U sta hromů e to Marc. Znáš mě, ty uličníku
Tázanému klesla paže a zbledl - poznal svého protivníka. . .
"Pojd' sem, chlapče, chci ti říct, že ti zvoní hrana!"

Uchopil ho za hrdlo a boky, zvedl do výše a mrštil jím proti hlavnímu stěžni s takovou silou, že to zapraštělo a Letrierovo roztržité tělo padlo k zemi. Oba lovci přišli pozdě. . .

Piráti poznali, že jim nezbývá ani nejmenší naděje, a složili zbraně, i když nemohli doufat, že dostanou milost.
Z mnoha hrdel zaznělo noci vítězné hurá. Swallow odpověděla třemi ranami z děla. Obhájila svou pověst a k svým dosavadním slavným činům důstojně přičlenila další.

10 VHOBOKENU

A zase jsme u matky Doddové v Hobokenu. Dobrá žena se nezměnila, až na to, že možná přibrala o něco v pase. Bylo pozdní odpoledne a v hostinci se scházeli hosté.

Zábava se točila kolem politických i válečných novinek dne. Štěstí, které dosud Jižané měli, je s konečnou platností opustilo. Každá dobrá zpráva z bojiště tu byla přijímána s velkým jásotem všemi, kdo souhlasili s lidskou a čínorodou politikou prezidenta Abrahama Lincolna.

Dveře se otevřely a vešla v dobré náladě skupina námořníků.

Ahoj, lidi, chcete slyšet, co je nového?" volal jeden z nich, Ěa aby upoutal pozornost, udeřil ještě pěstí do stolu.

"Co je! Co se děje? Sem s tím a povídej!" volali hosté.

"Co je - nebo lépe co bylo? Co jiného než námořní bitva, setkání, jaké bývá jen málokdy!"

Bitva a setkání? Kde - jak - kdy - kdo - a s kým?"

"Kde? Nedaleko Charlestonu. Jak? Statečný souboj! Kdy? Přesný den nevím, ale nedávno. A kdo s kým? Hádejte!"

Mezi námi a povstanci!" zvolal jeden. Všichni se dali do smíchu.

Příchozí se smál rovněž.

"Vidíte, jak jste chytří!" zvolal. "Hned jste uhádli. Že se bojovalo mezi námi a Jižany, to je jasné jako sklo, ale o které lodi šlo, to musíte ještě uhádnout!"

Které lodi to tedy byly? A kdo zvítězil?" volali.

Znáte protivníkovu loď Floridu?"

"Floridu?" přerušila ho matka Doddová. Prodrala se davem blíž k vyprávěči.

"Florida je největší, nejnovější a nejsilnější loď Jihu a říká se, že je neporazitelná celá ze železa. . . Kdo se odváží napadnout toho obra?"

"Hm, kdo asi? Nepatrný námořní důstojník s právě tak nepatrnou lodí, která přijížděla navíc ještě unavena od Hornova mysu. Loď Swallow a kapitán Walpole."

"Swallow - Walpole - to není možné! Proti Floridě by nezmohlo nic ani deset lodí. Jak mohla Swallow napadnout takového goliáše. . ."

"Stop!" zvolala matka Doddová. "Bud' zticha, když tomu nerozumíš. Znáš Swallow i Walpole, který s ní zmůže víc než někdo jiný s deseti lodími. Ale Swallow má přece být ve vodách Kalifornie!"

"Byla tam, ale dostala rozkaz vrátit se kolem mysu do New Yorku; slyšeli jste už jistě všichni, jak cestou přemohla Horrible, kterou kapitán Kajman ukradl přímo z přístavu v San Francisku a které se Walpole tak obratně zmocnil. Obě lodi

pak jely společně kolem mysu a kolem Brazílie až k Charlestonu, kde narazily na Floridu. Ta se hned vydala za nimi. Walpole velel oběma plachetnicím Horrible předstírala, že prchá na širé moře, a Swallow předstírala, že má po bouři zlámané stěžně a servané plachtoví, že je zcela ochromena, a že proto bude snadnou kořistí."

"Ach, to je čertův chlapík, ten Walpole," zvolala matka Doddová, "a jak to bylo dál?"

"Protivníková loď se opravdu dala oklamat a sledovala Swallow až k mělčinám u Blackfollu; teprv tady dal Walpole zase vztyčit stěžně a napnout plachty, přivolal opět Horrible a začali bombardovat kolos, který byl na mělké vodě bezmocný. Jedna z prvních ran rozbila protivníkovi kormidlo, loď ztroskotala

a po krvavém boji šla ke dnu; obě naše lodi jsou na cestě sem a brzy tu zakotví!"

"To je téměř neuvěřitelné! Odkud to víš?"

"Mám to z admirality. Byli by to věděli ještě dřív, kdyby rebelové nezničili telegrafní kabely."

"Z admirality? Pak je to tedy jisté. Přeju to chudáku Jennerovi ze srdce, že se

mohl ospravedlnit po tom pirátském kousku, který mu provedl kapitán Kajman."

"Ano, to je zpráva, která člověku potěší srdce a hned mu zlepší náladu," prohlásila hostinská. "Poslyšte, chlapci, dám na oslavu narazit soudek piva. Pijte podle chuti na zdraví Spojených států, prezidenta, Swallow a. . ."

"A na zdraví matky Doddové!" zvolal jeden z námořníků, zvedaje sklenku.

"Ať žije matka Doddová!" znělo ze všech stran.

"Ať žije matka Doddová, vivat, stará šalupo!" ozvalo se mohutným basem ode dveří.

Všichni se obrátili za zvukem toho hlasu. Jakmile hostinská spatřila hosta, radostně překvapena ho spěchala přivítat.

"Petře, Petře Poltere! Ze srdce tě vítám a zdravím v Hobokenu. Odkud přicházis, ty stará vojno? Ze západu?" volala už zdálky.

"Ano. Pojd' na mou hrud' a dej mi pusu, můj poklade!" =

Odstrčil všechny kolemstojící, vzal ji kolem pasu a přes její těžkou váhu ji zdvihl a hlasitě políbil.

Přijala ten projev sympatie jako samozřejmost, hned však opakovala svou otázku.

"Odkud? Odkud jinud než z paluby Swallow a od mysu Horn."

Ze Swallow?" zaznělo ze všech stran.

"To jste tedy byl na lodi, když došlo k souboji s Floridou?"

"Samozřejmě. Copak myslíte, že Peter Polter z Langendorfu má strach z nějaké Floridy?"

"Vyprávějte nám, pane! Jak to všechno bylo? Je vaše loď zde nebo. . ."

"Stop! Zaspáváte mě příliš mnoha otázkami najednou. Musím vám to povědět po řadě. . . Jsem Peter Polter z Landendorfu, dříve námořník na anglické lodi Nelson, pak kormidelník na lodi Spojených států Swallow, potom jsem honil

zločince v prérú, nato jsem byl zas kormidelníkem - čestným kormidelníkem na Swallow a teď jsem. . ."

"Dobrá, dobrá, Petře," vmísila se matka Doddová. "Nejdříve musis zodpovědět moje otázky. Co se stalo se všemi, kdo s tebou odjeli? Kde teď jsou? Co je

s Thiemem, s Heinrichem Mertensem a s Petrem Wolfem? Co je s Horrible a s kapitánem Kajmanem? Myslila jsem, že ho hledáte na západě, a teď se dovídám, že

jste ho honili na Swallow po mori. Našli jste toho Deadly-guna, nebo jak se jmenuje, a byl to opravdu ten strýček? A co je s tím policistou? Kde jste vlastně. . ."

"Už jsi domluvila?" smál se kormidelník, "nebo ti stačí dech, abys to ze sebe sypala ještě hodinu? Sem se džbánem, nebo se nedovíš nic. Nejprv budu povídat těmto mužům o bitvě s Floridou. To ostatní je jen pro tvé uši a povím ti to u tebe vzadu."

"Nedostaneš ani kapku, pokud se nedovím aspoň něco. . ."

"Ty jsi ale zvědavá! Tak se ptej ještě jednou, ale stručně a jednotlivě!"

"Kde je Thieme?"

Na Swallow."

Policista?"

Také tam."

"Kapitán Kajman?"

"Na Swallow v zajetí."

"Jedovatý Marek?"

"Toho jsem vlastnoručně rozmlátil o stožár."

"Strýček Deadly-gun?"

"Ten je tam také."

"Kapitán Walpole?"

"Také, ale je zraněn."

"Zraněn? Snad ne nějak vážně?"

"Stržil pár šrámů a odpočine si teď na dovolené. V bitvě s Floridou nám bylo horko, ale v té prokleté prérú jsme si také dost užili. Musel jsem jezdit na koni, na opravdovém čertu, a dodnes nevím, zda jsem při té jízdě nevytřásl z těla nějaké kosti! Tak se ptej dál."

Kde je Swallow?"

"Krouží kolem přístavu. Kapitán a já jsme přijeli člunem, šel podat hlášení a já tu teď na něj čekám!"

Tady u mne? To znamená, že sem přijde?"

Samozřejmě. Každý správný námořník, který kotví v New Yorku, musí přijít k matce Doddové. A až Swallow zakotví v přístavu, přijdou sem všichni ostatní...

Kdo všechno?" vpadla mu zvědavě do řeči.

"Pitt Holbers, Dick Hammerdull, colonel Deadly-gun, Thieme, Treskow, malý Ben Cunning, Apač Vinnetou. . ."

Matka Doddová sotva vnímala všechna jména mužů té neobvyklé společnosti,

jež se tu měla zanedlouho objevit. Vtom si uvědomila své povinnosti hostitelky.

"Stojím tady a zahálím a za hodinu budu muset všechny ty pány něčím uctít! Už tedy letím, abych všechno připravila. Petře, pověz zatím hostům tu historii s porážkou Floridy!"

"Ano, ale nejdřív sem se džbánem. Nemůžu vyprávět o námořní bitvě na sucho!"

Povídej a neměj strach, kormidelníku, my tě zalijeme!" ozvalo se ze všech stran.

"Tak tedy dobrá a poslouvejte, jak to bylo s Floridou: Přejeli jsme rovník a měli za sebou Antily, objeli jsme poloostrov Floridu a mířili k Charlestonu. Drželi jsme se daleko na širém moři, protože Charleston patří k jižním státům, které vysílají své lodi, aby chytily každého Seveřana. . ."

"Byla Horrible s vámi?"

Samozřejmě. Držela se od počátku za námi. Jeli jsme s polovičními plachtami, protože Swallow je rychlejší. Měli jsme tedy Charleston štěstí za sebou a přiblížili se k pevnině. . . Tam jste narazili na Floridu?"

Počkejte, ne tak rychle. Jednoho rána stojím u kormidla - jak jsem vám již řekl, byl jsem jmenován kormidelníkem Swallow v čestné funkci - a myslím zrovna na matku Doddovou, jakou bude mít radost, až se u ní zase objevím, když tu volá námořník ze strážního koše:

Kouř na obzoru směr severovýchod! "

Umíte si představit, že všichni muži byli okamžitě na palubě, protože s parníkem, který je pod nepřátelskou vlajkou, nejsou žádné žerty. Kapitán vystoupil do lodního koše, podíval se dalekohledem, sešplhal a potřásl hlavou, pak jsme trochu zpomalili, aby Horrible byla na doslech, a volá:

Viděl jste ten parník, poručíku?"

„Ano, pane!“

Co je to za loď?"

Nevím od ověděl oručík Jenner. Není vidět ani stěžně, ani trup, jede s hlubokým ponorem.

„Bude to jistě loď jižních států. Chcete, abychom jí šli z cesty?"

„Uděláme, co poručíte, pane!“

„Dobře, pane, ale jsme mnohem slabší. . .“

„Slabší, ale rychlejší. Kdo bude velet?"

Vy. „Děkuji! Necháme ji tedy přijet blíž. Vztýčí-li nepřátelskou vlajku, ujedete před ní na širé moře; postarám se o to, aby se držela za mnou - a zavedu ji na písek. Potom přijedete vy a dáte jí ochutnat ze svých děl.“

„Dobrá, ještě něco?"

To je vše.“

Pak jsme svinuli velké plachty, složili jsme stěžně i ráhnovi, aby se zdálo, že jsme utrpěli havárii a že nemůžeme z místa, a nechali jsme loď přijet na dostřel. Dali signál k vztýčení vlajky; vytáhli jsme své pruhy a hvězdy a oni ten hadržižních států. Byla to nová válečná loď Florida s dvojitým ponořováním. "

A vy jste si troufli?"

"Pchá, jsem Peter Polter z Langendorfu a bil jsem se v prérú s těmi bídnými Oglaly, neleknu se tedy takové plechové konve. Dobrá loď ze dřeva je lepší než taková železná obluda, z dřevěné lodi si aspoň můžu uříznout párátko, jak říká náš

admirál Farragut. Loď nás tedy vyzvala, abychom se vzdali, ale my jsme se jen smáli. Začala přestřelka. Obrátili se, aby na nás najeli přídí, a já také obrátil kormidlo, takže jsme se točili a vyhýbali, až jim bylo horko a ztratili nervy. Jejich střelba nás netrefila, všechno šlo vedle. Jeli za námi směrem k pevnině a tam jsme je

zavedli na mělčinu, kde uvízli. My jsme projeli, protože nemáme tak hluboký ponor."

"Bravo, bravo At žije Swallow

"At žije, chlapi, a proto pijme!"

Jediným mocným douškem vyprázdnil svůj džbán a pak pokračoval:

"Muži se uchýlili do podpalubí; nám se podařilo ustřelit jim kormidlo, takže byli docela ztraceni. Mezitím přijela i Horrible. Florida se nemohla bránit, zapadala stále hlouběji do písku a do jejích děr vnikala voda. Stáhli vlajku a vzdali se.

Vzali jsme její námořníky na palubu, a sotva se to stalo, položila se na bok a klesla ke dnu.

"Výborně! Trikrát sláva Swallow!"

"Děkuji, hoši, ale nezapomeňte na Hornble, vykonala také svou práci!"

"Dobrá. Sláva Horrible! Připijme si!"

Džbánky zazvonily. Vtom se ozvala venku pozdravná salva znamení, že do přístavu vjela loď. Z ulice bylo slyšet hlasy a šumění davu. Peter Polter vyhlédl z okna a ptal se kolemjdoucích, kteří spěchali k přístavu, co se děje.

"Dobrá zpráva, pane. Do přístavu právě vjíždí Swallow, která tak slavně zvítězila nad Floridou. Všechny lodi vztýčily

vlajky k počtě kapitána. Spěcháme do přístavu, abychom stihli její příchod."

"Díky, pane!"

Zavřel okno; ostatní hosté vyběhli z hostince a zapomněli dokonce na sl'bený soudek piva; chtěli uvítat slavnou lod' při vjezdu do přístavu.

"Jen běžte," smál se, "moc toho neuvidíte. Kapitán je už na pevnině a ti, co přijdou z lodi, nejsou praví námořníci, ačkoliv prodělali všechno s sebou. Zůstanu u matky Doddové a počkám na kapitána."

Uplynula dlouhá chvíle, než se tu kapitán Walpole objevil. Ještě ani nezavřel dveře, když bylo z ulice slyšet hluk a jásot davu, doprovázející muže, kteří vystoupili ze Swallow. Vstoupili do šenkovny hned za kapitánem Walpolem a kolem nich se tísnil takový zástup lidí, že se do šenkovny ani nevešli. Energická hostinská, která mezitím dokončila své přípravy, si věděla rady. Otevřela pokoj pro vzácné hosty, uvedla tam všechny, na něž se čekalo, a pak rychle zavřela.

"Bud'te vítán, sire!" pozdravila Walpola, který ji jako starý známý potřásl pravici.

"Matko, tyjsi ta nejlepší brigantina, jakoujsem kdy viděl!" zvolal Polter. "V té proklaté prérú nebylo nic, jen maso, střeľný prach a rudoši. Na moři to také za moc nestálo, protože jsme museli krmit mnoho hladových krků. U tebe se ale najímejako Velký Mogul, nebojak se ten chlapíkmenuje, ajestli tu spustím kotvyjen na jediný týden, ztloustnu jako tuhle Dick Hammerdull."

"Jsem-li tlustý nebo ne, na tom nesejde," mnil Dick, "hlavní je mít něco dobrého k snědku. Potřebuju to ted' víc než kdo jiný, protože od té chvíle, co jsem

svou starou dobrou kobylu musel nechat ve Frisku, steskem po ní jsem seschnul aspoň o polovinu. Že mám pravdu, Pitte Holbersi, kamaráde?"

"Mylis-li, Dicku, že hubneš steskem po své staré dobré klisně, nemám nic proti tomu; mně se taky tak stýská po mém koniku. A co ty, Bene Cunningu?"

"Mně je docela jedno, kde ted' můj kůň je, hlavní věc, že jsme u matky Doddové, kde se mně líbí!"

"To jsem ráda," kývla hostinská, "poslužte si, jezte a pijte, kolik vám chutná a jak dlouho chcete. Ale ty, Petře, nezapomeň na svůj slib!"

"Na který slib?"

"Cos nám chtěl ještě vyprávět. . ."

"Ach ano, máš pravdu. Nalej nám tedy znovu, nebudu na šlova skoupý. Tobě vyprávím vřdycky rád!"

Zatímco se kormidelník krml a popíjel a přitom vyprávěl o svých dobrodružstvích, seděl Vinnetou tiše na svém místě a pojídal jídla bílých tváří jen velmi střídmě. Pálenky se nedotkl; věděl, že ohnivá voda je největším nepřítelem jeho lidu, a proto jí pohrdal. Soustředil pozornost na vyprávění a rozhovory přátel, vedené polohlasem, což vždy znamená, že se hovorí o něčem velmi důležitém.

"Co ri'kali na admiraltě?" ptal se Deadly-gun kapitána Walpola.

"Všechno bylo, jak jsem očekával," odpověděl. Ruku měl obvázanou a zavěšenou na pásce; i ostatní měli různá zranění z posledního velkého střetnutí. "Dostal jsem dovolenou až do úplného uzdravení a mám být vyznamenán."

Co se stane se Swallow?"

Dopraví se do suchého doku k opravě."

A naši zajatci?"

Ti dostanou po zásluze."

To znamená?"

"Trest smrti oběšením. Piráti nemohou nic jiného očekávat."

Piráti? Ten Kajman přece tvrdí, že se Horrible znovu zmocnil jen proto, aby lapal lodi jižních států. Neprojde mu to?"

"Ne, nemá totiž k tomu potřebný dokument. A i kdyby ho měl, je to přece ten kapitán Kajman, který byl už dřív odsouzen k smrti oběšením pro obchod s otroky a pro pirátství."

A co miss Admirál?"

"Také nejde trestu, na to se můžete spolehnout! I ostatní zajatci, kteří pomáhali Kajmanovi znovu se zmocnit Hornble a přežili bitku, v kteréjsmeje přemohli, jsou pokládáni za piráty a neujdou smrti. Budou se svým osudem určitě méně spokojeni než vy se zprávou, kterou vám přináším z admirality."

Jakou dobrou zprávu ještě přinášíš?"

Velká částka peněz, s kterou chtěla miss Admirál uprchnout, je pokládána za kořist a bude rozdělena mezi nás. Dále dostaneme velkou peněžitou odměnu za to, že jsme zajali Horrible a zneškodnili kapitána Kajmana. A za třetí dostaneme vysoké kořistné za naše vítězství nad lodí Florida. Šla sice ke dnu, ale bude později vyzvednuta na hladinu. Peníze si rozdělíme a na každého z nás připadne tolik, Na mne ne!" přerušil ho Deadly-gun.

A proč ne?"

Protože si nevezmu žádné peníze, které mi nepatří."

Přece si je plně zasloužíte!"

"Nikoliv. Na vaší lodi jsem byl jen hostem. Peníze náleží posádce."

"Nebyl jste jen hostem, ale naším spolubojovníkem, a musíte tedy. . ."

"Možná, ale nevezmu nic. Sebral jsem zase kapitánu Kajmanovi cenné úpisy, které mi odcizil v hide-spotu. Jeden z nich sice stačil prodat, ale málo z těch peněz utratil; jsem tedy spokojen, že jsem dostal zpět, co mi náleží. Vinnetou - ten teprve nic nevezme. A pokud jde o mé přátele lovce, těm přece ani nenapadne, aby

obrali své hostitele o jejich kořistné. Právě naopak, my musíme poděkovat vám, že jsme opět přišli k svým penězům. Řekněte, Dicku Hammerdulle, chcete ty peníze?"

Chci-li je nebo ne, na tom nesejde, ale nevezmu si je," odpověděl Dick. "Co tomu říkáš ty, kamaráde Pitte Holbersi?" Dlouhán lhostejně odpověděl:

"Myšš-li, Dicku, že si je nevezmu, tak proti tomu nic nemám. Nikdo z nás si je nevezme. A kdyby nám je snad vnutili, tak můj díl dostane Peter Polter, už jen proto, aby zase jednou přijel k nám na západ. Hrozně rád ho vidím sedět na koni. "

"Dejte mi pokoj s koněm!" zvolal kormidelník. "Radši se dám rozemlít a nadělat ze sebe lodní suchary, než abych si ještě jednou sedl na tu bestii. Nechci o tom mluvit ani slyšet, je mi zle, když si na tu jízdu jen vzpomenu!"

Nemusíš ze sebe dělat zálesáka," vmísil se do rozhovoru Walpole. "Zmínil sem se na admiraltě o tvých zásluhách a statečném chování. Jakmile se uvolní vhodné místo, svěří ti je. A bude to takové místo, na které budeš právem hrdý."

"Je to pravda? Vy jste si na mne vzpomněl, když jste hovořil s těmi pány?"

"Samozřejmě."

"A svěří mi tedy takové místo?"

Slíbili mi to zcela určitě."

"Děkuji vám, sire! Hurá, hurá! Peter Polter. . ."

Co tu tak řveš, ty starý mořský lve?" zeptala se hostinská, která se právě vracela z kuchyně.

"A ty se ještě ptáš?" odvětil. "Mořský lev musí přece řvát. A mám k tomu taky všechny důvody. Matko Doddová, vis, že mám být za své zásluhy jmenován admirálem?"

Admirálem?" smála se, "to ti tak zrovna věřím, a přeju ti to! Jak je to s tvým novým povoláním, na které jsi tak pyšný a na němž ti tolik záleží

"Novým povoláním? Které myšš?"

Zálesák a lovec kožešin. . ."

Mlč! Už ani slovo, nebo si to u mě zkazíš nadosmrti. Když si sednu na koně, nejsem si někdy jist, kam mne donese. Když ale stojím na palubě dobré lodi, namířím si kurs a nemohu vylétnout ze sedla.

Zálesák sem, zálesák tam, nenašel jsem

v tom žádné zalíbení. Zůstanu námořníkem, jako jsem byl po celý život!"

Připozdilo se a muži pomýšleli na odpočinek. Matka Doddová jim dala připravit své nejlepší pokoje.

Deadly-gun se svým synovcem se ještě trochu procházeli v přílehlé zahradě.

Colonel pravil:

"Dlouho jsem si to rozmyšlel, ale když už jsem se dostal až sem na východ, rozhodl jsem se, že tě doprovodím přes velkou louži!"

A zůstaneš už navždy u nás doma; milý strýčku?"

Colonel pomalu zavrtěl hlavou.

"Koho se jednou zmocnila prerie, milý chlapče, toho už nepustí. . . Žil jsem tam tolik let! Zůstanu u vás nějaký čas a pak se vrátím k svým lovcům. V savaně je nekonečný prostor k svobodnému životu a je v ní i dost místa pro nás v hodině smrti."

Obešli zahradu a v koutku pod hustou lipou zpozorovali odpočívající postavu.

"Kdo to je?" otázal se Deadly-gun.

Přistoupil blíže.

"Kdo je tu?" opakoval i Thiem.

Postava odhodila pokrývku a vztyčila se. Byl to Vinnetou.

"Vigvam, v němž spí moji milí bratři, je sice velmi krásný, ale syn prerie miluje čerstvý vzduch a svit hvězd. Ať si odpočine v stéblech trávy a přikryje se oblaky nebe, jak to činí od mládí děti jeho národa. Howgh!"

FALEŠNÝ HRÁČ

Muž z Colorada se pohodlně usadil. Ostatní zálesáci pozorně naslouchali jeho vyprávění:

Povídám vám jen pravdu. Ve Spojených státech nebylo většího darebáka nad Kanadského Billa. Mám s ním nevyřízený účet, vlastně celou účetní knihu. Má tak špatnou pověst, že dokonce i ve staré zemi o něm psaly noviny, jak jsem se dozvěděl. Málokomu ale sehrál takové kousky jako mně.

Takové krvavé příběhy je lépe nechat spát; sedíme však zde u matky Thickové a vyprávíme, tak bych chtěl také přispět svou trochou do mlýna. Jak víte, gentlemani, Spojené státy jsou zvláštní země! Najdete tu vedle sebe velké i malé věci, zlo hned vedle dobra - a tak vám říkám, že jsem se s tím smutně proslulým chlapíkem setkal v životě celkem třikrát, a vždycky při tom byl i náš nejslavnější člověk, totiž Abraham Lincoln, náš nynější prezident.

Narodil jsem se v Kentucku; byl jsem ještě chlapec, který sotva udrží pušku, když jsme odjeli dolů do Arkansasu, abychom se tam poohlédli, zda půda je opravdu tak dobrá, jak se píše. Říkám-li "myjsme odjeli", míním tím rodiče, sebe, našeho souseda Freda Hammera a jeho dvě dcery, Mary a Betty. Byl to Němec, který se teprve nedávno přestěhoval do Států. At' se na místě propadnu, najdou-li se v celých Státech krásnější a hodnější děvčata, než byla ta dvě německá. Vyrůstli jsme spolu - a jednoho dne jsem přišel na to, že Mary je jako stvořena; aby se stala mou ženou. Když jsem se s tím svěřil svému okolí, dozvěděl jsem se, že i Mary si na mne myslí. Rodiče souhlasili - a tak jsme se chystali plán uskutečnit.

Zažil jsem krásné dny, pánové - a přál bych vám všem, abyste i vy zažili tak kouzelné časy, ale současně bych vám přál, aby trvaly déle než u mne. Jednoho dne jsem zajel do lesa, abych nařezal kůly k přivazování koní. Tu přiklusal mezi stromy nějaký chlapík a ptal se:

"Dobrý den, chlapče! Je tu někde nablízko nějaká farma?"

"Dokonce dvě a je tam vítán každý dobrý člověk," odpověděl jsem.

Kam je to blíž?"

Pojed'te, povedu vás!"

"To nemusíte. Vidím, že tu máte práci. Řekněte mi jen směr, pojedu sám."

Už jsem hotov, pojed'me!"

Byl to mladý muž, sotva o dva tři roky starší než já. Měl nový lovecký oděv, zhotovený z jelení kůže, pěkné zbraně a čilého koně, jako by právě vyšel z ohrady. Neměl tedy za sebou dlouhou cestu, jinak by muž i kůň nevypadali tak svěže. Nebylo zvykem ptát se na jeho jméno ani na jiné věci; jel jsem tedy vedle něho mlčky, až se začal vyptávat sám:

"Jak daleko máte k nejbližším sousedům, chlapče?"

"Přes kopce pět mil a podle vody osm mil."

Už jste tady dlouho?"

"Ani ne. Bydlíme stále ještě v původní dřevěné chatě."

"A vaše jméno, chlapče?"

Co to pořád má s tím chlapcem - copak jsem dítě? myslil jsem si a odpověděl krátce: "Kroner."

"Kroner? Dobrá - já se jmenuji William Jones a jsem z Kanady. Kdo je majitelem druhé farmy, o které jste hovořil?"

"Němec jménem Fred Hammer."

"A má syny, chlapče?"

"Dvě dcery."

"Hezké?"

Nevím chlače - odive'te se na ně sám!"

Rozhněvalo ho zřejmě, že jsem ho také nazval chlapcem; už nemluvil, než jsme dojeli k farmě.

"Koho to vedeš, Time?" zeptal se otec, který právě krmil na dvoře krůty.

"Nevím, čím je; jmenuje se William Jones a je z Kanady," odpověděl jsem.

Bud'te vítán sirex Pojd'te dálx"

Otec potřásl prchozímu pravici a uvedl ho do světnice. Péči o koně přenechal mně. Když jsem pak vešel i já do chaty, stál cizinec vedle Mary, která za mé nepřítomnosti přišla k nám na návštěvu. Štípl ji právě do tváře a ňkal: "Proklatě, vyjste ale miloučká a hezoučká miss!"

Začervenala se nad tou drzostí, našla ale hned pádnou odpověď: "Nevypil jste snad doušek whisky navíc, sire?"

"Asi sotva, tady v prérú se nic takového nečepuje!"

Chtěl ji obejmout; Mary ho však odstrčila s takovou prudkostí, že zakolísal, zachytil se židle a málem ji převrhl.

"U d'asa, jste vy ale statečná ženuška! Snad budete pňště krotší!"

To mi hnulo žlučí; přistoupil jsem k němu, ukázal mu pěsti a řekl jsem: "Tato miss je moje nevěsta, a kdo se jí dotkne bez mého svolení, zkusí, jak chutná nůž mezi žebry. U nás v zemi host ví, jaká jsou jeho práva - a kdo si to neuvědomuje, s tím jednáme jinak, chlapče!"

"Proklatě, vy ale umíte řečnit, můj milý! Tak už máte nevěstu - well, ustoupím; tedy."

Pověsil pušku na zed' a udělal si pohodlí, jako by patřil do rodiny. Ten zrzoun se

nelíbil ani otci, ani mně, a ani matka si ho příliš nevšímal. Zdálo se však, že mu to vůbec nevadí; choval se podomácku, a když k nám navečer zaskočil na hodinku Fred Hammer s dcerou Betty, měl plno řečí a vyprávěl o svých dobrodružstvích v prérú.

! Sázm na deset bobřích kůží proti opelichanému kráhu, že do savany ani nevskočil - jeho oděv byl příliš čistý. Dali jsme mu znát, že mu nevěříme; změnil proto nit hovoru a vytáhl z kapsy balíček karet.

"Hrajete rádi karty?" zeptal se.

"Sem tam," odpověděl otec. "Soused pochází z Německa a tam hrají zajímavou hru, která se jmenuje skat. Naučil nás ji, a tak někdy hrajeme, abychom se rozptýlili, není-li nic lepšího na práci."

"Znám jinou hru," pravil host. "Tady jí říkají three card monte a je to nejzajímavější hra, kterou znám; viděl jsem ji hrát vlastně jen dvakrát, a jsem tedy sám učedníkem, ale ukázu vám ji."

Pravda - three card monte se nám všem líbila, za chvíli jsme se jí naučili, a i ženy si přisadily několik centů. Zdálo se, že Jones opravdu hře při iš nerozuměl; vyhrávali jsme a za chvíli prosázel Jones několik zlatáků, kterých měl ostatně po kapsách dost. Byli jsme stále odváznější a zvyšovali částky; pak se štěstěna obrátila, ztratili jsme, co jsme předtím vyhráli a musili jsme sahat stále hlouběji do kapes.

Když jsme přece jen tu a tam zas vyhráli, hra nás lákala dál. Ženy odpadly a i já jsem přestal hrát, ale otec a Fred Hammer chtěli vyhrát zpět prohrané částky a zvyšovali sázky. Prosil jsem je, aby přestali; i ženy se přidaly - ale muži hráli dál a hra se stávala stále nebezpečnější.

Zpozoroval jsem zvláštní Jonesův pohyb; chytil jsem ho za levou ruku a vytáhl mu z rukávu křížové eso. Hrál tedy vlastně se čtyřmi kartami - byl to falešný hráč.

Vyskočil a zvolal:

"Co je vám do mých karet, chlapče?"

Záleží nám na nich tolik jako na našich penězích," vložil se do sporu můj otec a shrábl na svou stranu stolu všechny Jonesovy vyhrané peníze.

"Dejte ty peníze zpět, vyhrál jsem je, a kdo se jich dotkne, je zloděj!"

"Stop, sire! Kdo hraje falešně, je podvodník a musí vrátit, co vyhrál. Jděte spát a zítra ráno se klid'te! Jen povinnost hostitele mi zabraňuje, abych vám ukázal, jak se tato hra hraje poctivě!"

"Už se nepovažuji za vašeho hosta. Odjedu hned, jakmile mi vrátíte ukradené peníze!"

Well vašemu odchodu nestojí nic v cestě. Jděte, odkud jste přišel - z prerie jistě ne. Vaše peníze vám vrátím, z našich vám ale nedám ani cent. Time, přived' mu koně!"

"Proklatě - pak tedy poznáte Kanadského Billa!"

Sáhl po noži. Ale Fred Hammer se také zvedl a položil mu svou těžkou ruku na rameno. Fred Hammer byl mohutný chlapík, který obvykle mlčel, když ale něco řekl, sedělo to. "

"Schovejte ten nůž, člověče, nebo vás rozmáčknu mezi prsty jako mouchu, varoval ho. "Jsme poctiví lidé, ale člověku jako vy bychom dovedli ukázat, kudy vede cesta do ráje."

Jones viděl, že mu tu štěstí nepokvete, a dal se na ústup.

Tak teď sem s enězi. Ale tuto hru nezapomenete a zisk mi ještě zaplatíte!"

"Vaše hrozby nás nezajímají. Odpočítej mu to, sousede - a ať už jste pryč!"

Dostal, co mu patřilo, a šel. Ve dveřích se ještě jednou obrátil a pohrozil:

"Nezapomeňte - pro peníze si přijdu a s tou hezkou miss si také ještě promlu

Tenkrát jsme mu měli vpálit kulku do těla. . .

Zkrátka jsem musel jet do Little Rocku, abych nakoupil nějaké věci na svatbu.

Spěchal jsem domů a jel jsem celou noc, ráno jsem dorazil na farmu. Všude bylo zavřeno; nikde ani človíček, ani kůň, ani jiné zvíře, Měljsem starost a spěchal jsem k Hammerovým; tady to bylo stejné. Dostal jsem strach a hnál koně k sousedovi Holbornovi, který bydlil - jak jsem se také zmínil Kanadskému Billovi - pět mil odtud. Sotva jsem dorazil, vyběhly z domu matka a Betty; obě plakaly.

"Probůh, vy pláčete - co se stalo?" ptal jsem se.

Plakaly, naříkaly a trhaně mi všechno vyprávěly.

Betty s otcem sklízela kukuřici a Mary zůstala sama doma. Dům byl dost daleko od pole, ale přece ne tak daleko, aby nazaslechli přidušený ženský výkřik. Spěchali tedy domů a viděli odjíždět skupinu jezdců, z nichž jeden vezl před sebou na koni spoutané děvče. Za bílého dne unesli moji nevěstu! V domě bylo všechno vzhůru

nohama; peníze, šaty, zbraně i munice byly pryč a lupiči odvedli i koně z ohrady, aby zabránili pronásledování.

Fred Hammer běžel za svým otcem. I u nás chyběli koně. Konečně chytili dva,

kteří odběhli jen nedaleko, a rychle se ozbrojili; matka a Betty musely nasednout na koně; farmy uzamkli a všechny dobytek a domácí zvířata odehnali k sousedu Holbornovi. I soused se chopil pušky a nasedl na koně a všichni tři muži se vydali neprodleně za lupiči. Mně zanechali vzkaz, abych je hned po návratu následoval. "Kterým směrem se dali?" tázal jsem se.

"Proti proudu řeky. Budou se snažit zanechat zřetelné stopy, abys je neminul."

Nasedl jsem na čerstvého koně a hnál se za nimi. xasto se u nás vyprávělo o bandě lupičů, která řádila mezi středním tokem řeky Arkansas až nahoru do oblasti řeky Missouri, v naší blízkosti se však nikdy neukázala. Kanadský Bill je asi přemluvil, aby mu byli nápomocni v provedení jeho pomsty.

Sl'bená znamení jsem lehko nacházel - nalomené větévky, zářezy do kmenů stromů - mohl jsem tedy rychle jet za pronásledovateli až do večera. Když se setmělo, uvázal jsem koně a zabalil se do pokrývky. Nade mnou šuměly vrcholky stromů - v mém nitru však zuřila bouře, takže jsem ani oka nezamhouřil. Jakmile se začlo rozednívat, jel jsem dál a do poledne dorazil na místo, kde přespál můj otec se dvěma přáteli. Popel ohniště byl zavlhlý rosou, což bylo známkou, že i oni časně ráno vyrazili.

Jel jsem po stopách dál až k ústí řeky Canadian. Les byl hustý a zanechaná znamení stále zřetelnější a čerstvější. Velmi jsem spěchal; můj kůň byl dobrý a nejevil dosud známky únavy.

Tu jsem zaslechl hluboký mužský hlas, který se rozléhal lesem. Muž mluvil anglicky; byl to tedy asi nějaký běloch, který se tu tak neopatrně projevoval. Jel jsem za hlasem - a co myslíte, že jsem uviděl?

Na starém pařezu uprostřed malé paseky stál muž, šermoval rukama a kázal nahlas těm starým kmenům. Kdyby byl hovořil k davům, nemohla být jeho řeč lepší

a krásnější. Nedám obyčejně moc na to, co kdo mluví - tento muž se však vyja dřoval tak pěkně a jeho hlas byl tak zvučný, že mě přešel smích. Přiznávám, že mi nejdřív bylo do smíchu, když ten muž tu kázal v pustině jen broukům a moskytům.

Jeho obličej jsem viděl zdaleky dost zřetelně. Byl to dlouhý, silný a ošlehalý obličej typického Yankeeho, měl ostrý velký nos, jasné upřímné oči, široká ústa, hranatou bradu; přes všechnu dobrotu, která z jeho obličeje zářila, měl i trochu lišácký výraz.

Před pařezem, na kterém stál, ležela velká sekera, dobrá puška a další věci, které člověk v divočině potřebuje. Muž se zřejmě cvičil v přednesu řeči; zdálo se mi,

že jde o selfinademana, který se chce probojovat k lepšímu postavení, nežjaké nabízí život na západě.

Slyšel jsem jeho slova:

"Myslíte, že otroctví je svatá a nutná věc, kterou nelze odstranit ani mocí, ani důvody? Je utlačování člověka, pohrdání a týrání celé jedné lidské rasy svatým?"

Což je nutné vlastnit lidskou pracovní sílu - vždyť ti lidé by za dobrou mzdu pracovali daleko lépe a věrněji! Nechcete tedy slyšet důvod ani uznat sílu? Přesto vám

důvody řeknu - a neuplatníte-li je, zvedne se taková síla, jaké nelze odolat, zlomí otrokářský bič, vyrve sobectví z vašich srdcí a zničí vše, co se jí odváží postavit do cesty. Říkám vám, přijde den, kdy. . ."

Zarazil se uprostřed své řeči, když mě uviděl. V okamžiku seskočil z pařezu, chopil se pušky a zvolal: "Stop, člověče, ani o krok dál! Kdo jste?"

„Odložte tu bouchačku. Nemám chut dostat kus olova do těla, odpověděl

Prohlédl si mne ostrým pohledem a přesvědčil se asi o mé mírumilovnosti; odložil pušku, pokynul mi hlavou a vyzval mne:

"Well! Pojd'te tedy sem a řekněte, kdo jste!"

"Jmenuji se Tim Kroner, sire, a jedu od včerejška podél řeky, pronásleduji bandu lupičů, která mi unesla nevěstu."

"A já jsem Abraham Lincoln. Přišel jsem z hor a chci si tu postavit vor, jet s ním po řece a dřevo na jihu prodat. Jsem tu na pasece teprv asi hodinu. Říkal jste banda lupičů unesla vaši nevěstu? Kolik jich tak je?"

Asi deset až dvanáct."

Na koních?"

"Hled'me - nedávno jsem se setkal s podobnou stopou a ted' blízko našel zase jednu, ale zdálo se mi, že poslední pocházela od skupiny početně slabší."

"To je stopa mého otce a dvou sousedů, kteří vyjeli dřív než já."

"Tak jste tedy čtyři proti dvanácti. Chcete mé zbraně?"

"Rád si je vezmu, půjčíte-li mi je."

"Dobrá - pojd'me!"

Sebral si své věci, hodil si sekeru na jedno rameno a pušku na druhé. Pak šel a měl za samozřejmé, že půjdu s ním.

"Kam, sire?" ptal jsem se, když se dal směrem, který šikmo přetínal mou dosavadní cestu.

"Za těmi muži - kam jinam? Kousek odtud se lupiči obrátili od řeky směrem

k severu, zkrátíme si tedy cestu."

Měl tak sebejistý způsob jednání, že mi ani nenapadlo mu odporovat. Jel jsem těsně za ním; kdybych neměl koně, těžko bych s ním udržel krok. Náhle se zastavil a ukazoval na zem:

"Už jsme na té stopě. Ale teď je to stopa patnácti koní - když jsem ji nedávno křižoval, bylo jich jen dvanáct. Vaši přátelé tedy už tudy také jeli, a to tak před čtvrt hodinkou, protože ohnutá stébla trávy se dosud nenarovnala. Popožeňte svého koně, ať je brzy dostihneme!" Krácel dál spěšnými dlouhými kroky. Skutečně jsem musel nechat koně klusat, aby mu stačil.

Les se pomalu měnil v nízká, roztroušená křoviska. Došli jsme k světlému, otevřenému palouku, který se sem zařezával z prémie. V dálce jsme viděli zase vyšší les a mezi ním a námi jeli tři jezdcí, podle indiánského způsobu v řadě za sebou. Slunce mezitím už zapadlo, ale viděli jsme je zřetelně.

Lincoln na ně ukázal: "Tam jedou - pospěšme si!"

Dal se za nimi; pohyboval se dlouhými skoky a střídal vždy po chvíli těžiště z jedné nohy na druhou. Jen tak se dá takový běh dlouho vydržet. Vzdálenost mezi nimi a námi se zmenšovala; zpozorovali nás a zastavili.

"Konečně, Time!" zvolal můj otec. "Kdo je ten muž?"

"To je mister Abraham Lincoln, kterého jsem potkal u řeky, chce nám pomoci.

Nic nevyprávěj, vím všechno, musíme rychle vpřed, abychom lupiče dohonili!"

"Nejsou už daleko, budou se chtít asi utábořit tam v lese. Rychle vpřed, než se úplně setmí, abychom neztratili jejich stopu!" Tiše jeli dál, pušky i nože připraveny k boji. Když jsme dorazili k prvním stromům, Lincoln se sklonil, aby ohledal zevrubně stopu. Právil:

"Podívejme se ještě jednou, na čem jsme, pánové. V temnotě lesa už mnoho neuvidíme. Tenhle kůň se boří kopyty hlouběji než ostatní, nese tedy těžší břemeno než ostatní, nejspíš jedce i to děvče. Vidíte, že kulhá; levá zadní noha se dotýká země jen přední částí kopyta. Budou mu muset dopřát klidu a brzy se utábořit."

"Well, sire, dávám vám za pravdu," odpověděl otec. "Přátelé, rychle vpřed!"

"Stop pane! To by byla velká chyba. Počítám, že nemají náskok víc než čtvrt hodiny, a jestli se už utábořili, koně by nás prozradili a zkazili bychom vše."

"Pravda, musíme tu koně nechat Ale kde."

"Tamhle je křovisko planých třešní, tam je můžeme klidně nechat!"

Stalo se - pokračovali jsme pěšky. Lincoln nás vedl a my se samozřejmě přizpůsobili. Jeho tušení ho neklamalo - za chvíli jsme cítili zápach ohně a viděli stoupat bílý dým mezi korunami stromů.

Teď jsme se museli vyvarovat všeho hluku. Kryli jsme se za kmeny, plížili jsme se mezi nimi, až jsme uviděli ohniště, kolem něho jedenáct mužů a mezi nimi i Mary; bledá jako křída tu seděla se spoutanými rukama a sklopenou hlavou.

Nemohl jsem snést ten smutný pohled - aniž jsem se ptal druhých na jejich názor, zvedl jsem pušku.

Zadržte," varoval Lincoln. "Jeden z nich chybí a. . ."

V tom třeskla rána z mé pušky. Kulka se zavrtala přímo do čela muži, na něhož jsem miril. Ostatní vyskočili a chopili se zbraní.

"Palte - a pak na ně!" velel Lincoln.

Mne se tento rozkaz netýkal, protože jsem už odhodil pušku a skokem byl u Mary, poklekl u ní a přerezal řemínky, kterými byla spoutána.

"Time, je to možné?" zvolala a objala mě rukama, které jsem zbavil pout, tak pevně, že jsem se ani hnout nemohl.

Pust' mě, Mary, tady je ještě moc práce," prosil jsem ji.

Vytáhl jsem nůž a vyskočil. Vedle mne právě Lincoln rozpoltil sekerou hlavu jednomu z protivníků. Byl to poslední z těch jedenácti - z každé strany padla jen jedna rána a pak došlo k boji na nůž.

"Time - probůh!" zvolala v tom okamžiku Mary a vrhla se na mou hrud, ukazujíc na jeden silný kmen stromu.

Podíval jsem se tam a uviděl hlaveň pušky, mířící přímo na nás; střelec se kryl za kmenem.

"To je za thrée corde monte!" zvolal, a dřív než jsem mohl reagovat, třeskla rána - pocítil jsem bolest v rameni, Mary vykřikla a svezla se k zemi. Střela mi prolétla ramenem a vnikla Mary rovnou do srdce. . .

"Na něj!" zaznělo vedle mne.

Otec se hnál s napřaženou hlavní za strom, já za ním. Tu třeskla rána z druhé hlavně nepřítelovy pušky. Otec, zasažen do prsou, klesl k mým nohám a postava střelce se rychle vzdalovala. Šílený vztekem, vrhl jsem se za prchajícím. Vidět jsem ho nemohl, ale věděl jsem, kterým směrem se dal. Za několik okamžiků jsem doč, l běhl na paseku, kde měli koně. Zvňata byla pry asa přerežána. Uvědomil jsem si, že nepřítel už nedoženu - měl koně, já ne.

Vrátil jsem se na bojiště; mí přátelé uložili drahé mrtvé vedle sebe, Lincoln klečel vedle nich. "Ani stopa života, přátelé," řekl smutně.

I Nebyl jsem schopen slova a Fred Hammer rovněž ne; při takové bolesti se srdce téměř zastaví. Lincoln vstal, uviděl mě a řekl mi rozhorleně:

"Nebylo by se tak stalo, kdybyste s výstřelem byl čekal na pravý okamžik. Stálo to život vaší nevěsty i otce, a bude dobře, budete-li se napříště víc řídit rozumem. ! Můžete to dokázat, pane?" ptal jsem se.

už jsou úkazy zbytečné

Dokázat? Po smrti d é. Měli jsme nepřátele obklíčit a na ni vystř , m

dané znamení všichelit. Máme dvouhlavňovky ohli jsme pobít těch deset mužů dřív, než by pomyslili na obranu. A vašeho hráče three carde monte bychom byli při obklíčování také zneškodnili, takže by si už nebyl vystřelil!"

Bylo to poučení, pánové, na které nikdy nezapomenu.

Výprávěč zhluboka vzdychl, odmlčel se a přejel si rukou obličej, jako by chtěl odehnat smutnou vzpomínku; pak dopil svou sklenku a pokračoval:

Jde-li zvěř savanou nebo se plíží křovinami, nechá každé kopýtko stopu, kterou umí sledovat oko lovce - to víte všichni dobře, přátelé. Dny, měsíce a léta někdy letí a někdy se plíží kolem člověka a zákeřně poznamenávají i jeho vnitřní život. To vše zanechává stopy v obličejí i v srdci a ty je třeba sledovat, abychom odhalili události, které udělaly z dítěte takového člověka, jakým dnes je.

Chtěl jsem se stát pilným farmářem a zůstat jím nadosmrti, ale můj život se obrátil jiným směrem. Mary i otec byli mrtvi; matka si to vzala tak k srdci, že se roznemohla a brzy nato zamřela. Nemohl jsem zůstat na farmě, kde jsem dříve byl tak šťasten - prodal jsem ji levně Fredu Hammerovi a odešel na západ právě týden před svatbou Betty Hammerové. Provádala se za mulata, byl to hezký chlapík a hodnější, než mulati obvykle bývají.

Věřte, život na savanách byl tehdy zajímavější a lepší než dnes. Rudoši pronikali mnohem dál a člověk si musel dávat pořádný pozor, aby se jednoho dne neuložil k spánku a ráno neprobudil bez skalpu na věčných lovištích. . . Několik Indiánů si zálesák dovede udržet od těla; ale kromě rudochů se potulovala v savanách bílá nuzota, tuláci a vagabundi, něco jako dnešní trampové, kteří dělají slušným lidem tolik starostí; tihle chlapíci byli zlí a prohnání a člověk se jich bál víc než všech rudochů mezi Mississippi a mořem dohromady.

O jednom z těch bělochů se hovořilo a psalo i v Evropě, byl to skutečný d'ábel.

Víte asi, koho míním - ano, jde o Kanadského Billa. Víte, že je původem cikán z Anglie? Přeplavil se nejdřív do Kanady a zabýval se tam obchodem s koňmi; časem přišel na to, že kartami může vydělat víc. Zaměřil se na hru three carde monte, nejdřív se pohyboval jen v britských koloních, potom se však zdokonalil tak,

že přešel hranice a odvážil se i k Yankeeům, kteří jsou přece otevřené hlavy. Provozoval své kejkle nejdřív na severu a na východě, obral všelijaké gentlemany

o poslední penny a pak se dostal až na západ; dělal tu i jiné kousky, které by ho už nejméně desetkrát privedly na šibenici, kdyby nebyl tak chytrý a nedovedl "pracovat" tak, aby nebyly důkazy. Což to v mém případě nebylo stejné? Věděl jsem,

že zavraždil Mary i otce, mohl jsem na to tisíckrát přísahat, ale viděl jsem ho střílet? Neviděl - a proto bylo zbytečné hnát ho před soud. Nedaroval jsem mu však

nic, na to se můžete spolehnout; dobrá puška je nejlepší soudce, a čekal jsem jen na chvíli, kdy se naše cesty zase zkříží.

Tehdy jsem už nebyl žádný zelenáč, měl jsem tvrdou pěst a jasné oko, zdravé tělo a za sebou léta námahy a zkušeností. Právě jsem skončil na horním toku řeky

Kansas s chytáním bobrů, měl jsem dobrý úlovek a prodal kůže několika překupníkům, které jsem potkal. Ted' jsem hledal vhodnou příležitost, jak se dostat po

Mississippi dolů do Texasu; tenkrát se vyprávělo o Texasu tolik zajímavého, až uši zaléhaly.

Bylo to spojeno s různými těžkostmi, neboť kraj, kudy jsem měl projít, byl nebezpečný. Tehdy si leželi ve vlasech Kříkové, Seminolové, xoktové a Komančové, bojovalo se na nůž a každý běloch byl pokládán za společného nepřitele. Musel jsem tedy být neustále ve střehu. Moje cesta vedla právě indiánskými bojišti

a já tu byl sám, odkázaný jen na svou opatrnost a vytrvalost. Ani koně jsem neměl, začachovali mi ho ti obchodníci kůžemi; šel jsem jen ve svých starých mokasínech. Držel jsem se pohoří Smoky Hills, nemohl jsem tedy podle svého odhadu

být daleko od řeky Arkansas. Stále přibývalo potoků, které zřejmě do ní ústily, a bylo tu i hojně zvěře, která se drží jen v povodí velkých řek.

Tak jsem šel lesem, když jsem narazil na lidskou stopu. Byl to běloch, protože špičky směřovaly od sebe a ne k sobě, jak tomu je u Indiánů. Sledoval jsem opatrně stopu, až jsem se udiveně zastavil. Zazněl ke mně zvuk hlasu a z jeho slov jsem

pochopil, že muž mluví k velkému shromáždění.

"Dámy a pánové, kteří jste se tu před soudem shromáždili, abyste viděli a slyšeli, jak se chová na lavici obžalovaných muž, který byl obviněn z vraždy, vyslechli jste právě řeč státního návladního. Ted' přicházím na řadu i já, obhájce obžalovaného, a chci vám dokázat, že je nevinný. Musím se vám představit - jmenuji se Abraham Lincoln, a je o mně známo, že převezmu obhajobu jen tehdy, jsem-li přesvědčen, že nejde o darebáka. . "

Lincoln, Abraham Lincoln? Nesmím tedy váhat a připojím se k dámám a pánům, k nimž hovoří! xel jsem za hlasem. Mezi stromy se objevila stříbřitá hladina řeky. Na hladině se houpala část již hotového voru; na ní stál Lincoln, ale ne v zástupu lidí, nýbrž zase zcela sám, v levé ruce měl otevřenou knihu a pravicí mával na zdůraznění svých slov, jako by chytal vážky, které kroužily nad řekou. Zpozoroval mne, když jsem sestoupil na břeh, nedal se však nijak rušit.

"Dobrý den, master Lincoln! Mohu k vám na vor?"

"Kdo je to? Probůh, přece master Kroner, který střelbou bojoval o nevěstu! Zůstaňte ještě dvě minuty na souši, než dokončím svou řeč! Záleží na tom, protože musím zachránit nevinného, který byl obviněn z vraždy."

"Prosím, pokračujte - posadím se tu zatím."

Mohu vám říci, pánové, jeho obhajoba byla skvělá, a kdyby šlo o skutečný případ, byl by domnělý vrah určitě osvobozen. Nepřipadalo mi to vůbec nijak směšné, protože jsem si uvědomil, že se Lincoln připravuje na svůj úřad advokáta.

t Když domluvil, skočil jsem k němu na vor.

Při al mě srdečně a otřásl mi ravicí: "Welcome, master Kroner Jak ste se dostal až sem?"

"Byl jsem dost dlouho nahoře v Coloradu a ve Spanish Peaks, měl jsem dobrý úlovek bobrů - a ted' bych se rád dostal k Mississippi a podíval se do Texasu.

"Proč se potloukáte po západě a nezůstanete doma na vaší farmě? Líbilo se mi tehdy u vás, i když jsem tam byl za tak smutných okolností."

Vyprávěl jsem mu krátce, co se později událo. Ještě jednou mi stiskl ruku. "Má te pravdu! Smutek v srdci je špatný společný, člověk se nesmí k němu upoutat a zůstat na starém místě; v dálce se bolesti zbaví a vrátí se pak domů jako svobodný člověk. Pokud jde o mne, dělám stále totéž: kácím dřevo tam, kde mne to nic nestojí, a dopravím je po proudu dolu do kraje, kde za ně stržím hezkých pár dolarů. Ted' stavím svůj poslední vor; až ho prodám, půjdu zpátky na východ a poohlédnu se po lepší práci. Kdybych byl hotov, mohl byste jet se mnou - bude to ale trvat ještě nejméně dva týdny. . "

To nevadí, pane! Je-li vám to vhod, zůstanu s vámi. Zálesákovi nesejde na nějakém týdnu - a dovolíte-li mi, abych vám pomohl, budeme dříve hotovi, což nemůže škodit."

Budu rád, zůstanete-li se mnou a trochu mi pomůžete. Bude to mít další výhodu. V posledních dnech se kolem hemží Indiánů jako komárů, a že dva muži zmůžou víc než jeden, to sám dobře víte. Ale pozor - neberete už pušku do ruky dřív, než nadejde pravá chvíle?"

"Nemějte starost, pane - Tim Kroner se polepšil a neudělá vám hanbu."

"Well, doufám že máte ravdu ale ch bí nám další sekera chcete-li omáhat. Musili bychom pro ni do Smoky Hillu, a mohli bychom přibrat trochu munice."

"Jak je to daleko?"

Dobré dva dny cesty. Věc by šla zařídit také tak, že bych přidělal k voru ještě jeden di, aby byl odolnější a dal se lépe řídit, sjeli bychom po proudu s tímto jedním di em, na to by stačil necelý den. Tenhle di bychom tam nechali a zavěsili jej pak při cestě k celému lavidlu. "

"Tak tedy pojedu a přinesu, co je třeba. Umíte řídit vor?"

"Když ho mám, tak ano. Nebude velký a bude tedy snadno ovladatelný - jeden muž postačí."

Z áteční cesta bude také nebezpečná, pokud Indiáni zatím neobrátili jiným směrem. Divím se, že mě tu ještě nenavštívili."

"Půjde to dobře, pane - můžete se spolehnout!" .

"Dobrá. Odpočiňte si tedy před cestou a já se dám zatím do práce, zítra musí být di voru hotov. "

"Nejsem unaven, pomohu vám. "

"Výborně - vidím, že je z vás chlapík! Dejme se tedy do práce.

Druhý den jsem již plul s vorem po proudu. Řeka měla dobrý spád, a tak jsem ještě před večerem spatřil pevnost, Zamí il jsem ke břehu, přivázel vor a vykročil ke zdi, která obklopovala několik srubů. Tomu se tady říkalo pevnost. Před vchodem stála stráž. Udal jsem účel své cesty, stráž mne vpustila a vstoupil jsem do prvního srubu, kde jsem chtěl získat bližší informace.

Musíte mluvit s plukovníkem Deeringem, který tu velí. Je v dalším srubu, kde bydlí důstojníci."

Kdo mne ohlásí?"

Člověče, nejsme v Bílém domě, ale na poslední výspě u hranice území Indiánů

- tady nemáme takové zbytečné starosti! Kdo prošel branou může se tu pohybovat volně."

Jel jsem do budovy, kterou mi označil, a vstoupil do prázdné místnosti; pootevřenými dveřmi zaznívaly sem však z vedlejšího pokoje hlasy a cinkot kovových peněz.

Podíval jsem se tedy pootevřenými dveřmi, s kým budu mít tu čest. Uprostřed pokoje stál hrubě tesaný stůl, kolem sedělo asi deset důstojníků různých hodností a hráli karty při světle lojových svíček. Naproti plukovníkovi neseděl nikdo jiný než Kanadský Bill před hromadou mincí, kousků zlata a zlatého prachu! Mával třemi kartami, jak to uměl - hráli three card monte.

Nikdo mě neviděl; stál jsem a přemýšlel, jak mám Billa pozdravit, když tu jsem zpozoroval to bleskové gesto, kterým si už tehdy u nás hodil do rukávu čtvrtou kartu. V okamžiku jsem stál za ním a chytil ho za ruku.

"Promiňte, pánové - tento muž hraje falešně!"

Plukovník vyjel: "Jak to myslíte? Dokažte to! A kdo vůbec jste a co chcete v této místnosti? Jak jste se sem dostal?"

"Jsem zálesák, pane, a přišel jsem, abych nakoupil

pro vaši obchodě. Tohoto

člověka znám již dlouho; jmenuje se William Jones, nebo, zní-li vám to lépe, Kanadský Bill."

"Kanadský Bill? Je to možné? Představil se nám jako Fred Flater. Pust'te ho přece!"

Řekl: "Nepustím ho dřív, dokud vám nedokážu že mluvím pravdu. Nehraje se s třemi

kartami, ale se čtyřmi."

"Kde je ta čtvrtá?"

"Vytáhněte si ji z jeho rukávu!"

Jeden z důstojníků mu sáhl do rukávu a vytáhl onu kartu.

"Máte pravdu, pane - jsem vám zavázán díkem, obehral nás a vysvlékl skoro z košile! Ted' ho pust'te, bude mít co dělat s námi!"

"A také trochu se mnou, pánové. Zastřelil dva lidi, kterejsem měl na světě neraději, a rád bych s ním ted' zúčtoval."

"Můžete-li dokázat své tvrzení, tak s ním bude konec!"

Povolil jsem své sevření; skoro jsem ho uškrtil, ted' dýchal krátce a rychle, až se mu vrátilo plné vědomí. Pak vyskočil:

Co chcete."

Uprostřed otázky se zarazil - teprv ted' mě poznal.

"Co chceme, brzy uslyšíte," pravil plukovník. "Jste William Jones, alias Kanadský Bill?"

"Proklatě! Jděte s tím Kanadským Billem! Neznám ho. Jsem Fred Flater ak jsem vám dříve řekl."

"Dobrá - na jménu nezáleží, soudíme vaše činy. Hráli jste falešně!"

"To by mě nikdy nenapadlo, sire! Nebo pokládáte sebe sama a tyto gentlemany za lidi, kteří dovolí, aby s nimi někdo sehrál takový kousek?"

"Jsme zvyklí na čestnou hru. Předpokládali jsme, že jste poctivý člověk, a nedívali jsme se vám na prsty. Kdybychom byli věděli, kdo jste, tak by se vám váš kousek nepovedl."

"O jakém kousku hovoříte? Hráli jsme poctivě!"

A co ta karta v rukávu?"

"O té nic nevím, já si ji tam nedal. Nebo jste to snad viděl, plukovníku

"Sama tam přece nevletěla!"

"Ten, kdo mne držel za ruku, bude dobře vědět ak se tam dostala.

Nezdržel jsem se a dal mu ránu pěstí, až klesl na židli.

"Máte, pane, dobrý úder," pravil plukovník a smál se, "nechte ho však, ne_musí to být. Sami ho zmáčkne, že bude mít dost."

"Ádám, abych byl chráněn proti podobným útokům, sire," pravil Jones a pomalu vstával. "Obžalovávám tohoto muže, že mi sám tu kartu do rukávu nějak přičaroval."

"Ano, tu kartu, co jste nám pár vteřin předtím ukazoval. At' se vám nevysmějeme! Co myslíte, kamarádi - hrál ten člověk falešně nebo nehrál?"

"Ano, hrál - o tom není pochyb!" volali všichni.

"Odsoudíme ho tedy hned zde na místě."

Odstoupili stranou, aby se poradili. Kanadský Bill se prozradil: mrkl na hromadu peněz, která stále ještě ležela před ním, a na pootevřené okno. Bleskovým pohybem shrábl tolik mincí, kolik to najednou šlo, a jedním skokem byl u okna.

V tom okamžiku už jsem na něj mřil: "Stop, pane Jonesi! Ještě krok, a jst e bradou vzhůru!"

Obrátil se, viděl, že to myslím vážně, a zastavil se.

"Budu počítat do tří - nebudou-li eníže z řet na svém místě, strílím Jedna. ."

Váhavě se obrátil ke stolu.

Dvě. "

Položil peníze k ostatním.

"Tak, teď si sedněte a počkejte, co se bude dít dál!"

Mezitím se důstojníci poradili a vrátili se k nám. Plukovník mi podal opět s úsměvem pravici:

j "Jste chlapík, master. . . - jak se vlastně jmenujete?"

"Jsem Tim Kroner, pane!"

"Ano, master Kroner -jste chlapík a lituji, že nejste u mého pluku." Obrátil se k Jonesovi a pokračoval: "Za svůj šprým dostanete padesát ran na holou kůži, pane, a doufám, že vám to udělá dobře!"

Padesát ran? Jsem nevinný! Neuznávám. . ."

"Well, mylord, tak je dostanete nevině - až vám je přišijeme, budete je muset uznat. Chcete-li si stěžovat u prezidenta Spojených států, vystavím vám úřední

list na dalších padesát či sto. Poručíku Welhurst, vyved'te toho muže ven na dvůr a postarejte se, aby dostal naloženo, co mu patří!"

"Můžete se na mne spolehnout, plukovníku!" odvětil mladý důstojník a přistoupil k Jonesovi: "Jdeme!"

Nehnu se z místa - chci své právo!" křičel Jones.

Plukovník se obrátil na podpatku:

"Poručíku, není spokojen s přidělem! Dejte mu deset navíc, tedy šedesát. Beru na sebe plnou zodpovědnost. Nepůjde-li, za každou minutu dostane dalších deset navíc."

"Tak tedy!" řekl poručík a hleděl hrozivě.

"Půjdu - ale na dnešní three carde monte nezapomenete, obrátím se na soudce, o kterém se vám nesnilo!"

Oba vyšli. Plukovník se opět obrátil ke mně:

"Jak to bylo s tou vraždou, pane? Máte-li dostatečné důkazy, ustavíme porotu. Je a poženeme ho na oprátku. Víte, na jakém jsme území, a mám právo udělat krátký proces."

Vyprávěl jsem mu svůj příběh.

"Vaše důkazy stojí na hliněných nohou, pane," mínil plukovník. "Musíme mít, buď jeho přiznání, nebo dobrého svědka, na kterého je spolehnouti. Vidíte, když ho vyslýchám, říká si Fred Flater a nezná vás. A vy jste ani neviděl, jak Kanadský Bill vystřelil, ani nemůžete dokázat, že byl členem té bandy lupičů. Slíbil jsem vám, že udělám, co budu moci, ale vidím, že ho budeme muset nechat běžet. Ostatní je už vaše věc. Jakmile vy i on budete mít pevnost za zády, můžete s ním nerušeně promluvit po svém!"

Za chvíli přinesli Kanadského Billa; vypadal strašně. Krví podlitýma očima hleděl upřeně z jednoho na druhého, jako by si chtěl vtisknout do paměti podobu každého z nás. Plukovník zahájil výslech. Výsledek dopadl tak, jak předpokládal. Vrat'te tomu muži vše, co měl u sebe, a pošlete ho s dobrou stráží pět mil po proudu. At' se jmenuje Fred Flater či William Jones, v obvodu pevnosti nemá už co hledat!"

To byl plukovníkův závěr. Pak se obrátil ke mně:

"Pane Kronere, jste naším hostem, jak dlouho je vám milé. Vezměte si ze skladu zdarma vše, co potřebujete. Nebo chcete jít hned za ním?"

"xel bych, kdybyste ho byl poslal na druhou stranu! Ale můj druh na mne čeká dva dny cesty proti proudu; musím za ním, jakmile se zásobím, Kanadský Bill počítám - si najde mou stopu!"

"Well, sire, nechte ho tentokrát běžet! Takový hmyz se vám zase připlete do rány. Dostanete, co potřebujete, a protože jste zachránil naše peníze, dám vám k dispozici člun s šesti veslari, který vás rychleji dopraví, kam chcete. Vám to zkrátí cestu a pro mé muže je to cvičení, které jim jen prospěje. Nalenoší se v pevnosti dost a dost. Mějte se však na pozoru před Indiány! Mám venku stráž, které mi hlásily, že naši rudí bratři vykopali válečnou sekeru."

Viděl jsem, že plukovník byl už varován, a mohl jsem si tedy ušetřit další vý'klad. Po čtvrt hodině jsem byl vybaven vším potřebným a seděl už v šestiveslici,

která rychlými údermi vesel jela proti proudu řeky Arkansas. Kanadský Bill mi zmizel tak rychle, jak jsem ho našel - teď mi ale záleželo spíše na dobrém příteli Lincolnovi.

Potřeboval jsem klid; prospal jsem noc v člunu, probudil jsem se dost pozdě a viděl jsem, že jsme již urazili přes polovinu cesty. Veslaři mne vysadili na břeh až tehdy, když jsem je ujistil, že dojdou na naše tábořiště ještě téhož dne. Pak obrátili člun a já jsem se dal se svým nákladem na další cestu pěšky.

Pozdě večer jsem dorazil k Lincolnovi. Divil se, že jsem tak brzy zpět. Vyprávěl

jsem mu vše, co se stalo. Naslouchal mi se zájmem. " x

"Dobře jste učinil, Time, že jste Jonese nechal běžet, pravil."Určitě na něj zase brzy narazíte. Divil bych se, že by přijal ten výprask a nepokusil se o pomstu. Zdá se, že nám tu bude horko - pospišíme si s prací, abychom se co nejdřív dostali odtud!" Pracovali jsem jako Ivi; kmeny rychle padaly a do týdne jsme byli tak daleko, že stačilo už jen připojit koncovou část voru.

Šel jsem dosti hluboko do vnitrozemí, abych našel pevné kmínky na houžve; zanedlouho jsem jich měl pěkný svazek a natáhl jsem se na zem ke krátkému odpočinku. Kolem bylo tak ticho, že jsem slyšel padat ze stromů listky.

Vtom jsem zaslechl dosti blízko tiché zapraskání. Nepřišlo shora, ale od země.

Byl to had, nějaký jiný plaz - nebo člověk? Plížil jsem se zcela tiše tím směrem, opíraje se jen o špičky prstů na rukou i nohou - a co si myslíte, gentlemani, že řil! Indiána v plné zbroji! Byl to xoktó, ještě velmi mladý; víte přece, ž jsem spat e

! některé kmeny vysílají na zvědy mladé chlapce, aby vyzkoušely jejich odvahu ! a opatrnost. Měl zřejmě za úkol obhlédnout břeh řeky. Nenarazil ještě na žádnou z našich sto a oh boval se dosti obratně poro

p p y stem. Bylo mi jasné, že ho musím zneškodnit, abych nevydal všanc naše životy. Nesměl jsem váhat; vytáhl jsem nůž vyskočil - tu se obrátil ke mně, tím si odhalil hrud', a v tom okamžiku mu projela moje čepel srdcem.

Mělo mi toho chlapce vlastně být líto - padl bez boje na své první válečné stezce. Prérie je však strašná, neúprosná vládkyně, nikoho neušetří. Zasáhl jsem ho j tak dobře, že nevydal ani hlásku. Nechal jsem ho tam ležet, vzal své kmínky na houžve k voru a spěchal za Lincolnem.

"Máte trochu času, pane?" tázal jsem se ho.

"K čemu

"Dopravit do vody jednoho Indiána - potkal jsem ho nedaleko odtud, slídlil kolem a dostal ochutnat mé čepce."

Beze slova se chopil pušky a šel za mnou. Když jsme došli k mrtvole, poklekl Kdybyste nebyl n

Time Kronere, máte dobré oko! arazil na tohoto zvěda, byli i bychom ztraceni. Vidím, že jste se stal skutečným mužem. Zde má ruka - jsme přáteli!" i x"

"Jsem rád - za tuto čest nechám utéci i Kanadského Billa. Ale co dál

Co dál? Řekněte, Time, co vy myslíte - rád bych věděl, zda se trefíte do černého."

"Doděláme nejdřív vor - to nám zabere tak půl hodiny. Pak se trochu poohlédneme po Indiánech, abychom zjistili, na čem jsme. Je možné, že chtějí přepadnout pevnost - a to pak musíme varovat plukovníka."

"Výborně - jdeme na to!"

Ukryli jsme Indiánovy zbraně pod mech a listí a mrtvolu zatěžkali, aby nevyplula předčasně na vodu a neprozradila nás. Pak jsme se dali do práce na voru.

Privázali jsme provizorně poslední di, upevnili hotová vesla, donesli na vor zastřelenou zvěř a třísky k rozdělení ohně a byli jsme připraveni vyrazit, bude-li třeba.

Pak jsme se vrátili na místo, kde jsem narazil na Indiána; sledovali jsme jeho stopu, která byla velmi zřetelná - zkušený bojovník by ji byl dovedl více skryta mohli jsme tedy rychle postupovat. Šli jsme asi hodinu lesem. Pomalu se stmívalo ajiž jsme se báli, že stopu nerozeznáme a Indiány nenajdeme; vtom jsme zpozorovali, že les řídne a že se blížíme

k pasece nebo louce, která zasahuje z prérie do lesa jako záliv.

Na té louce byli rozloženi Indiáni; jiní se hemžili kolem koní. Odhadovali jsme je asi na tři sta mužů, byli to samí Čoktové, a tak se dalo předpokládat, že spřátelení Komančové nebudou daleko. Byli jsme dobře kryti za křovím a přehlédli jsme

celý tábor. Zapálili už večerní ohně, nebyli však tak neopatrní jako blí lovci, kteří navrší vysoké hranice a oheň je pak zdáli vidět; založili ohně po indiánsku tak, že se zapálí jen konec dřeva a oheň se pak sune pomalu do středu, takže září a dýmá jen málo.

Nad lesem zakroužil sup, větřil kořist. Jeden z Indiánů se zvedl, zamířil, vystřelil - a trefil, dravec spadl přímo do tábora. Dověděli jsme se hned, kdo je ten obratný střelec.

Uf!" ozvalo se blízko nás. "Syn Černého pantera je velký bojovník. Jeho kulka snese i vlašťovku z oblohy!"

Tato slova byla pronesena v oně podivné směsi angličtiny a domorodé řeči, které používají Indiáni mluvící s bělochem. Nedaleko nás v křoví tedy musel být také

nějaký běloch - brzy jsme poznali, že jsou tam opravdu dva lidé, protože se ozval jiný hlas:

"Je však také dost neopatrný. Zvěd není ještě zpět, a nevíme tedy, nejsou-li nedaleko nepřátelé, které by výstřel na nás upozornil."

"Běloch!" zašeptal Lincoln. "Ten darebák je zrovna tak neopatrný jako syn xerného pantera. Káže tak hlasitě, že je ho slyšet až v San Francisku. By god, nebýt toho jejich uf, byli bychom jim vběhli přímo do cesty!"

"Bojí se snad můj blý bratr?" zeptal se Indián pyšně. "Přišel k nám, aby nám otevřel dům blého bojovmka. A Velký Manitou nám seslal dobrý lék, který naostří naše nože i tomahavky. Pevný dům blého náčelnxa bude spálen, hlavy nepřátel vydají své skalpy a sebereme jim všechen střelný prach."

"A každý důstojnx musí napřed dostat sto ran holí - tak mi rudý bratr sl'bil!"

"Černý panter přišh'bil a dodrží vždycky své slovo. Bílí nepřátelé dostanou svůj výprask. Ale rudý muž bojuje jen se zbraní v ruce, nikoho nebije metlou. Výprask jim musis dát sám. Howgh!"

"Tím lépe. Bojovníci kmene Komančů dorazí ještě tuto noc - pak budeme dost silní, a až slunce ještě jednou zapadne, bude pevnost zničena."

"Probůh - Kanadský Bill!" šeptl jsem.

Lincoln přikývl a vzal mě za ruku.

"Musíme rychle pryč! Mohli bychom oba umlčet, ale tím bychom nic nezískali, jenom mnoho ztratili. Musíme ihned vyjet a varovat plukovníka. Známe hodinu přepadení, a to je hlavní věc. Smrt těch dvou darebáků by nepříjemně změnila situaci." Opatrně jsme se odplížili a pak rychle spěchali lesem k svému stanovišti. Věděli jsme, že byl vyslán jen jediný zvěd - ten byl zneškodněn, nemusili jsme se tedy bát dalšího přepadení.

A za hodinu jsme již pluli do proudu. Vor byl mnohem větší než ten, na němž jsem jel sám k pevnosti, a jeho ovládání - zejména v noci - vyžadovalo všechnu naši sílu a pozornost. Přesto plavba probíhala dobře a bylo ještě dost dlouho před polednem, když jsme zarazili u Smoky-Hillu.

Blízko vody právě cvičil střelbu oddíl pěchoty pod velením samého plukovníka. Poznal mě ještě dřív, než jsem vstoupil na břeh.

"Ach, master Kroner! Potřebujete zase sekeru a střelný prach?"

"Dnes ne, pane - dnes přicházíme, protože myslím, že potřebujete vy nás."

Já vás? A k čemu?"

Skočili jsme na břeh.

"Čoktové a Komančové chtějí přepadnout dnes v noci pevnost."

"U všech čertů - je to pravda? Věděl jsem, že se tu hemží kolem, ale myslil jsem si, že mají dost práce s Kříky a Seminoly, kterým asi před třemi dny připravili pěkný tanec, jak mě informovali moji lidé."

"Kanadský Bill je poštal proti vám."

"Víte to určitě? To tedy jistě šel zase zpět proti proudu, když ho stráž propustila. Měl jsem mu přece jen raději dát tu kulku! Vyprávějte!"

"Nejprve se seznámte s mým společníkem. Jmenuje se Abraham Lincoln aje to chlapík, který to určitě daleko dotáhne!"

"Well, master Lincoln, to vám přeji. Ale teď k věci!"

Vyprávěli jsme mu o svém včerejším dobrodružství.

"Výborně!" usmál se svým rozvázným způsobem. "Děkuji vám, pánové, za vaši radu a pořádně jí využiji. Podíváte se na to s námi, nebo poplujete dál?"

"Zůstaneme tady, dovolíte-li. Takové potěšení se člověku nahodí jen zřídka a nechceme je propást."

"Pojďte tedy dál a odpočiňte si u nás jako doma!"

"Odpočineme si později," pravil Lincoln. "Zakotvíme vor půl zmlé po proudu, abyjej rudoši neviděli. Jistě prohledají nejdřív okolí pevnosti a není nutné, aby věděli, že sem někdo připlul shora po řece. Jejich zvěd se ztratil, a tak by mohli mít podezření."

Provedli jsme toto opatření a vrátili se do pevnosti, kde byly v plném proudu přípravy na přijetí rudochů. Stráže, které byly rozmístěny kolem pevnosti, byly staženy, aby se Indiáni mohli bez obtíží připlížit; děla byla nabita kartáčovými střelami a každý muž obdržel kromě dvouhlavňové pušky pistoli a ostrý nůž. Každý z důstojnxů byl vybaven několika revolvery. Bylo rozhodnuto uvítat nepřátele hned při prvním útoku vydatnou a ostrou střelbou.

Večer jsme se s důstojníky bavili v jejich jídelně. Bylo velmi zajímavé slyšet v rozhovoru Lincolnovy názory. Byl velmi skromný, ale převyšoval všechny důstojníky svou moudrostí. Když byla řeč o chystaném přepadení, mnil:

"Bylo by dobré, kdybychom je nejen přijali, ale v prvním zmatku vjeli i mezi ně."

Kdybychom se mohli dovědět, kde nechají koně, jsou ztraceni. Máte tu přece i dragouny, plukovníku; až padne první salva, at' vyjedou a zmocní se nepřátelských koní. Nebo - mám nápad! Máte tu světelné rakety nebo něco jiného pro ohňostroj?"

"Můžete je mít, pane. Co s tím zamýšlíte?"

Rozehnat koně. Time, půjdete se mnou?"

"Samozřejmě!" zvolal jsem.

"Tak už nepotřebuji nikoho dalšího, plukovníku. Obstarejte nám, co potřebujeme, a pak nás pust'te ven z pevnosti!"

"Toho se přece nemůžete odvážit!"

"Pchá - odvážili jsme se už jiných věcí. Potřebujeme také nějaké doutnáky, abychom se neprozradili při zapalování ohňostroje."

Nechtěli přistoupit na tento návrh, zdál se jim pro nás příliš riskantní. Lincoln jim však vymluvil jejich obavy, a brzy jsme se vyplížili z pevnosti do lesa, . opatření vším, co bylo potřebí.

YJkol, který jsme na sebe vzali, byl těžký a nebezpečný, ale s určitou opatrností se mohl podařit. Předpokládali jsme, že rudoši koně neupoutali, ale nechali kdesi na volném prostranství pod dohledem několika lidí; obrátili jsme se proto doprava, kde prosvítaly v lese malé paseky. Když jsme se připlížili k první z nich, chytil mě náhle Lincoln, který šel vpředu, za ruku a zatáhl mě do křoví. Spatřil, co jsem já přes něho neviděl: ve stínu stromů opatrně kráčel nějaký Indián a za ním běloch.

"Kanadský Bill s Černým panterem," šeptal mi.

Bylo už tma, že jsem nerozeznal Jonesovy rysy, ale bylo zřejmé, že to byl on. Oba šli v čele jako přední hlídka. A kus za nimi se pohybovala nepřehledná řada Indiánů, jeden za druhým; museli jsme dlouho čekat, než přešel poslední.

"Krásný průvod, Time! Nejdřív šli Čoktové a za nimi Komančové, dohromady to bylo nejméně šest set rudochů. Plukovník bude mít co dělat a my také. Doufám, že náš ohňostroj bude stačit!"

Pokračovali jsme v cestě, a když jsme se dostali k druhé pasece, uviděli jsme ve světle hvězd to, co jsme hledali. Na pasece se vlnila temná masa - koně Indiánů. Jsou to koně jen jednoho z obou kmenů; ti druzí je nechali asi někde dál.

Pojd'te!" pravil Lincoln.

"Vidíte, tady jsou další koně, jsou u nich strážci - tady tři muži, tam byli čtyři.

Myslíte, že na ně stačíme?"

Proč ne? Je tu vysoká tráva, a když půjdeme z opačné strany než vane vítr, aby nás zvů'ata nezvěřila, povede se to.

"Indiáni přepadají své ne řátele ne radě i až k ránux tihle však se domníva í že jsou dosti silní, aby mohli začít s přepadením už teď. Počítám, že se už dostali blíz-j ko pevnosti, můžeme tedy i my začít. Připravte si, Time, pouze nůž a tomahavkjen žádné hlučné zbraně!"

Lehl si k zemi a plazil se trávou zcela neslyšně jako had - a já za ním. Připlížili, jsme se k třem strážcům tak blízko, že jsme slyšeli jejich dech. Dva koně se právě ., navzájem trochu bili kopyty, takže jsme se za toho hluku dostali až za záda nic netušících Indiánů. Naše nože se zablýskly a dva ze strážců byli rázem umlčeni.

Uf!" zvolal třetí, vyskočil, ale hned se zhroutil pod úderem Lincolnova tomahavku.

"To bychom měli," pravil Lincoln. "Naše práce nezačala špatně. Ted vzhůru za těmi čtyřmi!"

Tentokrát jsme to neměli lehké. Museli jsme jít velkou oklikou, abychom se dostali do směru proti větru. Jeden z mužů stál a byl by nás mohl lehko zpozorovat.

Přesto však jsme se k nim s největší opatrností plížili, když vtom zazněl z dálky d'ábelsk řev a střelba. Indiáni právě začali s útokem na pevnost.

"Ted' se připravte, Time, a řevolver do ruky," řekl Lincoln. "Žádný z nich nesmí uniknout. Go on!"

V okamžiku byl mezi nimi, já s ním; třesky čtyři rány, vzápětí několik bodnutí nožem, a i zde jsme ovládli pole.

"Výborně! Ted' nebudeme potřebovat ani ten ohňostroj, Time, abychom mohli provést mistrovský kousek, o kterém se bude ještě dlouho vyprávět. Jsou to indiánští koně, zvyklí chodit v řadě jeden za druhým. . Dáme jim řemeny na chvost. ."

Byl to dobrý nápad, jakých měl Lincoln vždy plno, ale nemohlijsmejej provést, protože jsme právě zaslechli hřmění děl a strašné výkřiky; věděli jsme, že Indiáni se dají na rychlý ústup.

"Nemáme už čas - přechají a budou tu za chvílku. Běžte k druhému stádu a proved'te náš plán. Nemusíte koně odpoutávat, urvou se sami. Sejdeme se u tamhleté skupiny hikor!"

Běžel jsem k prvnímu stádu, zapálil roznětky ohňostroje a rozházel světelné rakety mezi zvů'ata. Pak jsem se rychle vrátil k Lincolnovi.

"Dívejte se, Time, na ten tanec!" smál se.

Ze všech stran se ozývalo zděšené ržání koní - zvírat zvěřila nebezpečí.

A pak to začalo praskat a bouchat, hned tu, hned tam - v dešti jisker jsme viděli planoucí oči, rozevřené nozdry a zježené hřívy zvírat, která se snažila přervat lasa.

Když se jim to podařilo, běhali koně nejprve bezradně sem a tam, pak se spojili v stádo a vyrazili rovnou směrem k pevnosti.

"To je skvělé, Time - řítí se tam a rozšlapou své vlastní pány. Žádný z nich už nedostane zpět svého koně. Sázím se, že se vrhnou do proudu a posádka pevnosti je pak snadno pochyťá."

Nemohli jsme teď dělat nic jiného než se ukrýt v křoví. Měli jsme oči i uši nastražené - vidět jsme nemohli nic, zato jsme slyšeli dost. Vztekly řev zklamaných

Indiánů, kteří místo svých stád koní našli jen mrtvé strážce, potom dusot kopyt dragounských koní, již se řítily za prchajícími Indiány, třesk karabin a pistolí, který se pomalu ztrácel v dálce - a pak sem tam už jen tiché praskání v křoví, kam se ukryli někteří z prchajících Indiánů.

Teprv za jítřzulzo rozbřesku jsme opustili svůj úkryt a vrátili se k pevnosti.

Plukovník nás přijal navýsost spokojen, jeho oči zářily radostí.

"Už jsem se bál, že se vám něco stalo, jdete tak pozdě! Padlo tu mnoho Indiánů, ale má je na svědomí Kanadský Bill, který je přiměl, aby provedli útok v sevrženém útvaru, když první nápor byl odražen. . "

"Je Kanadský Bill mezi mrtvými?"

"Ještě nevím - musíme teprve hledat."

Ve dvoře bylo celé stádo pochytaných indiánských koní.

"Podívejte se, pánové, to je váš majetek, který vám odkoupím, nechcete-li si koně odvézt na svém voru. Věřím, že rudochy už nenapadne zaútočit na Smoky Hill. Musím vám ještě jednou vřele poděkovat, že jste nás varovali, jinak bychom byli asi ztraceni. Pojďte dále, abychom si spočítali zisky při téhle hře three carde montex"

11 ŽHÁŘ

Vypravěč se opět odmlčel, napil se dlouhým douškem - jeho sklenku již mezitím opět doplnili - rozhlédl se po svých posluchačích a pokračoval:

Víte jistě, gentlemani, co pro lovce v prérú znamená dobrý kůň.

Vezmete-li vzduchoplavci jeho balón a mořeplavci jeho loď, přestanou existovat. Zrovna tak je v savaně nemyslitelný lovec bez koně. Je velký rozdíl mezi loděmi, to víte - mezi koňmi také. . . O tom vám nemusím přednášet. Řeknu vám jen, že jsem po léta měl jednoho z nejlepších koní prerie. Staral jsem se o něj jako sám o sebe, ba ještě lépe; děkuji mu za to, že mi mnohokrát zachránil život.

A když ho nakonec zkosila kulka jednoho zlého rudocha, pochoval jsem ho i se skalpem jeho vraha, jak se patří.

Ptáte se jistě, od koho jsem měl toho výborného koně? Od nikoho jiného než od Černého pantera tehdy ze Smoky Hillu! Byl mezi ostatními koňmi, které jsme pochyťali, měl na hřbetě kůži z pantera a v hřívě vpletená orlí pera, což bylo důkazem, že to byl náčelníkův kůň. Když jsem na něj vyskočil, byl jsem si hned jist, že

" má tu nejlepší indiánskou drezúru; rozhodl jsem se hned, že se od něho neodloučím; čím, převedl jsem ho na vor, kde jsem mu zřídil jakousi improvizovanou suchou stáj; a když jsme dorazili k Mississippi a já se rozloučil s Lincolnem, jel jsem na svém novém hřebci dál. Osvědčil se tak, že mi ho všichni záviděli - pojmenoval jsem jej Arrow, tedy Šíp.

Odjel jsem do Texasu, pak jsem pobyl několik let v Novém Mexiku, Coloradu a Nebrasce, posléze odjel nahoru do Dakoty, kde jsem se trochu potýkal se Siouxy, což je nejlepší škola i pro nejzkušenějšího zálesáka.

V Black Hills jsem se setkal s několika lovci, od kterých jsem se dověděl potěšitelnou zprávu. Seděli jsme jednoho večera kolem ohně a opékali št'avnatou buvolí pečinku - hovor se točil kolem nejrůznějších zážitků. Tu pravil jeden z těch

; "Znáte náhorní planinku, která se rozprostírá od Yanktonu na Missouri vpravo od řeky k severu a spadá prudce až do nížiny u Hudsonova zálivu? Ix'ká se tam coteau du Missouri!"

"Proč bychom coteau neměli znát? Je ale pravda, že se nikdo nepouští rád nahoru do temných soutěsek, kde se honí jen rudochy, medvědi a rysové a kde neuložíš nic jiného než mizerného skunka nebo divokou kočku. . ."

"Přece však jsem tam nahoře našel něco, co bych tam nikdy nehledal - jedno z nejhezčích sídlišť, jaká ve Spojených státech jsou!"

Cože? Tam nahoře? V té divočině?"

"Ano, tam nahoře - jak vzniklo, do toho nám nic není. Pobyl jsem tam tři dny a zacházeli se mnou jako s prezidentem Spojených států."

"Jak se jmenoval váš hostitel?"

"Guy Willmers. Zvláštní jméno, pravda? Ten muž je hezčí než jeho jméno - je to sice mulat, ale chlap jako obraz. Jeho žena, které říkal Betty, pochází z Německa za velkou louží. Její otec, nějaký pan Hammer, bydlil dřív dole u Arkansasu a zažil tam smutné chvíle. Lupiči z prerie zabili jeho druhou dceru a. . ."

Vyskočil jsem.

"Guy Willmers? Mulat? Fred Hammer, pravda - Fred se jmenuje ten muž?"

"Ano, Fred Hammer, je vysoké statné postavy a má bílé vlasy i vousy. Ale co je s vámi? Znáte ty lidi snad?"

"A jak je znám - lépe než vás všechny. Fred Hammer byl náš soused a Mary, jeho starší dcera, byla mou nevěstou; unesli ji lupiči. Pronásledovali jsme je, a když jsme je dohonili, zastřelil Kanadský Bill Mary i mého otce."

"Ach ano - pak jste tedy Tim Kroner, o kterém nám Guy Willmers tolik dobrého vyprávěl!"

"Ano, jsem. Když jsem se po letech vrátil z prémie domů na farmu, našel jsem tam jen cizí lidi."

"Fred Hammer dobře prodal svou farmu a později měl obchod v St. Louis.

Guy Willmers mu dělal cestujícího. Jednou se dostal až na coteau, a v krajině se mu tak zalíbilo, že se tam usadil. Jeho přátelé a příbuzní pak postupně přijeli za ním a tak vzniklo to hezké sídliště. Musíte je navštívit, pane Kronere, budou mít obrovskou radost, to si můžete být jisti!"

"At' se upeču jak ta pečinka, jestli nevyrazím za nimi hned zítra ráno! Už se tě! šim mezi rudochy, medvědy a rysy."

"Nejdřív nám ale musíte dopovědět ten příběh o lupičích z prémie! Kanadský Bill byl nedávno v Des Moines a vyhrál tam dvanáct tisíc dolarů v three card monte. To je ďábelská hra, jak se zdá - ještě horší než obyčejné monte, které se hraje v Mexiku a na jihu."

"Mne ta hra stála víc než horu stribrných dolarů. Chcete-li slyšet, jak se vše odehrálo, poslouchejte tedy!"

Vyprávěl jsem svůj příběh; potom jsme se zabalili do pokrývek, postavili stráž a připravili se ke spánku. Nemohl jsem však usnout. Myšlenky na Guy Willmerse, Freda Hammera a Betty se mi honily hlavou; staré obrazy ožily v nových barvách, a když jsem konečně usnul, zdálo se mi o starém Arkansasu, o obou farmách, o rodičích a o Mary, která stála přede mnou v celé své kráse a dobrotě, jak jsem jiznával. I Kanadský Bill se v tom snu objevil: chtěl mě uškrtit, a když se mne dotkl; procítl jsem.

"Tim Kronere, máte poslední stráž - váš čas nadešel!"

Byl to jen starý zálesák, který se dotkl mého ramene - co bych byl dal za to, kdyby přede mnou stál opravdu William Jones!

Úmyslně jsem si vzal poslední stráž; když skončila, vyptal jsem se zálesáků na cestu.

"Pojedete stále přímo k východu k Missouri, přejdete řeku u ústí Green-Forku

I a pojedete pak pořád po pravém břehu proti proudu. Přijedete do předhoří coteau; jsou tam hluboká údolí, kopce vypadají jako obrovské kazatelny a sahají až

k řece. Můžete je snadno počítat. Mezi čtvrtou a pátou kazatelnou odbočíte k severu, vystoupíte do hor, projedete pralesem - cesta potrvá dva dny - pak v stejném směru dál prérú asi čtyři dny - narazíte na říčku a na jejích březích bydlí Willmersovi."

"Jací rudoši jsou v té krajině?"

"Siouxové, hlavně Oglalové. Nejhorší pronárod; jaký znám. Přicházejí však na náhorní planinu jenom na jaře a na podzim lovit buvolu. Ted'je konec léta a budete snad před nimi jist. Stáhli se ted' asi dolů mezi Platte River a Niobraru."

"Děkuji vám - a sejdeme-li se ještě, budu vám vyprávět, jak moje cesta dopadla."

"Dobrá. Pozdravujte ode mne ty hodné lidi, přeji jim z plného srdce hodně štěstí!"

Rozloučil jsem se, nasedl na svého Arrowa a vyrazil k východu. U Green Forku

jsem přeplul Missouri a spatřil jednotlivé kulaté kopce, mezi nimiž vedla údolí

x I s prudkými úbočími. Našel jsem údolí za čtvrtým kopcem a zahrnul doprava. Soutěska byla pň'krá, plná zřícených balvanů a kamení vyvrácených kmenů a divokých křovisk a býlí. Měl jsem co dělat, abych projel, musel jsem si rosekávat p at cestu txoma lavkem - byl jsem rád, když jsem konečně vyjel na náhorní planinu.

osta jsem se ted do nádherného pralesa - kde však nebyl žádný nízký porost, a tak jsem mohl ted' rychle kupředu. Po necel ch dvou dnech jsem dojel

k prérú; tady jsem si odpočinul a udělal zásobu sušeného masa, protože jsem nevěděl, bude-li v savaně nějaká lovná zvěř.

Pak sem se pustil dále na sever. První den roběhl bez zvláštních ri'hod a druhý taky. Třeú'ho dne zrána, když jsem vstal a chystal se na cestu, spatřil jsem v dáli

jezdce, který jel po mé stopě.

Kdo mohl být ten muž, který tudyjel odlehlou savanon? Připravil jsem si - spíxěň e starého dobrého zvyku - nůž a revolver a očekával ho v sedle, dobře vyzbroj , j vy

Jak přijížděl blíže, všiml jsem si že e soké a statné posta . Jel na dlouhonožém koníku, který měl velikou hlavu a opelichaný chvost, ale pěkný a rychlý krok.

Na hlavě měl ten muž širák s obrovskou krepkou; tělo vězelo v úzkém koženém oděvu a nohy ve vysokých, až k tělu sahajících holínkách. Přes rameno měl dvouhlavňovou pušku a za pasem zásobu střeliva, revolver a nůž a ještě jakýsi podivný předmět, z kterého se vyklubala železná pouta. Obličej byl zakryt okrajem širáku. Když přijel na dostřel, namířil jsem a zeptal se: "Stop, pane! Co děláte v této krajině?" Zarazil koně a zasmál se. "Bože, to je švanda! Time Kronere, starý brachu, chcete mne snad zastřelit?" "U dasa, ten hlas bych měl znát," pravil jsem a přestal na ně mířit ale ten prokletý klobouk mi vadí. Abrahame Lincolne, jste to opravdu vy na tom kozlu?" "Jsem to já, nemáte-li nic proti tomu. Mohu se připojit?" "Pojeďte a vyprávějte, co tu děláte." "Nejdřív řekněte vy mně, co tu děláte vy se svým krásným Arrowem?" "Hledám tu poblíž jednoho známého." "Známého? A koho?" "Hádejte!" "Snad ne Guy Willmerse, který bydlí nedaleko v tom krásném sídlišti?" "Ach - vy ho znáte?" "Osobně ne, ale vy jste se mi o něm zmínil jako o zeti Freda Hammera, když jsme byli v Smoky Hillu." "Tak vy jste věděl, že se sem Fred Hammer přestěhoval?" "Nevěděl, vím jen, že tu bydlí nějaký Hammer, ale netušil jsem, že je to ten, o kterém byla řeč. Teprve když jste hovořil o mém známém napadlo mne i jméno Guy Willmerse." "Well, jedu k nim. A vy?" "Taky jedu k nim." "Cože? A co tam?" "To je tajemství, ovšem vám je mohu svěřit. Ale jazyk za zuby! Podívejte se na mne - zač mě máte?" "Za nejschopnějšího chlapíka mezi Novým Skotskem a Kalifornií." "Tak jsem to nemyslel - co dělám za řemeslo?" "Ať si hádá kdo chce, ale mě vynechte. Raději zastřelím buvola, než abych rozluštil hádanku!" "Nu - nevidíte na mně nic, co nepatří k výzbroji lovce?" "Ano - tu past na myši. Myslím, že jste se stal policistou!" "Policistou právě ne, ale chcete-li, můžete mě považovat za advokáta, který už má trochu jméno. Setkali jsme se v Kansasu, když jsem řečnil a listoval v zákoníku: to byla má univerzita - a nechodil jsem do ní nadarmo! Už v roce 1836 jsem se usadil v Springfieldu jako advokát." "Tak jste tedy právník. Věděl jsem, že máte před šebou cestu, která vede vzhůru, a věřím, že ani na dnešním stupni nezůstanete dlouho. Co vás sem ale vede jako advokáta?" "Mnoho! I když jsem dnes právníkem, mám stále v sobě cit zálesáka a stopaře. Již několikrát jsem polapil protřelého zločince, které nevystopovali ani nejlépe školení policisté, a teď se vyskytl dole v Illinois a Iowě podvodník, který vodí za nos různé finančníkové a úřední veličiny. Zatím ho žádný detektiv nenašel; dostal jsem příkaz, abych ho našel a dodal spravedlnosti pokud možno živého. Slova „pokud možno“ mi dávají dovolení, abych použil zbraně, bude-li třeba." "Jak se ten chlapík jmenuje?" "Měl už tucty jmen, ale nikdo neví, které je pravé. Svůj poslední geniální kousek provedl v Des Moines - falšoval směnku na vysokou částku. Zdá se, že jeho stopa míří na coteau, a já myslím, že šel směrem k Willmersovým." "To by se mu nemuselo vyplatit! Doufám, bude-li tam, že i já s ním promluví pár slov - nebude to Kanadský Bill?" "Ne. Proč?" "Když byl posledně viděn v Des Moines, vydělal tam ve hře v karty dvanáct tisíc." "To je mi známo. Zmizel však beze stopy a objeví se někde tam, kde ho nejméně čekají. Je to velmi nebezpečný člověk, jak víme, a to zejména proto, že hrát karty mu nemůže nikdo zakázat. A on dovede provádět své kousky tak, že je na něj každý krátký. Moc bych se divil, kdybychom se s ním nesetkali - když my dva se někde sejdem, bývá při tom vždycky také on!" "Pokračovali jsme společně v jízdu. Přistí noc jsme spolu tábořili a pak jsme dorazili k řece. Neviděli jsme nic než širou, rovnou prérú; tu se na obzoru objevil pás mlhy, který se táhl od východu k západu. Přijeli jsme blíž a uviděli řeku, na jejímž břehu stála řada domů. O něco výš stála krásná budova, stodoly a hospodářská stavení a nedaleko domky, které sloužily jako obydlí dělníků. Kam oko dohlédlo, všude

vládla čistota a blahobyť.

"Tak jsme tu!" zvolal Lincoln. Odepjal pouta a schoval je. "Nemusí každý hned vidět, proč jsem sem přijel."

U vrat jsme potkali nějakého dělníka.

"Dobrý den! Můžeme mluvit s panem Willmersem?" tázal se Lincoln.

"Ano, pane - jen jděte dál. Pánové a dámy právě obědvají."

Uvázali jsme koně a šli dál. V jídelně seděl Fred Hammer, Guy Willmers a Betty, hned jsem je poznal. Další dvě mladé dámy byly asi jejich dcery. Mezi nimi seděl cizí gentleman. Willmers vstal a vítal nás:

"Pojďte jen dále, pánové, co nám nesete?"

"Kupu pozdravů od Tima Kronera, znáte-li snad toho člověka," odpověděl

"Od našeho Tima? Ale - probůh, to jsi přece ty sám, starý brachu! Skoro bych tě nepoznal. V prérú ti narostly takové vousy, že ti z nich nekouká ani špička nosu. Vítám tě srdečně!" A uchopil mne za obě ruce.

Dostalo se mi tedy upřímného přijetí. Byl jsem hluboce dojat, ale vzpomněl jsem si na svého spolucestujícího.

"Tady jsem vám přivedl ještě někoho, koho také jistě znáte. Nebo jste už zapomněli na Abrahama Lincolna, který nás tehdy vedl za lupiči z prerie?"

Abrahama Lincolna - skutečně, je to on! Bud'te vítán, pane, a promiňte, že jsme vás hned nepoznali. Trochu jste se změnil od těch dob, co jsme se neviděli.

Musili jsme hned prisednout ke stolu. Teprv teď se zmínil Willmers o cizím

"A zde je sir David Holman, který je u nás na návštěvě již týden," představil jej

Willmers. "Za chvíli vás seznámím ještě s panem Belfortem, který teď šel do údolí, aby dohlédl na dovoz sklizně. To je také výtečný muž, zkušený a obratný jako

málokdo. A umí kouzelné kousky s kartami. . ."

Rozvinula se živá zábava; divil jsem se, že Lincoln zůstává tak jednoslabičný. Když se master Holman díval jinam, prohlížel si ho Lincoln se zájmem - byl to snad člověk, kterého hledal?

Pak vstoupil muž, kterého jsem si zkoumavě prohlédl. Mátl mne černé vlasy a temný vous, také oděv bohatého gentlemana - ale byl bych přísahal, že - nemohl jsem však svou myšlenku vyjádřit slovy, protože Guy Willmers mě předešel.

"Tady přichází pan Belfort, kterého vám představuji!"

"Pan Belfort?" přerušil ho Lincoln. "Myslím, že ten člověk se jmenuje právě tak Fred Flater nebo William Jones, nepřipustí-li, že se mu říká i Kanadský Bill!"

"Kanadský Bill?" zvolal Fred Hamznx, chopil se prvního nože, který se mu na mátl pod ruku, a vyskočil.

"Dejte si pozor na jazyk, sire," pravil Jones; byl to skutečně on, poznal jsem ho teď po hlase. "Gentlemanu nelze urazit beztrestně."

"To je správné," odvětil Lincoln. "Jsem však přesvědčen, že jsem neurazil žádného gentlemana. Kolik jste spotřeboval kořinek pekelného kamínku, než jste si obarvil vlasy na černo? Radím vám, abyste napříště používal ještě hřebenu z tuhy, aby vám zčernaly i kořínky vlasů. Pane Willmersi, říkáte, že dovede kouzla s kartami. Neukázal vám taky, jak se hraje three carde monte?"

"Ukázal - a taky nás pěkně obehral," odpověděl Fred Hammer. "Jsem už stár a oči mi neslouží, jinak bych ho musel poznat, teď však už nepochybuji, že mám před sebou Maryina vraha - by god, odplatím mu na místě!"

"Chcete probodnout svého hosta, Frede Hammere?" zeptal se Kanadský Bill.

"Můžete mi dokázat, že jsem to byl já, kdo zastřelil vaši dceru?"

A mého otce," zvolal jsem. "Ne, dokázat to nemůžeme, ale odpřísáhnout ano.

A také to, že jste v Smoky Hillu dostal vysázeno šedesát ran a pak přivedl rudochy. "

" ? p, " ,xj

Já Těch šedesát ran nemohu ne říznat šklebil se posměšně, a jednou s vámi za ně ještě zúčtuju - ale dokažte mi, že jsem přivedl rudochy! Můžete?"

"My - totiž pan Lincoln ajá -jsme stáli blízko vás, když jste kuli plány s černým panterem; stáli jsme na pasece, když jste přiváděli Indiány k pevnosti. Sdělili

jsem samozřejmě předem plukovníkovi, co máte za lubem, a pak jsme při ohňostroji uvolnili koně. . . To byl kousek, pane Jonesi, což?"

Teprv teď se dověděl, jak to tehdy bylo; jeho oči šlehaly blesky, zatínil pěsti, ale uvědomil si, že se musí ovládnout.

"Požnali jste mě opravdu tak zřetelně, že můžete něco takového rohlásit pánové?" syčel. p '

Lincoln k němu přistoupil a pravil:

"Chtěl bych vám říci, muži, že bychom s vámi mohli udělat krátký proces. Víte, že pan Lynč je přísný soudce. Ale vy jste dnes hostem v tomto domě. Přiznávám vám, že jsme u Smoky Hillu poznali váš hlas a pak vás viděli přicházet k pevnosti, ale ne tak zřetelně, že bych vám mohl s dobrým svědomím vpálit kulku do těla. Jsme svobodnými občany Spojených států a řídíme se jen plnými důkazy. Peníze,

o které jste tyto pány obehřál, nebudou asi požadovány zpět; na to je jim Kanadský Bill příliš nízký. Řeknu vám své rozhodnutí: opustíte toto místo do deseti minut, jinak promluví má puška, na to se můžete spolehnout!"

Tu se vmísil do hovoru David Holman.

"Jste snad pánem tohoto domu, abyste mohl vykázat pana Jonese? Naše hra byla čestná, nikdo mu nic nedokáže!"

"Nejsem pánem tohoto domu, ale přece mám něco, před čím budete mít úctu.

A říkám-li tomuto muži své rozhodnutí, vím, co činím."

Tak nám to něco ukažte!"

Zde to je!"

Vytáhl z kapsy listinu, podal mu ji a dal mi pokyn, který jsem pochopil a přinesl zpod pokrývky jeho koně pouta. Když jsem se vrátil, zíral Holman všecek bledý na tu listinu.

"Nuže, pane Holmane nebo Rayere nebo Pancrofte nebo Angstone, jak se vám líbí ten dekret?" ptal se ho Lincoln. "V Iowě i v Illinois, zejména pak v Des Moines je velký zájem o člověka, který má takhle krásná jména. Je škoda, že vám chybí levý malx - prozradilo vás to. Zbavím svého přítele Willmerse dvou hostů, kteří se sem opravdu nehodí!"

"Stop, pane - ještě nejsme tak daleko!" zvolal Holman.

Hodil okem po oknu a dveřích.

"Myslím, že jsme tak daleko. A nechcete-li tomu věřit, podívejte se na náramky, které vám teď navléknu!"

Vzal ode mne pouta; vytáhl jsem revolver, ale i Holman sáhl rychle do kapsy.

"Ruku ven, nebo střelím hrozil sem.

"Vidíte, že už jsme tak daleko?" smál se Lincoln. "Dejte sem klidně ruce - čtli jste přece zmocnění, které mi vás vydává na milost a nemilost. Počítám do tří. Nebudete-li mít do toho okamžiku železo na ruku, dostanete je do těla. Time, až řeknu tři, strilejte!"

Přistoupil k němu a otevřel pouta.

Jedna - dvě -"

Holman viděl, že jde do tuhého. Natáhl ruce a nechal se spoutat.

Pak se Lincoln obrátil k Jonesovi:

"Pět minut už uplynulo - máte ještě pět minut, abyste se klidil. Vidíte, že nežertuji!"

Fred Hammer ještě stále trmal svůj nůž. Přistoupil k Jonesovi a řekl:

"Pojďte, člověče! Postarám se, abyste s klidem odjel!"

Vystrčil ho ze dveří - a za několik okamžiků jsme viděli, že Kanadský Bill odjíždí. " :

"Máte nějakou místnost, kde bychom mohli pana Holmana dobře schovat?

zeptal se Lincoln Willmerse.

Máme takovou komoru. Pojďte!"

Všichni tři odešli, a já jsem objasnil Betty a jejím dcerám, co se všechno přihodilo. Když jsme pak poseděli všichni pohromadě, překypoval Hammer

i Willmers vděčností k Lincolnovi. Lincoln chtěl hned nazítří ráno se svým vězněm odjet, narazil však na odpor hostitelů. "

"Musil byste přes celou náhorní plošinu až dolů do Iowy, minil Willmers.

"Počkejte několik dní, až k Missouri pojedou od nás po řece tři čluny, a můžete pohodlně jet s nimi. Budete rychle v Yanktonu v Dakotě, a pak už je do Des Moines docela blízko. Zůstaňte tedy zde, váš vězeň je v bezpečí.

Lincoln si uvědomil výhodnost nabídky a přijal ji.

Přišel večer. Odvázal jsem koně, kteří se pak volně pásli na louce. Do stáje jsem je dát nemohl, byli příliš zvyklí na svobodu a mohli by si ublížit. Ostatní společnost seděla v jídelně v příjemném rozhovoru a já jsem se procházel na břehu a dohlížel na pasoucí se koně. Bylo tak tma, že jsem sotva rozeznal hladinu řeky od břehu. Díval jsem se do vody, když jsem na hladině spatřil odlesk světla. Zazářil rozbitou stěnou jedné ze stodol, která byla nabita obilím a senem. Slyšel jsem kroky a viděl mihnout se dvě postavy - byl bych přísahal, že je to Jones a Holman. Zmizeli v temnotě dřív, než jsem je s určitostí poznal.

Spěchal jsem zpět do jídelny a ptal se Lincolnů:

Máte Holmana pod zámkem, Abrahame?"

Proč? Byl jsem u něj před půlhodinkou!"

"Myslím, že jsem venku zahlédl Holmana a Jonese; rychle se podívejme, zda tu ještě je!"

Běželi jsme ke komoře - železná závora z dveří byla odstraněna a Holman byl Kanadský Bill se vrátil a osvobodil ho!" zvolal Lincoln.

' Musíme. "

Nechte je, sire!" vpadl mu Willmers do řeči. "Zítří ráno pojedeme po jejich stopách, však nám neujdou!"

Vyšli jsme ven a spatřili záři - kde jsem před chvílí viděl onen světelný paprsek, šlehalo teď plameny vysoko k nebi. Oheň se šířil s neuvěřitelnou rychlostí; spěchali jsme k stodole.

Tu jsem spatřil postavu muže, který se díval na oheň; jakmile mne uviděl, dal se 'na útek. To mi bylo podezřelé a dal jsem se za ním. Když jsem ho dobíhal, viděl jsem, že mu něco vadí v běhu - nemohl pohybovat rukama. Zdvojnásobil jsem rychlost a dohonil ho - byl to Holman, ruce stále ještě v poutech. Strhl jsem ho k zemi. Nemohl se bránit; odvázel jsem z krku šátek a spoutal mu i nohy. Upíral ne!mne zuřivý pohled a skřípal zuby, ale nepromluvil ani slovo. "Dobrý večer, pa" řekl jsem. "Vaše procházka netrvala dlouho. Prozradil byste mi laskavě, kde je William Jones?"

Nedal mi odpověď.

Dobře - pokusíme se ho tedy najít sami."

'Chytil jsem ho za límec a odvěkl zpět do domu, kde jsem ho zase zavřel. Pak se muži rozběhli do okolí pátrat po Jonesovi, ale nadarmo, nenašli jsme ho, opět unikl.

Mezitím přiběhli Willmersovi dělníci, kterým se podařilo udusit oheň; škoda, tedy nebyla tak velká, jak Jones a Holman zamýšleli.

Když byly vypraveny čluny, odjel i Lincoln s Holmanem.

Rozloučení bylo těžké, dobrý Abraham mi velmi přirostl k srdci - ale nenechali mě odjet s ním. Fred Hammer a Guy Willmers, Betty i dcery tak prosili, že jsem musil zůstat nějaký čas u nich.

Později jsme se dověděli, že Holman byl pro své zločiny odsouzen na doživotí.

Abraham Lincoln nezůstal advokátem; přivedl to až k nejvyšší metě, kam může selfmademan dojít - stal se prezidentem Spojených států. Za vše dobré, co pro svůj národ vykonal, sklídl však kulku. Proklet at' je ten lotr, který ho zastřelil!

A já? Musil jsem slíbit, že zůstanu u Willmersů, nedali jinak. Můj Arrow nebyl nijak spokojen - a i já mám občas takové cukání ve všech údech, že se musím chopit pušky a tomahavku a vyjet na měsíc či dva do savany a lesů, kde mohu ukázat buvolům a Indiánům, že Tim Kroner je tu a nechce ještě zaměnit kouzelnou

prerů za věčná loviště. Můj revír leží mezi Long Peaks a Spanish Peaks; tam jsem si vysloužil jméno, kterým jsem se vám představil, pánové - muž z Colorada.

Kanadský Bill jakoby se propadl, od té doby jsem ho neviděl. Nedávno jsem však slyšel, že se ukázal na dolním toku Mississippi a vyhrál zas pěkné peníze při three carde monte. Honím se za ním již tolik let - od našeho posledního setkání uplynulo třicet let - doufám však, že ještě žije a padne mi jednou do rukou - pak ho moje kulka nemine.

Muž z Colorada skončil. Prohlížel si pažbu své pušky, která byla hustě pokryta různými zářezy a znameními, jímž nezasvěcený nemohl rozumět.

12 UGETOVxfDOKTOR

Po chvíli řekl jeden z posluchačů:

Vyprávěl jste nám smutný příběh, pane. Myslím, že vás mohu trochu potěšit: Kanadský Bill už dostal svou odplatu, jeho život skončil."

"U všech d asů, co říkáte?

"Ano, Kanadský Bill je mrtev, skončil svůj život v misú Santa Lucía u Sacramenta."

"Jak skončil - snad nezemřel po nemoci? Takovou slušnou smrt by si ten darebák nezasloužil!"

"Ó ne, tak lacině z toho nevyšel. Za svůj konec vděčí muži, jehož jméno všichni známe: Old Firehandovi."

Cože - Old Firehand se o to přičinil? Jak se to stalo, pane?"

"Je to napínavý příběh, chtěl jsem ho ostatně uveřejnit. Jsem totiž spisovatel, pánové, a od spisovatele není příliš chytré, vypráví-li nějaký příběh, který hodlá uveřejnit v tisku - to jistě chápete. Dnes si však pěkně vyprávíme a vyslechl jsem tu všelijaké příběhy, které mi přijdou vhod k mé práci; nebudu vás tedy napínat a taky já vám povím všechno, co vím."

Pohodlně se usadil a začal tónem zkušeného vypravěče:

Přístav Sacramento skýtal barvitý obraz. Na nábřeží se hemžil dav lidí, kteří nevypadali jako obyvatelé jedné čtvrti či města, ale podobali se spíše účastníkům jakéhosi obrovského karnevalu, který nakrátko spojil zástupce všech národů světa.

Stála tu skupinka vyzábělých Yankeeů v nezbytných černých fracích a s cylindry v týle, s rukama v kapsách; byli ověšeni zlatými řetízky a hodinkami s přívěsky, v kravatách měli jehlice, v manžetách knoflíčky. Vedle zase hlouček Číňanů v modrých halenách a širokých bílých kalhotách, s dlouhými, pečlivě

upletenými copy. Byli tu i obyvatelé ostrovů jižních moří, plaší, rozpačití, udivení vším, co tu viděli; tiše mezi sebou šeptali o svých dojmech. Mexikánci se tu pyšili ve svých dlouhých černých sametových kalhotách a krátkých kabátcích, posetých stříbrnými knoflíky, na hlavách široká sombrera. Obyvatelé Kalifornie měli dlouhé, pestrobarevné oděvy - ponča - sahající skoro ke kotníkům; černí gentlemani a ladies byli v plné parádě; v davu se pomalu a hrdě procházeli také vážní Indiáni; hemžili se tu i pohodlní Němci, Angličané s kotletami na tvářích a s cvikry na nosech, dále pohybliví, drobní Francouzi, vykládající živě i rukama; ryšaví Irové, za nimiž se táhla vůně pálenky; lidé z Chile v svých pončech, zálesáci a lovci v kožených oděvech, pušku přes rameno, jako by zrovna přišli ze Skalnatých hor; mesticové a mulati všech barev a odstínů pleti a mezi nimi zlatokopové, často ještě přes

rameno pytlíky zlatého prachu, v roztrhaných nebo spravovaných kabátcích a kalhotách, s rozbitými botami a klobouky, které už neměly barvu ani tvar a sloužily jim v noci jako polštáře. . . Byli tu i malé skupinky domorodců, kteří byli vlastně pány této země, a přitom jediní chud'asové v tom celém davu, jediní, kdo si musili těžce vydělávat svůj vezdejší chléb.

V tom pestrém davu se pohybovaly i různé postavy, které budily úctu - američtí a angličtí námořníci, širokoramenní, se silnými pěstmi a vyzývavými pohledy, i španělští námořní důstojníci v uniformách vyšívaných zlatem, kteří sem přišli ze San Franciska, aby se poohlédli, jak to vypadá s obchodem nedaleko kraje, kde se těží zlato.

Kdo spočítá, kolik různých národností tu lze spatřit, kdo zná všechna jména? A co bylo důvodem, že se tu sešla ta antropologická míchanice? Nic jiného než - zlato.

Osídlování Kalifornie začalo roku 1768 z Mexika a přivedlo tento kraj pod vliv misionářů. Jezuité byli výborní hospodáři a vybudovali na mnoha vhodných místech kláštery a misie, odkud řídili svou propagandu.

Když mexická ústřední vláda svrhla roku 1823 nadvládu duchovních, většina misionářů se zdráhala tuto vládu uznat a raději opustili zemi. Několik málo jich zůstalo, ale ztratili vliv, žili bídě a pomalu téměř vymizeli.

Nedaleko Sacramenta stála velká, několikapatrová budova, obklopená prostorným dvorem: strana obrácená k městu byla ohraničena starobylym kostelem z nepálených cihel.

Tento rozsáhlý dům byla misie Santa Lucía; velké místnosti, jež připomínaly kasárna, obývali jen dva muži: starý, úctyhodný duchovní a jeho pomocník, který se původně jmenoval Karl Werner a pocházel z Německa, tady ho však nazývali señor Carlos.

Když byla v Kalifornii objevena zlatá pole, zpráva o pokladech v horách se rozlétna brzy nejprve do sousedního Mexika a do Spojených států a vyvolala příliv zlatokopů; později sem přijížděli lidé z celého světa, po potomcích španělských dobyvatelů i ostrované z jižních moří, Australané i Evropané; i čínští kuliové chtěli pro sebe něco urvat a zbohatnout. San Francisco bylo hlavním střediskem cizinců, kteří se odtud rozešli do vnitrozemí, na sever i na východ; i Sacramento ožilo cizinci.

Počet přichozích rostl den ze dne. Časté deště nedovolily lidem beze stanů spát pod širým nebem, a tak byla zabrána všechna stavení, která mohla posloužit jako přístřeší.

Ani stará misie Santa Lucía nebyla ušetřena tohoto přívalu, který neměl nic společného s jejími původními cíli.

Nějaký Francouz z Alsaska zřídil v přízemí jednoho křídla budovy pivovar, postavil si tu veliký kotel a začal vyvařovat nápoj, který odvázně nazýval pivem;

v předním křídle, hned vedle kostela, se usídlil jistý Američan a otevřel si hostinec; uznal za vhodné zabrat i část chrámové lodi a přeměnit ji v taneční sál.

Podnebí v Kalifornii je sice zdravé, mezi zlatokopy však bylo nemocných vždycky dost. Divoký a nepravdivý způsob života k tomu přispíval stejně jako prudké deště; často vypukaly epidemie horeček, jejichž oběti bez lékařské pomoci brzo umíraly.

x'tastni byli ti, kdo našli v nemoci přítele, který je z horské divočiny dopravil soutěskami na dosah civilizace a řádné péče. Nejčastěji však nemocní nakonec našli jen šest stop hlíny nad sebou, kolem nichž ubohý okruh z kamení označil jejich hrob. Mnozí zemřeli cestou, nebo žili právě jen tak dlouho, aby posledním pohledem spatřili ještě lidské sídliště - jen málokterým se podařilo vykřesat se z nemoci a začít znova svou práci.

Ale o jedno přišli všichni nemocní - o své zlato.

V tehdejší době byly léky skutečně vyvažovány zlatem, a zdatný lékař měl nejvýnosnější důl ve svých nemocných. Kolik tu bylo mastičkářů, kteří to věděli a jejichž nemocní umírali právě jen proto, že měli zlato, které by si v případě

uzdravení byli zas odnesli!

Jednoho podvečera kráčel do kopce směrem k misú statný mladík, jehož světlé vlasy, pravidelné rysy a zdravé růžové tváře nasvědčovaly, že je německého původu, ačkoliv byl oblečen v pohodlný mexický šat.

Zastavil se u křoví, které obklopovalo budovu, a zahleděl se na západ.

Blížil se večer, slunko klesalo do červánků. Díval se na město zalité paprsky zapadajícího slunce; v oknech staré budovy se zrcadlil jejich odlesk.

Ulehl na měkký trávník a kochal se pohledem na okolí, takže ani nepozoroval, že se k němu kdosi zdaleka blíží. Jemná ručka mu spočinula na rameni a zaslechl příjemný hlas:

"Vítejte u nás v misú, señore! Proč jste u nás tak dlouho nebyl?"

"Byl jsem ve Frisku, señorito, kde jsem vyřizoval různé obchody," odpověděl.

"A kde jste úplně zapomněl na señora Carlose a na jeho malou Anitu!"

"Zapomněl - por dios, nikdy, tisíckrát ne! Anito, jak bych na vás mohl kdy zapomenout?"

Bez okolků se posadila vedle něho.

"Skutečně jste na mne myslel, señore Eduardo?"

"Prosím, Anito, vyslovujte mé jméno tak, jak jsme doma zvyklí - pak je rád slyším z vašich úst. A neptejte se mne, zda jsem si na vás vzpomněl! Když mne zlí lidé obrali o všechno, co jsem měl, kdo jiný se mě ujal než váš otec? Kdo o mne pečoval jako o syna a bratra, když mě nemoc připoutala na lůžko? Vy a vaše matka!

A kam mohu jít v této cizí zemi, potřebuji-li radu, než k vám? Anito, nikdy na vás nezapomenu!"

"Je to pravda, Eduarde?"

"Ano," odpověděl prostě, stiskl její ručku a pohleděl jí přímo do očí.

"Ani tehdy nezapomenete, vrátíte-li se do své vlasti?"

"Ani tehdy ne! Řekl jsem vám přece, Anito, bez vás že se do vlasti nikdy nevrátím; zapomněla jste snad vy na má slova?"

"Ne," odpověděla tiše.

"Bál jsem se, že jste obrátila svou přízeň jinam!"

Jinam? A kam - kdo to má být?"

Ten lékař nahoře, doktor White."

Ten?" tázala se udiveně. "Ten by se měl hrát na slunci mé přízně, ten hubený dědek? Pro mne a za mne at' zůstane ve stínu, dokud se mu zlíbí

"Je to pravda, Anito?" zvolal mladík.

Proč mi nevěříte?"

"Protože vím, že vás sleduje na každém kroku a že ho vaši rodiče rádi vidí

"Nemohu popřít, že za mnou brousí, a stejně tak je pravda, že můj otec ho rád vidí; napovídal mu hodně o svém velkém jmění a chce se vrátit s námi domů za velkou louží, až dost vydělá."

Do Německa - váš otec se tam chce vrátit?"

"Chce - z misie jsou teď kasárna a otci se to nelíbí. Jsme však chudí a otec je už příliš stár, než aby vydělal peníze na zpáteční cestu, a tak."

"Tak si tedy myslí, že bohatý zet' by mohl splnit jeho přání."

Eduard chvilku mlčel. Pak se zeptal: "A dal by váš otec vaši ruku doktorovi?"

"Ano - já ho však nemohu ani vystát a matka také ne."

Ale mne - mne můžete vystát?"

Přikývla. Vzal ji opět za ruku a pravil:

"Připadá mi, že k sobě patříme pro celý život. Jsi tak dobrá, tak ušlechtilá, bych být s tebou stále. Mohu to říci tvé matce, která nemá doktora také nijak v lásce?"

Ted' hned?"

Ted' hned!"

"Tak pojd' me!"

Zvedl se, Anita také, prošli branou a kráčeli přes dvůr ke dveřím, které vedly k Wernerovu bytu. Už na prahu zaslechli někoho hovořit tvrdým, ostrým hlasem, který cosi vyprávěl.

Doktor je u nás," pravila Anita.

Pojd', půjdeme do kuchyně a počkáme, až odejde.

xli do kuchyně a slyšeli teď každé slovo z rozhovoru, který probíhal mezi doktorem a rodiči.

"Proklatě, señore Carlosi, myslíte si, že nedovedu otevřít svůj měšec?" ptal se

doktor. "Medicína má větší cenu než nejlepší naleziště zlata nahoře v horách a jakmile našetřím dost peněz, pojedeme do New Yorku nebo do Filadelfie nebo ještě dál, kam budete chtít; je vám to tak vhod?"

"Hm - což o to, bylo by mi to vhod, jen kdybych věděl, že dodržíte slovo!"

"K čertu - máte mě tedy za lháře?"

"Ne, nezavdal jste mi dosud k tomu příčinu. Ale v naší staré Kalifornii musí dnes i našinec být opatrný."

"Chci vám tedy poskytnout záruku! Nemohu už dále vést svůj obchod bez pomoci ženy a vaše dcera se mi zatraceně h'bí; myslím, že jí bych se k ní hodil. Dejte

mi ji za ženu a slibuji vám, že jí předám účetnictví a pokladnu. Stačí vám to?"

"Hm - to by stačilo. Ale mluvil jste již s mou dcerou?"

"Nemluvil, ale myslím, že to ani není nutné. Doktor White je muž, který může dostat jakékoliv děvče, a proti vaší vůli by ostatně snad nikdy nejednala."

"To je asi pravda, ale mám za to, že v tak důležité věci je třeba se jí zeptat na její názor. I když bych rád řekl ihned ano, nedojde k svatbě, nebude-li ona chtít. Pohovořte si s ní tedy, doktore, a potom zase přijďte!"

"To se může stát hned, nemám mnoho času na takové věci, mám nahořejednadvacet pacientů a ti dají něco práce. Kde je teď?"

"Nevím, snad venku u hlavních vrat."

"Dobře odívám se za ní."

Obrátil se ke dveřím, zarazil se však, neboť v tom okamžiku sem vešli z kuchyně Anita a Eduard.

"Tady je dívka, kterou hledáte, pane doktore," pravil mladík. "Myslím, že váš rozhovor nebude dlouhý."

"Jak to myslíte, seňore Eduardo?" ptal se White, který svého soka znal, potkával ho dříve téměř denně u Anitiných rodičů.

Myslím to tak, že jste se trochu opozdil, právě jsme se s Anitou dohodli. Nechce se stát paní doktorovou, chce to zkusit raději se mnou."

Je to pravda, Anito?" vyskočil Werner překvapeně a odhodil nedopalek cigarety.

"Ano, tatínku. Nebo ti to není vhod?"

"Vhod? Och, bylo by mi to velmi vhod, mám toho mladíka sám rád - ale co je platná pouhá láska v zemi, kde jsou všechny cesty vydlážděny stříbrnými dolary?

Seňor Eduardo je ještě mlád a dotáhne to daleko, když si neuváže předčasně na krk nějaké děvče. Doktor ale už ví, co má - to je ten rozdíl, Anito. Doktor chce jít do Německa a . .

Eduard také," přerušila ho Anita. "Chce."

Ale může vůbec? K tomu nestačí jen dobrá vůle. . .

Seňore Carlosi," řekl Eduard, "ted' není vhodný čas, abychom hovořili o tak důležité věci. Řekněte mi jen jedno: dal byste mi Anitu, kdybych nebyl chudý?"

"A kolik bych musil mít?"

! , p y p

"Hm, těžko říci Čím více tím lépe - musilo by to stačit aspoň na cestu domů

a zakoupení menšího statku nebo tak. . ."

A dáte mi čas, abych mohl tolik vydělat?"

"Kolik času myslíte?"

Půl roku!"

"To není tak dlouho. Co tomu říkáte vy, doktore

"Proklatě, to vypadá jako obchodní jednání podle všech pravidel, dovolte, ať se přidám!"

"Přidejte se tedy!"

Ted' udělám návrh já vám, seňore Carlosi!"

"A jaký

"Vy asi chcete nahoru do zlatých dolů, master Eduardo?" otázal se posměšně obraceje se k mladému muži.

"Ano, chci."

"Well, sire - dáme vám úroční lhůtu. Vráťte-li se s třemi tisíci dolarů tak e Anita vaše, neřeknu proti tomu ani slovo. Nevráťte-li se nebo budete-li mít méně, e Anita moje. Souhlasíte s tím, seňore Carlosi "

Souhlasím, jsou-li vaše poměry takové, jak jste mně je popsal "

"To zajisté. Jsme tedy dohodnuti. Ted' musím ke svým nemocn

Uběhlo několik měsíců. Cestou k misu stoupal opět mladý muž a rozhlížel se po krajině. Nebyl to však Eduard, ačkoliv lhůta šesti měsíců už za několik dní končila; byl to cizí mladík.

Když se nasytil krásné vyhlídky, vstoupil hlavní branou do dvora. U vchodu do vedlejšího křídla se potkal s Anitou. Zeptal se: "

"Mohla byste mi říci, seňorito, kde bych našel doktora Whita

"Bydlí tu nahoře. Vyjděte po schodech až nahoru pod střechu, tam má svou nemocnici a tam ho také určitě najdete."

Poslechl a vystoupil po schodišti až docela nahoru k půdě, kde uviděl dvě řady lůžek, mezi nimiž se pohyboval doktor. Místnost byla dosti tmavá, a jelikož se již

venku začalo stmívat, nebylo už dobře rozeznat jednotlivé věci.

White upozoroval cizince a přistoupil k němu. "Co chcete, pane?" zeptal se.

Tázaný se zaposlouchal do zvuku hlasu a opáčil: "Vy jste pan White, lékař, sire?"

"Ano, jsem.

"Já jsem lékárník, zkoušel jsem své štěstí v Kalifornii, ale zlato jsem nenašel. xel jsem tedy na zprostředkovatelnou práce a tam mi řekli, že potřebujete opatrovnika nemocných. Přišel jsem tedy za vámi, abych se poptal, je-li to místo volné.

"Neobsadil jsem je ještě. Kde a s kým jste pracoval?"

, p y y x, p

"Hm ověřel jsem s rozmyslem a menoval několik míst říčímž dal důraz na místo poslední. "V New Yorku, Pittsburgu, Cincinnati a posléze v Norfolku v Severní Karolině, u mastera Clevelanda."

"V Norfolku u mastera Clev. . "

Rychle přistoupil k cizinci a prohlížel si jeho obličej. Pak překvapeně ustoupil:

"U všech d asů, ten prokletý Něm. . chci říci, master Gromann který se mnou tenkrát. . . pojďte přece se mnou dolů do mého bytu, pane! Mám velkou radost ně potk kterým jsem

že v zdejší pustině tak nečeká avám kolegu, s už pracoval!"

Nepostřehl dvojsmyslný úsměv na rtech přichozího. Sešli o patro níž, kde vstoupili do pokojilcu, který byl současně obývacím pokojem a ložnicí.

"Tak se u mne posad'te a vyprávějte! Co bylo dál v Norfolku, když jsem odešel?"

Měl jsem se šéfem malý spor a odešel jsem ve hněvu bez výpovědi. Doufám, že se starému Clevelandovi daří dobře!"

"Dobře? Už se mu nedaří docela nijak. Když jste odešel, zmizela nepochopitelně i pokladna se všemi cennými papíry. Cleveland byl zcela zruinován a nemohl se s tím vypořádat. Je mrtev."

"Je to možné? Co neríkáte! Hm, starému se nikdy vlastně tak docela nedařilo nikdo neviděl do jeho skutečných poměrů. Možná že to s tou pokladnou byla nějaká výmluva. Nedivte se, že jsem se tu usadil jako lékař. Tady xse nikdo neptá po

diplomu a to povolání člověka uživí. Přišel jste se tedy ucházet o volné místo?"

"Ano - ale nejdřív mi, Dare, řekněte, jak jste přišel k finančním prostředkům, že jste si mohl založit nemocnici, a proč jste přijal jiné jméno?"

"No - prostředky jsem získal nahoře v nalezišti zlata a jméno jsem si změnil, protože White zní učeněji než Dare. Vráťím se zpět k důvodu, proč jste přišel - to místo můžete mít; budete-li pracovat k mé spokojenosti, můžete se stát mou pravou rukou a dokonce i společníkem." Máte pro mne byt?"

"To zařídíme. Pláceme si tedy?"

Samozřejmě."

Tak tedy dojednáno."

"Budete u mne jistě spokojen. Mám za sebou dost pohnutou minulost, že na ni celkem nerad myslím."

Gromann tedy dostal místo u Whita a pomalu se zapracovával do tajů správy nemocnice. Doktor byl vlastně donucen ho zaměstnat; nabýval však klidu, když viděl, že jeho asistent pokládá za samozřejmé i různé věci, které musely zůstat veřejnosti utajeny.

White měl nyní víc volného času a využíval ho k častým návštěvám u seňora Carlose. Byl dost obratný, aby dovedl vypočítavě získat jeho důvěru. Otec Carlos

vůbec nehleděl na to, že doktor byl mnohem starší než jeho dcera a že v jeho vystupování a charakteru bylo vždy něco, co lidi odpuzovalo.

Konečně proběhlo oněch šest měsíců, aniž se Eduard ukázal nebo přišla od něj sebensí zpráva. Anitu to trochu znepokojovalo - věděla však, že poštovní styk s nalezišti zlata je výhradně v soukromých rukou, a tedy zcela nespolehlivý. Často se stalo, že lidé, kteří byli pověřeni předat dopisy či peníze, byli cestou přepadeni, oloupeni a zabiti - nebo šli přímo na lod' a odjeli i se svěřenými penězi.

Nadešel poslední večer a po Eduardovi nebylo ani potuchy. Dívka neklidně přecházela sem a tam. I doktorovi se vedlo podobně. Do dneška měl velké vyhlídky - a teď se mohl každým okamžikem objevit jeho sok. Rozhodl se, že tomu za

každou cenu zabrání. Předal pacienty svému asistentovi a vyšel z budovy misie.

Nemocní byli s asistentem Gromannem velmi spokojeni - připadal těm bezmocným lidem jako anděl spásy. Před doktorem Whitem neprojevoval svou vůli

a poslouchal ho na slovo, za jeho zády však zachránil mnoho pacientů, které White již zasvětil smrti; ti všichni mu mohli jen děkovat za záchranu svých životů i majetku.

Vypravěč udělal přestávku, zapálil si další doutník a pokračoval:

Právě jsem vám vyprávěl, že doktor White přenechal své nemocné asistentovi

a vyšel ven. Byl velmi nervózní. Hnalo ho to na nádraží, kde chtěl čekat na poslední večerní vlak z hor.

Netrvalo dlouho, vlak přijel a vystoupil z něho - Eduard. Když opustil vagón, loučil se ještě s kýmisi, kdo zůstal uvnitř; pak vyrazil k městu. White se k němu připojil a řekl: "Skutečně jste tedy přijel! Už jsme si mysleli, že nedodržíte lhůtu. Hlavní věc, jste tady - měl jste štěstí a našel jste zlato?"

"Měl jsem skutečně nečekané štěstí," zněla radostná odpověď.

"Máte ty tři tisíce dolarů?"

"Mám víc, mnohem víc

Tomu lze sotva věřit! Jiní pracují celá léta, kopají a kutají, obětují zdraví i život, a nic nenajdou - vy tam jdete na pár měsíců a vrátíte se živ a zdrav! Nuž nedá se nic dělat, musím ustoupit. Jdete přímo do budovy misie?"

"I já tam jdu, půjdeme tedy spolu."

Přidali do kroku, aniž si White všiml muže, s nímž se před chvílí Eduard loučil a který mezitím také vystoupil. Eduard šel velmi rychle - toužil spatřit co nejdříve Anitu a zbavit ji všech starostí, které si už určitě dělala. Chtěl však ještě ve městě něco obstarat; trochu ho to zdrželo a mezitím se úplně setmělo. White tedy mohl nepozorovaně vytáhnout z kapsy revolver a odjít ho.

"Tak jste měl tedy štěstí," navazoval opět rozhovor. "Kdo by si to byl pomyslel! Vyhodil jste mne teď úplně ze sedla. Hledal jste zlato sám, nebo jste měl společníky?"

"Opravdu? Vždyť tomu nerozumíte! To bylo ale obrovské štěstí, neuvěřitelná náhoda, že jste přišel hned na tak dobré místo. . "

To nebylo štěstí ani náhoda, někdo mi to místo ukázal."

Ukázal? Není možná! Zlatokop nikdy neukáže jinému své naleziště!"

Nebyl to zlatokop."

A kdo tedy?"

Indián!"

"Indián? To je ještě podivnější! Indiáni vědí, kde je zlato, ale ani je nenapadne, aby to povídali bělochům."

"Tehle Indián žádné zlato nepotřeboval - byl to velký a slavný náčelník Apačů."

"Jak se jmenoval?"

Inču-čuna."

U všech rohatých! Inču-čuna - jak jste se sešel právě s ním?"

Jeden přítel, bílý lovec, kterého jsem potkal v nalezištích, mě s ním seznámil."

"A jak se jmenoval?"

Old Firehand."

Dobrák Eduard si nepovšiml, jaký dojem udělala obě jména na doktora Whita, a pokračoval:

"S Old Firehandem jsem se seznámil čirou náhodou. Vyptával se mě na ledacos, protože viděl, že nejsem zlatokop jaksepatří a že se tam nějak nehodím. Vyprávěl jsem mu svůj příběh a taky, že jsem přišel, abych za půl roku vydělal tři tisíce dolarů. Nejprve se smál, ale pak zvažněl a šel mi, že mi přivede člověka, který mi snad bude moci dobře poradit. Na druhý den přivedl Inču-čunu. Ten se na mne díval, jako by mě chtěl prohlédnout skrz naskrz. Pak tiše přikývl svému bílému bratru a vyrazili jsme všichni tři. Stoupali jsme skoro celý den dál do hor; Inču-čuna zkoumal půdu a skrývky. Na jednom místě - bylo to už kvečeru - se zastavil

a řekl: Tady musí můj mladý bratr kopat, ale sám, s nikým cizím. Najde zde nuggety a zlatý písek.

Začal jsem tedy kopat a skutečně - Inču-čuna měl pravdu! Našel jsem nuggety.

Musel jsem se mít na pozoru před ostatními zlatokopy a zatajit své nálezy; jsou to velkou měrou zloději a darebáci. Bylo by se mi darilo zle, kdyby se byl nevrátil Old Firehand, který se mne chtěl zeptat, zda jsem měl úspěch."

Přišel zase s Inču-čunou?"

"Ne, přišel sám, protože chtěl dolů do Sacramenta a později do San Franciska.

'Zůstal se mnou a postaral se, aby mě nikdo neokradl. Pak se mnou jel až sem."

To byl tedy on, s kým jste se loučil, když jste vystoupil?"

"Ano - ještě hovořil s ostatními spolucestujícími, když jsem mu popřál dobrého večera. Jsem zvědav, dodrží-li své slovo."

Co vám slíbil?"

"Slíbil mi, že se zítra ráno zastaví u mne v budově misie.

"U d'asa - je to pravda?"

"Ano," potvrdil Eduard, který nepozoroval, jak je doktor rozčilen. Ten se jen stěží ovládal, vyptával se však spěšně dál:

"Můžete dokázat, že máte ty tři tisíce dolarů? Budete muset ten doklad ještě dnes večer předložit!"

"Vyměnil jsem všechno zlatý prach za dobré cenné papíry, které mám u sebe."

Tu se White zastavil, natáhl tiše kohoutek a řekl:

"Víte, měl jste velké štěstí, že jste potkal Old Firehanda a Inču-čunu; ještě větší však je vaše hloupost, že jste mi to všechno vyprávěl."

"Hloupost - proč?"

Protože to děvče nedostanete a ze svých peněz nebudete nic mít."

Vzápětí třesla rána a Eduard se skácel k zemi. White ho odtáhl kousek z cesty a tam ho nechal ležet. Chtěl ho později v noci někde zahrabat; nejdřív mu ale musel prohledat kapsy, aby se zmocnil jeho majetku. Vtom zaslechl kroky, které se rychle blížily. Všechno bylo v pořádku, mrtvého nebylo z cesty vidět. Doktor se rozhodl vrátit do budovy misie a pro peníze si přijít až v noci. Zamířil přímo k seňoru Carlosovi, aby tam uplatnil své nároky. . .

Mezitím vyšel i Old Firehand z nádraží a vydal se do města. Vyhledal hostinec a ubytoval se tam; cosi ho však táhlo ven do města. Chodil tedy ulicemi a vzpomínal na Eduarda, kterému slíbil na příští den návštěvu; vyptal se tedy na cestu k misu. Když se dověděl, kudy se tam dostane, vydal se bezděky tímto směrem. To už se stmívalo.

Byl krásný večer. Old Firehand, pohroužen v myšlenkách, kráčel pomalu. Kolem bylo naprosté ticho, jen zdáli doléhal ohlas městského ruchu. Tu zazněla do

tmu ostrá rána z revolveru. Právě v tom okamžiku se chtěl Old Firehand obrátit

zpět k městu; ted' ale se rozběhl k místu, kde třesla rána. Pak se zastavil a tiše naslouchal - zdálo se mu, jako by se někdo tiše vzdaloval. Hledal tedy v okolí, neleží-li tam někdo, kdo byl tou ranou zasažen, ale nikoho nespatriil. Tu však zaslechl

zpozvzdálí tiché sténání. Rozběhl se tím směrem a spatřil Eduarda, který si pololeže a polosedě tiskl ruce na srdce.

"To jste vy?" otázal se zděšeně, když ho poznal. "Jste zasažen?"

"Ano - do srdce, primo do srdce."

Mluvil ztěžka, nemohl popadnout dech.

"Do srdce? To není možné," pravil Old Firehand. "Kdybyste byl zasažen do srdce, byl byste ihned mrtev. Zůstaňte klidně ležet, podívám se."

Rozepjal mu kabát, vestu, košili - ani stopy po krvi, ani stopy po ráně! Hledal dál, našel náprsní tašku, potěžkal ji a prohlásil radostně:

"Chvála bohu! Máte v náprsní tašce velký sáček nuggetů, v kterém kulka uvázla. V plátně sáčku je po ní podle hmatu dírka. Střela vás porazila a vyrazila vám

dech, ale kulka zůstala trčet v nuggetech. Lékař - ten váš sok - bydlí přece v misu?"

Ano. "

"Tak vás k němu odvedu nebo odnesu, pomůže. . .

"Probůh, jen to ne.

Proč ne?"

"Právě on na mne vystřelil."

"Aha - to byl tedy ten muž, s kterým jste odešel z nádraží? Jak se jmenuje - é".."

lépe řečeno, jak se jmenuje ted'?"

"White, doktor White.

"Doktor, lékař! Ten darebák má opravdu pestrou životní dráhu; tohle bude ale jeho poslední povolání. Zatrhnu mu jeho řemeslo jednou provždy!"

"Cožpak ho znáte?"

"Až příliš dobře! To je ted' vedlejší - jak je vám?"

"Je mi líp, už mohu dýchat."

"Bolí vás na prsou?"

x'.....I

Už ne tolik."

"Zkusíme tedy, jste-li schopni chůze. Vstaňte a opřete se o mne

Pokus se podařil: pomalu, ale šlo to. Po cestě vyprávěl Eduard Old Firehandovi o rozhovoru, který měl s doktorem. Když došli k budově misie, posadili se na skryté místo a Eduard vysvětlil Old Firehandovi, jak to uvnitř vypadá. Pak se Old Firehand vydal za doktorem. Byt však byl zamčen; šel tedy po špatně osvětlených schodech až nahoru k půdě a bez zaklepání otevřel. Mezi řadami postelí byl stůl a u něho seděl doktorův asistent. Vyskočil, trochu udiven pozdní návštěvou, a když si prohlédl návštěvníka, polekal se.

"Kdo jste a co tu chcete?" tážal se.

Hledám doktora Whita."

"Není tu, bude asi dole u seňora Wernera.

"A kdo jste vy?"

"Jmenuji se Gromann a jsem jeho asistent."

"Ukažte se mi, pane Gromanne, musím se vám podívat do obličeje."

Přitáhl Gromanna na světlo, pohleděl mu do očí - jeho vážné rysy trochu změkly a pravil:

"Zdá se, že nejste darebák, pane Gromanne."

"To také nejsem. Jak si mám vysvětlit vaše slova a vaše podivné chování, pane?"

"Hned vám to povím. Znáte jméno Old Firehand?"

'Znám."

"To jsem já. It'ekněte mi však, co vy si myslíte o svém představeném, o doktoru Whitovi?"

"Nevím, pane, kam směřujete tou podivnou otázkou!"

; "Nuže - právě spáchal pokus vraždy."

"Co jste to řekl? Víte to určitě? Mluvte! Kde a na kom?"

"Trpělivost, pane, uslyšíte vše! Ale nejdřív. . .

"Nejdřív vyslechněte vy mne! Je to vlastně tajemství, ale vám je svěřím. Jsem totiž detektiv."

"Tajný policista - asistentem doktora Whita?"

Přesně tak. Znáte jméno Kanadský Bill?"

"Slyšel jsem o něm dřív dost často; byl to široko daleko největší darebák. Ted' už o něm nebylo dlouho slyšet."

"Nuže, zdá se, že takzvaný doktor White je právě Kanadský Bill. Všechno vám budu vyprávět, ted' mi ale řekněte vy, co víte o tom pokusu vraždy Old Firehand mu vyličil nedávnou událost a i Gromann pak vyrukoval se svou historkou:

"I já k vám budu upřímný. Byl jsem dříve lékárníkem a pracoval jsem u Mr.

I Clevelanda v Norfolku, v Severní Karolíně. Nastoupil u nás nějaký Dare, který měl výborná vysvědčení - později se však ukázalo, že lékárnictví vůbec nerozu;

mí; docházelo k výstupům se šéfem a pak Dare jednoho dne beze stopy zmizel a s ním i pokladna a veškerý šéfův majetek. Měl jsem šéfa rád, byl to můj dobrodinec. Ta ztráta ho úplně zruinovala; policie nenašla po zločinci ani stopy, a tak jsem

si předsevzal, že ho vystopuju sám. Hledal jsem dlouho - při svých průzkumech

jsem narazil i na stopy jiných darebáků, kteří měli být dávno vydáni do rukou

spravedlnosti. Získal jsem u policie dobrou pověst a později mě zaměstnali jako

detektiva. Měl jsem tak větší možnosti i prostředky, a proto se mi nakonec podařilo objevit stopy Dara, které mne

dovedly až sem."

K Whitovi?"

Ano - on je Dare."

Musel vás přece poznat!"

"Poznal mě - ale domluvil jsem se s ním tak, že mě zaměstnal jako asistenta, samozřejmě jen proto, aby mě měl na očích a abych mlčel. Ted' tu tedy jsem, ale nejsem si ani na okamžik jist životem; musím být stále ve střehu, aby mě nějak neodklidil z cesty jako nepohodlného svědka minulosti. Umíte si představit, jak musím být stále opatrný a pozorný. . ."

Proč ho tedy nezneškodníte?"

Jak myslíte, že bych to mohl udělat?"

Prostě zatknout!"

"To nemohu, protože nemám proti němu žádný přímý důkaz. Vím, že ukradl Clevelandovo jmění, ale dokázat mu to nemohu. Hlídal jsem ho ve dne v noci; hledal jsem po všech koutech, zda nenajdu nějaké důkazy - přišel jsem však jen na to, že je totožný s Kanadským Billem."

"Hledal jste po všech přístupných koutech - v tom to vězí! Jistě opatruje svá tajemství tak dobře, abyste je neodhalil. U takového darebáka se Istí nikam nedojdete; budeme muset udeřit zpřímá, a to také dnes uděláme. Mohu snad počítat

s vaší pomocí?"

Samozřejmě, můžete-li ji potřebovat!"

"Má nějaké skříně nebo jiný nábytek, které jste ještě neprohledal?"

"Má, dole ve svém b tě."

"Tak je musíme otevřít! Můžete odtud odejít?"

Mohu. Nemáme právě žádné těžké pacienty."

Tak tedy pojd' mě!"

Sešli schodištěm dolů, kde čekal ve skrytu Eduard. Old Firehand mu dal poky, ny, jak se má chovat, a pak šli do přízemí, kde bydlil Werner. Seděl tu v pokoji

s ženou, dcerou a Whitem. Bylo právě k půlnoci. White řekl:

"A ted', seňore Carlosi, je právě dvanáct hodin. Dnes uběhlo šest měsíců,

a Eduard se nedostavil. Beru vás za slovo a doufám, že je dodržíte."

"Dodržím slovo, odpověděl Werner, "a dám vám svolení k sňatku, dokážeteli i vy, že jste skutečně tak zámožný, jak říkáte."

"Jsem připraven vám to dokázat. Podívejte na tyto cenné papíry! Částku, která je na nich vyznačena, mám uloženou v bance. Stačí vám to?"

Bylo slyšet šustění papíru a Werner zvolal:

"Pane doktore, to je mnohem víc, než jsem čekal! Jste opravdu boháč!"

"Mohl bych dokázat, že mám ještě víc, tohle ale stačí. A abyste viděli, jak poĚ zorného manžela Anita dostane, ukážu vám šperk, který jí chci darovat k zasnubám. Je ze samých drahokamů."

C'vakl uzávěr pouzdra a ozvaly se výkřiky obdivu a úžasu. Gromann přistoupil ke dveřím kuchyně, které byly pootevřeny, a nahlédl do pokoje. Obrátil se k Old Firehandovi:

Poslyšte, teď mám konečně důkaz. Ten šperk byl ukraden panu Clevelandovi. Patřil jeho zemřelé ženě a po její smrti jej přechovával v pokladně. Zmizel s penězi, které odnesl Dare."

Mezitím se White zeptal dál:

"Nuže, seňore Carlosi, přesvědčil jsem vás?"

"Ano, seňore. Pojd' sem, Anito, a podej doktorovi ruku!"

Naslouchali napjatě, co řekne Anita.

"Nepodám mu ruku!" řekla velmi rozhodným tónem.

"Vis přece, že jsem mu dal slovo!"

"Tys mu dal slovo, ale ne já."

"Slib je slib!" zvolal White. "Každá dcera přece. musí poslouchat svého otce!"

Eduard se nevrátil - pravděpodobně zahynul v dolech a. . ."

Eduard vstoupil do pokoje a přetřhl mu řeč:

"Přišel jsem, jak vidíte. Není to vaší zásluhou, seňore doktore, že ještě žiju a že jsem nezemřel!"

Anita se mu vrhla do náručí s radostným výkřikem. White však na něj zíral zdě. šeně jako na člověka, který vstal právě z mrtvých. Mezitím vstoupil do pokoje i Gromann, přistoupil ke stolu, vzal do ruky šperk a pravil:

Tento klenot byl ukraden Mr. Clevelandovi - zabavuji jej!"

Zabavujete?" vyjel White. "Chtěl bych vidět toho, kdo si dovolí vzít můj poctivě nabytý majetek!"

"Zabavuji jej, protože to není poctivě nabytý majetek. Jsem detektiv a zatýkám vás, Mr. Dare, který si říkáte také White!"

Ted' vešel i Old Firehand a doložil:

"Ani Dare není jeho pravé jméno. Měl už na sta jmen a své původní už asi zapomněl; jeho nejslavnější a nejnebezpečnější jméno je však Kanadský Bill."

Kdo jste a co. "

Íkají mi Old Firehand!"

Doktorův úlek se změnil v zděšení - zbledl jako papír a zakolísal tak, že se musel chytit stolu.

Old Fi - re - hand!" zablekotal bezkrevnými rty.

"Ano, Old Firehand Ted už víte, že není úniku. Vaše zločin volá í do nebes a byl byste udělal lépe, kdybyste tu kulku, kterou jste chtěl sprovodit ze světa tohoto mladíka, vpálil do vlastnl'ho srdce - byl byste aspoň unikl oprátce, která vás nemine. Vaše zločinná dráha skončila."

Při těchto slovech se zhroucený Kanadský Bill sebral - do obličej se mu vrátila barva, v očích zahořel oheň. Sáhl do kapsy a zvolal:

Myslíte? Ještě nejsme tak daleko!"

"Jsme tak daleko - váš revolver vás nezachrání! Ruku z kapsy ven!"

"Ano, ven

Zvedl ruku, zableskl se revolver, třeskla rána - Old Firehand bleskurychle uskočil, kulka ho minula, a v témž okamžiku zasáhl Whita pěstí do hlavy, že se složil k zemi a strhl s sebou několik židlí.

Werner na to jen zděšeně hleděl. Jeho paní vykřikla. . .

Tiše!" přikázal lovec. "Je přemožen a už nikomu neuškodí. Přineste provazy, abych ho mohl spoutat, a pošlete pro policíu. Ta bude mít z takového úlovku radost."

Zvedl revolver, který vypadl Kanadskému Billovi z ruky, a potom ho spoutal.

Zločinec se dosud neprobral z bezvědomí. Když se dostavila policie, otevřeli jeho byt. Pomocí klíčů, které našli v jeho kapsách, zotvírali všechny tajné skřýše a našli tolik důkazů o jeho zločinech, že by neušel trestu smrti. Bylo tu i mnoho zlatého prachu a nuggetů, které vzal svým pacientům, když jim pomohl na onen svět. Také našli celou částku ukradenou Mr. Clevelandovi, což dokazovaly jeho vlastní záznamy.

Zatčený nepřišel k vědomí po celou dobu prohlídky bytu, a byl tedy v bezvědomí odvezen na policíu. Když se pak ve vazbě probрал, začal křičet a zuřit. Rána pěstí, kterou mu uštědřil Old Firehand, mu privodila otřes mozku a jasné vědomí se mu už nevrátilo. Bojoval den a noc s představami lidí, na kterých se provinil; řádl tak nebezpečně, že musel být spoután svěrací kazajkou, a zemřel v záchvatu zuřivosti s pěnou u úst.

MLLTVC KUE

xLODĚSKÁ RUKA

Víte, gentlemani - začal vyprávět starý muž - že mám o Divokém západě a Indiánech své vlastní názory. Rudoši jsou opravdu daleko lepší, než se o nich hovoří.

Přál bych mnohým bělochům, aby byli takoví jako oni!

Ano - byl jsem mnohá léta obchodním jednatelem mezi Indiány, ale nešťval

jsem je do boje, abych se sám obohatil, jako někteří jiní agenti, a tak je vlastně připravil o majetek.

Snažil jsem se vždy jednat s rudými muži čestně. Proto jsem získal věrné a obětavé přátele, zejména mezi Apači. Tady v hostinci naší dobré matky Thicové

jsem se musil často přít s lidmi o to, zda si právě Apačové zasluhují nadávku Pima.

Nejsou tak zbabe i a lstiví, jak se o nich tvrdí. Pod Vinnetouem se z nich stali obratní lovci a rozvážní, stateční

bojovníci. Ano, je mezi nimi i několik ubohých

kmenů, které zchátraly tělesně i duševně, ale tím jsou vinní i běloši, kteří je vytlačili z dobrých pastvin a teď jimi navíc pohrdají. S náčelníkem Meskalerů Inču-čunou jsem se dobře znal, ještě než se Vinnetou narodil. Byli jsme upřímní přátelé.

Nebyl snad tak bystrý jako jeho syn Vinnetou, ale byl stejně ušlechtilý. A vidět tohoto skvělého Indiána i jeho dceru

Nšo-či, Vinnetouovu sestru, nejkrásnější,

nejlepší, nejhodnější dívku z kmene Apačů, běloši zavraždili!

Chci vám vyprávět příběh, z něhož si budete moci udělat obrázek o kmeni Apačů; snad se vám bude líbit stejně jako vyprávění mých předchůdců:

Bylo krásné červené jaro, vzácné v odlehlém indiánském území mezi Kansasem, Coloradem a Novým Mexikem. K ránu padala rosa a tráva vydechovala vůni

jako balzám.

Takové krásné jaro obvykle člověka osvěží, ale já jel tehdy prérú dosti mrzut,

protože můj kůň kulhal. Včera při cvalu klopýtl o kořen. Jet prérú na kulhavém

koni je už samo otrava, ale navíc je to v odlehlé pustině nebezpečné, neboť jistota

i život lovce ve chvíli nebezpečí závisí často jen na zdraví a schopnosti jeho koně.

Byl jsem ještě s několika zálesáky na lovu v blízkosti Spanish Peaks a pak jsem

se vracel přes Willow Springs a říčku Nescutungu, abych se nanejím pravém břehu

setkal s Willem Saltersem. Sjednal jsem si toto dostaveníčko již před několika měsíci při lovu bobrů v Nebrasce. Chtěli

jsme projet celým územím Indiánů až na jihovýchodní hranici a pak se dát směrem k Llanu Estacadu, abychom se seznámili

s touto tak proslavenou pustinou.

K tomu všemu jsem však potřeboval dobrého koně - a můj kůň kulhal. Nosil

mě již dlouho a věrně, prožili jsme spolu mnohá nebezpečí; nebyl bych ho chtěl

vyměnit za jiného, a musil jsem mu tedy popřát klidu, aby se mu noha zahojila.

Věděl jsem, že tím nutně ztratíme čas - a to mi bylo nepříjemné.

Zatímco můj mustang pomalu kulhal stepí, hledal jsem v přírodě znamení, podle kterých lze zjistit blízkost řeky. Tam,

kudy jsem projížděl, byly jen ojedinělé

skupinky keřů - na severu však se táhla temnější čára, zřejmě hustší porost křovin

a stromů. Obrátil jsem se tedy tím směrem - kde je více porostu, tam musí být

i více vody.

" Měl jsem pravdu - po obou březích nepriliš široké a mělké říčky se táhl hustý

porost planých třešní.

j; Jel jsem pomalu po břehu a hledal znamení, která mi měl zanechat Will Salters

kd b sem dorazil řede mnou. A opra

; y y p vdu: v mělké vodě byla mezi dvěma velkými kameny zaklíněna větev, jejíž mohutný konec směřoval po proudu řeky. Bylo

to smluvené znamení a narazil jsem pak na ně ještě čtyřikrát. Salters tu tedy byl

přede mnou a jel po proudu řeky. Jeho stopa už nebyla patrná a větve už dost

zvadly, zřejmě tedy jel nejpозději včera.

Po chvíli jsem dojel k místu, kde řeka zahýbala v oblouku na sever. Zde jsem

našel v písku zaraženou větev která ukazovala směrem do stepí. Will nejel tedy

dál podél řeky, ale krátil si cestu stepí. Učinil jsem totéž.

I Dostal jsem se k nevysokému návrší, odkud byla vyhlídka do okolí. Vrchol byl

holý, jinak návrší bylo porostlé jen řídkými keři. Udivilo mě proto, když jsem je

objížděl, že na východní straně rostou ve skupinách staré platany. Největší byly

staré aspoň tisíc let. Nápadné bylo, že v okolí platanů byla půda rozkopána a roz; hrabána. Byly tu i několik metrů

hluboké jámy, vykopané lopatou a motykou. Žili

v této odlehlé krajině lidé? A proč tu vykopali tyto jámy?

Jel jsem dál, po chvíli jsem však znovu zarazil; upozoroval jsem v trávě stopu.

Když jsem sestoupil z koně, abych si ji pozorně prohlédl, zjistil jsem, že pochází

bud od ženy, nebo od chlapce a ten člověk byl obut jen v lehké mokasíny. Byli zde

Indiáni, anebo ten člověk nosil indiánskou obuv. Otisk obou nohou byl rovnoměrný - tedy mi tato okolnost nebyla

nápadná, později jsem si však na ni

vzpomněl.

Byl bych vlastně měl tuto stopu sledovat, ale směřovala k severu, k řece, a já

směřoval na východ - chtěl jsem se co nejdříve setkat se Saltersem, proto jsem jel

Po delší době jsem zjistil, že krajina není tak neobydlená, jak se zprvu zdálo. Tu a tam zlomená stébla trávy, ulomené větévky, rozšlapané měkké kamínky dávaly tušit, že se tu pohybovali nějakí potomci Adama a Evy. Proto jsem byl udiven, ale nepolekal se, když jsem opět narazil na řeku a zpozoroval najejích březích políčko tabáku a kukuřice. Blízko pole stálo jednoduché stavení, obehnané chatrným plotem. Tak tedy farma u řeky Nescutungy. Kdo by si to byl pomysll!

Za ohradou si vyhublý koník třel hlavu o prázdný žlab, mladý člověk vedle něho opravoval díru v plotu. Nebylo mu podle mého víc než šestnáct, statná a vyspělá postava ho však činila starším.

Trochu se mne polekal, zůstal však stát, až jsem k němu do el Good morning!" pozdravil jsem. "Smím se zeptat, komu patří tato farma? `x`"

Přihladil si husté světlé vlasy, prohlédl si mne jasně modrýma severskýma očima a odpověděl:

"Majitel se jmenuje Rollins, pane."

Vy jste jeho syn?"

Jsem jeho nevlastní syn."

Je váš otec doma?"

Tamhle za vámi právě přichází," ukázal k úzkým nízkým dveřím, odkud vyšel vysoký, hubený muž s propadlou hrudí, který musil sehnout hlavu, aby se neuhodil. Měl jen málo vlasů a řídký vous, plet' obličej se působila jako vydělaná kůže.

Yankeeský obličej se zachmuřil, když mne muž spatřil. V rukou držel starou pušku a sekeru, které neodložil. Přistoupil ke mně, prohlédl si mne pichlavýma očima

a otázal se chraptivým hlasem:

Co tu chcete?"

"Nejdříve se chci zeptat, master Rollins, zda se tu nezastavil včera nebo především muž, který se jmenuje Salters, a zda mi u vás nenechal nějaký vzkaz."

Syn rychle odpověděl:

"Včera ráno se tu zastavil pan Salters.

Nedomluvil, protože ho otec odstrčil pažbou pušky, až se zapotácel.

"Mlč, ty želvo!" vykřikl na chlapce. "Nemáme zájem bavit se s každým tulákem! Klid'te se, člověče!" pokračoval ke mně. "Nejsem tu ani pro vás, ani pro vašeho Salterse!"

Byla to hrubost, měl jsem však způsob, jak s takovými lidmi jednat. Sestoupil jsem z koně, uvázal ho u ohrady a pravil klidně:

"Tentokrát budete muset udělat výjimku, pane Rollinsi. Můj kůň kulhá a budu muset u vás počkat, až se vyhojí."

Ustoupil o krok, prohlédl si mne zlostně a rozkřičel se:

"Zbláznil jste se? Můj dům není žádná hospoda, a kdo by se tu chtěl roztahovat, tomu vpálím do kožichu dávku olova.

Sakra - tamhle se zase motá i ten prokletý Indián! Tebe, kluku, rychle vykouřím!"

Sledoval jsem jeho pohled, upřený k blízkému křovisku. Rollins zvedl pušku a zamířil na chlapce, který odtud k nám přicházel. Stiskl kohoutek právě ve chvíli, kdy jsem mu strhl hlavě stranou. Třeskl výstřel, ale rána šla vedle.

Ty pse - co na mne saháš?" zařval. "Tumáš tedy!" obrátil pušku proti mně.

Dal jsem mu ránu pěstí, až se svezl vedle plotu a puška mu vypadla z rukou. Zvedl

jsem ji, zatímco se sbíral. Vytrhl z pochvy nůž se vzteklým zamručením:

p ! !"

"No tohle, a na mém ozenku To bude stát krev a život

V mžiku jsem měl v ruce revolver, namířil na něj a zvolal:

"Myslíte asi svůj život a krev, muži! Ihned schovejte nůž - moje kulka je rychlejší než vaše čepel!"

Ruka mu klesla a pohled se otočil jinam; skryt rohem domu, přiblížil se nepo-

zorovaně jezdec, který na mne se smíchem volal:

"Už zase při práci, starý brachu? Správně jsi to udělal, ale střelného prachu je pro tohohle chlapíka škoda!"

Byl to Will Salters. Přijel až ke mně, podal mi ruku a pokračoval: "Bud' zdrav kamaráde. Kdybys byl toho mizeru poslechl, nebyl bys mě našel. Přijal tě zřejmě stejně tak jako včera mne. Dostal za to do nosu a odměnil se mi kulkou. Byla zdvořilejší než on, vyhnula se mi. Chtěl jsem tu na tebe počkat, ale nedovolil mi to. Řekl jsem jeho synovi, že se dnes vrátím, abych se podíval, zda bude lépe naladěný než včera. Souhlasíš-li, poučíme ho, jak se má jednat s hosty jako jsme my. . ."

Seskočil z koně. Rollins zvedl sekeru a rychle utekl. Dívali jsme se překvapeně za ním - jeho chování bylo podivné. Nejdřív byl tak hrubý a pak zbaběle utekl!

Nemohli jsme říci, co si o tom myslit, protože ze dveří domku vyšla právě žena, která se tam předtím schovala. Viděla, jak Rollins zmizel za křovím, a pravila s úlevou:

"Zaplat' bůh - bála jsem se už, že poteče krev. Je opilý. Celou noc fantazíroval a vypil poslední láhev brandy."

"Vy jste jeho paní?" zeptal jsem se.

"Ano - doufám, že mi to nebudete mít za zlé, pánové. Nemohu za to, co dělá můj muž."

"Samozřejmě. Případá nám, že váš muž není duševně docela v pořádku."

"Je tomu tak, bohužel. Bože, nebudete mi ani věřit, jak jsem nešťastná! Namlouvá si totiž, že je tu někde v blízkosti zakopán poklad. Chce ho najít sám,

a proto nestrpí kolem sebe žádné cizí lidi. Ten mladý Indián se tu potuluje kolem stavení už několik dní. Má podvrtnutou nohu a chtěl se tu zdržet, až by zas mohl chodit, ale Rollins ho vyhnal. Chudák chlapec musí přenocovat pod širým nebem."

Ukázala na mladého Indiána, který se sem zase vracel. Vše se odehrálo tak rychle, že jsem si ho nemohl dřív pořádně prohlédnout.

Bylo mu asi osmnáct let. Měl na sobě oblek z vydělané jelení kůže, ve švech lemované třepením, které však nebylo zdobeno lidským skalpem. Nezabil tedy do- ;

sud žádného nepřítele. Jeho hlava byla bez příkrývky. Měl jen nůž a luk, pušku zatím zřejmě ještě nesměl nosit. Kolem krku měl měděný řetěz a na něm zavěšenou

dýmku míru, které chyběla hlavice. To bylo znamením, že se ubíral na pout' do posvátných lomů, odkud berou Indiáni hlínu na hlavice dýmek. Podniká-li kdo takovou pout', je nedotknutelný; ani nejkřivější protivník ho nesmí napadnout

dokonce ho musí v případě nutnosti i ochránit.

J Líbily se mi upřímné, inteligentní rysy tohoto jinocha.

Měl sametově černé oči, v nichž jsem četl vděčnost. Vztáhl ke mně ruku a pra- ;

"Ochránil jsi Išaršiytu. Jsi mým přítelem!"

Znělo to hrdě; jeho jméno mě překvapilo - v řeči Apačů to znamená Malý jelen. Zeptal jsem se tedy:

"Ty jsi Apač?"

"Išaršiytuha je synem velkého bojovníka Apačů z kmene Meskalerů, nejudatnějších rudých mužů." ;

"To jsou moji přátelé a jejich velký náčelník Inču-čuna je můj bratr."

Prohlédl si mne zkoumavě a zeptal se: "Inču-čuna je náš největší hrdina. Jak ti říká?"

Yato-inta."

Ustoupil několik kroků, sklopil oči a řekl: "Synové Apačů tě znají. Nejsem ještě bojovníkem - nesmím s tebou hovořit."

Byla to pokora Indiána, který uznává otevřeně nadřazenost druhého, ale neskloní hlavu.

"Smíš se mnou hovořit, protože budeš slavným bojovníkem. Zakrátko nebudeš již Malým jelenem, ale Pehnulte, Velkým jelenem. Máš nemocnou nohu?"

Odešel jsi z domova pěšky?"

Ano - jdu si pro posvátnou hlínu na dýmku míru, jdu tedy pěšky."

Tato obět' se jistě zah'bí Velkému Manitouovi. Pojd' s námi do domu!"

Jste bojovníci a já jsem ještě příliš mlád. Dovolte, abych zůstal venku se svým mladým bílým bratrem!"

Přistoupil k hezkému světlolasému chlapci, který stál smutně stranou a třel si místo, kam ho otec zasáhl pažbou pušky. Hoši si vyměnili letmý pohled, který mi prozradil, že se jistě znali už dřív. Malý jelen tu nebyl náhodou, měl nějaké tajemství, možná nebezpečné pro obyvatele domku. Chtěl jsem věci přijít na kloub, ale ničím jsem to neprojevil.

Chlapci tedy zůstali venku a já jsem šel s Willem Saltersem a paní Rollinsovou do domku, lépe řečeno do chaty, která měla jen jednu místnost.

V chatě to vyhlíželo nanejvýš chudobně. Navštívil jsem už mnohou chatrč, jejíž obyvatelé se museli omezit jen na nejnutnější, ale zde se mi to zdálo ubohé jako nikde jinde. Střecha byla poškozena a stěnami foukalo, protože díry byly špatně

ucpány. Nad krbem nevisel ani kotlík; jedinou zásobou potravin byly paličky kukuřice, v koutě jich ležela nevelká hromádka. Žena měla tenké, seprané kartounové šaty a byla bosa. Její jedinou ozdobou byla úzkostlivá, až nápadná čistota. I její

syn byl velmi chudobně oblečen, ale každé rozbité místo jeho oděvu bylo velice pečlivě vyspraveno. V koutě bylo jakési lůžko, vlastně jen rozprostřené suché listí.

Pohlédl jsem ženě do vyhublého, bledého obličeje a slova mi uklouzla proti mě

Vy máte hlad, milá paní?"

Začervenala se a zdálo se, že jsem se jí dotkl; pak jí z očí vyhrkly slzy, přitiskla si ruce na srdce a pravila:

"Bože můj - vůbec bych si nenaríkala, kdyby se aspoň Josef mohl najíst! Naše pole nic nerodí, můj muž je nechal zpustnout, a tak jsme odkázáni jen na to, co uloví. On ale nestřelí skoro nic, protože jako šlený stále jen kope a hledá ten poklad."

Vyšel jsem, abych jí přinesl svou zásobu sušeného masa, a Will Salters udělal totéž.

"Och, pánové - jak jste dobří!" děkovala.

Nerad bych vás urazil," pravil Salters, "ale zdá se mi, že jsem se s vaším mužem kdysi již setkal za okolností, které pro něho nebyly příliš lichotivé. Velmi se

podobá jednomu muži, jehož jméno jsem znal jen v indiánském nářečí a nevím, co znamená - jak to jen bylo? Asi jako Indano nebo Indančo."

"Inta-nčo!" ozvalo se ode dveří.

Stál tam mladý Indián. Nerozuměl sice, čím jsme hovorili, ale jméno rozuměl. Jeho oči plály zlobou. Podíval jsem se na něj zkoumavě, ale bleskurychle se otočil a vyběhl ze dveří.

To jméno je vzato z řeči Apačů," vysvětlil jsem ostatním Znamená asi tolik jako Zlé oko."

Zlé oko?" podivila se žena. "To slovo můj muž často opakuje, když mluví ze spaní nebo když sedí tamhle v koutě opilý a hádá se s někým, kdo mu straší v mozgy. Často i na ten den zmizí a vrací se z Fort Dod s zásobou brandy, ani nevím, čím ji zaplatil. Pak pije a pije a nemluví o ničem jiném než o krvi a vraždě o zlatě a nuggetech a o pokladu, který je tu někde zakopán. Když to na něho přijde, bojím se, že se zůstat s ním v chatě, aby nás nezabil."

"Jste tedy velmi nešťastná! Co vás to jen, paní Rollinsová, naadlo s ním? Sem do té pustiny?"

S ním? Toho bych se nebyla odvážila. Přijela jsem do Ameriky se svým prvním mužem a jeho bratrem. Koupil jsem si kus půdy, ale byli jsme podvedeni. Listina, kupní smlouva, byla totiž zfalšována. Když jsme dorazili na západ, zjistili, že na tom pozemku už léta žije jiná rodina, která si tam vystavěla hospodářské stavení. Naše peníze byly pryč, a museli jsme tedy žít z toho, co muži uloví."

Jsem dál a dál na západ, můj muž se chtěl dostat až do Kalifornie. Doslechl se, že jsou tam naleziště zlata. Došli jsme až sem, ale nemohla jsem dál, byla jsem zcela vyčerpaná a nemocná. Tábořili jsme pod širým nebem, ale naštěstí jsme pak našli tuto chatrč, byla opuštěná - nevěděli jsme, komu dřív patřila. Ale od myšlenky na Kalifornii můj muž neupustil. Stále snil o tom, že se tam dostane - m"

ux svagr

ale nechtěl jít s ním, chtěl mít nad hlavou pevnou střechu. Po těžkém rozmyšlení jsem dala muži svolení, aby šel sám a zkusil štěstí. Můj svagr tu zůstal se mnou. Půl roku po odchodu mého muže se mi narodil Josef. Svěho otce nikdy nepoznal, protože můj muž se už nevrátil. Když byly Josefovi tři roky, odešel jednou svagr na lov a už nepřišel. Za několik dní jsem ho našla na břehu řeky; měl prostřelenou hlavu. Asi ho zavraždil nějaký Indián."

Í "Byl skalpován?"

Nebyl."

"Pak je tedy vrahem nějaký běloch. Jak jste žili dál?"

"Z malé zásoby kukuřice z našeho políčka. Pak přišel do této krajiny můj nynější muž. Zabýval se lovem a chtěl také jít dál na západ, ale zůstal tu delší dobu a nakonec neodešel vůbec. Byla jsem ráda, že tu je, bez něj by mé dítě bylo zemřelo hladu. Rollins pak odjel do Dodge City a dal prohlásit mého muže za mrtvého."

Potřebovala jsem ochránce a mé dítě táta - Rollins byl ochoten se jím stát. Jednou se mu v noci zdálo o nějakém pokladu, který je tu někde zakopán. A kupodíl v ten sen se mu stále vracel, takže mu Rollins začal věřit a propadl skutečně vášni. V noci fantazíruje o zlatě a ve dne kope a kope, aby ten poklad našel."

"To kope na úpatí nedaleko kopce, kde jsou vysázeny ty staré platany?"

"Ano - ale já ani můj syn tam nesmíme. Nikdy jsem nikomu neřekla, jak nešťastně žijeme. Každý den, každou hodinu se modlím, abychom byli zachráněni!"

Kéž by nám dobrý bůh pomohl. . ."

"Pomůže vám, i když vám jeho pomoc zpočátku způsobí velkou bolest."

14 HLADOVÝ VÍTR

Vešel Josef a prosil nás, abychom vyšli ven a podívali se na nebe. Překvapeni jsme vyhověli jeho podivnému přání. Malý jelen stál venku a hleděl vzhůru k obloze na obláček, který stál skoro kolmo na jasném modrém nebi nad našimi hlavami."

Indián se prý toho mráčku velmi obává. Mladý Indián mluvil velmi špatně anglicky, a proto jsme byli přesvědčeni, že mu biý chlapec neporozuměl."

"Ten dým z cigára, že by byl nebezpečný? Pchá!" řekl pohrdlivě Salters a pokrčil rameny."

Indián se k němu obrátil a řekl jen jedno slovo: "Ilči."

"Co to znamená?" zeptal se mě Will."

"Vítr, bouře"

"Nesmysl. Nebezpečný vítr se přizene, když je na obloze díra, když je nebe do temna zatažené a v oblacích je jenom prázdný světlý kruh. Ted' je tomu právě na' opak: nebe je modré a je tu jenom mráček."

Nta-a si-tsa ilči," řekl Indián."

Zpozorněl jsem - ta tři slova znamenají 'hladový vítr'. Apači tak označují

smršť'. Zeptal jsem se mladíka, obává-li se, že přijde smršť'. Odvětil:

"Nakate-n`yul ilči."

To znamená ,velmi hladový vítr` a Indiáni tak ň`kají, jsou-li dvě smrště za sebou.

' Jak na to mladý Indián přišel? Na obláčku jsem sice nic podezřelého neshledával, ale děti přírody mívají neobyčejný instinkt pro přírodní zjevy.

"Nesmysl!" pravil Will Salters. "Pojďte dovnitř! Nakonec i ty se tváris vážně!"

Indián si položil prst na čelo a řekl mi:

To ši ta benesit!"

Znamená to: Nejsem nemocen - tedy vlastně: mám to v hlavě v pořádku. Salters pochopil, ale měl mu ta slova za zlé, šel proto zpět do chaty. Využil jsem té

` příležitosti, abych ukázal Malému jelenu, že nevěřím všemu, co mi povídal. Zeptal jsem se ho:

Kterou nohu má nemocnou můj mladý přítel?"

Sintš-kah - levou nohu," odpověděl.

"Proč tedy kulhal můj mladý přítel na pravou nohu, když šel sem k nám

Usmál se rozpačitě a rychle odpověděl: "Můj statečný bratr se zmýlil."

"Mé oko je bystré. Proč kulhá Malý jelen jen tehdy, když se na něj někdo dívá?

A proč chodí dobře, když je sám?"

Podíval se na mne zvědavě a neodpověděl. Pokračoval jsem:

"Můj mladý přítel již o mně slyšel. Ví, že umím číst každou stopu, že mi neujde ani stéblo trávy, ani zrnko pisku. Malý jelen šel dnes ráno k řece a nekulhal, viděl jsem stopu. Má i teď odvahu mi říci, že se mýlím?"

Mladx sklonil oči a mlčel dál. Pokračoval jsem tedy:

"Proč říká Malýjelen, že putuje pěšky k nalezišti posvátné hlíny? Jel na koni ze svého vigvamu až do tohoto kraje.

"Uf, zvolal udiven. "Jak to můžeš vědět

"Což nebyl velký náčelník Apačů mým učitelem? Myslíš, že mu udělám tu ostudu a dám se zahanbit mladíkem, který ještě nenosí pušku? Máš koně - hnědáka!"

"Uf, uf, zvolal o ět v úžasu.

"Což chceš obelhat bratra Inču-čuny?" řekl jsem vyčítavě.

Položil si ruku na srdce a řekl: "Ši-itkli ho-tkli, ši-kayi-kle. Mám opravdu koně hnědáka!"

"Dobrá, řeknu ti ještě, že jsi s ním dnes ráno prošel celý indiánský výcvik!"

"Můj bílý bratr je vševědoucí jako Manitou, Velký duch!" zvolal s úžasem.

Nikoliv. Cvičil jsi klus s jednou nohou v třmení a rukou ses držel opatě; tělo

přitiskl k boku koně. To je bojové postavení, které tě má chránit před střelami nepřítele; v době míru se tak jezdí jen

tehdy, procvičuje-li se škola jízdy. Jen v této

poloze se žíně z koňské hřívy zachytí mezi pochvou a střenkou nože. Takovou hřívu má jen hnědák."

Sáhl si za pás, kde vězel v pochvě jeho nůž; viselo tu několik žíní. Jeho temná

plet'ještě více zrudla.

"Malý jelen má bystré oko, není však dosud dost vycvičeno v maličkostech, na

kterých často závisí život člověka," dodal jsem ještě. "Můj bratr sem přijel, aby

spatřil majitele tohoto domu. Pomýšlí na krevní mstu?"

Složil jsem přísahu mlčení," odpověděl, "ale můj bílý bratrje přítelem nejslavnější'ho z Apačů. Chci mu něco ukázat, ale rád bych, aby mi ho vrátil ještě dnes.

Může o tom hovořit, protože moje hodina už udeřila."

Rozepjal svou loveckou košili a vyňal kus vydělané kůže, složené jako obálka

dopisu. Podal mi ji a odešel ke kukuřičnému poli, kde právě stál Josef. Viděl jsem

ještě, jak ho vzal pod paží a odvedl si ho.

Na první pohled šlo o jakýsi druh totemu; na vnější straně bylo nakresleno indiánské znamení zapálené dýmky. Uvnitř byl dopis, psaný po indiánsku.

Rozevřel jsem kůži, která byla vyříznuta z vydělané jelenice. Uvnitř byl ještě

další kus vydělané mladé bývolí kůže. Byla vyleštěna jako pergamen a dvakrát

přeložena. Když jsem ji rozevřel, spatřil jsem kresbu několika figur rudou barvou,

, jež připomínala proslulé písmo na skalách Tsitsumovi v Arizoně. Měl jsem v rukou starou listinu, která promlouvala k čtoucímu indiánským písmem - vzácnost,

kterou jsem samozřejmě nemohl rychle dešifrovat. Spěchal jsem do chaty, abych

svůj poklad ukázal Willu Saltersovi. Ten jen potřásl hlavou a pravil udiveně:

To se dá číst?"

"Samozřejmě!"

"Tak tedy čti ty. Pokudjde o mne, potýkám se raději s dvaceti Indiány než s třemi písmeny, i když jde o obyčejné písmo.

Nebyl jsem nikdy hrdinou ve čtení a své

dopisy píšu nejraději tak, že je napálím svou puškou adresátovi primo do těla - to

je nejkratší proces. Pero se mi láme mezi prsty a inkoust má moc špatnou chut'.

Rozluštit, co znamenají ty figury - to je hrůza! A je tu taková tma - v chatě jsou místo oken jen dvě díry. . ."

"Tak pojďme ven!"

"Půjdu, ale luštit budeš sám."

Vyšli jsme před chatu. Paní Rollinsová zůstala uvnitř, aby na ohni v krbu upekla několik kousků masa.

Zahloubal jsem se do listiny, zatímco Will Salters pohlédl k obloze.

"Hm - to je podivný mrak," zabručel starostlivě. "Něco podobného jsem ještě neviděl. Co tomu říkáš?"

Zvedl jsem zrak. Mrak nebyl o mnoho větší, ale vypadal teď docela jinak. Šedomodrá barva se změnila v rudou. Kam oko dohlédlo, jako by z něho vyzařovaly milióny tenoučkých zlatých vláken, jež bylo okem sotva vidět a která se ani nepohnula. Vypadala jako pevně napjatá. Co tomu říkáš?"

"Tohle vidím dnes poprvé v životě!"

"Že by mladý Indián měl pravdu se svou předpovědí o smřti a že by přesvědčil i nás, zkušené lovce z prerie?"

"Vypadá to na pováženou. Apač mluvil dokonce o dvojité smřti - to by bylo ještě horší."

"At'je to cokoliv, je třeba vyčkat. Vyznáš se asi líp v indiánském písmu než v té spleti zlatých vláken. Co to písmo říká?"

"Podíváme se! Tady vpředu je namalované slunce, jehož paprsky směřují vzhůru - je to tedy vycházející slunce. Pak přijdou čtyři jezdci. Mají klobouky, budou to tedy asi běloši. První z nich má u sedla zavěšeno něco, co vypadá jako malé pytle. Za čtyřmi jezdci jedou dva další - mají nepokryté hlavy, představují tedy asi indiánské náčelníky."

"Ale to vypadá docela jednoduše. Tomu tedy říkáš číst?"

"To je jen začátek. Chceme-li číst nějaký text, musíme nejprve znát písmena."

Nad většími figurami jsou ještě další, drobnější figurky. Nad prvním z Indiánů je namalován buvol, který má otevřenou tlamu a z ní vychází několik čárek. Z tlamy může vycházet jen hlas - má to tedy znamenat řvoucího buvola. Nad hlavou druhého Indiána je namalována dýmka a z její hlavičky vycházejí podobné čárky - to je asi kouř, jde tedy o zapálenou dýmku."

"Poslyš, už tomu začínám rozumět!" pravil Will. "Napadá mě, že to jsou dva náčelníci Apačů, dva bratři - jeden se nazýval Řvoucí buvol a je už dlouho mrtev druhý se jmenoval Kourící dýmka, protože byl velmi mírumilovný a s každým rád kouřil dýmku míru. Ten prý ještě žije."

"To by opravdu mohli být ti dva! Uvidíme, co přijde dál. Nad druhým bxlým jezdce je namalováno oko a přeškrtnuto čarou. Bud' má jen jedno oko, nebo je na jedno oko nemocen. Mohlo by tedy jít o jméno, které před chvílí vyslovil Malý jelen: Zlé oko! To znamená: zlomyslné oko. A nad třetím bělochem je pytlík s rukou, která se po něm vztahuje, což asi znamená krádež."

"Ano, určitě, řekl rychle Salters, "ruka, která krade Už to mám - vím teď kde jsem toho Rollinse viděl! Bylo to nahoře v horách. Jmenoval se Haller byl zlodějem koní a bobřích kůží a řkalo se mu Zlodějská ruka. Ted' si vzpomínám. Zlodějská ruka a Zlé oko byli bratřenci nebo dokonce bratři a táhli to spolu. Na kresbě jsou to určitě oni. Dál, dál!"

"Protože na začátku je vycházející slunce, jeli první jezdci směrem k vycházejícímu slunci, tedy na východ. Na druhé řádce jsou zase stejné figury, ale v jiné sestavě a v různých skupinách. Podívej - první skupina: tři bílí jezdci střílí na toho,

který jede vpředu. Druhá skupina: první běloch leží mrtev na zemi a ostatní tři mají jeho pytle nebo sáčky. Třetí skupina: Indiáni střílejí na bělochy. xtvrtá skupina: další dva běloši a jeden Indián, Řvoucí buvol, jsou mrtvi; Zlodějská ruka prchá. Pátá skupina: Kouřící dýmka veze Řvoucího buvola před sebou v sedle

a jede za Zlodějskou rukou - pravděpodobně ho pronásleduje. Sedmá skupina:

Kouřící dýmka pochovává Řvoucího buvola - Zlodějská ruka už tu není, zmizel.

Nakonec následují dva malé obrázky: tři stromy, pod prostředním z nich jsou v zemi zahrabány ty pytlíky. A pak jeden velký osamělý strom, pod kterým vidím ležet pod zemí Řvoucího buvola - je to tedy jeho hrob. Tak to je celé rozluštění toho smutného příběhu. . ."

"Počkej!" přerušil mne Will Salters, "nech luštění a podívej se na nebe! Aní sis nevšiml, že se skoro úplně setmělo. Proboha, podívej se přece nahoru!"

Poslechl jsem ho a vyděsil jsem se. Zlatá vlákna, o nichž jsem hovořil, zmizela a viděl jsem teď několik silných temných čar, v které se ta vlákna proměnila; spojovaly mrak, který docela zčernal, se severním nebem. Ostatní obloha zůstala jasná a čistá. Zdálo se, že ty silné temné čáry táhnou jako lana dosti rychle mrak k severu. Jak se blížil k zemi, jako by ze země stoupala nějaká zprvu průhledná, pak

stále temnější masa, dole široká a směrem nahoru se užící, která se prudce otáčela a dosahovala špicí až k mraku. Mrak klesal k zemi, nahoře se rozšiřoval a dole zužoval také do špičatého tvaru. Když se obě špice spojily, zdálo se, že bude stržen k zemi - ale ne, udržel se ve vzduchu a tvořil teď se smrští dvojité trychtýř, který se prudce otáčel kolem své osy. Tam, kde se špičky setkaly, zůstaly tenké, ale nahoře ve vzduchu i dole měla smršť v průměru dobrých padesát metrů.

V celém okolí bylo jen nízké křoví, mohli jsme proto ten hrozivý přírodní jev dobře pozorovat. Točil se divoce a řítit se přímo k nám. Zde vládlo úplně nehybné ticho a dusno; pot se nám lil ze všech pórů.

Malý jelen měl pravdu," zvolal jsem. "Jde nám o život. Rychle, Wille - musíme zachránit sebe i tu ženu."

Jak - a kam?" ptal se polekaně.

Na koně!"

"Nevíme přece, na kterou stranu se máme obrátit!"

"Smršť je nevypočitatelná; i my musíme měnit směr, pokud jej smršť změní.

Možná že ji zastaví řeka a že nepřejde na naši stranu. Přiveď koně - skočím pro ženu!"

Paní Rollinsová stála u krbu; neměla ani potuchy, co se venku děje. Téměř omdlela leknutím; zachytil jsem ji a pomohl jí ven. Will právě přispěchal s koněm.

"Kůň se plaší," řekl. "Pojedu na něm sám; není osedlán a při prvním kroku by paní Rollinsovou shodil. Vyzvedni ji na mého koně - rychle, rychle!"

Vyskočil na starého koníka a přiměl ho v klus.

"Umíte jezdit na koni?" zeptal jsem se ženy.

"Nijak dobře," šeptla.

Tak pojed'te se mnou."

Vyskočil jsem na Willova koně, který spis mohl unést dva lidi než můj chromý hnědák, posadil si ženu před sebe, vzal uzdu svého chromého oře a jel za Saltersem.

To vše se událo tak rychle, že uplynula sotva minuta od okamžiku, kdy jsme prvně spatřili větrnou smršť. Nejelo se mi nijak pohodlně - pravici jsem držel paní Rollinsovou a levicí řídil Willova koně a vedl svého hnědáka. Ale šlo to - ujeli

jsem kus cesty, pak jsem zavolal na Willa a zarazili jsme.

Smršť se přiblížila k řece. Z mraku se vytvořila temná obluda, která měla tvar obrovských přesýpacích hodin. Vířila v nich spousta písku, vytrhaných keřů, kamení a trsů trávy. .

Ted' smršť dosáhla břehu řeky. Zastaví se, bude se pohybovat po břehu napravo

či nalevo, nebo se zhroutí? slověk v jejím dosahu by byl ztracen. Vymrštila by ho vzhůru, otáčela jím, takže by se udusil, nebo by ho svrhla k zemi a rozmačkala vířící masou.

Smršť se zastavila, jako by si chtěla rozmyslet, co dál. Horní část trychtýře, zúžená směrem k zemi, se naklonila přes řeku, jako by chtěla pokračovat v původním směru; zdálo se, že se chce od spodní části trychtýře oddělit. Tu se ozval výbuch: vířící masa kamení, písku, keřů a trávy zmizela a najejí místo se objevil vysoký sloup vody, nejprve to byl pravidelný válec, vrátil se však hned do původního

tvaru dvojitého kužele. Ted' to byla vodní smršť, která si chtěla vynahradiť omeškání a pohybovala se zdvojnásobenou rychlostí směrem k nám; cestou smetla chatu Rollinsových.

"Ujíždějme rychle doprava!" zvolal jsem. I koně zvětřili nebezpečí, bez pobídky vyrazili vpřed. Zjistil jsem, že smršť se šíří západním směrem a vzdaluje se od

nás. Mohli jsme zastavit; neobrátili-li se ještě, jsme zachráněni.

To se nestalo; vzdalovala se od nás, opět temná a neprůhledná; vyrvala ze země

vše, nač narazila. Viděli jsme, jak dál roste a je stále mocnější. Co neudržela, vrhala prudce kolem sebe, nesla s sebou zkázu. Najednou zazněla hromová rána, až se

země otřásla, a pak ticho, byla pryč! V tom okamžiku začalo z temné oblohy pršet;

byla to opravdová průtrž mračen, kapky lijáku byly větší než hrách.

"Náš dům, náš b - co se s ním stalo nari'kala ani Rollinsová.

Místo odpovědi jsme obrátili koně směrem k chatě, která však už nestála - byla

rozmetána jako domek z karet. Silné kmény, z nichž byla vystavěna, ležely rozházeny po dalekém okolí. Z plotu nezbylo nic, ani latxa - vše odnesla smršť.

Paní Rollinsová se hrůzou zhroutila. Myslil jsem na jejího muže, na jejího syna

a na mladého Indiána. Věděl jsem od chvíle, kdy jsem rozluštil ten indiánský dopis, tu mluvící kůži, kde je mám hledat - u pahorku, kde smršť skončila, jako by

narazila na nepřekonatelnou překážku. Skončila jako umírající gigant, který v smrtelném zápase zničí vše, co mu přijde do cesty. Možná že nás čekal strašný pohled; toho jsem chtěl ubohou ženu ušetřit. Když však slyšela, že chceme hledat jejího syna, sebrala všechny své síly a chtěla jít s námi, nepomohly prosby ani hrozby. Musela s námi - vyrazili jsme tedy.

Děšť přestal stejně rychle, jako začal. Mraky zmizely, jako by čarovným proutkem mávl, slunce zase zářilo z čistého nebe.

! Cesta, kterou jsme se ubírali, vypadala strašlivě. Smršť smetla vše v šíři asi šede; sáti metrů a všečen porost byl

jakoby oholen, země byla rozervána a díry znova
zaplněny troskami. Kolem dráhy, kterou se smřšť hnala, se válely kmeny stromů,
kamení, keře - zkrátka vše, co smřšť vyrvala a rozházela kolem.
Konečně jsme spatřili pahorek a spoušť, kterou tam smřšť zanechala. Vytrhané
keře, spletené větve; smřšť si zřejmě hledala cestu podél pahorku a ve vzteku, že jí
stál v cestě, proměnila vše živé v spoušť a smrt. Obnažila skál, že adal 'ako
y x'Yp y J

kamenolom; platany, které se mi cestou tolik l'bily, nebyly k poznání. Kmeny silnější než člověk ležely tu i s
vyvrácenými kořeny, větve propletené a polámané.

Největší z platanů zůstal sice stát, ale všechny jeho větve byly zuráženy a v kmeni
měl hluboké rány - žalostný pohled! Kde ale jsou. . Vtom jsem spatřil hnědáka
s indiánským sedlem, který okusoval vyvrácené keře. Byl to zřejmě kůň Malého
jelena.

Jeli jsme tam, a hle - ležel tu vyvrácený veliký platan; při vývratu vyrvaly jeho
kořeny i půdu široko a hluboko kolem. Zela tu hluboká, rozeklaná jáma. V ní seděl plavý Josef a mladý Apač, chránění
kořeny před deštěm jako střechou, a usmívali se, jakmile nás spatřili. Matka jen beze slova přitiskla k sobě synka.

Mladý

Apač vyskočil a zeptal se mě:

Věří n ní mo'i bílí bratři x'

y x, ze znam znameni hladoveho vetru?

"Věříme," odvětil jsem, "jak jste se zachránili?"

"Malý jelen měl ukrytého koně blízko farmy v hustém křoví. Přivedl ho a ujel
s mladým bílým bratrem, abychom se zachránili před hladovým větrem. Když se
hladový vítr nasýtil, přijeli jsme sem a našli jsme, co jsme spolu již tři dny hledali."

"Ty ses s Josefem tajně scházel?"

"Ano; můj mladý bratře synem onoho muže, kterýjel vpředu a vezl pytle. Byl
zabit právě tady. Pojďte a podívejte se, kde Kouřící dýmka zahrabal nuggety!"
Odvedl nás k druhé straně vývratu - v díře v puklé zemi jsme spatřili dva šedavé kožené pytlíky, které, jak se ukázalo,
byly naplněny nuggety a zlatým prachem.

Josef už věděl vše. Když se dověděla jeho matka, co jsem jájiž dříve uhádl - že je188

ji první muž byl zavražděn a oloupen - klesla v pláči na kolena. Útěchou ji však
mohl být téměř neuvěřitelný nález ukořistěného drahého kovu. Mladý Indián odpovídal na její otázky a vyličil celý
p'n'běh:

"Řvoucí buvol byl můj otec. Vydal se na dalekou cestu se svým bratrem, Kouřící dýmku. Chtěli navštívit Velkého otce
bílých tváří a přednést mu přání kmene

Apačů. Oba náčelníci jeli k východu. Cestou se stali svědky toho, jak tři bílé tváře
zavraždily čtvrtého bělocha, který nalezl zlato. Dva z vrahů byli Zlé oko a Zlodějská ruka; třetího neznali. Potrestali
vraždou, zabili Zlé oko a toho třet'ho. Zlodějská ruka zastřelil mého otce a uprchl. Kouřící dýmka zločince pronásledoval;
předtím však zahrabal do země zlato a vzal k sobě na koně mrtvolu svého bratra
Řvoucího buvola. Vraha však nedohnal. Kouřící dýmka se vrátil a pohřbil svého
bratra někde tady - však ho do dvou dnů najdu - a jel sám dál do Washingtonu.
Mrtvý musel být pomstěn - jsem jeho syn, měl jsem ho tedy pomstít já. Tehdy
jsem však byl ještě malý chlapec. Ted' jsem se tedy vydal na cestu, abych přivezl
vrahův skalp; potom budu i já bojovníkem a budu smět nosit pušku. Vrah bydlil
v ch ší zavražděného; jeho ženu přinutil, aby se stala jeho squaw - tím se stala
i chá a jeho majetkem a mohl se dát do hledání pokladu."

Když žena vyslechla celý příběh, vykřikla hrůzou a opět omdlela. Její druhý
muž byl vrahem rvního "

"Ted' se pojd'te podívat, co se stalo se Zlodějskou rukou! řekl mladý Apač.

Josef zůstal u své bezvládné matky; Salters a já jsme sledovali indiánského hocha k velkému platanu. Tam ležel Rollins;
padla na něj jedna z nejsilnějších větví

platanu - v objemu víc než metr - a rozdrtila mu nohy a dolní část těla.

"Tady tedy leží," řekl Apač. "Chtěl jsem si vzít jeho skalp, ale odpravil ho sám

Velký duch. Kdybych ho byl přemohl, byl bych ho směl skalpovat. . . Tohoto muže však stihl hněv spravedlivého
Manitoua, a to přímo na místě, kde spáchal vraždu. Rozumíš ted' dopisu, který jsem ti dal přečíst?"

"Dokonale," odpověděl jsem.

"Kouřící dýmka nedovede psát. Dal si dopis napsat samotným velikým náčelníkem Inču-čunou, kterému celý příběh
vyprávěl. Tys bratr velikého náčelníka, proto ti ten dopis daruji. - Hled', ten ubožák otvírá oči, snad s ním budeš moci
ještě

promluvit. Odcháším; je sice vrahem mého otce, byl bych ho zabil vlastní rukou,
ale jeho nařikání nesnesu. I rudý muž má srdce, stejně jako bílé tváře - dovede
rychle trestat, ale ne pomalu mučit. . "

Vrátil se k Josefovi a jeho matce. Will Salters a já jsme musili přestát těžkou
čtvrt hodinku umírání vraha Rollinse. Vrátilo se mu vědomí; cítil však, že smrt se

blíží, a přiznal se ke všemu. Nemohl sice souvisle hovořit, ale zodpověděl naše otázky přitakáním nebo popřením. Tak jsme si potvrdili vše, co jsme si konečně mohli domyslet:

Po vraždě upozoroval, že Kouřící dýmka, který ho pronásledoval, nevezle pytlíky zlata s sebou, že je tedy někde zakopal. Setrásl ho, zavedl ho na falešnou stopu

a vrátil se na místo přepadení. Tam ukryl mrtvoly, aby vražda zůstala utajena.

O několik dní později zabil i bratra zavražděného. U jeho ženy se pak uvedl jako vítaný ochránce a mohl pohodlně začít s hledáním zlata. Celý plán se zdařil, až na to hlavní: nuggety nenašel. Touha po zlatě a výčitky svědomí ho přivedly skoro k šlenství. Nestrpěl v blízkosti chaty žádného cizího člověka, bál se, aby náhodou něco neodhalil. Tak odehnal i Willa Salterse a mne a zapudil Malého jelena, který předstíral, že kulhá, aby mu v chatě poskytl přístřeší.

Spravedlnost boží ho však neminula. Ted'tu vrah ležel a umíral, a to na stejném místě, kde kdysi zahrabal pozůstatky zavražděných, a ještě v posledním okamžiku se musel od nás dovědět, že zlato, po němž tolik toužil a jež tak dlouho hledal, dostane jeho nenáviděný nevlastní syn.

Vrátili jsme se k ženě, která se zatím probrala z mdloby, a vyprávěli jsme jí, co se stalo. Nechtěla se na mrtvého ani jít podívat; vykopali jsme mu tedy hrob a pomodlili se za něj poslední otčenáš.

Malý jelen nás brzy opustil, nenechal se zdržet. Když mu těžce zkoušená žena nabízelá část nalezeného zlata, pravil hrdě:

Nech si své zlato! Apačové vědí, kde je nalézt, ale nikomu to neprozradí - pohrdají zlatem. Velký duch stvořil člověka ne proto, aby byl bohat, ale proto, aby

byl dobrý. Kéž ti zlato teď přinese tolik štěstí, aby ti vynahradilo všechno utrpení!"

Nasedl na koně a odjel. . .

Přišel ho rána jsme opustili tuto krajinu i my. Josefa s matkou jsme vzali s sebou. Starý koník vezl pytlíky se zlatem a zbytek ubohého majetku rodiny, Willův kůň chlapce a můj hnědák jeho matku; Will a já jsme kráčeli pěšky vedle nich.

V nejbližším sídlišti si Josef s matkou opatřili lepší dopravní prostředky; rozloučili jsme se tedy s těmi, kterým větrná smršť přinesla kruté odhalení, ale také prostředky k lepšímu životu.

15 STEP SMRTI

Mezi Texasem, Novým Mexikem, územím Indiánů a pohořím Ozark, které se táhne k severovýchodu, leží širé území, neméně strašné než asijská poušť Gobi nebo africká Sahara. Není tu ani strom či keř, na němž by mohlo oko klidně spočinout; ani pahorek nebo zvlnění terénu nepřerušuje smrtelnějednotvárnou rovinu;

ani pramének neosvěží vyprahlá ústa, aby přinesl záchranu před vyčerpáním žízní;

je ztracen, kdo sejde ze správného směru a uchýlí se z cesty vedoucí k horám nebo

k některé ze zelenavých prérů. Písek, nic než písek - jen zřídka narazí smělý lovec, který se do této pustiny odvážil, na kousek země, kde náhodný deštík vylákal

z půdy trochu sporého porostu. Vstoupí-li sem lidská noha, zraní se o pichlavé kaktusy, které však nevydávají ani kapku šťávy, aby se byť jen na okamžik mohla osvěžit žíznivá ústa.

Několik cest protíná toto území: nahoru do Santa Fé, na Creeks, Springer a

k zlatým polím Skalnatých hor, dolů k Rio Grande a směrem k Mexiku. Nejsou to

však silnice, jako zná civilizace; cesty tam značí jen suché tyče, zaražené v jisté

vzdálenosti od sebe a vyznačující směr, kterým se má ubírat průvod kár tažených

voly nebo rychlejší lovec či jezdec. Běda tomu, kdo uhne z takto vyznačené cesty pouští, která proto dostala jméno Llano estacado. Bandy lupičů nebo divocí Indiáni často odstraňují tyto tyče, aby svedli z cesty poutníky, a ti jsou pak ztraceni.

Široko daleko se rozprostírá poušť jako oceán. Slunce praží a nad horkým písem; kem se chvěje vzduch, který oslňuje zrak, až oči bolí. Pět živých tvorů bylo v této

pustině: jezdec, jeho kůň a tři supi, kteří kroužili vysoko ve vzduchu, jako by čekali,

až muž a kůň klesnou vysílením a padnou jim za kořist. Supi je sledovali již dříve, hý den a snad instinktivně cítili, že člověk není s to vydržet déle takovou jízdu.

Člověk ztracený v poušti byl ještě mladý muž, asi šestadvacetiletý. Byl oděn v obvyklý oděv lovce, měl koženou košili s třepením a stejné kalhoty i mokasíny a na hlavě plstěný širák; podle jeho barvy i tvaru nepřišel jeho majitel již dlouho do styku s civilizací. Vyčerpané rysy v obličeji, zakalené, skelné oči, rozcuchané vlasy a pevně sevřená pěst na pušce byly znamením, že dlouho už nebude moci odolávat strážním a námaze cesty.

Jeho kůň byl stejně unaven. Před několika dny to byl ještě čilý mustang, plný síly a vytrvalosti: teď však i on byl na konci svých sil. Suchý jazyk mu visel z tlamy,

oči byly naběhlé krví; už jenom mechanicky se táhl hlubokým pískem.

A tak tomu bylo již několik dnů. Mladý muž opustil Santa Fé se skupinou zálesáků, aby přešel pohoří Ozark a dostal se

do Arkansasu. Skupina jezdců byla však
přepadena Komanči a on jediný vyvázl živ - díky svému koni. Pronásledovali ho
až hluboko do pustiny, jinak by se sem byl bez doprovodu nikdy neodvážil.
Již od věřejšho rána tu nebyly žádné tyče ukazující cestu; řídil se jen kompasem a hvězdami. Tři dny se už nenapil ani
kapky vody a bezútěšně pozoroval supy,
kteří kroužili tím níže, čím znavenější a pomalejší byl vyčerpaný kůň.
Konečně se zvire zastavilo a odmítlo jít dál; třásl se na celém těle a zdálo se, že
se každým okamžikem zhroutí.
"Tak tedy až sem, a nikam dál!" mumlal si cizinec německy. "Cožpak se už ziezachráníme?"
Už by byl seskočil, když tu se mu chování koně zdálo podivné. Kůň se chvěl
nejen únavou, ale i strachem; znavené nozdry se rozšířily, kůň zdvihl hlavu a vět-
řil, jak kůň z prerie dovede větřit přítomnost cizí bytosti.
Poutník vytáhl dalekohled a rozhlédl se po okolí. Zpozoroval, že supi odletěli
a snesli se opět k zemi směrem k západu. Spatřil tam několik nehybných bodů.
Maně sáhl po noži, ale pak si uvědomil, že mu od lidské bytosti v jeho situaci nehrozí o nic horší osud než ten, který ho
v pustině stejně čeká. Třeba jeden z těch
bodů je jen umírající zvire, na jehož smrt čekají jiná zvířata, aby ukojila jeho krví
hlad a žízeň. Sestoupil tedy z koně, vzal ho za uzdu a kráčel pomalu k oněm ne-
hybným bodům. Čas od času se podíval dalekohledem - a po chvíli seznal, že na
zemi leží nějaký člověk a kolem něho číhá několik kojotů a supů. Člověk nebyl
ještě mrtev, jinak by ho zvzata již rozsápala. i
Mladý muž se otřásl. Viděl tu před sebou stejný osud, jaký čekal i na něho, ne-
ukáže-li se brzká záchrana.
"Kdo to může být, nějaký lovec? Kde však má koně? Rozsápo ho a jeho
krev. . ."
Zarazil se. Poslední myšlenka ho přivedla na nápad.
"Naši krev nedostanou, ale jejich krev nás zachrání!"
Dal svému koni znamení, aby ulehl. Pak se pomalu plížil ke kojotům. Když jim
byl už nablízku, připravil si na lasu dvojistou kličku, nožem ji připevnil do písku,
položil do smyčky několik kusů sušeného buvol'ho masa ze svých zásob a stáhl se
do pozadí.
Zvzata se přibližovala ke kořisti jen pomalu. Ležel na zemi tiše a bez hnutí. Kojoti se plížili k masu s vyplazenými jazyky,
aby ohledali novou oběť. První kojot se
připlížil až ke smyčce, chňapl žádostivě po mase - a byl chycen. Třesky výstřely
- dva kojoti klesli zasaženi.
Lovec vyskočil a běžel k nim, jako by všechna jeho únava zmizela. Otevřel nožem tepnu jednoho z kojotů a žádostivě
pil teplou sladkou krev; za jiných okolností by se jí štít. Vrátil se pak ke koni, vzal z vaku pohár, naplnil ho kojotí krví
a obrátil se k člověku, kterého oba výstřely probudily z mdloby, a nabídl mu pít.
Muž jen zasténal: "Vodu!"
Kouřící nápoj jako by vlil život do jeho zesláblého těla; trochu se napřímil a zíral s obdivem na svého zachránce.
"Ach, pane - to bylo dobré! Dejte mi ještě aspoň kapku!"
Oslovený se vrátil ke kojotům a přinesl muži poslední zbytek krve.
"Jak vám děkuji, sire! Myslil jsem, že již klepu na nebeskou bránu. Ta zvířata b
mě byla sežrala, kdybyste jim nezkazil apetit!"
"I mne čekal podobný osud. Myslil jsem, že bude líp, dají-li mi kojoti krev, než
abych já jim dal maso."
"Well! Byl to vlastně ohavný doušek, ale váš nápad byl opravdu výborný. Pomohl vám i mně, možná jen nakrátko, ale."
Přerušil svou řeč, zaclonil si oči a pozoroval na obzoru lehký obláček, který se
tam právě objevil.
"Hled'me, přichází pomoc v nouzi, sire! Za půl hodiny budeme mít déšť, který
by ze stepi udělal moře, kdyby písek hned všechnu vodu nevypil. Povězte však, jak
jste se sem dostal? Bez koně, bez společníka, beze všeho. . .?"
"Bez koně? Můj kůň leží tamhle - nemohl už dál. Přicházím ze Santa Fé, utekl
jsem Komančům a směřoval jsem přes hory a xervenou řeku do Arkansasu. Jmenuji se Richard Klausen a mým
domovem je kentucký Frankfort."
"Richard Klausen? To vy jste ten známý básník? Vaše německé básně čtou lidé
až daleko za hranicemi Států!"
Muž prikývl s úsměvem.
"Uhodl jste. Chtěl jsem zbásnit Obrázky ze savany, a šel jsem proto do prerie,
'kde mě málem sežrali kojoti. Chtěl bych vám dát podobnou otázku, jakou jste dal
'Kdo jsem a jak se jmenuju? Nejsem ani prezident, ani guvernér. Jmenuju se od
narození Tom Summerland a zůstanu jím, dokud neztratím skalp nebo dokud mě
x nesežere nějaký grizzly. Neslyšel jste někdy o známém advokátu Billu Summerx, landovi?"

Bill Summerland ze Stentonu v Arkansasu?"

"Ano - to je můj bratr a chtěl j sem j et k němu. Byl bych mu rád přivezl pěknou zásobu zlatého prachu a nuggetů z kanadského pomezí, ale tyčkaři mě obrali."

"Tyčkaři?"

"Nevíte, jakým darebákům se tak říká? Je to čeládka všeho druhu. Museli kvůli něčemu opustit Státy a potulují se teď pouští, kde jsou si jisti před vojskem a spravedlností. Táhnou v partách, pustoší a vraždí. Nejvíce mají spadeno na cestující

a na karavany v poušti. Aby je zmátli, vytahují ty dřevěné tyče označující cesty.

Bud' je odnesou, nebo je nastaví nesprávným směrem, a když jsou pak pocestní zcela vyčerpáni, přepadnou je a - nu, teď už víte, proč se jim říká tyčkaři.

Když jsme opustili Spanish Peaks, bylo nás asi dvacet zkušených zálesáků.

! Všichni až na mne a dva kamarády padli pod šípů a noží Komančů. Zachránili jsme se do pouště Llano estacado a projeli jsme už značnou část, když tyče najednou byly tytam. Nabádalo nás to k opatrnosti, ale přes veškerou obezřetnost jsme byli přelstěni. Přepadli nás v noci. Z potyčky jsem v temnotě unikl sám, tak jak mě vidíte, bez koně a beze zbraní. Tři dny jsem šel a šel pouští, dokud jsem se nezhroutil. Nevím, jak dlouho jsem ležel v bezvědomí. Když jsem se probudil, byl

jste tady. Děkuji vám upřímně, sire; až se starý Tom Summerland zas dostane ke koni a pušce, uvidíte, že z vděčnosti k vám vypije jinou lahodu než pohár kojotí krve."

Zarazil se. Kočovníci západu jsou mlčenliví a Tom Summerland pronesl dnes

'patrně nejdleší řeč svého života. Dobrý muž měl teď vzhledem daleko k gentlemanu. Obtíže na cestě poznamenaly jeho zevnějšek, ale obličej prozrazoval čestnost

a věrnost i lstivou chytrost; tyto vlastnosti nezaprou pravého muže, třeba byl v hadrech.

"S puškou vám mohu vypomoci hned," pravil Klausen. "Kromě své dvouhlavňovky mám ještě kulovnici a tu můžete dostat. Nábojů a potravy mám dost, jen voda chybí, nejen pro nás, ale i pro koně. Bez ní nemůžeme dál a jsme ztraceni. Ale zdá se, že jste měl pravdu - ten mrak vyrostl, zakrývá už polovinu oblohy, snad nás zachrání!"

"To je na beton, za pět minut tu máme liják. Tom Summerland, sire, není poprvé ve stepi a zná, co dovede, to mi věřte. Přivažte jen koně a ukryjte střelný prach, aby nezvlhl."

Tom Summerland vstal a narazil si na rozevláté vlasy čapku, s jakou se člověk jen málokdy setká. Kdysi to byla medvědí kůže, ale teď byla až na několik špinavých, splihlých chlupů lysá jako koleno. Tisíckrát ji promočil déšť a tisíckrát ji vysušilo slunce, takže její původní tvar by už nikdo neuhádl. Na Summerlandově

hlavě ležela jako vyloužená lepenka, horkem spečená do tvaru polokoule. Zálesáci nosí často takové kusy oděvu, na něž si zvykli - dobře jim slouží, takže s nimi

zacházejí jako se svátostí. Neodkládají je, ani když přijdou nakrátko do sTyku s civilizací.

Vzduch byl teď ještě dusnější, oba však sílila naděje na déšť. I kůň vyskočil a věřil. Instinkt mu prozradil, že se blíží záchrana. Klausen zajistil zásoby munice a jídla před vlhkem, a sotva s tím byl hotov, spustil se déšť, vlastně liják, hotová potopa. Summerland strhl čapku a nastavil ji dešti. V okamžiku byla plná vody.

"Udělejte s kloboukem totéž a připijme na zdraví vaše i starého Toma Summerlanda!"

Lil si vodu do úst a hltavě pil, jako by to byla pravá whisky. Když vypil první dávku, nastavil čapku znovu.

Klausen ho následoval a osvěžil se vodou, která jim vracela život. I kůň radostně ržal a pil. Déle než hodinu se lila voda z oblohy - a pak příval ustal stejně rychle, jako přišel.

"To byla pravá potopa!" pravil Summerland.

"Byl bych rád, kdyby všichni Komančové i stepní lupiči se v ní utopili jako král Baltazar v Rudém moři, když chtěl zahubit nepřátele. . . Vydejme se ale raději na cestu, abychom se dostali z té proklaté stepi někam, kde roste alespoň trochu trávy a nějaký ten keř nebo strom!"

"Nechcete nejdřív pojíst kousek masa? Mám ho dost!"

"Dobrá. Trochu se posilníme!"

"Well! Nejdřív se dohodněme, kterým směrem se dát. Jsem pro severovýchod. Tím směrem utekli kojoti, když jsem vystřelil. Žádná šelma nevydrží dlouho bez vody, a myslím, že tím směrem narazíme nejen na vodu, ale i na porost a tím i na kmeny pro koně."

"Jste básník, pane, a takoví gentlemani nemívají příliš smyslu pro praktický život, protože bývají v myšlenkách jinde než obyčejní lidé. Myslí jsem si to málem

i o vás, ale prosím za prominutí. Vidím, že máte oči na pravém místě. Vzhůru tedy

na severovýchod!"

"Vezměte si moji kulovnici a nůž a já si ponechám dvouhlavňovku a tomahavk. Musíme být připraveni. Nevíme, co nás ještě potká!"

"Výborně. Neudělám vašim zbraním hanbu!"

Odjeli z místa, které se jim málem stalo osudným. I kůň byl ted' čilý a kráčel

zlehka - byl to však jen přechodný důsledek lázní v dešti. Zvíře se už dlouho nepáslo na trávě. Mělo-li se udržet při síle, muselo se brzy nakrmit. V podvečerních hodinách se začala u koně jevit opět únava.

Summerland zastavil. Zarazil ho zvláštní `pach ve vzduchu. I Klausen jej cítil.

"To je kaktus, míní. "Vyhňeme se mu.

"Proč bychom se mu vyhýbali? Musíme jet právě tam, kde roste. To je na beton."

Proč?"

Po dešti je jistě šťavnatý a . . "

Máte pravdu, Tome," pochopil Klausen. "Když oloupeme slupku a ostny, bude to snad kůň žrát."

Tak jsem to myslel!"

Za chvíli dojeli k celé oáze kaktusů. Většina měla kulovitý tvar, a když je oloupali, snědl je kůň s chutí; jindy by tímto krmením pohrdl. Když utišil hlad, pokračovali v cestě až do pozdní noci. V jízdě koňmo se střídali, byli však tak znaveni, že se přece jen uložili k odpočinku.

Krátko po rozbřesku opět vyjeli. K polednímu s radostí objevili v písku trsy suché trávy, které přibývalo, jak pokračovali v cestě až nakonec poušť ustoupila zelené prérú. ,

Byli zachráněni; kůň se napásl šťavnaté trávy a oba lovci se s rozkoší natáhli do čerstvé, chladivé zeleně. Zanedlouho se ale rozhodli, že pojedou dál, aby ještě před večerem dojeli k modročernému pásu, který se táhl na obzoru; věděli, že to je porost keřů nebo stromů.

Slunce už skoro zapadalo, když dojeli k cíli. Byly to řídké keře divokých třešní; porost houstl a v dálce se ukazovaly i koruny vysokých stromů.

"Konec žízní, bídění, horku a hladu!" zvolal Summerland. "Tamhle už začíná les - vidíte ty vrcholky za ním? To jsou hory. Ted' už vím, kde jsme. Jel jsem tudy už jednou. Tam je Bee Fork. Vlévá se do xervené řeky, to je na beton!"

"Pojedme tedy až k lesu; je ještě dosti světla, abychom tam dojeli. Vyhledáme si dobré místo k táboření."

Prodírali se křovisky, Summerland jel právě na koni. Vedle opatrně kráčel

Klausen a pozoroval jak půdu, tak i okolí. V přístupné krajině musili být připraveni i na setkání s nepřítelem. Klausen se zastavil a sehnul se k zemi, aby ohledal

travnatý porost. I Summerland sestoupil z koně a prohledával zlomená a ohnutá stébla trávy.

"Je tu stopa; jeden, dva - pět - osm - devět jezdců a čtyři zvirat s nákladem.

Správně, pane?" p

"Ano, je to devět stop jezdců a pět stop zvirat s nákladem. Nejsou to Indiáni, protože nejedou za sebou, ale v hloučku. Pojedeme za nimi?"

"Proč ne? Bude to dobré i pro naši jistotu."

"Pojedeme pomalu - jsou před námi sotva čtvrt hodiny. Kdyby byli dál, tráva by se narovnála."

Sledovali stopu, zahnuli doprava, kryli se a pozorovali krajinu před sebou. Stopa ted' vedla písčinou, kde se jasně ukazovaly sledy podkov. Jezdci se cítili jisti, protože jinak by za sebou nenechávali tak jasnou stopu.

"God bless my soul - ať je bůh milostiv mé duši!" zvolal polohlasem Summerland. "To jsou ti tyčkaři, kteří mě obrali o všechno. Bylo jich čtrnáct. Pět jsme zneškodnili a zbylo jich devět, to je na beton!"

"Jak můžete vědět tak jistě, že jsou to právě oni, Tome?"

"Vidíte tuto stopu právě zadní nohy, která je znatelná jen zprava a zleva je téměř nejasná? To je moje stará klisna. Kdysi si zarazila trn; noha se sice uzdravila, ale zůstala trochu pokrivená a na našlapování se to pozná. Ted' je zatížena nákladem a na stopě je to zřetelně vidět. Musím tu starou dobrou klisnu dostat zpět za každou cenu! Souhlasíte, pane?"

"Samozřejmě! Ti hoši odstranili tyče z cesty a zavedli nás do pouště, abychom

tu zahynuli. A navíc přepadli a oloupili. Dáme jim za vyučenou!"

Sledovali dál stopu. Nízké křoví pozvolna ustupovalo vysokým stromům, až přijeli do hlubokého lesa.

Tu ucítili dým.

"Stop!" pravil Summerland. "Utábořili se a rozdělali oheň. Počkejte trochu, hned se vrátím!"

Odvedl koně zpět na kraj lesa a připoutal ho tam, aby ho nebylo vidět. Pak se , vrátil.

"Ted' se musíme snažit k nim přiblížit tak, aby nás nespátřili. Pojd'te za mnou!"

Kryli se za stromy a tiše se plížili přes nekrytá místa. Brzy uviděli šedý dým

a pak i oheň, kolem něhož sedělo devět mužů. Summerland se skryl za silnou borovici a pokynul tiše svému společníku:

"Koně jsou dosud osedláni. Nepostavili si ani stráž!"

"Kde jsou koně?"

"Tamhle - slyším, jak frkají. Mají-li tam i zbraně, nepoteče ani kapka krve.

Pojd'te!"

Plížili se ke koním.

"Vidíte moji klisnu? Má na zádech ještě pytle s nuggety! Další kůň má na zádech celou výzbroj. Vezmu ty dva koně a vy také jednoho nebo dva. Ostatní odřízneme od las. A rychle!"

Přeřezal rychle lasa a zvirata se dala na útěk. Pak vyskočil na svou klisnu, vzal

dalšího koně za uzdu a ohlédl se po Klausenovi. Ten už seděl najednom z hnědáků a chtěl se rozjet, když tu zazněl pokřik a tyčkaři se vynořili mezi stromy.

První z nich byl širokoramenný, vousatý tmavý chlap, který se vrhl přímo na

Klausena.

"Pozor, básníku!" zvolal Summerland a sám už strlel na další pronásledovatele. Klausenův tomahavk se mihl vzduchem a chlapík se zhroutil.

"Výborně - a ted' pryč!"

Dali se na útěk - za nimi třeskly výstřely a zněly kletby.

Les jim bránil v rychlé jízdě, přesto však dojeli bez úhony ke křoví, kde Summerland předtím ukryl jejich koníka.

"Rychle ho odvažte a jedeme! Dřív než pochytají své koně, bude noc, a po naší stopě půjdou až ráno. Ale Toma Summerlanda a jeho klisnu nechytnou, to e na beton!" j

16 BÁSNÍK SAVANY

V státě Arkansas leží na stejnojmenné řece několik hodin jízdy od Little Rocku

město Stenton. Rozkládá se u ústí dvou říček aje střediskem čilého ruchujak vodní, tak i pozemní dopravy. S pravou americkou rychlostí tu vyrostl dům na domě

ulice na ulici, a tam, kde ještě nedávno napájel syn prerie svého koně z řeky, spí

zá é eho "bDý bratr" v pohodlné posteli a těší se z požehnání - či kletby

- civilíNěkolik mil za městem na květinami posetém trávníku se projížděla na koních

společnost několika mladých pánů a dam. Jediný starší člen této společnosti se lišil značně zevnějškem od ostatních.

Byl velmi tlustý a seděl na neméně tlustém bělouši. Tím nápadněji vynikal tlust'ochův pestrý oděv. Měl úzké žluté

kalhoty, červeně kostkovanou vestu, světlemodrý kabát a černobilý širák. Pod naškrobeným

límcem měl uvázaný šátek s fialovými a zelenými pruhy; na vestě se mu blýskaly

na zlatém řetěze k hodinkám cenné přívěsky. Jeho obličej, zrudlý námahou jízdy,

vypadal dobrácky, jen ostrý tah kolem úst dával obličejí zahořklý výraz a krátká

tučná šíje prozraz l tv d x

ova a r osixnost a vytrvalost.

Ted právě se snažil na svém bělouši dohonit dámu, která byla nejobratnější

jezdkyní ze všech; jela rychle a zahýbala v ostrých zatáčkách. Vlál za ní dlouh

modrý závoj. ý

"Zastav přece, Margo!" sténal. Bělouš se snažil ze všech sil, ale málem při tom

jezdce shodil. "Zlomíš si vaz a já - zastav přece, ty pekelná bestie!"

Jeden ze spolujezdců přispěchal a pomohl mu usadit se znovu s jistotou v sedle.

"Nekrmte tolik svého bělouše, pane Olbersi. Dáte-li mu méně dobrého ovsa

nebude tak bujný.

"Oves za to nemůže, spíše špatný pří'klad, který kazí i nejlepší mravy. Prosím

, j x ry

dál!" edte chle za mou dcerou a řekněte jí, že omdlím, pojede-li takhle tryskem

"Popřejte jí přece to potěšení! Pozvedne jí to odvalu, posílí zdraví a obratnost

- a mezi námi řečeno, tak skvělé jezdkyni, jako je slečna Marga, neodolá žádn

gentleman!" ý

"Zda odolá nebo neodolá, to je mi jedno. Milejší je mi jistota a zdravé údy, pa

ne Wilsona. Podívejte se na toho muže, který k nám přijíždí. Kůň jde stejnoměrně,

jako by počítal květiny v trávě - hleďte, jak si sem tam nějakou i ukousne. Jede si

klidně a opatrně skloněn k hřívě, jako by mu nezáleželo na tom, zda přijede do

Stentonu dnes nebo až zítra. To není takový ztřeštěnec jako vy nebo Marga. Za

každé žebro, které by si zlomil, bych vám ihned vyplatil hotově padesát tisíc dolarů!"

"Myslíte?" zeptal se druhý a pozoroval vzdáleného cizince na koni. "Obávám

se, že byste brzy přišel o své dolary; nebyl jste ještě v prérú a neznáte zálesáky. Já

se sázím proti vám o stejnou sumu, že je to zálesák, který umí jezdit docela jinak,

než vidíte. Zálesáci se umějí podívat smrti do tváře. Znáám je dobře. Mé pozemky v Texasu hraničí s prérú a často je vídám, co dovedou. Právě jeho držení v předklonu mi říká, že je to lovec z prerie. Tak sedí na koni všichni, jinak by tu věčnou jízdu nevydrželi."

"Lovec z prerie! Poloviční divoch? Toho musíme zavolat! Naše dámy jistě rozhovor s ním pobaví."

"Také si myslím. Pokusím se o to!"

Thlusty ochův společník byl ještě mladý a hezký člověk; oči měly temný lesk a pěstěný tmavý plnovous mu dobře slušel. Byl oděn vybraně a jel na koni neobyčejně

lehce a s púvabem. Široký slamák se mu trochu svezl z čela a odhalil temně rudou

jízvu, která se táhla od kořene nosu až k vlasům. Několika slovy svolal k sobě společnost jezdců a jezdkyň:

"Dámy a pánové, čeká na nás zábava. Tamhle přijíždí lovec bobřích kóží, kterého si vezmeme trochu na paškál. Ten člověk asi nikdy neviděl pravou lady

a chci ho přivést trochu do rozpaků. . ."

Návrh všichni nadšeně přijali, proti byla jen dcera tlustého jezdce: "Popřejte

mu klidnou cestu, pánové! Ten člověk vám nic zlého neudělal a mohl by se tím cítit dotčen!"

"Dotčen zasmál se Wilson. "Bude mu ctí, osloví-li ho tak vznešená společnost. Udělám to tak, aby to pochopil."

Obrátil koně směrem k jezdcí a všichni se k němu připojili. Marga se tedy, ač nerada, připojila.

Jezdec zatím dojel na doslech, ale společnosti si nevšímal.

"Dobrý den, člověče!" zvolal Wilson. "Spíte snad a sníte, nebo vás opustily smysly?"

Tázaný se bleskurychle napřímil v sedle a jeho modré oči se ostře zadívaly do černých očí plantážníka, v nichž jako by se zablesklo poznání.

"Dobrý den, dámy a pánové!" pozdravil jezdec plným a zvučným hlasem.

"Sním o Llanu estacadu a o tom, jak jsem přišel o nuggety a kam se ztratily tyče, značící cestu. Good bye!"

"Zastavte - nepojedete dál, dokud nám nevysvětlíte, co má ta odpověď znamenat!" Wilson byl bledý, oči mu svítily a jízva na čele naběhla.

"Proč bych měl zastavovat?" zeptal se s přezíravým úsměvem. "Kdo se odvažuje poroučet svobodnému muži pod širým nebem, aby zastavil a aby hovořil?"

"Já, mladíku! Co má vaše řeč znamenat? Mluvte, nebo. "

Než mu v tom kdokoliv z přítomných mohl zabránit, zamával Wilson hrozivě bičem.

Nebo?" vykřikl jezdec a potřásl svými plavými kadeřemi. Přitáhl uzdu a i do jeho koně vjel život. "Pryč s tím bičem!"

Chci odpověď!" zvolal výhružně Wilson.

Tady ji máte!"

Sevřel mustanga stehny a ten se rychle přiblížil i s jezdcem až k Wilsonovi; vzápětí se Wilson poroučel na zem, sražen cizincovou pěstí. Jezdec strhl koně zpět

a hleděl rozhorleně na společnost.

"Chce ještě někdo jiný z gentlemanů odpověď?"

Nikdo se ani nepohnul.

"Nikdo? Dobrá, jsme tedy hotovi. Chci vás jen varovat, abyste si napříště nedělali legraci z dobrých zálesáků; jejich malíček má větší cenu než vy všichni dohromady a zálesák dobře ví, že kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp."

Chtěl odjet, zarazil však vedle Margy, zdvořile smekl a řekl mírně:

"Děkuji vám, mylady! Vy jediná jste se mi nechtěla posmívat. Patříte do lepší společnosti, než je právě tahle. Good bye!"

Jako pravý kavalír si opět nasadil klobouk a elegantním cvalem se vzdálil.

Ani jedinkrát se neohlédl, ačkoliv si byl vědom, že spatřil poprvé tvář děvčete, na kterou nikdy nezapomene.

Když dojel do města, zastavil se před hostincem, odevzdal svého koně podomkovi a vstoupil do výčepu. Vzbudil značnou pozornost, protože se ihned sháněl po

vyložených novinách; zálesák, který umí číst, je tu pokládán málem za zázrak.

Prolistoval noviny a obrátil se na číšníka:

Kdo je to matka Smollyová?"

"Vy neznáte matku Smollyovou, pane? To jste asi ještě nikdy nebyl v našem městě. Je to mulatka, proslavená široko daleko svou krásou. Dostala svobodu a provdala se za bohatého obchodníka na Mississippi. Ted' je vdovou a jednou z nejváženějších žen ve městě. Všichni ji znají jako anděla strážce trpících a postižených. A proto jí říkají matka Smollyová."

Zálesák poděkoval za informaci a přečetl si ještě jednou inzerát, který ho přiměl k otázce. Zněl:

Matka Smollyová pronajme opravdovému gentlemanovi pěkný byt s použitím knihovny a s dobrou stravou."

Styl toho inzerátu ho zaujal. Proto se poptal, kde matka Smollyová bydlí, a vydal se k jejímu bytu.

Dům byl v jedné z nejhezčích a neklidnějších ulic Stentonu. Zazvonil otevřelo

mu milé hezké mulatské děvče.

Je matka Smollyová doma, milé dítě?"

Ano. Hned ji zavolám!"

"Nikoliv. Ohlas mě, rád bych s ní hovořil." Usmál se, neboť poznal, že jeho

oděv vzbudil nedůvěru děvčete.

"Prosím tedy, posečkejte."

Po chvíli - služebná zřejmě své paní nejdřív zevrubně popsala návštěvníkabyl uveden dovnitř, ovšem pouze do

předsíně.
Přijala ho tu statná, pěkně oblečená čtyřicátnice, jejíž barva pleti prozrazovala

hezkou misenku.

"Odpust'te, mylady, že. . ."

"Matko Smollyová, ne jinak, mohu-li prosit!" vpadla mu do řeči.

"Dobrá tedy, matko Smollyová! xetl jsem váš inzerát, že pronajmete pěkný byt s dobrou stravou."

"Ano - ale četl jste také, komu ho hodlám pronajmout?"

"Skutečnému gentlemanovi."

"Tedy ne někomu z těch, kdo si tak jen říkají, ale takovému člověku, který si tak říká právem."

"Tento druh lidí se zde na jihozápadě vyskytuje dost zřídka, matko Smollyová."

"Pak zůstane můj byt volný. Přijmu do svého domu jen takové lidi, kterým mohu být kromě přisné bytné i dobrou

matkou. Poslal vás sem někdo?"

"Nikdo mě neposlal. Rád bych u vás bydlil, budu-li se vám líbit a bude-li se mi

líbit byt, který hodláte pronajmout."

Nezdržela se úsměvu.

"Můj byt se vám bude určitě líbit. Řekněte mi však, kdo vlastně jste. Mám za to, že jste lovec, zálesák."

"Vzhledem k tomu, jak dnes vypadám, se vám nedivím. Přicházím ze Skalnatých hor a ještě jsem se nemohl převléci.

Udělám to, až tu najdu domov."

"Proč ho hledáte právě zde, ve Stentonu?"

"Protože je tu tiskárna a já chci něco uveřejnit."

Podívala se na něj s úžasem.

"Jste tedy vědec nebo básník?"

"Snad. Podnikám cesty jen pro poznání. Jmenuji se Richard Klausen."

Ach - Klausen! Prosím, sire, jen pojd'te dál!"

Otevřela dveře a uvedla ho do pěkně zařízeného pokoje. Na stojanu bylo mnoho knih; vzala jednu z nich, vázanou v sametu, a ukázala mu titulní list.

"Zpěvy srdce, pane - to je vaše kniha?"

"Je to možné? Můj muž byl původem Němec a zanechal mi cennou knihovnu; jeho nejmilejší četbou byly vaše knihy. Neumím německy, a proto je nemohu číst, ale znám jejich názvy a mám je ve svém pokoji jako svátost. Pojd'te, ukáži vám ten

byt, jistě se vám zalíbí a najmete jej."

Vyběhla svižně po schodech a ukázala mu tři pokoje, které by vyhovovaly každému vzdělanému muži.

"Zde je ložnice, zde obývací pokoj a tady je knihovna. Nikomu bych ji nesvěřila

raději než vám!"

Dobrá - budu tu rád bydlet! A jaká je cena?"

O tom si pohovoříme později. Poohlédněte se tu, zda se vám byt opravdu bude líbit! Už vás nepustím a obstarám vám vše, co potřebujete."

"Pokud jde o prádlo a oděv, opravdu vás rád požádám o tuto službu, má milá matko Smollyová; o ostatní se budu muset postarat sám. V hostinci mám ještě koně. "

"Toho dám přivést. Mám vzadu ve dvoře pěknou stáj, která vás jistě také uspokojí."

K večeru byl z Klausena docela jiný člověk. Prošel postupně rukama obchodníků oděvy a prádlem i rukama holiče.

Matka Smollyová spráskla údivem ruce,

když se jí přišel představit ve své nové podobě.

Pak odešel ke knihkupci a majiteli tiskárny, který byl zároveň vydavatelem novin Stentonská ranní a večerní pošta.

Přijal ho velmi zdvořile a vysvětlil mu, kde

má hledat byt advokáta Summerlanda; s dobrým Tomem Summerlandem se rozešel už v Prestonu, protože chtěl

navštívit ještě území Indiánů. Ted' už nechtěl setkání s ním odkládat ani o den. Nenašel ho však doma. Jak mu služebná sdělila,

byla celá rodina na návštěvě u bankéře Olberse.

Klausen se tedy vrátil do svého bytu a začal si prohlížet knihovnu zemřelého majitele domu. Všiml si, že v protějším domě je celé druhé poschodí slavnostně

osvětleno. Zatáhl proto záclony.

Kolem slavnostní tabule seděla naproti velká společnost. V čele tabule byla Marga; byla tu mimo Wilsona celá společnost z dnešního výletu a dále advokát Bill Summerland s chotí a bratrem Tomem. Ten z ohledu na při'buzné odložil oděv zálesáka, ale bylo zřejmé, že se ve společenském oděvu necítí právě nejlíp. Byl vlastně středem pozornosti a vyprávěl právě o svých dobrodružstvích, o tom, jak zabloudil v poušti a jak ho Klausen zachránil.

Víte-li pak, komu vděčím za to, že mě supi nerozsápali?" tázal se. "Jednomu básníkovi - netvařte se tak udiveně! Ovšem ne takovému, který se vznáší jen ve vyšších sférách, ale takovému, který si umí poradit v každé situaci."

Jak se jmenuje?" zeptal se tlustý bankéř, který byl velkým přítelem literatury a rád se blýskl svými vědomostmi.

Klausen - Richard Klausen. Jeho básně jsou něžné a jemné, zato jeho pěsti tvrdé jako ocel. Je to obrovitý chlapík, srdce má však měkké jako dítě, to přísahám!"

j, " p

"Klausen, ten Němec Tamhle sedí eho velká citelka ravid bankéř a ukázal na svou dceru. "Poznala jeho básně u matky Smollyové. Je to významný básník, ale skutečně velký by byl teprve, kdyby psal v angličtině."

V angličtině?" zeptal se Tom Summerland. "Nevím, zda rozdával rány v angličtině nebo v němčině, když jsme bojovali o to, abych dostal zpět své nuggety.

To si musíte poslechnout!"

Vyprávěl svůj příběh a zakončil poznámkou:

"Chcete-li se s ním seznámit, může se to brzy stát. Když jsme se loučili u Červené řeky, slíbil mi, že přijde do Stentonu.

Jel prérú jen proto, že o tom chce napsat knihu a vydat ji zde u nás v Stentonu."

Po večeri se hosté rozešli do salónů. Marga, která se zájmem sledovala Tomovo vyprávění, si přitom vzpomněla na poznámku o nuggetech a tyčích a na statečného lovce, který tak usadil Wilsona. Co znamenaly pohledy, kterými se ti dva měřili? Nemohla zapomenout na cizincovu hrdou postavu a tvář a na jeho jemný hlas,

když k ní hovořil. Vyhledala Toma na několik slov o samotě.

"Říkal jste, že Klausen přijede do Stentonu?"

"Ano, miss.

"Popište mi ho trochu, prosím!"

"Dobrá. Postava vysoká a statná, oči: modré, vlasy: plavé a dlouhé, vousy: rovněž, ústa: malá, zuby: zdravé. Oblek: rozedraný kabátec a kalhoty, obuv: roztrhané mokasíny. Klobouk: kus plsti bez tvaru a barvy. Kůň: hnědák. Zbraně: dvouhlavňovka a kulovnice, nůž, tomahavk a laso. Zvláštní znamení: píše básně a bojuje proti tyčkářům. Je to přesné jako zatykač, ne?"

Co chtěla, se dozvěděla - popis se hodil přesně na cizi'ho lovce.

"Přivedete ho k nám někdy, pane Summerlande, až přijede?" zeptala se Marga Olbersová.

"Přejete-li si to, rád.

Beru vás za slovo."

Richard Klausen šel toho večera spát hodně pozdě. Zdržoval se právě v temném obývacím pokoji, když v protějším domě v druhém poschodí zhasla světla.

V prvním patře zůstalo osvětleno jen několik oken; za jedním svítila lampa a k ní přistoupila ženská postava v bi ěm, vzdušném rouchu. Na její vysokou, plnoštíhlou postavu padlo jasné světlo. Do obličej je neviděl; teď vzala knihu, otevřela ji a držela ji u světla.

Sáhl po dalekohledu a vyšel na temný balkón. Viděl teď krásnou neznámou docela zřetelně. A když se k němu pootočila, spatřil onen půvabný obličej, který ho dnes odpoledne tak zaujal.

Je to ona. Tušil jsem to! pomyslí si. Srdcem se mu valila teplá vlna, že se téměř zapotácel. Znal moc ženské krásy, tak silně však na něho ještě nikdy nezapůsobila; zdálo se mu, že zcela otrásla jeho životem.

Dívka zvedla lampu a odešla do sousedního pokoje. Její stín se rýsoval na blých zácloňách, pak lampa zhasla - dívka se zřejmě uložila k spánku.

Klausen se vrátil s tlukoucím srdcem do knihovny. Usedl za psací stůl, chopil se pera - a brzy proudily na papír něžné verše, zvučné a barvitě, jaké jen první láska dovede básníkovi nadiktovat.

"Mé nejlepší dílo! Co s ním mám udělat? V tiskárně ještě pracují na ranním vydání listu - mám se odvážit. . ."

Rozhodl se a odešel nočním městem do tiskárny, kde přivítali jeho příspěvek; spokojen se pak vrátil domů.

V temném přístěnku před domovními dveřmi narazil na dvě postavy - něžnou dívčí a vysokou mužskou.

"Kdo je to?"

"To jsem já, Sára."

Jaká Sára?"

"Služebná matky Smolloyové."

Ach tak. Dobrou noc!"

Drobná misenka měla tedy také ctitele. Klausenovi se zdálo, že v neurčitém obrysu mužské postavy poznává někoho známého, nechtěl však milence rušit. Šel

rychle do své ložnice a poprvé po dlouhé době ulehл zase do peřin.

16 POMSTA

Klausen se vzbudil za časného rána. Rychle se oblékl a přistoupil k oknu, aby se podíval, co dělá jeho protějšek. Okna naproti byla zavřena, dveře na balkón byly však otevřeny jako z večera. Klausen zatáhl záclony, aby se mohl dívat nepozorován.

Nečekal dlouho. Naproti se pohnula záclona, někdo otevřel okno. Byla to Marga: vyšla na balkón a dívala se dolů do ulice.

Klausen na ni hleděl očarován. Byla krásnější než všechny ženy, které kdy spatřil, byla líbeznější, než si ve své fantazii kdy představil.

Po snídani se objevila znovu. Usedla proti otci do červeného sametového křesla, které jí přisunul černý sloužící.

Prohlíželi si ranní noviny. Klausen zůstal i nadále na své pozorovatelně.

Uvažoval: Ten tlustý gentleman je jistě její otec. Ted' se dívá udiveně - objevil asi v ranních novinách něco zajímavého. Usmívá se a podává jí list. Že by šlo o mou báseň? Přečte-li si ji, bude hned vědět, že je určena jí!

Podíval se dalekohledem. Četla jeho verše - začervenala se a sklonila hlavu.

"xe je stále znova!" šeptal si Klausen. "Kdyby jen věděla, jak pro ni hoří básnickovo srdce!"

Vtom někdo zaklepal na dveře. Byla to mladá služebná, která mu přinesla jídelníček na pňtí týden. Nebyl rád, že ho vyrušila, ale nedal na sobě nic znát. Dívka

se zastavila u dveří a čekala.

"Přeješ si ještě něco?"

"Mám prosbu, pane," odpověděla a začervenala se. "Večer jste mne viděl stát u dveří s jistým gentlemanem . .

j Klausenovi napadlo, že mu ten člověk připadal známý, a rozhodl se jít za věcí.

! "S gentlemanem? Který gentleman stojí v noci se služebným děvčetem za dveř;

"Je to gentleman, pane, dobře ho znám, je mým . .

"Tvým milencem?"

"Ano," odpověděla tiše. "Paní však o tom nesmí nic vědět, a proto jsem vás chtěla poprosit, abyste jí neri'kal, že jste mě s ním viděl!"

"Dobrá tedy. A kdo je vlastně ten gentleman, kterému jsi zadala své srdce?"

Iž'kám mu Fred, pane. . "

"A jak se jmenuje dál?"

"O tom nemám hovořit - ale vám to povím. Jmenuje se Fred Wilson a je bohatým plantážníkem v Texasu. Chodí často na návštěvu naproti k panu Olbersovi, viděl mě oknem a zamiloval se do mne."

"K panu Olbersovi? To je ten tlustý pán, který sedí ted' na balkóně?"

"Ano - a ta dáma je jeho dcera, slečna Margareth, která často přichází na návštěvu k mé paní. Ix'ká se jí slečna Marga."

Klausena zaujalo jméno člověka, který stál s děvčetem včera v noci u dveří.

"Má tvůj milenec na čele jizvu?"

"Ano, má! Což vy ho znáte, pane? Je to památka na šarvátku s Indiány. . "

"Odkud víš, že je tak bohatý?"

"Vzal mě jednou do svého bytu a ukazoval mi spoustu zlatého prachu a nuggetů, které si přinesl z cest. Brzy opět odcestuje."

Dívka byla sdílná a Klausen se rozhodl toho využít.

A kam?"

Do Mexika k svému bratrovi."

A co tak daleko?"

"Jeho bratr žije v Morelú. Psal mu, že s ním chce uzavřít významný obchod. xetla jsem ten dopis."

"A jak se jmenuje jeho bratr? Zřejmě také Wilson?"

"Ne. Je to jeho nevlastní bratr a jmenuje se Antonio Molez."

"O jaký obchod jde?"

"To nevím, o tom v dopise nic nebylo. Splňte mi tedy mou prosbu, pane?"

"Ano, ale pod jednou podmínkou, že ani ty se nezmíníš svému milenci, že jsi se mnou hovořila."

Dívka odešla a Klausen se vrátil na svou pozorovatelnu. Marga a její otec se zatím vrátili do bytu. Posadil se tedy k psacímu stolu a zabýval se jídelníčkem. Pak se

připravil na vycházku, chtěl zajít za Summerlandem.

Zatím se jeho zbožňovaná převlékla do černých hedvábných šatů, přešla ulici

a vešla do domu matky Smollyové, aby ji navštívila. Matka Smolyová byla přítelkyní její zesnulé matky, měla krásnou dívku velmi ráda a přijala ji s laskavou výtkou:

"Včera jsi ke mně nezašla ani na chvíličku!"

"Ach, tetinko, měla jsem tolik práce! Na celé dopoledne jsem musela jet na vyjížd'ku se společností. Ten ošklivý Wilson, kterého si tatínek, nevím proč, tak váží, ho k tomu přemluvil. . . Tak vidíš, že jsem nemohla přijít!"

"Zdá se mi, že toho Wilsona nemáš zrovna moc ráda

"Nemám ho vůbec ráda, právě naopak. Představ si, že tatínkovi naznačil, že se zdržuje v Stentonu jen kvůli mně. A tatínek mě požádal, abych k němu byla pokud možno milá, protože s ním chce uzavřít nějaký významný obchod a byl by rád,

kdyby s ním byl spjat ještě jinými pouty než obchodními. . A to mě nemá zlobit?"

"To chápu, když se ti ten Wilson vůbec nelíbí. . . Ale počkej jen, Margo, přijde den, kdy. . ."

"Kdy pronajmeš zase hořejší pokoje, že, tetinko?"

"To jsem nechtěla říci, ty vtipálku, ale když už o tom hovoríš, musím ti říci že jsem je včera už pronajala." "

"A to skutečnému gentlemanovi?"

"Ano. Podívej se, komu!"

Misenka vzala knihu básní a ukázala dívce její titulní list.

"Tady vidíš jeho jméno. Přečti si je nahlas!"

"Richard Klausen! Tetinko, to snad ani není možné. On se u tebe ubytoval?"

xx" p y

"Ano, ub oval otvrdila důležitě matka Smoll ová.

Dívka radostí spráskla ruce:

"Ale jak k tomu došlo?"

"Přišlo to tak nečekaně, milé dítě, že bych málem udělala neodpustitelnou chybu. Představ si, že jsem byla nezdvořilá a bezohledná, a to k opravdovému gentlemanovi, jakým je právě tenhle tvůj obh'bený básník?"

Dívka se nedostala k odpovědi, protože vstoupila služebná a tázala se:

"Pan Klausen přináší jídelníček. Může dále, madam?"

"Samozřejmě, a kdykoliv. Pamatuj si to, Sáro!"

Marga se ohlížela, kde by se skryla, ale bylo příliš pozdě. Klausen stál již mezi dveřmi. Jeho obličej zazářil, sotva spatřil Margu, ale rychle se ovládl.

j , i" j

"Dobré itro dámy pozdravil. "Prosím o omluvu, že sem sem tak adl "

"Není co odpouštět, naopak, pane, jste vítán. Mám zrovna milou společnost," odpověděla matka Smollyová a seznámila Klausena se svým hostem. "Slečna Margareth, Olbersová, velká ctitelka německé poezie."

"Jsem šťasten, že vás potkávám, slečno," odpověděl s úklonou.

"Naše setkání bude jistě klidnější než to včera," řekla tiše.

Uzavřeme tedy smír?" zeptal se a podával jí ruku.

!.; I "S radostí!"

Podala mu ruku a on ji po h'bil.

"Máte ráda německou poezii. Čtete tedy německy?"

"Raději než anglicky. S maminkou jsme hovořily výhradně německy, teď však nemám už žádnou příležitost. Tatínek se s Němci nes ká a doma mluví jen anglicky!"

Budu se tedy asi muset vzdát myšlenky, abyste mě s ním seznámila. Mám nějaké cenné papíry, které jsem chtěl u něho proměnit za hotovost. Byl mi totiž doporučen jako nejznámější peněžm'k v Stentonu."

"Zmínila jsem se přece, že jde o to, jak to chodí u nás doma. Že se nestýká s Němci, to není nějaká zásada, ale čirá náhoda."

"Mohu se tedy odvážit dát se mu představit?"

Marga byla v rozpacích. Za otázkou se skrývala jiná, na kterou nechtěla odpovědět ani ano, ani ne. Věděla, že takové představení by mělo za následek

i pozvání do domácnosti. "K tomu nebude zapotřebí odvahy," odpověděla a sklopila oči.

Klausena její odpověď potěšila. Byl by rád pokračoval v rozhovoru, nechtěl však být neskromný. Předal tedy jídelníček a odporoučel se.

Když přišel k Summerlandům, dověděl se, že oba bratři odešli do čtenářského klubu, kde se v tuto dobu členové scházeli a četli noviny; Tom šel ze solidarity

s bratrem, ačkoliv pro něj bylo zábavnější zastřelit medvěda než přečíst několik řádek. Klausen se odebral za nimi.

Procházel se pomalu místnostmi klubu. Zastavil se před stanovami, aby se podíval, zda je cizím vstup dovolen. Vysoké koberce tlumily jeho kroky, takže muži,

kterí polohlasem hovořili skryti za závěsem, si jeho přítomnost vůbec neuvědomili. Aniž to měl v úmyslu, vyslechl

každé slovo z jejich rozhovoru.

První pravil:

"Dobrá, pane, podařilo se vám přesvědčit mě, že při tomto našem obchodu lze docílit vysokého a zcela jistého zisku. Texas se už často pokoušel odtrhnout se od Mexika, teď však bylo ve Washingtonu rozhodnuto, aby mu byla poskytnuta vydatná pomoc. A výsledkem toho bude, že tato krásná, bohatá a plodná země složí přísahu Unu. Proud přistěhovalců se ještě zvýší a ceny půdy jistě stoupnou v krátké době na dvacetinásobek, možná že ještě výš. Kdo má peníze, aby tam získal rozsáhlé pozemky, může vydělat i milióny. Vy sám sice máte velmi značné prostředky, ale dovolíte-li, pane Wilsone, abych k nim přidal i to, co mám právě volně k dispozici, bude to ještě lepší."

"A kolik máte právě k dispozici?"

"čtyřicet a možná i padesát až šedesát tisíc dolarů. Mohu vám je poskytnout v dobrých směnkách na Galveston. Vaše finanční poměry jsem dosud neznal, ale doporučení firmy Harris a Thompson z Jefferson City, které jste mi předložil, úplně stačí, abych vám zcela důvěřoval. Kdy chcete odcestovat?"

"Co možná nejdříve. Nesmíme ztrácet čas. Okolnosti, s nimiž počítáme, jsou všeobecně známé, a velmi bych se divil, kdyby se i jiní nechopili stejné spekulace."

"Rozumím. Pojedme do mého bytu, abychom celou věc dali do pořádku."

"A vaše dcera, pane Olbersi?"

"Moje dcera je mi příliš drahá, než abych k ní hovořil jinak než v náznamech."

Může se rozhodovat zcela svobodně - a vy, pane Wilsone, jste gentleman, kterému jistě nebude zatěžko, aby získal přízeň mladé dívky. Můj souhlas máte. Ostatní záleží jen na vás."

Oba muži se pak zvedli a odešli, aniž Klausena zpozorovali. Byl to onen tlustý bankéř a ten muž, kterému včera odpoledne Klausen ušetřil ránu pěstí. Jmenoval se tedy Wilson. Klausen si vzpomněl na postavu za dveřmi domu. . .

"Fred Wilson, mileneček služebné Sáry! Je to on - o tom není pochyb! Velmi bych se mýlil, kdyby nebyl totožný s vůdcem tlupy tyčkářů. Chová se teď docela jinak, ale jeho obličej s tou hlubokou jizvou lze těžko zapomenout. Ale jak přišel

k tomu doporučení firmy Harris a Thompson? V minulých dnech přece nemohl být v Jeffersonu. A i kdybych se ve všem mýlil, je to darebák, protože jeho včerejší mlkování se služebnou u dveří našeho domu dokazuje jeho charakter, když se zároveň uchází o ruku bankéřovy dcery. Odhalím ho!"

Šel dále místnostmi klubu a brzy našel, koho hledal. Tom Summerland seděl zády k němu a listoval v obrázkovém časopise. Měl nový zálesácký oděv, ale na hlavě stále svou starou odřenou čepici, od které se zřejmě nemohl odloučit. Klausen k němu přistoupil a plácl ho do ramene. Summerland vyskočil a zaťal pěstí.

"Co mě bijete, pane? Chcete pádnou odpověď?"

Klausen se zevnějškem natolik změnil, že ho Summerland hned nepoznal.

"Vaše rány dobře znám, Tome Summerlande, ale ušetřte si je pro někoho jiného."

Zálesák vyvalil oči, přiskočil a objal ho, jako by ho chtěl rozdrtit.

"Bože, náš básník! To je na beton. Vy jste se ale vylepšil - až mi přechází zrak."

Tady ho tedy máš, Bille! Dobře se na něj podívej a potřeš mu pravici, protože kdyby ho nebylo, nikdy bys mě už nespátril!"

Postrčil Klausena k svému bratrovi, který ho velmi srdečně pozdravil.

Nikdo z nich už nepomyslel na čtení novin. Advokát nabídl Klausenovi neomezené pohostinství, které básník s díky odmítl; žádal jen o dovolení, aby mohl svého přítele kdykoliv navštívit. Pozvání na oběd se však vyhnout nemohl.

Vyšli z klubu a rozloučili se. Klausen šel do Olbersova bankovního domu a dal

se ohlásit u bankéře. Byl uveden do místnosti, kde Olbers a Wilson stále ještě jednali o svých obchodech. Žádný z nich netajil údiv nad návštěvou mladého muže,

každý jej však projevoval jinak. Ve Wilsonových očích zaplály ohníčky hněvu, obrátil se však rychle k oknu, aby mu vstupující Klausen neviděl do obličeje. Olbers

se podíval ještě jednou na hostovu vizitku:

"Vy jste tedy pan Richard Klausen, sire?"

Ano. Rád bych vás poprosil, abyste přezkoumal tyto cenné papíry.

Bankéř je přelétl zrakem. "Jsou v pořádku," pravil.

"Rád bych proměnil část těchto papírů v hotové peníze a další část u vás deponoval, abych si později při svém odjezdu mohl za ně vzít směnky."

Jsem vám k službám, pane! Znáte pana Summerlanda?"

"Toma Summerlanda? Setkal jsem se s ním v poušti Llano estacado a pak jsem ho zde v Stentonu opět vyhledal."

"Hádám tedy správně. Jste autorem básnických děl označených jménem stejným jako na vizitce?"

Klausen přisvědčil.

"Bude mi tedy ctít, budu-li se moci s vámi setkat jinak než obchodně. Prosím, abyste mě navštívil doma. Moje dcera bude št'astna, seznámí-li se s vámi."

"Měl jsem tu čest být slečně představen při její návštěvě u mé bytné, matky Smollyové."

Ach! B dlíte tedy u matky Smollyové? To je příjemné překvapení. Budete tedy sousedy a můžeme se bez obtíží často navštěvovat. Máte již nějaké závazky pro dnešní večer?"

Nemám."

"Zvu vás tedy, abyste k nám přišel. Budeme v úzkém kroužku: Marga, já a zde tento pán, kterého si vám dovoluji zároveň představit: Fred Wilson, plantážník z Texasu."

Ani se nezmínil o událostech včerejšího odpoledne. Wilson se otočil ke Klausenovi a trochu se uklonil. Klausen opětoval stejně mrazivým způsobem.

"Přijdu rád, pane, podaří-li se mi odloučit od mého přítele Toma, který na mne bude jistě dělat nátlak. . ."

Přiveďte ho tedy také. Včera večer byl se svými příbuznými u nás na návštěvě a uvítám ho rád i dnes."

A právě to si Klausen přál.

Olbers ho doprovodil k pokladníkovi; obdržel hotovost i depozitní list a pak odešel. "

"Dopustil jste se včera zpropadeného přehmatu, pane Wilsone, pravil bankéř, když se vrátil. "Ten člověk je všechno jiné než lovec, kterého jste napadl. Musí mít o nás teď nepěkné mínění!"

"To je mi jedno. Neměl jsem nikdy zapotřebí ucházet se o přátelství nějakého pisálka a ani teď to nebudu dělat. Že jste jej na večer pozval, je mi dost nepříjemné. Doufal jsem, že budu s Margou o samotě, abychom došli k nějakému závěru, a teď mi ti dva chlapíci zkazí příležitost."

Máte zb. tečnou starost. Zabavím je sám a ponechám vám, abyste volně jednal. Teď se řaťme k svým obchodním plánům!"

Dohodli se, že Wilson odjede hned nazítří. Když vyhotovili a podepsali smlouvu, dostal Wilson své papíry a odešel. Vracel se domů a prošel několika ulicemi. V tom spatřil Sárku vycházet z obchodu a přistoupil k ní.

"Musím s tebou v nutné záležitosti mluvit. Necháš dnes otevřené dveře do svého pokojíka?"

Jakmile se setmí. Přijdu na chvíli a pak musím odejít, ale zase se vrátím."

"Nechám tedy klíč v zámku."

Přikývl a šel dál. Doma vytáhl papíry z aktovky a hodil je s triumfujícím úsměvem na stůl.

Začal měřit pokoj dlouhými kroky.

"Klausen je ten, kdo mi způsobil jizvu. Poznal mě určitě, jako já jeho, proto včera narážel na Llano estacado a na nuggety. Bude se snažit mi všemožně škodit, ale to se mu nepodaří. Dřív než odjedu, vyřídím si s ním účet za rány, které jsem od něho dostal. A Tom Summerland, který přijde s ním, je určitě ten, kdo nám tehdy vzal zvirata a část zlata. Jsem zvědav, zda mě pozná. Dosud mě však nikdo neudal - a až zmizím, budou mě hledat v Texasu nadarmo. Podaří-li se mi s bratrovou pomocí vyřešit všechny ty majetkové otázky, odjedu se Sárkou do Brazílie, dokud se mi zase nezalíbí nějaká jiná. . ."

Zabalil si věci a šel ještě do města za nákupy. Když se setmělo, oblékl si široký cestovní plášť, pod ním skryl balíček a odebral se do domu matky Smollyové. Za hlavními vraty byly dveře do pokojíka, kde bydlila Sára. Bylo již tma, když vešel, ale vyznal se tam dobře.

Za chvíli přišla Sára. "Jsi tu?" šeptla.

"Ano, mé zlatíčko," odpověděl a přitiskl ji k sobě. "Přinesl jsem ti potěšující zprávu."

"A jakou?" tázala se, opětujič jeho polibky.

Odjízdim. Pojedeš se mnou?"

"Och, jak ráda! S tebou pojedou až na kraj světa. Kdy chceš odjet?"

Ještě dnes."

"To je příliš brzy. Musím mít čas se připravit a oznámit to své paní."

"Nemusíš nic připravovat, už jsem se postaral o všechno. Svě velitelce nic neříkej, nepustila by tě."

"Ale je tak hodná; nemohu přece být tak nevděčná a utéci bez rozloučení!"

Je ti tedy milejší než já?" řekl Wilson s výčitkou.

"Jak to jen můžeš říci? Jsi mi milejší než všechno na světě a pro tebe taky všechno na světě udělám. Odejdu dnes s tebou!"

"Nic jiného jsem také od tebe nečekal, Sáro. Nikdy toho nebudeš litovat. Teprv

teď začneš žít a těšit se ze všeho, co jsi dosud nepoznala. Nesmíš mě však doprovázet jako děvče. To by nám dělalo

těžkosti."

Jako děvče ne? A jak tedy?"

"Jako chlapec. Tady v tom balíku máš všechno připraveno. Oblek ti bude pěkně slušet."

Jako chlapec?" řekla s potěšením. "b, to bude hezké! Budu tvým sluhou a nenechám tě ani na okamžik samotného."

Budeš však muset hodně obětovat, milé dítě!"

Jen si řekni co! Žádná oběť mi pro tebe není dost velká!"

Budu ti muset ostříhat tvé krásné vlasy. Prozradily by hned, že nejsi chlapec, ale nejkrásnější dívka ve Spojených státech."

Klidně mi je ustříhni. Dám je ráda za to štěstí, že mě miluješ."

Jak dlouho tě bude dnes matka Smolloyová potřebovat?"

Do deseti. Pak jsem volná."

"Tak se tedy postarej, abych se večer zase dostal do domu, a obleč se, abych nemusel čekat. A co pan Klausen, který u vás od včerejška bydlí?"

"Ach, to je velmi milý a hezký gentleman."

"Vidím, že je nejvyšší čas, abych tě odtud odvedl. Jeho musis také obsluhovat?"

"Patří to k mým povinnostem. Paní mě pověřila, abych se starala i o tyto pokoje. Mám zvláštní klíč, abych mu tam mohla poklidit, když je mimo dům!"

"Postarej se, abych měl ten klíč k dispozici, až přijdu."

"Proč? Musis do jeho pokojů?" zeptala se, netušíc nic zlého.

"Ano. Z jeho pokojů je dobře vidět přes ulici k Olbersovým a já potřebuji něco zjistit, co se tam děje, dřív než odjedeme. Zatím na shledanou, a říd' se podle mých pokynů!"

Objal ji na rozloučenou, svůj plášť nechal u ní a za chvíli už byl v přijímacím pokoji bankéře.

Byl tu první a našel Margu samotnou.

"Dobrý večer, slečno. Pan Olbers mi dovolil, abych strávil poslední večer v Stentonu ve vaší blízkosti. Mohu si namlouvat, že moje přítomnost vám není tak docela nepříjemná?"

"Když si člověk něco namlouvá, je to špatný zvyk, pane, a mé svědomí mi nedovoluje, abych takový zvyk podporovala."

Kousl se do špičky svého knírku a odvětil:

"Každý člověk vlastně žije tím, co si sám sobě namlouvá. Je št'asten jen tehdy, může-li využít každého okamžiku. A dnes je jeden z nejkrásnějších okamžiků mého života. Nechci, aby uběhl, aniž bych vám to řekl."

Marga nemusila odpovědět, protože právě vešel do pokoje její otec ve společnosti Klausena a Summerlanda. Básník Tomovi neřekl, že Wilson má být též pozván k Olbersům; chtěl si na Summerlandově chování ověřit, zda jeho podezření je oprávněné.

Zálesák přistoupil nejdřív k dívce a srdečně jí potřásl rukou.

"Tak už jsem zase tady, slečno, ale vadí-li vám moje přítomnost, můžete mě poslat pryč a nebudu vám to mít za zlé!"

"Zůstaňte jen, milý pane Summerlande, velmi ráda vás opět vidím!" Podala ruku i Klausenovi. "Srdečně vás vítám, a není to jen fráze!"

Již se skláněl nad její ručkou, když tu zazněla slova, která do salónu nepatří.

"Zpropadeně! Koho to vidím?" Tom Summerland se totiž teprv teď otočil k Wilsonovi a při té příležitosti mu unikla tato slova. "Podívejte se, Klausene, na toho člověka! Přece ho znáte také!"

"Kdo to je, Tome?"

At' se dám na místě rozsekat, jestli to není ten tyčkař, který nás přepadl a kterého jste potom pohladil svým tomahavkem! Co hledá ten člověk u vás, pane Olbersi?"

Dřív než mohl Olbers odpovědět, vyletěl Wilson:

"Ten muž se snad zbláznil!" vykřikl. "Ještě slovo - a postarám se, aby dostal svěrací kazajku!"

"To vy dřív dostanete želízka!" odvětil zálesák stejným tónem. "Kdybych se s vámi setkal na jiném místě, byl byste za pět minut v rukou šerifa!"

"Jen se nijak nepřemáhajte! I když mě pan Olbers pozval, at' vám dá lepší vysvětlení šerif! Tady máte svůj příděl!"

Marga vykřikla a pan Olbers se klidil do kouta. Wilson, který už byl na cestu vybaven zbraněmi, bleskurychle vytasil pravicí nůž a levačkou zajel do kapsy, aby vytáhl revolver. Ale Klausen už stál za ním, chopil ho za boky a mrštil s ním tak silně o dveře, že se rozletěly a Wilson se válel v předsíni. Dřív však, než mohl někdo za nínl, vyskočil a uháněl ze schodů.

IXlikdo ho nepronásledoval. Marga ležela na pohovce a Klausen u ní klečel.

Šerif se chvěl na celém těle a opíral se o židli. Tom skočil ke stolu a chytil láhev s vxcel.ou; starost o slečnu Olbersovou, která byla ve mdlobách, mu byla bližší než prcxliásledování nepřítele.

"Pane Summerlande, co jste to udělal!" nařikal Olbers. "Takové podezření je

slýšitečně šlené!"

xředočkal se odpovědi; oba muži se zabývali slečnou Olbersovou a nepopřáli r nu sluchu. Konečně se probrala z bezvědomí a otevřela oči. Její první slova patřila Kix usenovi:

"Žijete? Nejste zraněn?"

Radostně se zachvěl. Omdlela tedy strachem o něj! Vzal ji za ruce a přitiskl je na okamžik k svému čelu.

"Nikdo není zraněn, slečno, a všichni máme starost jen o vás.

Í!.....

"Och, jsem št'astna, žeje vše v pořádku. Vidělajsem záblesk nože a hrozně jsem se lekla."

"Lekla ses docela zbytečně," vpadl jí do řeči otec.

"Zbytečně, pane?" ozval se uraženě Tom Summerland. "Což si myslíte, že nerozeznám fatu morgánu od skutečnosti?

Nevím, jak si ten chlapík řikal, když byl

u vás. Není to však jen prostý tyčkař, ale jejich vůdce, o němž jsem vám včera vyprávěl, to je na beton. Zeptejte se tady našeho básníka. Ten ho určitě poznal stejně jako já."

Olbers se tázavě podíval na Klausena.

"Tom říká pravdu, pane!" potvrdil Klausen. "I já jsem ho poznal hned včera když jsme se potkali při vyjíždce. Vzpomenete si jistě na mou odpověď' o nuggexP.'.

tech a stepi a slečna Marga dosvědčí, že jsem ji pokládal za hodnou lepší společnosti" nosti."

"Důkazy, potřebuji důkazy, pánové! Mám své důvody, že mohu Wilsonovi důxl '

věřovat. Vaše obžaloba je tak strašná, že ji nemohu ani pochopit!"

"Uzavřel jste s ním dnes obchod týkající se pozemků v Texasu

"Odkud to víte?"

A l l b h l d

" dovo i jste mu, a y se uc áze o přízeň vaší cery. "

"Což jste vševědoucí. . .

'xl ;: "Aspoň potud, že jsme si zcela jisti, kdo ten člověk je. Uchází se o vaši dceru a zároveň udržuje milostný poměr se Sárou, služebnou mé bytné. Řekněte tedy, zda je hoden vaší důvěry!"

"Je to možné

"Viděl jsem je včera večer na vlastní oči - a Sára mě dnes ráno prosila, abych o tom pom vo?

'lčel. Stačí vám mé slo "

"Ovšem! Ale je-li to pravda, hrozí mi velká ztráta! Uzavřel j sem s ním dnes obchod a poukázal mu padesát tisíc dolarů."

"Snad přece jen přišlo naše varování včas. Jste přesvědčen, že doporučení firmy Harris a Thompson z Jefferson City je pravé?"

"I to je vám známo? Přezkoumal jsem je, je pravé."

"Učinil jste zpětný dotaz i u firmy? Ten člověk se totiž nezalekne žádného padělků. Musíme ho dát zatknout!"

"Jste si opravdu věci tak jisti?"

"Ano. Abychom vám to dokázali, jsem ochoten posečkat několik hodin. Pošlete tam telegram; odpověď' přijde obratem a budete si pak jist."

"Máte pravdu, pane - půjdu hned na telegrafní úřad a počkám si na odpověď'.

Při tak vysoké částce je třeba opatrnosti."

"A já půjdu k jeho bytu a budu tam hlídat. Je určitě rozhodnut k útěku a nesmí nám upláchnout."

"Stop, pane Klausene!" vpadl mu do řeči Tom Summerland. "Pro tu službu se hodím spíše já. Vy zůstaňte zde. Chcete nechat slečnu samotnou, když její otec také odejde?"

"Ano, zůstaňte tady!" prosil Olbers. "Marga nesmí zůstat bez ochrany!"

Odešli, bankéř na poštu a Tom k Wilsonovu bytu; Olbers mu vysvětlil, kde to

Hledaný však předtím vyběhl z domu, běžel kousek ulicí, pak ji přešel a po druhé straně se vrátil. Bylo ještě příliš brzy, Sára nebyla dosud ve své komůrce. Skryl

se tedy a čekal, až se vrátí. Pomohl jí pak v její přeměně v chlapce; když byla hotova, zeptal se jí:

"Matka Smollyová je ještě vzhůru?"

A co domovní dveře?"

"Jsou otevřeny. Kromě toho mám klíč zde."

"I klíče od Klausenových pokojů?"

Vzal si klíče a řekl: "Ted' musíš jít, nikdo nás nesmí vidět pohromadě. Počkáš na mne u přívozu!"

"Poslechnu tě. Prosím ale, přijď brzy!"

Sára byla v přestrojení za chlapce opravdu hezká. Objal ji ještě, několikrát políbil a poslal ji pak pryč se slovy:

"Běž už. Přijdu brzy!"

Když odešla, zhasil světlo, zamkl komůrku a plížil se do prvního poschodí. Otevřel dveře Klausenova bytu, zamkl

zevnitř a začal prohledávat pokoj. Šlo to i bez lampy, světlo plynových luceren zvenčí místnost dost jasně osvětlovalo. Jeho hledání bylo úspěšné. Otevřel všechny zásuvky psacího stolu, kde trčely klíče. Na několika roličkách peněz ležela náprsní taška. Přistoupil k oknu a v duchu rozvažoval: "Našel jsem, co jsem hledal, depozitní list, dokonce šeky i hotovost! To mi stačí, ale ještě musím zúčtovat s ním!" Zamkl všechny zásuvky, stoupil si za záclony a pozoroval protější dům. Ve společenských místnostech všechna světla již zhasla. V pokoji s balkónem svítila lampa, nikoho však nebylo vidět. Jestlipak je Klausen ještě u nich?

Brzy se to dověděl. Ve světle lampy se objevila Marga a Klausen. Vyšli spolu na balkón, opřeli se o zábradlí a dívali se do ulice. Zdálo se, že někoho vyhlíží. "Vida, jak jsou důvěrní, jak jsou si blízcí! Pokládá jí ruku kolem ramen - a ona si to nechá l'bit! Počkej, hochu, však já tě setřu! A kdopak to tamhle běží? Tlustý Olbers! Byl nejspis na policíu. A kde je asi ten slabomyslný Tom Summerland? Ted jdou ti dva dovnitř!"

V pokoji s balkónem došlo teď k vzrušenému rozhovoru. Stíny se rychle pohybovaly. Pak vyšli z domu Olbers a Klausen. Jeden šel směrem do města, druhý směrem k Wilsonovu bytu.

"Co asi mají v plánu? Chtějí mě pronásledovat. To se ale přepočítají!" rozvažoval Wilson. Po delší chvli přijela před dům drožka a z ní vystoupil Klausen. Vběhl do bankérova domu, ale brzy se vracel přes ulici do domu matky Smollyové.

Užjde! Je tedy čas!" Wilson se skryl pod psacím stolem. Klausen mezitím otevřel domovní vrata, šel do svého bytu a rozsvítil lampu. Vytáhl z prádelníku prádlo a dal se do balení. Vzpomínal, co zažil naproti před několika okamžiky. Nepřítomnost Olberse a Summerlanda mu dopřála několika hezkých chvil.

Marga vstala z pohovky a přistoupila k němu: i "Opravdu není vyloučena nějaká záměna, pane?"

"Ne. Sám se usvědčil tím, že utekl."

"Co je to za člověka! Tak dlouho jsme se s ním stýkali a netušili jsme, jaké nebezpečí nám hrozí. Ten nůž - to byla hrůza!"

Vzpomínka na záblesk nože ji ještě děsila. Zakolísala, hledala rukou oporupřiskočil a podepřel ji svou paží. Položila mu hlavu na prsa a zavřela oči. Objal ji pevněji a sklonil se k její tváři. Tepny mu prudce bušily.

"Slečno Margo - chtěl bych vám být oporou nejen dnes, ale provždy, pokud budu živ. . "

Opět přivřela oči, bledost vystřídala červen, slabost zmizela. Už nepotřebovala oporu, ale přesto setravávala v jeho objetí a na rtech se jí objevil št'astný úsměv. Sklonil se k ní, políbil ji a Marga jeho polibek opětovala.

Po chvíli se vrátil Olbers. Byl velmi rozčilen, takže nic nepozoroval.

"Měl jste pravdu, pane! Ono doporučení bylo zručně falšováno. Musíme toho darebáka chytit!"

"Dostaneme ho, i když nám dnes utekl. xel-li do svého bytu - což předpokládám, byl-li připraven na to, co se u vás událo - pak se o něj Tom Summerland postará. Byl jste už za prokurátorem?"

"Ne, ještě ne; na to jsem v rozčilení ani nepomyslel."

Musíte to tedy udělat teď! Já půjdu zatím za Tomem a budeme tam na vás čekat. Nesmíme už ztratit ani minutu!"

Odešli; Marga osaměla. Usedla na pohovku, vzala album, kde měla výstřížek s básní, a četla ji znova a znova. Konečně zazněly venku kroky. Klausen se vracel. Stačil ještě zahlédnout výstřížek s básní a věděl teď, že Marga po celou tu dobu myslela jen na něj.

"Přicházím jako posel. Wilson se ve svém bytě neukázal. Policie ho hledá na místech, kam obvykle chodívá, a protože ho policisté neznají, váš otecje doprovází. Prosí, abyste se o něj nestrchovala. I Summerland a já chceme dál po něm pátrat, bojím se však, že již opustil Stenton. Vím však, kde ho hledat, a vydám se ještě této noci za ním. Prosím vás, abyste mě omluvila u matky Smollyové, kdybych neměl čas se s ní rozloučit!"

"Ne, nechod'te nikam! Přenechte pátrání policíu! Nechci, abyste se zbytečně vydával v nebezpečí!"

Usmál se:

"V boji proti nepříteli, jako je Wilson, neznám pojem nebezpečí. Nevím ještě určitě, budu-li muset odjet - třeba je ještě v Stentonu - ale určitě padne do našich rukou, na to se můžete spolehnout!"

"Slibte mi aspoň, že se tu ještě ukážete. Budu čekat, až se vrátí otec, abych věděla, jak se věci mají."

"Přijdu tedy ještě. Zatím dobrou noc!"

Podal jí ruku. Vzhlédla k němu prosebně a vycítila, jak rád by ji přitiskl k sobě. Tu ho sama objala:

"Ach Richarde, vrat' se mi v pořádku! Bud' opatrný, jestli se s ním setkáš!"

Jejich rty se při loučení dotkly v letmém polibku. Potom se Marga odebrala do

sousedního pokoje.

Svlékla si společenské šaty a převlékla se do županu, když vtom zpozorovala, že se okna jeho pokoje naproti rozsvítila. Vyšla tedy na balkón.

Po chvíli vyšel i Klausen na balkón svého bytu. Chtěl se podívat, vrací-li se Summerland, který se měl pro něho zastavit. Zamával dívce na pozdrav - i ona zvedla ruku, ale zarazila se v pohybu. Zpozorovala stín za Klausenem a uviděla Wilsonův obličej. . .

Pronikla jí hrůza, ale hned se vzpamatovala a volala:

"Wilson je za tebou!"

Obrátil se bleskově - Wilson stál těsně za ním a rozpřahoval se k ráně.

"Pomoc, pomoc!" křičela Marga v smrtelné hrůze. Viděla, jak oba muži zápasí na balkóně, vyběhla tedy z domu přes ulici a letěla do Klausenova bytu. Vstoupila v okamžiku, kdy se Klausen vracel z balkónu.

"Richarde, kde je

"Pryč. Zachránil se skokem z balkónu, když jsem ho na okamžik pustil, abych mu vyrazil nůž."

Ty krvácíš - zranil tě tedy! Ach bože, ukaž!"

"To nic není - jen škrábnutí! Pust' mě, musím za ním!"

Držela ho tak pevně, že by ji musel setřást násilím.

"Margo, pust' mě, prosím, jinak mi uteče!"

"At' tedy uteče! Umřela bych strachy, kdybych tě nechala za ním odejít. Svlékni si kabát, musím ti ošetřit rány."

Viděl, že všechny odpor je zbytečný, poslechl ji tedy. Wilson ho řízl do levé ruky a bodl do paže. Rány nebyly nebezpečné, ale hodně krvácely. Přihlížel s úsměvem, jak se snažila ho ošetřit a dovedně obvazovala rány.

"Tak," pravila, když byla s obvazem hotova, "ted' už je po starosti! Kdyby nebylo mne, byl bys za ním běžel a možná vykrvácel."

"Kdyby nebylo tebe, byl bych ted' už mrtev. Wilson by mě probodl zezadu. Tys mě včas varovala. Jak ti jen mám poděkovat?"

Přitáhl ji něžně k sobě.

"Poděkuješ mi tím, že mě budeš vždycky mít tak rád jako dnes," zašeptala a přivinula se k němu.

Venku se ozvaly kroky a vešel Summerland. Podivil se, když spatřil dívku zde, a oba mu krátce vyprávěli, co se přihodilo.

"Proklatě! Byl tedy zde a okradl vás, pane?"

"Ještě nevím, Tome, dosud jsem se ani nepřesvědčil, nemám ted' čas. Musíme rychle za ním."

"Pojd'me tedy. Vezměte si však revolver nebo jinou zbraň, s tím chlapcem se nedá jednat v rukavičkách!" .

Klausen doprovodil Margu a pak se připojil k Summerlandovi.

Kam ted'?" zeptal se Tom.

"Ještě jednou se vrátíme do mého domu a podíváme se po Sáře. Bez ní by se nikdy nedostal do mého bytu, u ní se dovíme další."

"Dobře, pane! Ten nápad není špatný. At' si Wilson zatím utíká kam chce, třeba až do Babylónu k pastvinám, kde se páslo sedm faraonových tučných krav. Doženeme ho a pomůžeme mu do oprátky, to je na beton!"

17 U HRABĚTE HERNANA

Silný severovýchodní vítr nadouval plachty brigy Spojených států Union, která klouzala hladce po vlnách; vodní tříšť zkrápěla její ostrou před'.

Měla namířeno do Veracruz, aby naložila barevné dřevo pro Galveston. Měla jen dva cestující, kteří právě stáli na palubě a pozorovali žraloka, plujícího za lodí.

Jeden z cestujících měl elegantní šedý oblek a pánský širák; druhý vězel v kabátci z buvolí kůže zdobeném třásněmi a na hlavě měl beztvarou čepici, která budila od počátku pozornost posádky.

"Budu rád," mluvil muž v koženém kabátci, "až budu mít pod nohama zase pár stop pevné půdy!"

"To bude ještě před večerem, Tome, jak mi slíbil kapitán. A klapne-li spojení poštovním dostavníkem, budeme už zítra v Mexiku."

"To bych byl rád. A rád bych taky věděl, zdá se mi nepřepluli tu špinavou louži nadarmo a jsme na správné stopě."

"Nic není vyloučeno. Mám však za to, že jsem hádal správně, že onoho bohatého plantážníka z Texasu nenajdeme nikde jinde než u jeho bratra, váženého dona

Antonia Moleze."

"Je-li tomu tak, pane, tak mu hned na uvítanou vrazím mezi žebra nůž za tu krádež, kterou na vás spáchal."

"Doufám též, že Olbers i já přijdeme opět k svému majetku. Sára říkala, že u něj viděla mnoho zlatého prachu a nuggetů, a to mu jistě stačilo na cestovní výlohy. Bankéřovy papíry již určitě směnil za jiné."

Přistoupil k nim kapitán lodi. Klausen se s ním už spřátelil a vysvětlil mu důvody své cesty.

"Jak dlouho ještě pojedeme, Williamsi?"

"Za dvě hodiny jsme v přístavu. Tady máš dalekohled. Včera jsme přejeli obratník. Ten pruh na obzoru je pobřeží u Veracruz."

Klausen pozoroval obzor.

"Znáš jízdní řád pošty?"

"Nevím přesně, jak jezdí, ale jistě nebudeš dlouho čekat. Myslíš, že toho chlapíka dostihneš v Morelu?"

Doufám. Tvrdit to ovšem nemohu."

"Já zase bych se spíše domníval, že je v Texasu. Musí to tam znát, jinak by o tom nebyl mohl tolik hovořit. Texas je rozsáhlý, a dřív než byste ho našli, mohl by uskutečnit ledacos ze svých plánů. Uvědom si, že to není na území Spojených států, ale mexická provincie a že jeho vydání by si vyžádalo obtížné jednání. Mezitím může ještě desetkrát utéct."

"Vážím si tvého mínění, ale nesouhlasím. Ten chlapík vypadá jako typický Mexičan; jeho bratr žije v Mexiku a pan Wilson se dřív jistě jmenoval také señor Molez. I já mám za to, že bude chtít uskutečnit svou spekulaci. A ty pozemky, říká se

jim grants, lze získat v Mexiku z první ruky mnohem levněji než v Texasu. Třeba zná nějakou osobnost, která má vliv na jejich přidělování, nebo doufá, že mu jeho bratr k takové známosti dopomůže. Podaří-li se mu jeho plán, nepojede do Texasu, ale pozemky obratem prodá a zmizí i se ziskem."

"Well, sire, je to tak," vmísil se do hovoru Summerland, "ale my už se postaráme, aby byl na očích víc než obyčejní lidé.

Totíž o pět loktů výš na provaze, jestli

ho už předtím nepolechtá můj nůž."

Jak dlouho zůstane Union v přístavu?"

"To ještě nevím," odpověděl kapitán Williams. "Odplujeme podle možnosti zpět, jakmile naložíme zboží. Chceš s námi nazpátek?"

"Byl bych velmi rád, kdybychom to stihli."

Tak hled' chytit brzy kořist a vezmi toho chlapa s sebou, ab ch se na něj taky podíval!" y

"Kdyby to tak šlo! Mám sice policejní plné moci, ale ty platí jen na území Spojených států, a ne v Mexiku.

Kapitánova předpověď se splnila. Za dvě hodiny zakotvila loď mezi pevností

San Juan a městem Veracruz. Oba cestující se rozloučili s kapitánem, dali se převézt na pevninu a zamířili na celnici.

Splnili všechny formality a dověděli se, že poštovní dostavník zakrátko odjíždí.

A tak druhý den odpoledne přijeli do starého hlavního města Mexika a ubytovali

se v jednom z četných hostinců. Tomova pokrývka hlavy sice vzbudila údiv hostinského, ale přesto je přijal zdvořile.

Ubytovali se, aby si trochu odpočali a aby zjistili další spojení do Morelie. Stmívalo se již a nadešla chvíle, kdy obyvatelé Mexika chodí na procházku do parku na

Alamedě.

Bylo možné, že se Wilson ještě zdržuje v městě Mexiku. Měl předstih jenom jednoho dne; oba spolucestující se tedy dohodli, že se rozdělí a půjdou se podívat po městě, zda ho náhodou nepotkají.

Klausen věděl, že na Alamedě potká nejlepší mexickou společnost, a proto se pečlivě ustrojil. Z hostince k mřížové bráně nebylo daleko. Za ní byl krásný park s vodotrysky a sypanými cestami. Hned při vstupu byl překvapen krásou tohoto místa.

Bohatí Mexičané se tu důstojně procházeli; nádherné oděvy žen svědčily o přepychu, kterému přivykli potomci španělských dobyvatelů. Dámy, oblečené v šustícím hedvábí nádherných barev a ověšené brilianty a perlami, v rozkošných mantilách, se tu procházely buď podle starého zvyku se zahalenými obličejí, nebo ty modernější už bez závoje. Ale víc než všechny šperky zářily jejich nádherné černé oči. Měly vláčné pohyby a ladnou chůzi a hra s vějíři, kterou dokonale ovládaly, nahradila jakákoliv slova. Průvod těchto dam byl jako věnec z tropických květů, mezi nimiž zářily i skvostné uniformy vojáků a pestré kroje ostatních stavů. čím více se slunce sklánělo k západu, tím více plály v jeho paprscích ledové vrcholky obou sopek jižně od města.

Klausen se pomalu procházel v davu a pozoroval chodce. Brzy zjistil zájem, který tu vzbudila jeho vysoká, důstojná a elegantní postava. Stovky ženských očí na něm ulpěly, stovky vějířů s ním toužily navázat rozhovor. On však myslel na Margu a tato pozornost ho nevzrušovala.

Jedna z dam, zvláště bohatě a vznešeně oblečená, zavěšená do mnohem staršího pána, kráska, jakých je málo, věnovala Klausenovi výmluvný pohled. Došel na

konec promenády a otočil se - i onen pár se proti němu vracel. Když se přiblížili, přitiskla si vějíř ke rtům, aniž to její průvodce zpozoroval, a pak ho jako náhodou

upustila. Klausen se sklonil a zvedl jí ho. Byl to krásný vějří, posázený drahými kameny. Přijala ho a dotkla se Klausenovy ruky.

"Díky, seňore. Jste cizinec, že se tu procházíte tak sám?"

Uklonil se jí a jejímu společníkovi, který trochu odměřeně opětoval poklonu.

"Ano, doño!" odpověděl Klausen španělsky.

"A jak se vám líbí Mexiko?"

"Je to země vil, země básníků - každý, kdo jednou překročí její hranice, je ztracen."

"I vy jste ztracen?"

"Jsem pod ochranou mocné kouzelnice!" uklonil se s úsměvem a poodstoupil.

Stihl ho nepopsatelný pohled, v němž se mísil údiv se zlostí nad porušením formy tím, že ukončil rozhovor, který dáma vlastně lstí navázala. Pak odšuměla.

Odešel domů teprve tehdy, když se promenáda skoro vyprázdnila, a věděl tedy určitě, že hledaný tu nebyl. Pustil se do okolních ulic, osvětlených už pouličními lampami. V jedné ulici ulpěl jeho pohled na otevřeném okně, z něhož vyhlížela nějaká žena. Skryl se za vrata a nespustil oči z obličeje, který s určitostí poznal.

"Mám to ale štěstí! Malá Sára! Kde je ona, bude i Wilson!"

Čekal, až Sára odejde od okna, a vstoupil pak do domu. Byl to obyčejný, chudobný dům, ale udržovaný v čistotě. Dole byla jediná místnost; ze židle vstala nějaká žena, která tu dřímala.

"Promiňte, paní, že ruším. Nebydlí tu don Carlo Piscaldo, kterého hledám?"

"Don Carlo Piscaldo, seňore? Ne, ten tu nebydlí ani nebydlil. Pokoje nahoře jsem pronajala donu Tomasiovi, který včera přijel se ženou a brzy zas Mexiko opustí."

"Ano - určitě jde o osobu, kterou hledám, je to jen záměna jmen. Děkuji, paní, rád bych s tou mladou ženou hovořil!"

Vystoupil po schodech, zaklepal a otevřel.

Byla to Sára! I ona ho okamžitě poznala a zbledla leknutím, pokud jí to jen tmavá barva pleti dovolila.

"Mylord Klausen!" zvolala a chytila se stolu.

"Ano, jsem to já, Sáro. Proč ses tak lekla?"

"Já - já - jsem se nelekla. To jen mám radost. . ."

"Skutečně? Dovol tedy, bych se posadil. Kde je pan Wilson, který si tu říká don Tomasio?"

"Odjel do Morelie k svému bratrovi."

"A kdy se vrátí? Ale mluv pravdu!" pravil vážně.

"Za čtyři nebo pět dní."

A co tam dělá?"

To nevím."

Kde má zavazadla?"

"Tady."

"I dopisy a ostatní listiny?"

"xaž mi je!"

"To nemohu, pane. Má všechno zamčeno. Ani mně to neukáže."

A kde to má?"

Tady v prádelníku."

Dobrá. Pomohu si tedy sám."

Vzal pohrabáč a vylomil zámek. Sára se nezmohla ani na slovo odporu. Klausen našel pod složeným prádlem náprsní tašku a převázaný balíček s různými spisy. Otevřel náprsní tašku a se zadostiučiněním se usmál. Byl v ní jeho ukradený depozitní list, šeky a Olbersovy úpisy na padesát tisíc dolarů. Wilson zřejmě neměl dostatečnou jistotu a odložil zpeněžení těchto cenin na pozdější dobu. Klausen vzal náprsní tašku k sobě a otevřel balíček.

V balíčku byly různé písemnosti a sbírka razítek a monogramů. Bylo zřejmé, že se majitel zabývá falšováním dokladů. Bylo tu i několik dopisů. Klausen si je přečetl; poslední byl novějšího data a vzbudil jeho pozornost.

Když dočetl, dal dopisy zpět a tázal se:

"Říkal ti Wilson něco o hraběti Hernanovi?"

Ani slovo."

"Říkala jsi mi ve Stentonu, že Wilson vlastní zlatý prach a nuggety."

Něco z toho prodal v New Orleansu; ostatní má v dolejší zásuvce."

Vypáčil tedy i dolní zásuvku. Bylo v ní několik těžkých sáčků, jejichž obsah měl nemalou cenu.

"To všechno ukradl. Nesmí mu zůstat ani zrnko!"

Ukradl. . .?" tázala se zděšeně. "To není možné, to Fred neudělal!"

"Udělal; panu Olbersovi ukradl padesát tisíc dolarů, mně několik tisíc a zlato uloupil zlatokopům, které zavraždil."

"Zavraždil? Ach, pane, rozumím vám dobře?"

"Rozumíš dobře. Je to vrah, lupič a padělatel. Utekl ze Stentonu v noci, protože po něm šla policie. Tu jizvu nemá od Indiánů, ale ode mne. Setkal jsem se

s ním v poušti a zasadil jsem mu ránu, která mu ji způsobila."

"Ach, to snad není ani možné, pane Klausene!"

Vrhla se na pohovku a skryla obličej v rukou, chvějíc se pláčem. Rozhodl se vyhodit poslední trumf:

To není všechno, oklamal i tebe!"

Mě - nikdy!"

"Chodil za tebou a v stejnou dobu se ucházel o ruku slečny Margy. Byl jsem při tom. Bylo to v den jeho útěku."

Vyskočila a její oči svítily. "Je to pravda, pane? Můžete to odpřisáhnout?"

"Přisahám, že je to pravda! Vzal tě sice s sebou, ale později by tě opustil."

Ten darebák!" Ve zlosti se projevil její jižní temperament.

Nemá žádné plantáže, nemá ani píd' půdy. Žije jen ze zločinů a i tebe dovede ke zkáze."

"Mne, pane? To tedy ne!" Zat'ala drobné pěsti. "Mělajsem ho ráda víc než svůj život - věřím vám však. Chtěl-li slečnu Margu, je teď moje láska mrtva. Až se vrátí, tak. . ."

"Nevrátí se k tobě, Sáro, protože ty odejdeš, a to hned. Půjdeš se mnou."

"To nemohu, pane; přikázal mi, abych čekala doma, až se vrátí."

Usmál se.

"Myslím, že si neuvědomuješ, v jaké situaci ses octla. Nevyčítám ti, žeš utekla od matky Smollyové bez jejího svolení. Byl to nevděk, ale ne zločin. Utekla jsi však s vrahem a lupičem a podporovala ho v jeho činech, jsi tedy před zákonemjeho spoluvinicí. Rozumis tedy, proč musíš jít se mnou? Jako moje zajatkyně."

"Zajatkyně?" vykřikla. "Vždyť jsem nic neudělala!"

"A co mé peníze, které mi v Stentonu uloupil? Čekal v mém pokoji, chtěl mě probodnout, ale unikl jsem jen s dvěma menšími ranami."

"Je to pravda? Chtěl vaše klíče, aby mohl od vás z okna pozorovat, co se děje u Olbersů!"

"Klíč mého bytu byl svěřen tobě a nemělaš ho dát z ruky! Oloupil mě a poranil." Vysoukal si rukáv: "Podívej se na to bodnutí a řeznou ránu -jsi spoluvinná na pokusu o vraždu a na loupeži."

Zpopelavěla v tváři a zírala na něj jako duchem nepřítomná. Po delší chvť i se zmohla na pár slov:

"To je děsné, pane, strašlivé! Och, bože, kéž bych mu nebyla uvěřila, kéž bych nebyla opustila matku Smollyovou! Což pro mne není záchrany?"

Snad - ale musíš mi říci všechno podle pravdy."

Dopodrobna se jí vyptával a dověděl se všechno, co potřeboval. Bylo mu líto svedeného děvčete; její jedinou vinou byla jen slepá láska.

"Budeš-li mě teď poslouchat, Sáro, všechno bude zase dobré!"

"Poroučejte, pane, a udělám, co si přejete."

"Zabal si tedy, co ti patří, a půjdeš se mnou!"

Zabalila třesoucíma se rukama svých pár hadříků. Klausen si vzal všechny Wilsonovy cenné věci a tajně opustili dům.

Bytnou nechtěl zasvěcovat, aby později

nemohla Wilsonovi podat zprávy. Vrátili se do hostince, kde byl ubytován Klausen a kde na něj čekal Tom

Summerland. Byl nemálo udiven, když spatřil Sárů.

Klausen najal pro děvče pokoj a pak mu všechno vyprávěl.

"To jste měl ale dobrý lov! A co ten dopis? Co v něm stojí?"

"Povím vám všechno. Již za starých dob, za nadvlády Španělů v Mexiku, prodávala vláda velké pozemky

soukromníkům. Dálo se to buď pod podmínkou, že

se tam během několika let usídli určitý počet lidí, nebo byla půda prodána za nízkou částku, jež vůbec neodpovídala ceně pozemku a obyčejně plynula do kapes

vysokých úředníků. Takovým pozemkům se v Mexiku říkalo empresarios a u nás

na severu grants. Ještě dnes není ničím neobvyklým, že se tyto pozemky prodávají

velmi levně; jeden příděl, zvaný legua, měří 4 500 akrů a nestojí ani tisíc dolarů.

A jeden člověk může od vlády získat třeba i deset nebo patnáct leguů. Prodej pozemků je soustředěn v rukou hraběte dona Ventury Hernana a ten Wilsonův bratr

z Morelie mu navrhuje v dopise, ne sice výslovně, ale docela srozumitelně, darebácký kousek, jak přimět hraběte Hernana k dobrovolnému odstoupení velkých

pozemků. Hrabě jezdí pravidelně každý týden na své statky v blízkosti Morelie

a hraběnka ho doprovází. Při takové příležitosti mají být přepadeni a zajati, Wilson se má objevit jako zachránce a

osvobodit hraběte, ale hraběnka má zůstat v rukou dobrodruhů jako rukojmí, aby získali výkupné. . . A o to by se pak podělili."

"To je ale špinavý plán, pane. Proč však Wilson ten dopis nezničil?"

"To se ptám také. Při každém zločinu se však může stát chyba, která ho vynese na denní světlo. Myjsme už přišli na své, mám zpět vše, co bylo uloupeno, a možná ještě víc. Za podmínek, která tu vládnou, jsem nemohl jednat jinak. Mohli bychom se okamžitě vrátit, ale musím Wilsonovi překazit jeho kousek, a tak půjdu

hned zítra časně zrána za hrabětem, abych mu všechno pověděl."

"Správně. Doprovodíme hraběte a chytíme ty darebáky i se zachráncem za pačesy, to je na beton. A co s tím děvčetem?"

"Necháme ji tu, at' čeká, až se vrátíme. Myslím, že jí teď můžeme důvěřovat."

"Pojďme tedy na lůžko, at' nezaspíme!"

Ulehli s příjemným pocitem, že se jim hned v prvních hodinách podařilo víc, než čekali.

Ráno se Klausen informoval, kde hrabě bydlí, a odebral se do paláce. Tam se dověděl, že oba manželé odcestovali již před hodinou. Zasal k obchodníkovi s koňmi, koupil tři dobré koně, obstaral si průvodce, zastavil se v hostinci pro Summerlanda a ihned se vydali na cestu.

Nesměli ztrácet čas, protože přepadení bylo naplánováno ještě na dnešní den.

Sára zůstala v hostinci a přísahala jim, že se u okna ani neukáže.

Průvodce byl obratný mladík, zdál se spolehlivý a byl i dobrým jezdcem.

"Až do Morelie jsem vám k službám, pánové, ale dál, do Querétara a Guanajuata, bych už s vámi nejel."

"A proč?"

"V tom kraji řadí v poslední době braveros, lupiči, kteří oberou kdekoho. Minulý týden přepadli karavanu mezků a oddělali všechny cestující. Santa María!

Nic nepomohlo, že za nimi poslali dragouny. Skryli se a budou jistě vyvádět své kousky dál."

Klausen se zamyslel. Napadla ho spojitost mezi lupiči a Wilsonem a pobídl koně ostruhami k rychlejší jízdě.

Brzy přejeli pěnivé vody řeky Santiago po polozhrouceném mostě a dostali se do pusté krajiny. Cesta byla čím dál méně viditelná a nakonec se ztratila v písku.

Klausen si všiml stop tří jezdců - to byl jistě hrabě s hraběnkou a sluhou!

Po chvíli se opět objevily keře a jehličnatá kleč, které přešly v les; velké stromy byly však dost vzdáleny od sebe a nepřekážely jim v rychlé jízdě. Tu se Klausenovi zdálo, že slyší ženský hlas křičet o pomoc. I Summerland zaslechl volání.

"Go on!" zvolal. "Už mají hraběte a my máme je!"

Pobídl koně ostruhami, ti letěli po měkké zemi, takže jejich dusot byl sotva slyšitelný. Po chvíli spatřili dámu v rukou několika mužů se začerněnými tvářemi, zatímco jiní dva muži se bránili přesile. Klausen vytáhl revolver, seskočil s koně, vrhl

se k dámě a vypálil: Dva muži klesli, třetí se dal na útěk. Obrátil se proti dalším a vytasil nůž, i Summerland se statečně bil a průvodce mu v boji pomáhal, chrabrost obou mužů povzbuzovala i jeho. Bandité byli tak překvapeni, že jejich odpor

brzy ochabl. Uprchli pod ochranu lesa. . .

Klausen poznal v zachráněných pána s dámou, s nimiž včera hovořil na Alamedě. Hrabě byl lehce zraněn, hraběnce se nestalo nic.

"To jste vy, seňore?" zeptala se s údivem. "Vaše kouzelnice vás sem přičarovala!"

Hrabě k nim přistoupil. Po jeho včerejší vznešené zdrženlivosti nezůstalo ani stopy.

"Děkuji vám, pánové, za včasnou pomoc! Bez vás bychom byli ztraceni."

"Vaše díky jsou zbytečné, hrabě Hernano. Vašemu životu nebezpečí, šlo jen o výkupné."

"Odkud to víte a odkud znáte mé jméno?"

"Dovolte, abych vám to vysvětlil později. Ted' se jen musíme dostat brzy odtud.

Kde máte koně?"

Oba koně patřící manželům Hernanovým leželi na zemi zastřeleni; kůň jeho

sluhy i ostatní tři koně zděšeně utekli. Summerland s průvodcem a sluhou se vydali za nimi, hraběnka zatím ošetřila zranění svého muže a Klausen sňal mrtvým koním sedla. Zranění hraběte bylo jen povrchní; muži brzy přivedli zpět koně, jednoho osedlali dámským sedlem a opustili místo šarvátky. Sluha a průvodce šli pěšky.

Statek hraběte Hernana byl nedaleko. Dostali se tam po půlhodině a teď si mohli v klidu pohovořit.

Ve vkusně zařízeném přijímacím pokoji seděli Klausen a Summerland s manželými Hernanovými. Hraběnka, která byla pevné, nebojácné povahy, se věnovala

hostům, jako by se právě vrátila z návštěvy u přítelkyně; jen hrabě, který pro svůj věk hůř snášel silné dojmy, se stále ještě nemohl vzpamatovat z úleku po nebezpečí, kterému unikl.

Klausen v krátkosti podal nejnutnější vysvětlení a uzavřel své vyprávění slovy:

"Tím jsem vám dokázal, že nešlo o útok na vaše životy. Musíme tedy váš dík

odmítnout!"

"Ne, ne, pánové!" namítl hrabě živě, "to nepřichází v úvahu! Byl jsem v nebezpečí života, o tom svědčí i mé zranění, a svou úlohu byste byli mohli pokládat za skončenou jen tehdy, kdybyste se nedozvěděli, co mi hrozí."

"Manžel má naprosto pravdu," připojila se i hraběnka. "Co bych musela v zajetí vytrpět, jaké nečekané okolnosti by mohly nastat - cítím se vám, pane Klausene, tak zavázána, jako nikomu jinému na světě, a to mi nikdo nevezme. Prosím vás naléhavě, neodříkejte se našeho postinství po dobu svého pobytu v Mexiku!"

"Přesto však musíme s díky odmítnout. Naše cesta teď vede do Morelie, kde určitě najdeme muže, kterému jsme zabránili sehrát roli zachránce. xekal jistě někde nablízku a uprchlí bandité ho varovali, že se podnik nezdařil. Pojede rychle ke svému bratrovi. Musíme s ním zúčtovat!"

"Promiňte, pane Klausene! Spáchal tu loupežné přepadení a spadá tedy pod naše zákony. Zákony jsou tu přísné, rozhodně však se s ním budete moci později vypořádat. Vás si tak zajistím jako vzácné hosty!"

Klausen namítl: "Uteče nám zase, nepojedeme-li hned za ním!"

"Zařídil jsem již jeho pronásledování. Hned po našem příjezdu na statek jsem vyslal spolehlivého posla do Morelie, a teď, když už lépe znám souvislosti, pošlu dalšího muže, který obstará všechno stejně dobře jako vy sami. Několik dělníků jsem poslal do lesa, aby se postarali o mrtvolky. Mám důvodné podezření, že jde o touž bandu, která řádila v okolí Querétara."

Odešel a za chvíli se vrátil.

"Posel už odjel a můžete se spolehnout, že policie celého kraje bude v pohotovosti a splní svou povinnost. Vy zde teď klidně zůstaňte!"

"Slibuji vám tedy, že se zdržím, hrabě Hernano, můj společník však se musí bezpodmínečně ještě dnes vrátit do Mexika."

Z jakého důvodu?"

"Je třeba hlídat byt, který si tam Wilson najal, a musí jej hlídat někdo, kdo Wilsona zná. Vráti se tam, nepadne-li nám do rukou zde."

"S tím tedy musím souhlasit. Pan Summerland dostane ode mne několik řádek pro policí, která mu bude zcela k dispozici. Vy se odeberte do svého pokoje, pane Klausene, a odpočiňte si."

Klausen se usmál tomu, že by měl odpočívat po tak krátké jízdě, ale hraběnka se zvedla:

"Doprovodím vás, pane Klausene!"

"Posečkejte ještě okamžik, prosím!"

Vyšel na verandu.

Summerland se již dříve vytratil na vzduch, nemohl to uvnitř vydržet.

"Tome, musíte zpět do města Mexika!"

"Well, pane, to je mi jen milé - nejsem dělaný na hraběcí mravy!"

"Náš průvodce se vrátí s vámi. Dostanete od dona Hernana dopis pro policí, který hned odevzdáte, a pak budete hlídat dům, kde si Wilson najal byt. Neznám jméno té ulice, ale to, vám poví Sára. Nevím, kdy se k vám budu moci připojitnajdete-li ho, nespustte ho z očí!"

"Dobrá, spolehněte se, všechno zařídím!"

Klausen se podíval na svůj pokoj a pak sešel do zahrady. Viděl, jak dělníci přinášejí těla zastřelených banditů. Přispěchal k skupince, která stála kolem, a dověděl se, že našli jen mrtvé, raněné už někdo odnesl.

I hrabě se připojil ke skupince:

"Unyjte jim obličej! Uvidíme, třeba bude mezi nimi někdo známý."

Dělníci uposlechli příkazu - a jakmile se objevily rysy prvního padlého, zvolal jeden z dělníků:

"Proboha, to je přece Antonio Molez z Molerie!"

"Ano, je to on, i já ho poznávám," pravil hrabě. "Ale jak se dostal tento vysoký úředník mezi bandity?"

Klausen se sehnul, aby ohledal mrtvého, jemuž kulka projela hrudí, a všiml si, že ještě slabě dýchá.

"Ještě žije - přineste vodu!"

Rána byla smrtelná, protože kulka pronikla do bezprostřední blízkosti srdce.

Těžce zraněný se při ohledání rány bolestí zachvěl. To mu vrátilo vědomí. Otevřel oči. Hrabě se k němu sklonil:

Antonio Molezi, jste smrtelně raněn. Chcete zemřít bez doznání?"

Zraněný mlčel - snad se rozpomínal, co se vlastně stalo. Nakonec vzdychl:

"Odpusťte!"

Klausen vyňal dopis a ukázal mu jej:

"Psal jste to vy?"

"Kde je .váš bratr?" Ě

V lese. Chtěl. . . hraběte. . . osvobodit."

"Vidíte, hrabě, že jsem vám nelhal." Klausen se obrátil opět k umírajícímu: "A kam půjde pak?"

"Nevím. . Santa Madonna. . . umírám. . . Chtěl jsem zbohatnout. . . chránil mě můj úřad. . . byl jsem vůdcem těch. . ."

Jeho tělo se vzepjalo, proud krve mu vyrazil z úst a Antonio Molez klesl mrtev.

"Bůh buď milostiv jeho duši! Byl vůdcem banditů a chtěl mě podvést. . . ale budiž mu oduštěno!"

Ostatní čtyři již nežili a všichni byli přeneseni do ústraní až do příchodu policie.

Zatímco hrabě s chotí a Klausenem obědvali, zazněl přede dveřmi dusot kopyt.

Oba poslové, které hrabě vyslal do Morelie, se vrátili a vstoupili do jídelny.

"Nuže?" zeptal se hrabě. Četl v jejich tvářích, že přinášejí důležité zprávy.

Máme ho!"

Ach - to šlo nad očekávání rychle!"

"Policie obsadila Molezův dům - a hned nato se objevil.

"Postavil se na odpor?"

"Zuřivě. Byl po zuby ozbrojen a několik lidí zranil."

"A kde je teď?"

"Ve vězení. Podrobí ho výsledku a zítra ho převezou do Mexika."

"Výborně. Můžete odejít." Hrabě se obrátil k ženě a Klausenovi: "Musím ho vidět. Jakmile skončíme s obědem, pojedu do Morelie. Pojedete se mnou, pane Klausene?"

"Samozřejmě."

"Policie bude jistě ráda, když přijdeme. Nikdo ho osobně nezná a pomůžete ho tedy identifikovat. Máme zájem na vyšetřování a usnadníme úředníkům práci."

Za čtvrt hodinu byli oba v sedle. Do Morelie nebylo daleko, brzy tam dorazili.

Celé městečko bylo událostmi vzrušeno. Před budovou soudu, kde bylo vězení,

se tísnil dav. Oba muži se stěží prodrali dovnitř. Úředník již skončil výslech zatčeného, přesto však jejich příchod uvítal s radostí.

"Zrovna jsem chtěl jet za vámi, Excellence. Jsem potěšen, že jste přijel!"

"Hovořil jste již se zatčeným?"

"Ano. Je to velmi mazaný chlapík, násilník, který je schopen všeho. Nedožnal nic a jsem si jist, že jen nabitý revolver na mém stole ho odradil od pokusu o nějakou další pošetilost. Prosím vás, vyprávějte mi podrobně, co se vlastně přihodilo."

"Nejprve vás představím svému zachránci, donu Klausenovi z Frankfortu v Kentucky. Podá vám o zatčeném podrobnou zprávu."

Oba pánové zasedli za stůl a vyprávěli policejnímu úředníkovi celý příběh. Zaznamenal si potřebné a tázal se:

"Máte onen dopis u sebe, pane Klausene?"

"Ano. Zde je."

Úředník si ho přečetl.

"Půjčíte mi ten dopis?"

. "Prosím - použijte jej." Ě

"Wilson na něj odpověděl ze Stentonu. Našel jsem totiž jeho dopověď' mezi písemnostmi, které jsme zabavili u Moleze, ale zatčenému jsem o tom nic neříkal.

Ted' je situace jiná. Dám ho předvést a konfrontuji ho s vámi; prosím obtěžujte se do vedlejšího pokoje!"

IX Doprovodil je do vedlejší místnosti, přivřel dveře a dal přivést Wilsona. Wilson vešel v poutech, ale držel se zpřímá a hrál uraženého. "

"Co to zase má znamenat? Myslil jsem, že jsme skončili a že budu propuštěn

"Propuštěn budete, ale ne tak, jak vy si představujete. Musím vám položit ještě několik dalších otázek, které se týkají vašeho minulého života. Řekněte mi ještě jednou své jméno!"

"Tomasio Molez. Netrpíte zapomnělostí?"

Íx.,,

"Možná! Vy ale také. Jak se zdá, úplně jste zapomněl, kde všude jste se dříve zdržoval. Narodil jste v San Juan Bautista a žil jste posledních dvanáct let v Brazíliu?"

"Ano. Po celá ta léta jsem z Brazílie nevyjel, jsem tamním občanem a obrátím se na brazilský konzulát, budete-li mne dále zadržovat. Pak uvidíte, co se bude

"Nechtěl byste se raději obrátit na konzula Spojených států

"Protože u něho by měl Fred Wilson větší úspěch než Tomasio Molez u brazilského konzula."

"Fred Wilson? Kdo je to?" Vězněm sice to jméno na okamžik otřásl, ale ihned se zase vzchopil.

"Tyčkař, vrah, lupič, padělatel - vykutálený chlapík. Neslyšel jste o něm?"

"Co já s ním mám společného?"

Snad víc než váš bratr, který si s ním docela zajímavě dopisoval."

Ukázal mu Molezův dopis: "Znáte to?"

"To je zvláštní. Ten dopis byl nalezen ve vašem bytě!"

Wilson zbledl. "Chtěl jsem se ubytovat u svého bratra, protože jinak nemám v Mexiku byt. Přijel jsem teprve včera."

Nenajal jste tedy v Mexiku pokoj pro sebe a osobu, která přijela jako chlapec, ale teď je oblečena jako dáma?"

Neděláte si tedy nárok na to, co se našlo v tomto bytě?"

A co se tam našlo?"

"Tento dopis, sbírka monogramů a razítek, o kterých si lze ledacos myslit, zlatý prach a nuggety a konečně cenné papíry, které náhodou zmizely ze Stentonu. Co ; vy na to?"

"Do toho mi nic není, řekl Wilson s řemáháním.

Ani do toho děvčete?"

Snad vás bude zajímat tento dopis, který byl podán na poštu ve Stentonu?"

Ukázal mu jeho list, adresovaný bratrovi.

, "Také ne. Vůbec nechápu, co ode mne chcete. Přijel jsem včera za bratrem, dnes jsme šli na procházku a po návratu jsem byl zatčen, přestože můj bratr je váženým úředníkem!"

"Jistě to vše má své důvody. Ta procházka byla ozbrojená. Váš bratr se nevrátil..."

Copak za to mohu? Jistě se ještě vrátí. Rozešli jsme se, protože šel na úřední návštěvu."

Ano. K hraběti Hernanovi, kterému vyprávěl, jak zajímavé dobrodružství s vámi zažil. Je tam dosud a také ho ještě dnes vyhledám."

Wilson nestačil rychle zakrýt dojem, který na něho toto sdělení učinilo, ačkoliv se jinak mistrně ovládal. "Proti tomu nic nemám!" odpověděl vzpurně.

"Ani proti společnosti, která byla návštěvě vašeho bratra přítomna?"

"Ta je mi navýsost lhostejná."

To musíte teprve dokázat. Podívejte se za sebe!"

Wilson se otočil ke dveřím, jimiž právě vcházeli Klausen a hrabě. Když je spatřil, zapotácel se; pak udělal pohyb, jako by se chtěl na Klausena vrhnout; rozmyslil si to však a zeptal se chladnokrevně: "Kdo jsou ti pánové?"

"Nepřetvařujte se už, pane Wilsons," pravil Klausen. "Dohrál jste svou hru.

Nebo chcete tvrdit, že mě neznáte?"

Vy tvrdíte, že mne znáte?"

Bohužel vás znám." Obrátil se k policejnímu úředníkovi: "Poznávám v tomto člověku muže, o němž jsem učinil výpověď do protokolu."

"A já," řekl Wilson s nahaným klidem, "poznávám v tomto člověku toho nejprohnanějšího lháře, s kterým jsem se kdy setkal."

"Dobrá," vpadl mu úředník do řeči, "už je mi o vás všechno jasné. Kdybych měl ještě nějaké pochybnosti - a to je po sdělení pana Klausena nepravděpodobné - předvedl bych vás ještě jistě Tomu Summerlandovi a jistě Sáře, kteří jsou připraveni dosvědčit, kdo jste. Ale už to není nutné. Dám vás zítra převést do hlavního města, kde se dočkáte dalšího! Ted' můžete jít!"

Druhého dne zrána se otevřela brána vězení. Wilson byl ve dvoře připoután na koně a předán poddůstojníkovi a několika kavalistům, kteří ho měli eskortovat do Mexika. Poddůstojník uložil papíry v brašně u svého sedla a pak se vydali na cestu.

Wilson nemohl ovládat svého koně; vedl ho za uzdu jeden z jezdců. Spoutané ruce mu nedovolovaly nejmenší pohyb. Ať se namáhal a přemýšlel sebevíc, nekynula mu žádná záchrana.

Pokračovali v jízdě, až přijeli do lesa, kde byl přepaden hrabě se svým doprovodem. Poddůstojník řekl: "To už se nebude opakovat. Se spravedlností nelze žertovat."

"Kdož ví," zněla drzá odpověď.

Vzápětí třesklo několik výstřelů. Poddůstojník a dva z průvodců klesli ze sedel

k zemi. Ostatní se kryli za stromy, aby se bránili proti přepadení; zjistili však bleskurychle, že je proti nim přesila a dali se tedy na útěk.

Nečekaná pomoc v nouzi, pravda, seňore?" ptal se jeden ze skupiny začerněných mužů a přet'al Wilsonovi pouta.

"U všech d'asů, je to tak. Už jsem nedoufal v záchranu. Měl jsem za to, že jsem odkázán sám na sebe."

Museli jsme vás vysvobodit! Znáte některá naše jména a nemohli jsme se vystavit nebezpečí, že byste je před soudem vyžvanil."

"Vidím, že jste dnes chytřejší než včera. Zapomněli jste uklidit do bezpečí mého zraněného bratra."

Zraněného. . . por dios, pane, byl přece mrtev!"

Byl-li mrtev, měli jste tedy pro vlastní bezpečnost odstranit jeho mrtvolu. Byl však ještě živ, protože ho dopravili k hraběti, kterému se ke všemu přiznal. Podlehli-li pak svým zraněním nebo je-li stále u hraběte v zajetí, to nevím. Nemohl jsem se ho ujmout a teď musím rychle zmizet. Děkuju vám, že jste přišli včas!"

A kam chcete teď?"

Pryč ze země!"

"Pojedete-li na Veracruz, vezměte to přes Jalapu, je to jistější. A v přístavu vyhledejte mého bratrance, jmenuje se Francesco Saldano a má tam hostinec. Je zasvěcen do našich obchodů a vyjde vám všemožně vstříc."

Navštívím ho tedy."

Wilson přistoupil k poddůstojníkovu koni, otevřel brašnu, v které byly jeho věci, a vzal si je.

"Tak jsem se zase dostal k svému majetku. A tyto papíry musí zmizet!"

Jeden z lupičů je podpálil; když dohořely, vyšvihl se Wilson na koně a zvolal:

"Bud'te zdraví, pánové, a at' se vám obchody i nadále daří. Mne už nevidíte!"

Nasadil ostruhy a odcválal. Znal krajinu již z dřívější doby a byl si jist, že nesejde z cesty.

18 S MYČKA SE ZATAHUJE

Dobrák Francesco Saldano byl velmi zbožný muž. Dovedl mluvit tak bohabojně, jako by byl vychován v klášteře San José v Guadalajaře. Jinak byl znám po celém přístavu Veracruz jako lakomec, který si nedal ujít žádnou příležitost, jak naplnit měšec.

Chýlilo se k večeru. Saldano stál v mrzuté náladě u okna a díval se na přístav.

V šenkovně nebyl ani jediný host.

"Dnes mám špatný den jako málokdy. Je odliv, vane dobrý vítr a všechno, co má plachty, se chystá k odjezdu. Nikdo nemá čas zajít k Saldanovi, který čeká na hosta jako hladový pes na kost. Už i ta Union, která tu zakotvila teprv nedávno, se chystá k odplutí, ačkoliv dosud nenašli náhradu za námořníka, který jim utekl.

Naložili ji rychleji, než kapitán čekal. . ."

Tu zaslechl přede dveřmi dusot kopyt a za okamžik vešel cizinec. "Jsem tu správně u Franceska Saldana?" tázal se.

"Ano, to jsem já," odpověděl. "Ale copak, neznáte dobrý mrav pozdravit při vstupu čertu s vašimi dobrými mravyx

Pozdravím mám-li čas a náladu, ale dnes mi

chybí obojí."

"Musím vás napomenout za ta bezbožná slova. Nemám rád utrhačství. Modlete se raději!"

"Modlete se vy, jak chcete, a mě nechte na pokoji. Ostatně, chcete-li být pozdraven, vyřizují tedy pozdrav od vašeho bratrance, který mě k vám pnsílá."

"Od Miguela?" zeptal se hostinský šeptem. "Máte s ním obchody?"

Ano. Ted' hledám příležitost, abych se co nejrychleji dostal odtud pryč."

"A tak. Něco vás pálí? Myslím, že jste u mne na správné adrese. Napijeme se na to? Co máte rád?"

"Je mi to jedno. Přineste slzu něčeho i sklenku pro sebe!"

Saldano odešel do výčepu, přinesl plnou láhev a dvě sklenky a usadil se proti hostovi.

"Vlastně je dobře, že zrovna nemám jiné hosty," pravil nalévaje. "Jaký obchod ; jste měl s Miguelem?" x"

"O tom zatím nebudeme hovořit. Znal jste Antonia Moleze z Morelie.

; "Ach, to tedy jde! Můžete se mnou počítat - chcete tedy rychle pryč?

A kam?"

Do New Orleansu."

"Ani dnes, ani zítra tam nic nejede. Věděl bych ale o dobré příležitosti do Galvestonu. Odtamtud se pak snadno dostanete dál."

i "Výborně. Rozumějte však, Saldano - musím pryč co nejrychleji a bez ob' vyklých formalit."

"Och, pane, to bude těžké. A bez peněz to nepůjde. . x"

"Chápu. Mám v kapse tři pěkné nuggety - podívejte se na ně Stačí

Hostinský potěškal tři pěkné kousky zlata a přikývl.

"Chcete-li zmizet bez formalit, nemůžete jet jako obyčejný cestující. Poslyšte, vyznáte se trochu ve službě na lodi?"

Dříve jsem často jezdil po mori."

Troufl byste si hrát pár dní na námořníka?"

Docela rád."

Tak vám pomohu, seňore! Tamhle kotví lod' Union, briga Spojených států.

Kapitánu Williamsovi utekl jeden námořník. Za hodinu zvedají kotvy. Chcete s nimi odjet?"

Samozřejmě. Kam jede?"

"Do Galvestonu, jak jsem vám již řekl."

"Dobrá, ale co oblečení? A co papíry?"

"Hm, to už bude těžší. Mám tu náhodou starší námořnický oblek, který bych vám nabídl za vaše šaty s malým doplatkem. . ."

Tady máte!"

Saldano přijal minci a poznamenal: "Je to málo, ale dobrý bůh mi oplatí, že jsem se vás ujal. Pojd'te se mnou!"

Zavedl Wilsona do komory, kde visely různé obleky a jiné věci.

"Tady máte košili, kalhoty, kabátec; punčochy a střevíce. Převlečte se a vrat'te se do výčepu!"

Sám usedl k lánvi, kterou brzy se spokojeným úsměvem vyprázdnil. Wilson se zakrátko vrátil. Oblek mu nepadl a nehodil se ani k jeho tváři, ani k držení těla. To vám báječně sluší, pane," zašklebil se Saldano. "I nejzkušenější námořník uvěří, že se od mládí pohybujete jen na moři!"

A co papíry?"

"Hm, to bude horší. Nemám nic, co bych vám z vrozené dobroty mohl poskytnout; jsem však samaritánská duše a nemohu žít bez dobrodiní. Vzpomněl jsem si, že jeden námořník tu nedávno zapomněl své papíry; půjčil bych vám je, kdybyste mi sl'bil, že mi je vrátíte."

A kdy byste je zase potřeboval?"

"Možná za čtrnáct dní, možná za čtrnáct let. Ale ten muž bude chtít zálohu."

Kolik asi?"

"Chcete na sever, musíme se tedy držet severního kursu. Stačily by snad tři libry."

"Saldano, přes svou zbožnost jste pěkný darebák!"

"Dobrá, budu tedyjednatjako darebák a bude to stát pět liber. Berte, pane, než to bude ještě dražší!"

Dám vám ty tři. "

Pět a ani o penny méně!"

Aby vás kat spral. Tady to máte!"

"Děkuju, pane. Ale vidíte, láhevje už prázdná. Musím přinést další, abychom si připili na zdar vaší cesty. Dvě láhve - to jsou právě tři dolary!"

Tady jsou, ale vypijte si to s kým chcete, ne se mnou!"

Nevadí. Nevděk světem vládne a věřící musí odpouštět. . "

Prinesl papíry. Wilson si je prohlédl.

"Myslím, že splní svůj účel. A co kapitán?"

"Najme vás, dám-li vám pro něj pár řádek."

"Napište je tedy!"

"To není tak lehké, pane. Dalo mi moc práce a stálo moc peněz, než jsem se to naučil. Přidejte ještě dolar!"

"Ještě to! Tak tady je, ale budete-li chtít ještě za něco zaplatit, ukážu vám, že moje pěst je tvrdší než vaše lebka!"

"Udeř-li tě někdo v pravou tvář, nastav mu i levou, praví se v bibli. Mé svědomí mi přikazuje, abych vám vše odpustil. Napíšu vám těch pár řádek!"

Trvalo dost dlouho, než je sesmolil.

"Tady to máte, pane, a spěchejte honem, at' vám lod' neujede!"

Wilson odešel. Koně nechal před hostincem, protože nechtěl už ztrácet čas

a věděl, že by mu hostinský za něj nedal víc než nějaké drobné. Najal si člun a poručil jet k lodi. Prirazili; vyšplhal se po laně jako zkušený námořník. Hned se dal předvést kapitánovi.

"Promiňte, kapitáne - mám vám odevzdat tento list!"

Williams si přečetl řádky a podíval se zkoumavě na Wilsona. Jizva na jeho čele vzbudila jeho pozornost. "Vaše papíry!" požádal.

"Jste tedy Frank Holborn z Wilmingtonu. Papíry jsou dobré, ale vaší osobě neodpovídají. Do toho mi ostatně nic není, jen budete-li dělat dobře svou práci. Musím vám ovšem říci, že na palubě vyžadují poslušnost a snášenlivost. Nejste asi velkým přítelem těchto vlastností?"

"Proč ne, kapitáne

"Mám za to, že jizva na vašem čele je po nějaké potyčce!"

"Promiňte sire! Ta jizva je památka na jednoho Indiána, kterého jsem potkal v prérú. Zaměnil j sem na čas prérú za oceán."

"To je tedy něco jiného. Vezmu vás na palubu. Jděte za kormidelníkem a domluvte se s ním. Jdu ještě na čtvrt hodinku na pevninu, pak vyrazíme."

Williams se odebral do své kajuty.

"To je určitě Wilson! Jizva, historka s Indiánem - vše souhlasí! Dal se na útěk, chce se dostat do bezpečí pod maskou námořníka a Saldano mu vypomohl s papíry. Co teď? Mám ho předat policí?"

Ne - bude lépe, podari-li se ho dopravit zpět

do Stentonu! Nemohu čekat na Klausenův návrat; zboží je naloženo, musíme vyrazit. Už to mám: vysadím ho na jednom z pustých ostrůvků v ústí Mississippi

a dám Klausenovi zprávu, aby si ho tam vyzvedl. Musím si za tím účelem udělat

malou zajižď'ku, ale vysadíť-li ho na nejzápadnějším ostrově, nebude tak velká. Ostrov leží mimo lodní cesty, takže není nebezpečí, že by ho někdo vzal na palubu driv, než si ho Klausen vyzvedne."

Posadil se za stůl, sepsal hlášení a odebral se na pevninu, aby odevzdal dopis pro Klausena na celnici, kudy Klausen bude muset projít.

mó ek se vrátil na palubu; Union napjala plachty, zvedla kotvy a vyrazila na širé Počasí i vítr byly dobré, a tak brzy byli blízko Galvestonu.

Kapitán zašel za kormidelníkem:

"Jak se vám líbí Holborn, ten nový námořník?"

Kormidelník převrátil několikrát v ústech žvanec tabáku a pak od ověděl:

"Možná že driv jezdil po mořích, ale už je to asi dost dávno." p

"To vidím také. A jinak?"

"Jinak? Vlastně mi do toho nic není, ale že bych se zrovna do něj zamiloval tak to tedy ne. Z očí mu nekouká nic dobrého.

"Dejte se tedy směrem na Lee. Vysadíť ho."

A kde, sire?"

"Na západním ostrůvku v ústí Mississippi."

"Hm, sire, nemám sice právo se vás ptát, proč něco takového děláte, ale zdá se mi, že se to smí dělat jen po vzpouře na palubě."

"Správně. Mám však důvod, který mě k tomu opravňuje. Vzpomínáte si na ány Klausena a Summerlanda, kteří s námi jeli a pronásledovali istého lupiče a vraha " j

"Ano, zajistě, pane."

"Ten člověk jim sice unikl, ale teď je u nás na alubě a říká si Frank Holborn z Wilmingtonu." p

"U všech čertů, pane, je to pravda?"

trůvku vy edlu věcí zcela ist. V zval sem již pana Klausena, aby si ho na tom os" Tak je to tedy správné. At' dostane, co mu náleží."

Union se trochu odklonila od kursu. K večeru zahlédli z lodi nízký, dlouhý pás země. Byl to onen ostrov. Williams si předvolal Wilsona.

"Franku Holborne, připravte se na cestu na souš!"

"Co mám dělat na souši, pane?"

"Doprovodíte mě."

Kapitán chtěl vše zařídít bez rozruchu, a proto poručil, aby byl připraven soudek vody a zásoba jídla do člunu, do něhož pak nasedl sám s Wilsonem. Člun odrazil a směřoval k ostrovu.

Během cesty řekl Wilsonovi: "Musíme na ostrově zřídit malý sklad se zásobami. Doneste věci na souš, počkám ve člunu."

Wilson přenesl věci na břeh a volal na kapitána: "Nemusíme ten sklad lé e skryt, kapitáne?" p " p

Překvapilo ho, že kapitán mezitím odrazil s člunem a vesloval z člun lodi.

"Nemusíme, Wilson! Ty zásoby jsou pro vás. Nepotřebuji na alubě vraha a lupiče, zůstanete tady. Good bye!" p

p p ,xxy

Wilson se za otácel a nevzmohl se na od ověd x než začal volat o pomoc b l

Williams dávno z doslechu. Hrozil tedy jen zatatými pěstmi směrem k lodi. Jeho kletby nikdo neslyšel, zůstal na pustém ostrově zcela sám.

Poštovní dostavník z Mexika dojel mezitím do Veracruz. Kromě domorodců z něho vystoupili Klausen, Summerland a Sára. "

"Zaplat' pánbůh, že můžeme opustit tu hroznou archu, nařikal Tom, "do té mě už nikdo nedostane. Ale co dál, pane?"

"Půjdeme do hostince a poohlédneme se po Wilsonovi. Jistě jel sem do přístavu, protože chce opustit zemi po vodě.

Musíme navštívit všechny lodi, které jsou připraveny k odjezdu."

"Proč tedy mám chodit do hostince? Pustím se do toho hned. Řekněte, kde vás potom najdu!"

"Hned tady v domě. Ubytuji Sáru a půjdu hned na celnici zařídít, abychom mohli neprodleně odejet."

Summerland šel do přístavu, Klausen se postaral o děvče a pak se odebral na celnici. Sotva řekl své jméno, pravil úředník: "Znáte, pane, kapitána Williamse."

"Ano. Přijel jsem sem s jeho lodí."

"Pak vám tedy patří tento list, který tu pro vás zanechal."

Klausen si hned dopis přečetl. Jeho tvář se rozjasnila. "Je v přístavu nějaká loď, která brzy pojede do New Orleansu?"

Parník Manhattan, seňore, jede ještě dnes. Je to výborná loď a má dobrého kapitána."

Klausen hned pospíchal na nábreží a nechal se převézt na parník. Kapitán byl ochoten přijmout na palubu tři pasažéry. A když mu Klausen ukázal doporučení policie a vysvětlil situaci, svolil i k malé zajižďce k ostrůvku v ústí Mississippi. Klausen s menšími obtížemi našel Summerlanda v přístavu, pak se rychle i se Sárrou převezli opět na lod' a za chvíli již mizely domy Veracruzu za obzorem. Summerland přistoupil s tajnůstkářským výrazem ke Klausenovi a tázal se:

"Jsme teď již na širém moři, pane?"

Ovšem," odpověděl Klausen s úsměvem nad tou podivnou otázkou.

"Dobrá - mohu vám tedy předat tyto věci. .

Od koho?"

"Od hraběnky Hernanové. Když jsme se s ní loučili, vzala mne stranou a řikala, že je to pro vaši mocnou kouzelnici. Měl jsem vám to odevzdat až na širém moři. . .

Klausen rozbalil drobný balíček. Byl v něm krásný zlatý prsten, zdobený růžicí s velkým dýmádem. Viděl tento prsten na hraběnčině ruce a v duchu se mu obdíř ! voval. Byl to drahocenn dárek x"

A hrabě také něco přidal. Podívejte se na tenhle velký dopis. "

Klausen s údivem otevřel obálku s papíry a užasl: "Je to možné. . .

"A co, pane?"

"Přijmu-li tyto papíry, budu milionářem!"

Hled'me - na to mohu říci jenom jediné: přijměte je! Copak je v nich napsáno?"

"Stávám se majitelem deseti leguí nejlepší půdy v Texasu! Tome, nevycházím z údivu. . "

" j j p , x ý pj

paš ká pane,dt je ázbeton z`vás není soln slou ako v té Sodomě. . . Hrabě je Trvalo několik dní než si Klausen zvykl na myšlenku, že je majitelem takového bohatství. Zprvu chtěl ten dar odmítnout, pak si to však rozmyslel, když uvážil, že hrabě tu újmu ani nepocítí.

Průhledná, bledě modrá voda začala žloutnout; znamenalo to, že se lod' blíží k ústí Mississippi. Kapitán zámřil k severozápadu a pozoroval dalekohledem obzor. Táhl se tam úzký pruh země, k němuž se pomalu blížíli.

Jeden z námořníků hlásilx

kou!" . "Vidím dalekohledem člověka, který mává kazaj"Stop, stroj'mku!" Parník se zastavil, druhý důstojník se čtyřmi veslaři skočili do

člunu a veslovali k ostrovu.

"Vy se teď neukazujte, pane Klausene," pravil kapitán. "Chci slyšet, co si ten chlapík vymyslí za historku, aby vysvětlil svou situaci. Jistě nebude mluvit o lodi Union."

Klausen a Summerland odešli tedy do kajut. Když byl už Wilson na palubě, najel parník na svůj původní kurs. Wilsona předvedli před kapitána, kter si ho ostře

prohlížel. ý

Kdo jste?"

"Jmenuji se Tom Hellword a jsem ze Savany v Georgú, pane.

"Váš oděv mi ň'ká, že jste námořník. Jak jste se dostal na ten ostrov?"

"Jel jsem na lodi Iowa, pane, z Havany do Galvestonu. Při poslední bouři jsme najeli na dno. Zachránil jsem se jediný."

"A kdo zachránil ten soudek s vodou a jídlo, které moji lidé u vás našli?"

Wilson nemohl skrýt rozpaky. "To vyvrhla voda. . "

"Dobrá tedy. . . Obdivuji vás, že jste to tak dlouho vydržel. Poslední bouře byla před čtrnácti dny. Jak se jmenoval ka itán lodi Iowa?"

Smith." p

"Nepletou se vám trochu jména? Myslím, že vaše lod' b la Union a ka itán se jmenoval Williams - nebo ne?" y p

Tázaný se zalekl a mlčel.

"Na Union nechtěli nic vědět o nějakém Franku Holbornovi z Wilmin tonu.

Neznáte ho náhodou?" g

"Ne, pane. Řekl jsem vám pravdu. Ponechte mě na lodi do New Orleansu odpracuji si cestu!" ,

"Místo se pro vás, najde, ale jaké místo, to se teprv ukáže. Ted' jděte!"

Wilson šel na prid, aby požádal o práci, a přemýšlel, zda mu na lodi Manhattan nehrozí větší nebezpečí než na pustém ostrově, když vtom mu někdo poklepal na rameno. Otočil se a zděsil se.

Summerland!"

"Ano, to je Tom Summerland, vážený pane Wilsone nebo Molezi nebo Holborne nebo Hellworde, nebojak si vlastně ještě řikáte. Pročpak jste tak rychle ute

kl z Mexika? Ted' my máme ty pozemky místo vás - celých deset leguí, z vděčnosti za to, že jsme zachránili hraběte!"

Deset. . "

Slovo uvízlo Wilsonovi v ústech, neboť právě spatřil Klausena, který se blížil s kapitánem. Několik námořníků přiskočilo a obstoupilo Wilsona.

Pane Klausene, je to ten člověk?" tázal se kapitán.

"Chopte se ho, hoši!" Námořníci přistoupili blíž. Wilson viděl, že je vše ztraceno, a jeho strnulost zmizela. Bleskurychle se sehnul k zemi pro kus dřeva a vrhl se na Klausena.

"Tady máš, bídáku!"

Vtom mu dřevo vypadlo z ruky, vzepjal se, otočil se kolem své osy a klesl. Summerland ho totiž bleskově zasáhl svým nožem.

"Má dost, pane! Naučím ho chodit na vás s klackem!"

Klausen se sklonil nad Wilsonem. "Dobře jste miřil, Tome, přímo do srdce.

Chcete se přesvědčit, pane?"

Kapitán ohledal ránu.

"Je mrtev. Nechte ho ležet, až vychladne, a pak ho dáme rybám. Vyplním vám úmrtní list, pane, abyste mohl ve Stentonu prokázat, že už nebude nikomu škodit."

Po hodině byla mrtvola hozena přes palubu bez obvyklých ceremonií. Lod' plula ve žlutých vodách Mississippi a krokodýli brzy vykonali roli hrobníka.

U ústí řeky Arkansas opustili všichni tři pasažéři lod' a přestoupili na říční parnu. Do Stentonu dojeli pozdě večer.

Sára jevila po celou cestu hlubokou lítost, takže se Klausen rozhodl, že se za ni u matky Smollyové přimluví. Plakala teď strachem. "Co bude se mnou, mylordé?" vzlykala. "Matka Smollyová mě už určitě nebude chtít. . ."

"Odpustí ti, Sáro, jako i já jsem ti už dávno odpustil. Počkej však, promluvíím s ní nejprve sám."

Tom Summerland mezitím přivlekl na pevninu zavazadla všech tří a nařikal:

"Dělejte, at' už jsme doma! Moře mám po krk a nechci je už ani vidět!"

Advokátův dům byl blízko řeky. Tom je zval, ale Klausen odmítl: "Přijdu zítra, Tome. Nechám si u vás zatím věci!"

xel se Sárou dále. Tiskárna byla dosud osvětlena, pracovalo se. Chtěl překvapit Margu a odevzdal v tiskárně báseň pro ranní vydání.

Bankéřův dům už byl temný, všichni spali, ale u matky Smollyové bylo ještě světlo.

"Nepůjdu dovnitř, pane, bojím se!" pravila Sára.

"Počkej tady, půjdu sám napřed. Zavolám tě!"

Zazvonil. Matka Smollyová mu přišla sama otevřít.

"To jste vy, pane - je to možné. .?" zvolala s neskryvanou radostí; lampu překvapením málem upustila na zem.

"Samozřejmě, moje milá matko Smollyová, jsem tu. Nepronajala jste dosud mé pokoje nikomu jinému?"

Co si o mně myslíte? I deset let bych je držela jen pro vás! Pojd'te však dál, jistě jste unaven."

Uvedla ho do obývacího pokoje a usedla naproti němu.

"Tak jak to dopadlo, pane? Našel jste ho? A co Sára? Byla s ním? Sloužilo u mne mezitím několik dívek, ale s žádnou jsem nebyla spokojena."

Našel jsem ho."

Skutečně? A co své peníze?"

Mám je zpět, i těch padesát tisíc pana Olberse."

Spráskla radostí ruce. "To je báječné, povídejte, prosím!"

Vkrátkosti jí vše vypověděl. Když se dověděla, že dívka stojí venku, vyběhla a zavolala: "Sáro!"

Madam!"

Neutečeš mi zase?"

Nikdy!" vzlyklo děvče.

"Zůstaň tedy a uvědom si, že nikde na světě se ti nepovede tak jako u matky Smollyové!"

Matka Smollyová se vrátila ke Klausenovi a vyprávěla mu, jak Marga denně přicházela, aby si o něm pohovořila.

Šťasten poslouchal její vyprávění; pak ji požádal, aby zítra ráno ještě pomlčela o jeho návratu, a odešel do svého bytu. Brzy usnul spánkem spravedlivých.

Když se ráno probudil, stálo slunce již vysoko na obloze. Okna i dveře na balkón u Olbersů byly otevřené. Na balkóně seděla Marga s ruční prací - její pohled však co chvíli zalétl k protějším oknu. . .

Za chvíli přišel bankéř a přinesl noviny. Rozdělili se o ně a dali se do čtení.

Jak je krásná, čistá a dobrá!" myslil si Klausen.

Rychle se oblékl, vzal dalekohled a postavil se k oknu, skryt za záclonami. Tu se dívka zarazila, začervenala se - její oči spočinuly opět na oknech Klausenova bytu. . . Vystoupil na balkón a pozdravil ji. Tatínku!" zvolala a ukazovala mu na Klausena.

Olbers překvapen vyskočil a zavolal na Klausena: "Pojd'te jen, prosím, rychle k nám!"

Klausen přikývl, seběhl ze schodů - a na prahu protějšího domu mu již oba spěchali v ústřety.

"Bud'te vítán, pane Klausene - pojd'te rychle dál. Tak jak to dopadlo?"

Klausen vytáhl náprsní tašku: "Chcete se hned podívat na ty papíry, pane Olbersi?"

"Ach, tujsou mě šeky a poukázky! Je to možné? Margo, nic nechybí, ani jediný penny!"

"I já jsem přišel opět k svému majetku - a podívejte se ještě, co jsem přivezl!"

Bankéř vzal od Klausena další písemnosti a přistoupil s nimi k oknu.

"Grants, empresarios - deset leguí! Pane Klausene, to je neuvěřitelné. Vždyť to je území velké jako celý stát!"

"A přece je to pravda! Ta půda mě nestála vůbec nic, dostal jsem ji darem!"

"Vyprávějte přece, jak to bylo - to je neuvěřitelné. . ."

Klausen tedy o všem podrobně vyprávěl. Marga s otcem mu napjatě naslouchali. Když skončil, vstal pan Olbers a potřásl mu pravicí:

"Pane Klausene, vy nejste jen básník, ale opravdu celý muž! Margo, kdo by si to byl pomyslíl, když jsme se setkali poprvé? Jak vám mohu poděkovat? Penězi to nelze vyjádřit!"

Povstala i Marga. x'tastná nad návratem své lásky překonala ostych a přistoupila ke Klausenovi.

"Vím, tatínku, jak mu poděkovat. . . smím ti to ukázat?"

"Jistě, dítě

Objala tedy Klausena kolem krku a upřímně ho políbila. "Takhle mu tedy děkuji, tatínku, za nás oba. Může to tak být a zůstat?"

Bankéř byl tak překvapen, že zapomněl odpovědět. Vtom vstoupil do pokoje Tom Summerland.

"Kdo sl'bil, že mě navštíví, a nepřišel? Doma také není, tak jsem přišel sem a hled'me na ty hlavičky pěkně u sebe! Tady už je starý zálesák přebytný!"

Chtěl zase rychle odejít, ale pan Olbers, který se mezitím vzpamatoval, ho chytil za ruku:

"Zůstaňte jen, pane Summerlande! Slavíme právě zasnoubení, zatím ovšem jen tady mezi sebou, ale oslavíme to ještě veřejně!"

"Zasnoubení? Připojuju se tedy s požehnáním a s blahopřáním, pane Olbersi. Ti dva se k sobě hodí jako Jákob a Ráchel, a ještě líp! To je na beton!"

KAREL MAY / KAPITÁN KAJMAN

Z německého originálu Kapitán Kaiman und andere Erzählungen vydaného nakladatelstvím Karl-May-Verlag, Bamberg 1955, přeložil František Katka.

Ilustroval Pavel xilák. Typografie Miloslav Fulín.

Vydalo nakladelství Kentaur, Praha 1990.

Vytiskla Polygrafia s. p., Svobodova 1, Praha 2.

20,63 AA, 24,75 VA.

Náklad 60 000 výtisků.

Cena váz. výtisku 39 Kčs